José Frèches

DISCUL DE JAD

Peşte de aur

José Frèches

DISCUL DE JAD

Pește de aur

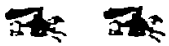

LE DISQUE DE JADE. Poisson d'Or
José Frèches
Copyright © XO Éditions, Paris, 2002

DISCUL DE JAD. Peşte de aur
José Frèches
Copyright © 2007 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.
Nici o parte din acest volum nu poate fi copiată fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin în exclusivitate editurii.
Copyright © 2007 by **ALLFA**
The distribution of this book outside Romania, without the written permision of **ALLFA**, is strictly prohibited.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRÈCHES, JOSÉ
Discul de jad ; Peşte de aur / José Frèches ; trad.: Liliana Urian. - Bucureşti : ALLFA, 2007

ISBN 978-973-724-115-3

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20 A,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 402 26 00
Fax:402 26 10
Departamentul distribuţie: Tel.: 402 26 30, 420 26 34
Comenzi la: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactor: Olimpia Novicov
Prelucrare copertă: Andra Penescu

José Frèches

DISCUL DE JAD

Peşte de aur

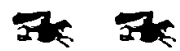

Traducere din limba franceză:
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

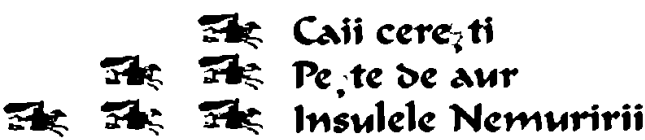
Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

Un prieten este un drum, un dușman este un zid...

Proverb chinezesc

Lista personajelor principale se află la sfârșitul cărții

Partea a treia

35

Discul de jad era pus, în fața ochilor lui, pe balustrada de marmură.

Mai păstra încă minusculele licăriri micacee, liniștitoare, luminate acum de razele soarelui la crepuscul. De obicei, în momentele de îndoială, contemplarea acestui disc îl ajuta să-și liniștească mintea și sufletul. Păstra în memorie cuvintele pe care i le spusese Vale Adâncă, preoteasa medium de pe piscul Huashan: acest Bi negru înstelat, unic prin piatra imemorială din care fusese tăiat, avea virtuți magice și dădea viață lungă celui care avea șansa să-l stăpânească...

Cu toate acestea, în seara aceea, discul nu avea efectul obișnuit.

Din balconul camerei lui, privelиștea către munții din jur era neasemuită, dar spectacolul naturii care se pregătea pentru odihna nocturnă nu-i potolea angoasa care-l sugruma.

Era ora la care, în depărtare, munții se tiveau cu roșu și ramurile ienuperilor desenau pe cerul spălăcit, unde colonii de nori împinși de vânt se risipeau spre vest, ciudate striații care semănau cu acele *jiaguwen*, crăpături pe care focul le lăsa pe carapacele de broaște țestoase sau pe oasele berbecilor și în care ghicitorii puteau să citească viitorul. Lubuwei chiar se întreba oare ce avea să-i rezerve acesta...

Ceaiul verde era atât de cald, încât gâtul îi luă foc.

În ciuda arsurii acestei băuturi uşor piperate, Lubuwei, care se aşezase acum pe un fotoliu de trestie din balconul camerei lui, privea gânditor la cei mai tineri mânji Akkal care se zbenguiau pe pajiştile împrejmuite cu grijă, de la poalele pantelor pline cu iarbă ale colinei cu cai în vârful căreia se ridica, precum o fortăreaţă, casa lui.

Caii cereşti, îmbătaţi de aerul pur, încântaţi să-şi regăsească păşunile după îngustimea staulelor, îşi împodobeau galopul de păianjen cu puternice crupade şi zvârlituri de copită. Nu era nici o îndoială că aceste mici animale rasate, la fel de vioaie ca scânteile aţâţate de vânt, erau la originea extraordinarului său destin în regatul Qin, care făcuse din el, atunci când nu era decât un simplu negustor străin chemat să aducă în ţară această nouă rasă de cai, ministrul Resurselor Rare, adică al doilea personaj al guvernului Statului, după rege şi prim-ministru... Accederea la aceste înalte funcţii fusese gajul recunoştinţei acestei naţii faţă de cel care, refăcând şeptelul militar al ţării datorită acestor cai iuţi precum vântul şi gata să care greutăţi pe câmpul de luptă, redăduse puterea regatului şi-i asigurase supremaţia asupra belicoşilor săi vecini.

Cât drum străbătuse acest regat cu obiceiuri aspre de când Lubuwei, protejat de discul de jad, îşi părăsise, la iniţiativa regelui Zhong, confortabila sa situaţie de negustor din Handan pentru a veni să se instaleze la Xianyang împreună cu cele mai frumoase specimene ale crescătoriei lui!

Dacă viitorul regatului Qin se anunţa – era evident – dintre cele mai glorioase, graţie refacerii supremaţiei lui militare, atunci care era viitorul lui?

Lubuwei tocmai o oferise pe Zhaoji, femeia vieţii lui, lui Yiren, noul rege al regatului Qin. Abandonând-o

astfel pe frumoasa și dulcea lui iubită acestui rege tânăr, mai nătăfleț decât tatăl său Anguo, nu dădea el prada din mână pentru o nălucire? Cu atât mai mult cu cât o mai lăsase și însărcinată. Iată că în momentul în care această femeie neasemuită se pregătea să-i facă un copil, el îi încredința destinul altuia...

Ba chiar aranjase el personal totul: căsătoria și încoronarea lui Yiren fuseseră celebrate în aceeași zi.

Asta era condiția pentru ca noul rege să nu vadă decât iubire în mașinațiunea care trebuia să-l facă să creadă că acel copil pe care-l aștepta Zhaoji era al lui. Și, mai ales, pentru pentru ca nu cumva suveranul, o dată urcat pe tron, să fie tentat s-o lase pe Zhaoji pentru vreo obscură concubină, ceea ce era totuși improbabil, judecând după atașamentul lui pentru tânăra femeie.

Ghicitorii și geomanții, foarte fericiți să se supună celui mai puternic om din regat, se învoiseră cu dragă inimă cererii lui Lubuwei. Ziua aleasă era cea în care, în ciclul lunar imediat, conform poziției Trunchiurilor celeste și a Ramurilor terestre ale almanahului circular, conservat cu mare grijă de către Desăvârșire Naturală în biblioteca Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști, nodurile energetice erau la cel mai înalt nivel de activitate și de putere, ceea ce prevestea atât excelente condiții atmosferice, cât și perfecte conjuncturi astrale.

Concomitența celor două evenimente fusese o adevărată bătaie de cap pentru responsabilii cu eticheta. Cazul era unic și nu figura în nici un manual ori tratat ritualic. Care dintre cele două ceremonii trebuia privilegiată? Dilema preocupase o lună întreagă serviciile Ministerului Ritualurilor. În cele din urmă, se hotărâse ca ceremonia de încoronare a regelui să o preceadă pe cea a căsătoriei, dar fără să fie nici cea mai mică pauză între ele.

Încoronarea-căsătorie durase aşadar trei zile întregi! Zhaoji tocmai intrase în a şasea lună de sarcină. Pentru locuitorii din Xianyang, poftiţi să vină să le dea onorul tinerilor căsătoriţi, care-i salutau de la unul din balcoanele faţadei Palatului Regal, fusese un real motiv de satisfacţie, după sterilitatea reginei Huanyang. A fost o sărbătoare lungă şi mai degrabă neobişnuită, date fiind circumstanţele. Banchetele şi libaţiile succedaseră reprezentaţiilor teatrale şi dansurilor, iar invocaţiile celeste declamaţiilor oraculare ale ghicitorilor care veniseră să-şi citească prezicerile de bine, atât pentru regatul Qin, cât şi pentru cuplul regal, aşa cum le arătaseră coada-şoricelului şi carapacea de broască ţestoasă, de mii de ori solicitate.

Abundenţa felurilor de mâncare, pe care servitorii le distribuiseră în oraş pe măsură ce le scoteau din imensa sală în care cuplul regal benchetuia împreună cu membrii guvernului, lăsase o asemenea amintire la Xianyang, încât s-a vorbit despre asta ani de zile. Orchestrele şi clopotele, dispuse în cele patru colţuri ale oraşului, încântaseră poporul cu ritmurile şi muzica marii sărbători la care acesta participase indirect.

Astfel, Lubuwei câştigase... Zhaoji, uimitoare prin şarmul distins şi frumuseţea subtilă, elegantă precum norii verzui care apăreau uneori la crepuscul, era acum regina regatului Qin.

Din când în când, ea îi arunca câte-o ocheadă complice iubitului ei. Făcuse această alegere şi pentru el, de comun acord, în numele iubirii care îi lega. După naşterea copilului, vor face schimbul, aşa cum plănuiseră. Până acum, totul se derulase perfect, nu exista nici un motiv special pentru ca restul să nu fie la fel...

Dubla ceremonie se încheiase după trei zile, în bucuria populară şi în oportunismul – camuflat cu grijă

în spatele linguşirilor – al curtezanilor şi al oamenilor de vază. Ei ştiau mai bine decât oricine că la ieşirea din această nouă partidă care începea, vor exista, fără doar şi poate, atât câştigători, cât şi perdanţi.

Gândindu-se din nou la asta, neguţătorul de cai cereşti era atât de tulburat, încât nu reuşea să-şi mai amintească cu exactitate concursul de împrejurări şi raţionamentul care-i determinaseră, pe el şi pe Zhaoji, să pună la cale acest plan constând în a sacrifica pe altarul puterii supreme, asemenea unui animal ritualic, o iubire atât de pasională...

*

Alege Simplitatea era, de ani de zile, şeful de necontestat al Careului de Geomanţi la curtea regatului Qin.

Intrase de adolescent în Serviciul Regal de Geomanţie. Acum era un om bătrân. După ce ani în şir studiase gesturile celor mai în vârstă ca el, învăţase practic această ştiinţă complexă la care se obişnuia să se facă apel la curtea din Qin.

În fapt, situarea unui eveniment în spaţiu şi orientarea lui aveau tot atâta importanţă ca şi datarea lui. Unul din capitolele cele mai importante ale *Cărţii Originilor*, *Shujing*, intitulat *Yugong*, împărţea deja teritoriul în regiuni geografice orientate după cele patru „sferturi" Fang. La fel, *Cartea Ritualurilor*, una din cărţile clasice confucianiste cele mai importante, afirma că lumea terestră era constituită din nouă regiuni, fiecare având o mie de li* pătraţi, separate de patru oceane. Spaţiul avea tot atâta valoare şi importanţă ca şi timpul.

Astfel, Alege Simplitatea n-avea egal în mânuirea shipan-ului, această planşă divinatorie, strămoş al

* Un li = 500 metri

busolei magnetice, a cărei parte inferioară, de formă pătrată, reprezenta pământul în timp ce partea superioară, formată dintr-un cerc mobil, reprezenta cerul şi avea notaţii astrale care corespundeau unui loc şi unui moment.

Printre altele, el stabilise în mod precis planul ceremoniei funeraliilor lui Anguo şi ordonanţarea spaţiului în care se derulase ritualul, ba chiar îi precizase arhitectului care s-a ocupat de mormântul regelui defunct locul exact în centrul căruia trebuia să se ridice movila de pământ încununată de arborele Fusang.

Geomantul fusese totuşi un pic surprins de întrebarea pe care i-o pusese Lubuwei atunci când ministrul Resurselor Rare venise să-l întâlnească în secret.

– Aş avea nevoie să-mi spui care va fi direcţia cea mai favorabilă peste exact două luni, ţinând cont de locul pe care-l vor acupa atunci cele douăzeci şi opt de „case celeste xiu", îl întrebase Lubuwei, fără să-i precizeze că cele două luni corespundeau datei la care urma să nască Zhaoji.

Geomantul păruse mirat de o atare cerere, dar, în faţa insistenţei acestui personaj important, el se dusese să cerceteze cele două manuale astrologice, *Pronosticuri ale celor cinci planete* şi *Amestec sublim de previziuni astro-meteorologice*.

Se cufundase în lectură şi verificase îndelung mulţimea de desene stelare care figurau acolo. Apoi mânuise uşor shipan-ul. După care, întinsese pe masa lui de lucru două hărţi de mătase.

– Al patrulea punct intermediar, în mijlocul celui de-al patrulea Fang! După părerea mea, asta va fi, peste două luni, direcţia cea mai bună, spusese el cu o voce posomorâtă.

Plecând din nord, Alege Simplitatea trasase direcţia care ducea spre sud-vest.

Văzut de la Xianyang, sud-vestul corespundea unui imens teritoriu care cuprindea porțiunea vestică a Statului Chu și se prelungea către regatele Shu și Ba.

În Shu începea imensa câmpie deșertică ale cărei coline se transformau în contraforturile munților care ajungeau să fie acoperișul lumii. În aceste zone aride și pline de pietriș, presărate cu oaze luxuriante, influențele turco-mongole, parte*, sogdiene și sasanide se făceau simțite. Negustorii străbăteau deja drumurile pline de pericole, aducând obiceiurile, limba și mărfurile lor.

În partea de sud a regatului Ba, în interiorul imensei bucle formate de fluviul Albastru, un climat mai umed datorat curenților musonici favoriza înaltele platouri fertile care erau populate de agricultori sedentari. Totul creștea aici din abundență: napul Luobo, castana de apă, lotușii, ale căror rădăcini se serveau la mesele de nuntă, cartoful dulce și bambușii, ale căror mlădițe Sun pot fi asezonate în mii de feluri. Se cultiva, de asemenea, orezul ne-glutinos care avea să servească câteva secole mai târziu, în defavoarea țăranilor cultivatori, la plata impozitelor în natură.

Pe scurt, Sud-Vestul deschidea porțile unei alte lumi a cărei imensitate explica varietatea peisajelor și a climatului; o lume mai sălbatică și mai puțin șlefuită decât cea a regatelor din centru, unde domnea încă legea celui mai puternic, unde viața era mai dură și condițiile de existență mai rustice: către lumea aceasta exotică și nesigură trebuia să pornească acum în căutarea copilului pe care Lubuwei avea de gând să-l substituie celui pe care Zhaoji îl purta în pântece.

Mai erau doar trei luni pentru a găsi acel copil și pentru a-l aduce la Curte.

---

* Parții – triburi iraniene care se stabilesc în sec. III î. Hr. în ținuturile din sud-estul Mării Caspice, în provincia Parția (n. trad.)

Înainte de a-l alege pe cel care să îndeplinească această misiune ultra-secretă, Lubuwei se gândise la toate variantele, inclusiv la aceea de a o duce la bun sfârșit el însuși. Ajunsese însă rapid la concluzia că așa ceva ar fi fost imposibil din cauza bănuielilor care n-ar fi întârziat să apară. În locul lui, nu vedea decât un singur individ care să aibă curajul, tenacitatea și mai ales discreția necesară: Omul fără Frică.

Uriașul hun era singurul căruia îi putea încredința o sarcină atât de delicată fără a fi obligat să-i dea amănunte. Devotamentul hunului nu avea limite. Curajul și forța lui erau nemărginite, pe măsura mutismului și discreției sale. În plus, adora copiii. Fără îndoială că avea să dea ce era mai bun în el pentru a găsi, în imensitatea Sud-Vestului pe care tocmai îl prezisese geomantul, adevăratul geamăn astral al copilului lui Zhaoji.

– Trebuie să-ți vorbesc de un lucru important, îi spuse Lubuwei uriașului hun pe care îl chemase. O să mergi în căutarea unui copil pe care va trebui să-l aduci la Xianyang în exact trei luni, nici mai devreme, nici mai târziu.

Omul fără Frică îl privi oarecum înspăimântat.

– Ai înțeles bine. Am spus exact trei luni, adăugă Lubuwei.

– Copilul trebuie să fie băiat sau fată?

Lubuwei își mușcă buzele, nu se gândise la problema sexului copilului. Pentru a-i schimba, trebuiau să fie de același sex, dar nu se punea problema să-i ceară hunului să-i aducă doi sugari!

N-avea altă soluție decât să se lase în voia hazardului, ceea ce nu-i plăcea să facă.

Tocmai se pregătea să scoată din buzunar un bănuț de bronz pentru a-l arunca în sus, când, deodată, avu

intuiția că acel copil pe care-l aștepta Zhaoji nu putea fi decât un băiat. Ar fi fost incapabil să explice motivele, dar i se părea ceva evident.

– Va fi bineînțeles un copil de sex masculin! se grăbi el să răspundă.

– Am înțeles. Treaba asta trebuie făcută în trei luni. Dar de unde trebuie să-l aduc? La cine stă? întrebă cu febrilitate hunul.

– Nu știu nimic... Îl vei aduce aici pe nou-născutul pe care-l vei găsi într-un sat sau într-un oraș din țările Chu sau Ba. Va trebui să nu fie născut de mai mult de o săptămână. Nu mă interesează locul, numai să fie născut într-o zonă situată în sud-vestul regatului Qin. O să-ți dau o hartă care îți indică numele orașelor prin care va trebui să treci.

Uriașul hun făcu ochii mari, pe măsura uimirii care-l încerca. Dar, din punctul său de vedere, tot ce venea de la Lubuwei nu se putea preta la obiecții, atât de mult avea încredere în el.

– Când trebuie să plec?

– Mâine. Vei călări spre marele Sud-Vest cel puțin cinci săptămâni, până când vei găsi un copil abia născut. Trebuie să fie viguros, vioi și bine făcut. Dacă are pe corp un semn distinctiv, o aluniță, de exemplu, sau ceva asemănător, cu atât mai bine. Vei lua nou-născutul de la mama lui, fără ca ea să știe că tu ai făcut-o, și vei găsi o doică pentru a-l aduce aici sănătos în trei luni, explică Lubuwei.

– Plec singur?

– Bineînțeles. Tu și cu mine vom fi astfel singurii care vom ști secretul circumstanțelor și al descoperirii. De altfel, tu n-ai nevoie de nimeni pentru a te achita de această sarcină. Ești destul de puternic!

Omul fără Frică se apropiase de negustor şi îl privea cu recunoştinţă, foarte emoţionat că acesta îi arăta atâta încredere.

– Voi pleca la revărsatul zorilor şi voi fi înapoi în exact trei luni, îi promise el lui Lubuwei, după care se înclină respectuos.

*

Aşadar, Omul fără Frică plecase din Xianyang în zori, pornind spre marele Sud-Vest.

Avea de gând să ajungă în Chu traversând râul Han pe Podul-Crocodil, apoi, înainte să ajungă la Ying, să o cotească spre vest, aşa cum îi spusese Lubuwei. Încălecă un armăsar imens, vestit pentru rezistenţa lui, şi nu luă drept armă decât sabia lui lungă din bronz cu mâner de jad. Mantaua lungă din păr de capră acoperea crupa animalului. Îşi ridicase părul uns cu ulei într-un coc asemenea strămoşilor săi din stepă, ceea ce îi dădea într-adevăr un aer de hun sângeros. Era o înfăţişare destinată să-i intimideze pe borfaşi şi să-i facă să nu se apropie prea mult.

Uriaşul hun nu căuta să înţeleagă ceea ce îi ceruse stăpânul lui.

Era un bun soldat loial şi fidel. Dispoziţiile negustorului erau la fel de indiscutabile precum autoritatea lui. De acum înainte, el nu mai avea decât un singur scop: să-i aducă lui Lubuwei primul nou-născut în viaţă pe care o să-l găsească în aproape o lună şi jumătate, după ce va fi călărit fără încetare în direcţia indicată de stăpânul său, după care să se întoarcă la Xianyang, astfel încât copilul să nu aibă mai mult de trei luni.

Lubuwei îi dăduse o hartă desenată pe piele de oaie unde figurau numele oraşelor Chu şi Ba, capitalele

regatelor omonime. Spre cele două orașe trebuia să se îndrepte. Atunci, se va afla pe teritoriul potrivit și nu-i va rămâne decât să găsească copilașul.

Traversarea podului-fortăreață avu loc fără incidente. În fața înfățișării sale barbare, gărzile din Chu, care așteptau călătorii pe celălalt mal, îl lăsară să treacă fără să insiste și fără să-i ceară nici un fel de permis. În general, nimeni nu încerca să se ia de el, nici să-i ceară ceva. Când își cumpăra de mâncare de la negustorii ambulanți postați pe marginea drumurilor, nu de puține ori aceștia, după ce îi întindeau cu o mână tremurătoare ceea ce dorea, își luau tălpășița în mare grabă, de teamă ca nu cumva namila cu mutră la fel de înspăimântătoare precum statura să le facă felul.

Cavalcada Omului fără Frică se derula așadar fără neplăceri și în ritm alert. Deja peisajul se schimbase. Zonele muntoase în care intrase, după ce o cotise spre vest pe drumul care ducea la Ying, erau mult mai luxuriante și umede. Domnea aici o amețitoare mireasmă de mușchi și ciuperci. Dispuse în terase pe flancul pantei, orezăriile își expuneau la soare suprafața lucioasă a apelor de irigație. Acolo, intrate în apă până la jumătatea coapsei, lucrau femei alături de un bivol care trăgea plugul.

Peisajele erau diferite de cele din Qin și din regatele vecine, Zhao și Han. Ploile erau aici mult mai abundente și soarele ardea tare vara. Natura era mai ospitalieră, mai generoasă, dar și mai plină de neprevăzut. În spatele florilor în culori strălucitoare și a lianelor atârnând în curbe generoase, se ascundeau adesea insecte și gângănii pe care era mai bine să nu le atingi: păianjeni veninoși și mici a căror prezență nici n-o bănuiai; șerpi cu mușcătură mortală, tupilați în ramurile a căror formă și culoare o împrumutau;

miriapode cât palma, capabile să provoace cele mai cumplite mâncărimi ale pielii de pe burtă când se fofilau sub hainele victimelor adormite. Fără a mai pune la socoteală celelalte animale care populau aceste păduri ce rămâneau întunecate chiar și în miezul zilei de dese ce erau: maimuțe urlătoare, capabile să sară asupra unui om de mai multe ori și să-i ciopârțească fața, sau feline care dădeau târcoale noaptea în căutarea unei prăzi lipsite de vederea lor nocturnă, de la pisica sălbatică, sperioasă dar carnivoră de temut, și până la tigrul cu dungi mâncător de oameni.

În marele Sud-Vest, fauna era tot atât de periculoasă pe cât de frumoasă era flora.

Toate astea nu-l tulburau câtuși de puțin pe uriașul hun care își continua imperturbabil călătoria, slujindu-se de harta lui Lubuwei. El o consulta în fiecare seară la bivuac pentru a se asigura că merge pe drumul cel bun.

Înaintând mai departe spre vest, exuberanța pădurii făcu loc unui peisaj mai mineral. Plantele, de acum mai puțin stufoase, trebuiau să se acomodeze cu enormele blocuri de granit pe care lichenii le mânjeau cu pete aurite ușor de confundat cu salamandrele venite să se încălzească la soare, după ploaie.

Traversă apoi imense platouri cu bambuși unde colonii de păsări veneau să își facă cuibul. Țipetele lor răsunau, amplificate de trunchiurile sonore ale acestor arbori, provocându-le pe cele mult mai stridente ale maimuțelor.

După ce părăsise regiunea orezului, intră din nou în cea a meiului și a creșterii animalelor. Regăsea culorile, senzațiile și contrastele pe care le știa din câmpia de lângă Xianyang, dar le simțea mai intens, mai puternic și mai diferit, căci era deja la o mie de li distanță în sud.

Prin paliere succesive, asemenea unei gigantice scări parcurse de torente și cascade, platoul de granit cobora până la nesfârșita câmpie ierboasă presărată cu lacuri și coline.

Într-o seară, la o curbă a drumului strâmt care cobora către această imensă pășune în serpentine de grohotiș rezultat din sfărâmarea marginii platoului, Omul fără Frică zări în fața lui, strălucind în razele soarelui la crepuscul, freamătul colorat al țiglelor lăcuite.

Erau acoperișurile micului oraș negustoresc Ba, ascuns între două coline împădurite, pe țărmul unui râu cu maluri ierboase unde putea să distingă turme de oi și de capre care pășteau. Înghesuit între acoperișurile care păreau că vor să-l asalteze, un mic castel solid cu turnuri crenelate domina acest târgușor. În vârful turnului central al edificiului fâlfâia o flamură verde.

Spre est se întindea o imensă câmpie unde țăranii trebuie că aprinseseră focuri. Într-adevăr, în ciuda distanței care-l separa de ei, el vedea clar flăcări care păreau că ies din pământ.

Își opri calul și numără zilele pe care le marcase printr-o mică crestătură făcută pe marginea șeii. Erau treizeci și opt de crestături în piele, ceea ce însemna mai mult de o lună de când plecase de la Xianyang. Stătea bine cu timpul în prima parte a călătoriei. Așadar, aici, la Ba, sau în împrejurimile imediate trebuia să caute copilul pe care-l aștepta Lubuwei. Îi rămânea o săptămână întreagă ca să-l caute pe acest nou-născut care nu văzuse încă lumina zilei, căci stăpânul lui îi spusese în mod expres să aducă un copil care trebuia să aibă mai puțin de opt zile în momentul când îl găsea. Ca slujitor zelos și onest, uriașul hun avea de gând să respecte întocmai indicațiile ministrului Resurselor Rare din Qin.

I se păru de-a dreptul caraghios să se gândească că obiectul marii sale căutări, pentru care bătuse deja atâta drum, nu venise încă pe lume.

Era acum suficient de aproape de micul castel pentru a distinge desenul negru de pe flamura pe care un vânt puternic din est o desfășurase, permițându-i astfel s-o vadă. Omul fără Frică distinse un animal. Dar, din cauza violenței vântului, drapelul fâlfâia atât de tare, încât el nu reușea să-și dea seama dacă era vorba de un tigru sau de un câine. Tigrul și câinele erau două animale care nu îi plăceau. Prefera caii și urșii. Apropiindu-se, văzu că flamura avea desenat pe ea un tigru. Ar fi preferat câinele.

Atunci, dădu pinteni calului pentru ca acesta să-și accelereze mersul. Superstițios, hotărâse să lase în urmă acest orășel atrăgător, ce-i drept, dar care stătea sub semnul unui animal nefast în ochii lui, pentru a se îndrepta spre focurile care străluceau acum, când noaptea se lăsase, în depărtare, în acea câmpie sumbră și pustiită.

O forță vizibilă părea că-l atrage spre acele vetre purpurii.

Omul fără Frică porni în galop în direcția focurilor.

36

Întreg orașul Xianyang se bucura și se pregătea de marea petrecere nocturnă.

Unii scoseseră sticlele de vin, alții tamburinele și pocnitorile. Copiii nu erau dojeniți dacă făceau prostii sau dacă se duceau afară să se joace de-a v-ați ascunselea, după apusul soarelui, făcând să explodeze petarde. Lumânări și felinare fuseseră agățate la ferestre, mii de lumini aveau să scânteieze de la crepuscul până dimineața pentru a celebra nașterea moștenitorului regatului Qin.

Zhaoji avusese noroc. La rândul său, Lubuwei nu se înșelase.

Copilul care se născuse era băiat, un mascul frumos și mititel, cu nas ascuțit și părul pe cât de lucios, pe atât de negru, lipit de cap precum o bonetă.

Panouri mari din lemn pe care fuseseră caligrafiate cu vopsea neagră caracterele „Viață lungă prințului Zhengt!" fuseseră atârnate, pentru ca toată lumea să le vadă, la balconul Turnului de Afișaj, chiar a doua zi după nașterea copilului regal.

Abia fuseseră agățate că o mulțime de gură-casă venise să citească vestea cea bună.

Astfel, se putea spune că, spre deosebire de Anguo, regele Yiren își asigurase descendența la doar câteva luni după ce urcase pe tron. Ceea ce constituia, în plus,

şi cea mai fericită dintre prevestirile cu privire la gloria regatului Qin şi la puterea pe care aveau s-o aibă iluştrii săi urmaşi regali.

Rămânea de văzut dacă fericitul eveniment avea să determine tradiţionala reducere a impozitului contribuabililor, aşa cum se zvonise chiar de la anunţarea acestei naşteri. Fiecare spera în secret, dar nu prea îndrăznea să se bucure în văzul lumii, de frică să nu fie catalogat drept individ recalcitrant de către Biroul Zvonurilor. De altfel, o asemenea perspectivă nu era nici ea exclusă în bucuria pe care o încercau în acele zile cetăţenii din Qin!

Cuplul regal dăduse primului copil numele Zheng. Alegerea lui nu necesitase o discuţie prea lungă. Lubuwei, care alergase imediat să-şi prezinte omagiile tinerei regine – fapt ce i-a permis să vadă, pe fugă, cu cine semăna fiul său – , fusese şi el poftit de Zhaoji să participe la această alegere.

Când îl luă pentru prima dată în braţe pe micuţul Zheng, după ce regele Yiren ieşise din camera lui Zhaoji, ducându-se să-şi vadă de treburile lui regale, Lubuwei încercă, instantaneu, o emoţie şi o bucurie intensă. Era pe deplin conştient că ţinea acolo, în acea greutate infimă, înfăşurat într-un nor de mătase prin care se simţea căldura trupului minuscul, carne din carnea lui. Nu simţise niciodată o asemenea senzaţie de tulburare şi atracţie. Era ceva atât de puternic, încât ochii i se umplură de lacrimi. Făcu mari eforturi pentru a-şi stăpâni emoţia. Bebeluşul se agita în braţele lui. Ar fi vrut să sărute cu fervoare fruntea micuţă a copilaşului pentru a simţi dulceaţa pielii şi mirosul petelor alburii şi roşiatice lăsate de măruntaiele mamei lui. Trebui să-şi înfrâneze poftirile şi gesturile căci, în jurul reginei, se învârteau vreo douăzeci de moaşe şi guvernante.

De fapt, copilul regal nu era ceea ce se putea numi un bebeluș frumos. Cel puțin nu suscita acest gen de comentariu. Vigoarea de care dădea dovadă mișcându-și capul pentru a privi în jurul lui, cu ochii mari deschiși, tot ceea ce se întâmpla nu putea decât să frapeze și conducă la o cu totul altă concluzie: era iute. Fața lui micuță, încă încrețită precum o varză, pe care cârlionții de păr negru rămăseseră lipiți, lăsa să se creadă că o să aibă un nas mare. Forța lui vitală părea foarte puternică. Era deja un adevărat bărbățel. Fapt pentru care tatăl său, încă foarte emoționat, era în același timp uimit și mândru.

Lubuwei n-avea de acum înainte decât o grabă: ca întoarcerea Omului fără Frică să facă posibilă o substituire rapidă și să-i permită să-și recupereze fiul.

El era convins că sosirea acestui copil avea să-i schimbe cursul vieții. Spre profunda lui surpriză, această naștere dădea un nou sens existenței sale. Se și vedea în rolul de tată. Vedea tot ce ar fi putut să-i împărtășească micuțului său Zheng; tot ce l-ar învăța; tot ce i-ar da, o imensă bogăție și mai ales comorile de experiență pe care le-a acumulat în viață. Ar face, de asemenea, din el un călăreț neîntrecut și un arcaș fără pereche, căci voia ca învățătura lui să fie pe măsura agilității fizice. Ar călări împreună prin stepă pentru a captura cei mai frumoși cai sălbatici. L-ar iniția în arta negocierii comerciale și a afacerilor financiare. I-ar arăta cum se aleg mărfurile bune, punându-i pe furnizori în concurență, și cum e nevoie de viclenie și șiretenie ca să obții prețul corect al unui bun. L-ar da să urmeze cursuri de pictură și de caligrafie cu cei mai mari pictori și caligrafi ai regatului...

Pe scurt, avea de gând să-i transmită cu răbdare și dragoste ceea ce avea mai bun în el-însuși pentru ca Zheng să fie un bărbat complet, un adevărat nobil.

Lubuwei avea în sfârşit un moştenitor!

Simţea aşadar o bucurie profundă, dar şi o liniştire ciudată. Această naştere punea balsam pe o rană veche şi mereu vie de care nu reuşea să se vindece. Se gândea la mama lui, Difuzează Lumina, de a cărui moarte aflase în urmă cu trei ani, deşi se întâmplase de cinci ani.

Îşi amintea de vinovăţia pe care o încercase atunci. Refăcându-şi viaţa în Qin, el întorsese spatele la tot ce reprezenta Zhao, originile lui, familia, rădăcinile. Călcase în picioare orice sentiment de pietate filială, lăsând-o în urmă, la Handan, pe mama lui rătăcind ca o umbră prin Palatul Comerţului şi aşteptând ipotetica lui întoarcere. Aşteptase mai bine de zece ani până să moară, credea el, de tristeţe. Şi-ar fi dorit atât de mult ca ea să-şi cunoască nepotul! Într-o noapte, cu siguranţă că spiritul lui Difuzează Lumina va veni pe ascuns să se aplece asupra leagănului său...

Această perspectivă, care-i atenua remuşcările, îl făcu să se simtă mai bine.

Când părăsi, euforic, apartamentul reginei, ca să se întoarcă pe colina lui, se opri în drum pentru a contempla spectacolul naturii.

Deja sus, luna lumina grajdurile cu acoperiş în formă de corabie întoarsă pe care el le mărise şi mai mult. Vântul împingea norii care eclipsau din când în când astrul nocturn. I se părea că aceste pulsaţii luminoase făceau ca uriaşa corabie imobilă să se legene ca şi cum ar pluti pe un fluviu puternic. Îşi imagina că este cu fiul său pe această navă care inspira forţă.

Împreună, navigau pe fluvii lungi ale căror maluri mărgineau ţinuturi necunoscute. Nimic n-ar rezista puternicii etrave a vasului lor.

Până unde nu s-ar duce cu micuţul lui Zheng?

*

Lui Huayang, care nu putuse fi mamă și care acum se trezise bunică, nu-i trebuise mult timp ca să țină la Zheng ca la lumina ochilor săi. Ea își lua în sfârșit revanșa!

Îl iubea deja atât de mult pe copilul lui Zhaoji de parcă ar fi fost propriul său fiu. Abia ce ieșise din pântecul mamei lui, că ea i-l și luase din brațe moașei care o ajutase pe regină să nască. Îi privise îndelung pupilele încă albastre, deschise precum gâtul unei mici vaze, încadrând un nas lung și ascuțit. Murmurase, mângâindu-i cu tandrețe mânuțele minuscule:

– Bun venit, prinț al Qin-ului! Vei domni peste un imens regat!

Apoi i-l dăduse în brațe mamei lui care-l pusese să sugă la sân. Fusese nevoie ca o damă de companie s-o tragă ușor de mânecă pentru ca ea să iasă din contemplația imobilă în care înțepenise.

Acest bebeluș era un pic și al ei...

Grijulie să asigure cel mai radios și cel mai eclatant viitor acestui copil, ea hotărâse să se supună zilnic unui exercițiu de meditație și de concentrare destinat să-i întărească suflul vital și forțele interioare.

Pentru a-l realiza după regulile strict preconizate de Wudong, care le știa de la tatăl său, care, la rândul său, le știa de al lui, ea ceruse doctorului Curții, Uneori Așa, să examineze sugarul în cele mai mici amănunte pentru a stabili un fel de descriere completă a corpului său care să fie consemnată în scris. Acesta va fi „corpul scris".

Plecând de la acest text, pe care un caligraf îl va transcrie pe o simplă planșetă de bambus, ea va dispune de o urmă materială perfect reprezentativă a micuțului Zheng. Ceea ce era, într-un fel, „rezumatul scris" al corpului copilului va servi de suport pentru tot felul de

exerciţii benefice pentru el. De la simpla meditaţie, cu focalizarea răsuflărilor lui Huayang în direcţia planşetei, şi până la scufundarea acesteia în lapte de stalactite sau în zeamă de jad (ambele fiind mixturi alchimice destinate să confere nemurire), trecând prin expunerea „corpului scris" al copilului la fumerolele binefăcătoare de Boshanlu. Huayang putea de asemenea să frece planşeta cu plante medicinale fortifiante sau cu alte tăbliţe votive purtând inscripţii binefăcătoare precum „fericire", longevitate", „prosperitate" sau „curaj".

Graţie acestui certificat descriptiv, ea copleşea copilul cu multiple binefaceri şi punea în folosul lui toate tehnicile regeneratoare pe care marele preot taoist exilat i le transmisese.

După ce a abţinut acordul lui Zhaoji, care nu văzuse în asta decât avantaje, Huayang îl chemă pe Uneori Aşa însoţit de un scrib, în camera reginei.

– Examinează corpul acestui copil şi dictează-i scribului tot ce vezi, ca şi cum ai călători într-un peisaj, îi zise ea medicului pe un ton autoritar.

Acesta, care nu se simţea în largul său şi se temea mai presus de toate de această femeie pe care toţi cei de la Curte o considerau dominatoare şi manipulatoare, se execută imediat.

– Trebuie să încep cu capul sau cu picioarele? bâigui el.

– Cu picioarele! Lumea nu începe de la pământ? răspunse Huayang agasată.

Uneori Aşa luă bebeluşul, îl dezbrăcă şi îl puse pe o masă. Copilul începu să plângă, ceea ce o nelinişti pe Zhaoji care se ridică din patul ei.

– Nu-i nimic, scumpa mea, îi spuse cu blândeţe regina mamă. Aceste plânsete nu contează pe lângă binefacerile pe care o să le aibă copilul.

În timp ce doctorul dicta, scribul, cu spatele încovoiat și limba scoasă din cauza atenției și a efortului depus, transcria cu stiletul pe planșetă în scriitura obișnuită Kaishu. Uneori Așa începu cu picioruşele copilului și sfârși cu craniul. Descrierea sa era la fel de precisă precum jurnalul de drum al unui călător care explorează un ținut necunoscut și care dorește să-i împărtășească lectorului descoperirile și emoțiile lui.

Ea îl ținu ocupat pe scrib o dimineață întreagă.

„Urcând spre coapsele cărnoase lungi de o palmă și două degete, după ce ai trecut de gambele ușor arcuite, ajungi la niște fese micuțe perfect rotunde și netede ca două piersici lipite... În partea de nord-vest a fesei drepte, poartă o aluniță."

Și tot așa, astea erau cuvintele doctorului care explora cu minuțiozitate corpul copilului.

La sfârșitul examinării, scribul gravase pe planșetă nu mai puțin de zece coloane de câte douăzeci de caractere Kaishu.

Acest text constituia descrierea exhaustivă a corpului lui Zheng și evocarea lui prin scriitură. Era „corpul lui scris", reprezentarea lui gravată cu stiletul care, în timpul exercițiilor, avea să valoreze cât o prezență reală. Huayang păstră originalul, pe care îl puse în camera ei, și puse să se facă o dublură pe care o încredință, pentru orice eventualitate, mamei copilului.

Din acel moment, nu trecea o zi fără ca ea să nu se dedea la exerciții benefice în fața „corpului scris" al viitorului rege al regatului Qin. Pentru regină era un mod de a umple vidul pe care sterilitatea îl lăsase în ea. Pierdută în contemplarea micului text, ea putea să mediteze în fața planșetei ore în șir. Era apoi liniștită și fericită, sigură că a contribuit la gloria viitoare a prințului moștenitor și la forța suflului său vital.

Ea nu măsura consecințele acestui gest, pe care se hotărâse să-l împlinească pentru binele viitorului rege din Qin, și nu fără motiv, întrucât n-avea să le cunoască niciodată complet.

Căci acest „corp scris" nu va întârzia să dea peste cap datele planului urzit de Zhaoji și Lubuwei, provocând un eveniment care avea să schimbe în întregime cursul lucrurilor.

*

Grijuliu să-și respecte angajamentul luat față de Lubuwei, Omul fără Frică sosise la Xianyang după exact trei luni de la plecare.

Făcuse în așa fel încât să intre în oraș noaptea ca să nu trezească atenția. Purta pe umăr un sac în care dormea copilul înfășat.

Chiar în acea dimineață, o vânduse pentru o sumă derizorie pe doica ce îl însoțise în timpul călătoriei, unui negustor de țesături care dormea în același han ca și el. Biata fată, pe care murdăria și noroiul călătoriei nu reușiseră s-o urâțească, nici măcar nu protestase, într-atât o terorizase tot drumul Omul fără Frică, prin mutismul și statura lui. Negustorul de țesături era volubil, fapt deja evident! Acest om profitase, de altfel, de ocazia de a cumpăra la preț mic o sclavă care era departe de a părea de nefolosit. El acceptase să plătească fără să negocieze prețul pe care uriașul hun i-l propusese.

Acesta din urmă, abia intrat în oraș, hotărî să meargă fără întârziere la Lubuwei.

Intenție Lăudabilă fu cea care îi deschise ușa în care abia bătuse ușor de trei ori. Ea îl ținea în brațe pe fiul ei, Zhaogao. Negustorul o instalase la el după ce o adusese de la Handan. Tocmai îi dădea lui Zhaogao să sugă

când auzise zgomote de pași și de copite. Nu fu surprinsă în fața siluetei familiare apărută în ușă. În schimb, observă că uriașul hun ținea în brațe un soi de cuvertură rulată de unde se auzeau scâncete ce semănau cu plânsul de bebeluș...

Copilul, căruia trebuie că îi era foame, dădea cu putere din picioare și deschidea gura mare în căutarea sânului hrănitor.

Omul fără Frică părea foarte tulburat de aceste plânsete ascuțite. El vru să-i întindă cuvertura rulată lui Intenție Lăudabilă. Aceasta îi spuse să aștepte acolo și se duse să-l culce pe Zhaogao. Când se întoarse, luă cuvertura și îi făcu semn uriașului s-o însoțească la etaj, în salonul de muzică în care Zhaoji învățase să cânte la lăută.

Acolo, în semiîntunericul camerei, ea puse cuvertura pe perna unui fotoliu și o desfăcu.

Scâncetele crescură în intensitate. Atunci, luă cu infinită precauție micuțul corp și își descoperi sânul pentru a-i da copilului să sugă. Imediat, plânsetele încetară și năsucul copilului se văzu înfundându-se în dulcea căldură a sânilor, în timp ce gura, la început ezitantă, nu întârzie să găsească țâța hrănitoare pentru a suge cu lăcomie.

O dată suptul terminat, ea puse cu grijă sugarul pe covorul mare ornat cu flori și plante, la piciorul clopotului cu monoliți, și începu să desfacă scutecele în care era înfășat, lăsându-l cu pielea goală. Judecând după mirosul îngrozitor al scutecelor, nu era ușor. Ea auzi atunci cum cineva tocmai intrase în cameră.

Era Lubuwei, pe care zgomotul și plânsetele îl treziseră. Ținea în mână o torță și, ca să nu sperie copilul care se calmase, se apropiase în liniște.

Pe covorul cu flori şi plante, bebeluşul era în întregime gol. Lubuwei se aplecă să-l vadă pe deasupra umărului lui Intenţie Lăudabilă.

Bebeluşul îşi mişca membrele, scoţând strigăte de mulţumire. Era magnific. Corpul lui de omuleţ era deja superb proporţionat, iar ovalul feţei, luminat de ochii căprui, perfect desenat. Părul şaten, cu fire cârlionţate, avea reflexe aurii, strălucitoare.

– Ce vârstă are? îl întrebă Lubuwei pe Omul fără Frică.

– Mai puţin de o lună. Am făcut mai puţin la întoarcere. Cunoşteam deja drumul. Nu este adorabil?

Uriaşul se strâmbă la copil care părea încântat.

– Omule fără Frică, ai fi o doică bună dacă ai putea avea lapte! zise Lubuwei amuzat.

Bebeluşul, fericit, continua să gângurească în timp ce mâna imensă a uriaşului îi mângâia bărbia.

Negustorul era satisfăcut. Copilul adus de hun era magnific şi corpul lui mititel perfect proporţionat. Părea energic. După spusa uriaşului, era cu mai puţin de zece zile mai mic faţă de propriul său fiu. La această vârstă, diferenţa nu va fi percepută şi nimeni nu şi-ar da seama de înlocuire.

Intenţie Lăudabilă puse bebeluşul pe burtă pentru a-i curăţa cu un scutec înmuiat într-un unguent micile fese deja durdulii.

– Văd ceva bizar pe fesa stângă! Ce ciudat! zise negustorul tresărind.

Tânăra femeie, surprinsă şi ea, prinse bebeluşul pe sub pântec pentru a-l examina mai bine. Îl puse pe burtă pe genunchii ei şi îi făcu semn lui Lubuwei să apropie torţa.

Era într-adevăr un semn. Pielea era mai groasă şi aproape încreţită. Forma ei perfect rotundă era fără doar şi poate aceea a unui cerc roz. Privind mai de aproape,

se putea vedea că un alt cerc, făcut de pielea normală, îl găurea pe primul precum centrul unei ținte. Semnul avea forma unui mic disc ritual.

– Are un fel de Bi marcat pe piele! exclamă Intenție Lăudabilă.

– Eu nu l-am văzut. Nu l-am dezbrăcat niciodată... bâigui Omul fără Frică, ca și cum voia să se scuze.

– Dar asta nu e o tară! Dimpotrivă! i-o întoarse negustorul însuflețit, cu vocea tremurându-i de emoție.

Descoperirea acestui desen natural pe pielea bebelușului îl stupefia. Nu se aștepta să descopere la el această amprentă extraordinară. Se gândi bineînțeles la Bi-ul său negru înstelat... O asemenea coincidență, care nu părea deloc întâmplătoare, nu făcea decât să-i mărească emoția. El își aminti încă o dată predicția pe care i-o făcuse Vale Adâncă.

Era pentru prima dată când vedea un semn de genul acesta. El constată în același timp că această descoperire îl tulbura, începea să-l neliniștească. Ce ascundea ea oare? Ce zeu sau ce magician însemnase în acest fel copilul? Era bine? Ce legătură exista cu Bi-ul de jad? Ardea deja de nerăbdare s-o știe, cu atât mai mult cu cât această coincidență nu i se părea întâmplătoare.

Așteptă ca Intenție Lăudabilă să termine de înfășat bebelușul pentru a-l lua în brațe. Ghiftuit, acesta îi surâse gângurind din nou. Acest lucru îi alungă un pic anxietatea. Apoi Intenție Lăudabilă îl luă să-l culce alături de micuțul Zhaogao.

Lubuwei se grăbea acum să-i prezinte lui Zhaoji fructul misiunii pe care i-o încredințase Omul fără Frică. Nu fusese ea oare încoronată de succes? Hunul își îndeplinise perfect sarcina.

Chiar a doua zi, el îi ceru lui Intenție Lăudabilă să-l însoțească la Palatul Regal pentru a prezenta copilul tinerei regine.

– Este adorabil! Este mititel ca un grangur! exclamă Zhaoji când Intenție Lăudabilă îi dezvălui nurii durdulii ai noului-născut și fața lui cu trăsături fine.

Văduva lui Zhaosheng îl dezbrăcă în întregime pe copil pentru ca regina să-i poată examina trupul micuț în amănunt. Când aceasta îi zări semnul de pe fesă, avu un moment de stupoare. Parc-ar fi vrut să spună ceva, dar își înăbuși orice reacție. Părea distrusă, abătută. Lubuwei, conștient de tulburarea pe care semnul de pe pielea copilului i-o provocase reginei, îi făcu semn lui Intenție Lăudabilă să iasă din cameră pentru a rămâne singur cu Zhaoji.

– Această amprentă, acest semn al cerului, este o adevărată catastrofă! Ne împiedică să facem substituirea pe care am plănuit-o, îi spuse ea iubitului ei.

Era gata să plângă.

– Vorbești aiurea! zise Lubuwei surprins și pe un ton oarecum istovit.

Copleșită, tânăra femeie îi întinse un exemplar din planșeta „corpului scris" al lui Zheng. Copilul care dormea în leagăn alături de mama lui, începu să gângurească. Gălăgia pe care o făceau părinții îl trezise.

– Citește! Acest semn nu figurează pe planșetă! Nu putem să-l punem pe acest copil în locul micuțului nostru Zheng... dacă încercăm s-o facem, întreaga Curte va afla de înșelătorie, murmură ea, înăbușindu-și un suspin.

– Dar cine a îndrăznit să pună să se facă această descriere atât de exactă a copilului nostru? se înfurie Lubuwei care citea cu atenție textul consemnat de scrib.

– Huayang. A făcut-o pentru binele lui Zheng, ca să aibă un suport fizic pentru experiențele și meditațiile ei binefăcătoare ca și cum ar fi vorba de corpul real al copilului nostru. Ea numește asta „corpul scris". Este un termen folosit de taoiști. Cunoaște acesastă metodă de la marele preot Wudong!

– Este incredibil! Am senzația că visez!

– Sărmana nu va bănui niciodată consecințele gestului său. Și când te gândești că a acționat așa fiindcă a crezut că face bine, pentru fericirea copilului nostru..., adăugă Zhaoji care acum plângea de-a binelea.

Cei doi iubiți se aruncară unul în brațele celuilalt. Tot planul lor se prăbușea. Stratagema pusă la cale cădea. Pentru Lubuwei, lovitura era teribilă. Fără substituire, Zheng va rămâne fiul lui Yiren și-l va pierde definitiv pe adevăratul său tată.

– Când a făcut această copie cadastrală a corpului fiului meu? se lamentă negustorul de cai cerești.

– Nu sunt nici trei zile! Este atât de ireal că nu-mi vine să cred, gemu regina.

Uluit, Lubuwei nu știa ce să spună. În urmă cu trei zile, planul lor ar fi putut reuși, permițând înlocuirea lui Zheng cu copilul adus de uriaș. Dar acum, tot edificiul pe care-l construiseră se prăbușea ca și cum ar fi fost luat de un torent. Trei zile fuseseră de ajuns ca să dea peste cap destinul a doi părinți și a doi copii și, de aici, destinul unui regat...

– Singurul lucru care mă consolează, reluă Zhaoji care părea un pic mai puțin distrusă decât negustorul, este că fiul nostru, fiul tău va deveni într-o zi regele regatului Qin.

– Dar are vreun sens să renunți la tot pentru acest regat unde eu nici măcar nu m-am născut! Să mă lepăd de un fiu care nu-și va cunoaște niciodată fiul! Este oribil! zise Lubuwei strângând din pumni.

– Zheng va rămâne fiul tău! Va fi fiul nostru. Va fi rege!

Negustorul se înfioră, apoi o privi pe Zhaoji. Ochii și fața reginei exprimau pe câtă tristețe, pe atâta mândrie.

– Și dacă refuz să accept asta? răcni el fără să vrea.

Ea se îndreptă spre el și îl luă în brațe. Îi făcu semn să vorbească mai încet, puteau fi auziți și asta le mai lipsea.

– Ce poți face altceva, ce propui? Zarurile nu sunt ele aruncate? Nu trebuie să acceptăm acest semn al destinului? șopti ea îngrijorată.

– N-am ce face cu toate aceste semne! Îl vreau pe fiul meu!

Ea nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta asprime.

– În acest caz, gândește-te și la el, la fiul nostru care va fi fără voia noastră rege al regatului Qin! insistă ea, arătându-i leagănul unde micuțul Zheng dormea din nou cu pumnii strânși.

Cineva bătu la ușă și în același timp se putea auzi, mai înăbușit, foșnet de rochii de mătase. Erau, fără îndoială, damele de companie care veneau să aibă grijă de regină.

– Ai dreptate. Și asta e o veste importantă... reuși el să articuleze, sfârșit precum un copac trăsnit de fulger.

Apoi o îmbrățișă discret și se duse să deschidă ușa. Îmbrăcate cu tunici brodate, doamnele intrară sporovăind, aducând scutece și platouri, urmate de Intenție Lăudabilă venită să recupereze copilul însemnat. Atunci Lubuwei o salută pe regină în mod ceremonios și se retrase ca și cum nimic nu se întâmplase.

*

Când ajunse pe drumul care ducea la casa lui, Lubuwei, tulburat până în adâncul sufletului, mergea ca un somnambul.

În fața lui înainta Intenție Lăudabilă, care ducea bebelușul într-un coș și nu bănuia nimic.

Negustorul avea impresia că trece printr-o perdea groasă de fum negru. I se părea că are capul complet golit, nimic nu mai avea același gust. Trecând fără să se oprească prin fața țarcurilor cailor Akkal, unde iepele tinere trebuiau să fete de la o zi la alta, el o salută mecanic pe slujnica Mafu care se întrebă ce putea să i se fi întâmplat stăpânului ei pe care nu-l văzuse niciodată într-o asemenea stare.

Lubuwei înțelegea că risca să nu-și mai ia niciodată fiul înapoi. Imposibilitatea substituției era o lovitură foarte dură! Cine ar fi putut s-o prevadă? Și toate astea din cauza unui semn Bi de pe fesele copilului pe care Omul fără Frică se dusese să-l caute în Sud-Vest pentru a-l aduce în centru!

Și ce să mai spună de circumstanțele rocambolești în care copilul fusese smuls din mediul lui familial? Uriașul hun crezuse că face bine, constrâns fiind să se întoarcă, cu misiunea îndeplinită, la Xianyang la ora stabilită. Ar fi fost zadarnic și nedrept să îi reproșeze ceva. Dar deconspirarea lor ar fi avut asemenea consecințe, încât Lubuwei îi jurase Omului fără Frică, atunci când acesta i le dezvăluise, că va păstra secretul.

Ce trebuia să facă, în aceste condiții, cu acest copil devenit de acum inutil?

Altul în locul lui, s-ar fi gândit cu siguranță că cea mai bună soluție era să lase bebelușul în voia sorții, abandonându-l, de exemplu, pe scările unui mormânt sau ale unui templu, sau, și mai rău, într-o pădure sau pe un câmp unde nimeni nu i-ar fi auzit strigătele înfometate...

Lubuwei se închise în camera lui și deschise dulapul în care păstra discul. Deznodă eșarfa de brocart în care era învelit Bi-ul negru strălucitor. Obiectul ritual apăru

în toată splendoarea lui. El îl luă cu amândouă mâinile, așa cum ar fi făcut cu o oglindă, și se concentră.

Văzu, în noaptea neagră a pietrei imemoriale, Calea Lactee care separa cele două constelații gemene a Văcarului și a Țesătoarei. Imperceptibil, pe măsură ce o privea, el simți că marea urmă luminoasă se găurea în centru pentru a lăsa loc unui puț fără fund.

Pentru prima oară, total imobil și concentrat asupra discului, ca și cum ar fi căutat să-și regăsească imaginea într-o oglindă, el avu viziunea vidului.

Își lăsă spiritul înghițit de această gaură neagră în care avea impresia că se prăbușește. Pereții ei îi treceau prin fața ochilor în mare viteză. Fără ca nimic să-l oblige, el privi dintr-o dată în jos și văzu o minusculă pată galbenă care creștea pe măsură ce se apropia de ea. Semăna cu gălbenușul unui ou. El se gândi atunci la ochiul de dragon. Haosul original al lui Honmeng! Puișorul galben și centrul lui! Cuvintele pe care le spusese Vale Adâncă îi răsunau în urechi și se amestecau cu plânsetele copilului pe care le auzise când intrase în salonul de muzică. Această suprapunere de cuvinte și sunete producea o hărmălaie asurzitoare. Destinele celor doi copii erau ca două limbi de foc scuipate de dragon, care se amestecau, formând o magmă de foc. Un haos de flăcări.

Lubuwei nu mai știa dacă se afla în magmă sau în afara ei și se simțea din ce în ce mai rău. El continua să cadă și această cădere îi crea senzația unei dezintegrări a corpului.

În momentul în care credea că s-a aneantizat, i se păru că aude o voce. Nu reuși să-și dea seama cine îi șoptea pe un ton blând și grav:

„Fii drept... Fii drept față de acest bebeluș care nu ți-a făcut rău..."

Oare visase?

Cuvintele îi răsunau totuşi deslușit în urechi. Era un mesaj de la cineva care îl îndemna să-şi liniștească inima. Se uită din nou în jos şi mai văzu că pata galbenă, devenită mult mai groasă, începea să se învârtă ca o sferă în jurul propriei axei. De o parte şi de alta, în timp ce el credea că o să se lovească de ei şi o să se rănească, pereții puțului se îndepărtau precum petalele unei flori care se desface la soare. El își dădu seama că era salvat. Vidul nu-l înghițise.

Era plin de sudoare când înțelese că revenise încet la realitatea camerei lui şi asta îl liniști. Își privi degetele care îl dureau: erau albe de cât de tare strânsese discul.

Era pentru prima oară că acel Bi strălucitor îl făcea să simtă așa ceva.

Această experiență ciudată îl făcuse să înțeleagă la ce anume făceau aluzie adepții taoiști atunci când vorbeau de „marea călătorie interioară".

Atunci Lubuwei hotărî să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, a cărui întorsătură lui îi scăpa. Era ca atunci când înotai într-un râu şi, dintr-o dată, curentul devenea puternic.

Ca să-ți continui drumul, era inutil să înoți împotriva lui, oboseai repede. Era mai eficace şi mai sigur să te lași purtat de val, căci întotdeauna sfârşeai prin a ajunge la mal.

Era de ajuns să aştepți.

37

În timp ce, în casa lui de la Xianyang, Lubuwei era pradă halucinațiilor, în grota săpată la jumătatea pantei piscului Huashan de către un râu subteran care, de atunci, își găsise albia în altă parte, Vale Adâncă își făcea exercițiul de concentrare.

Ea aflase chiar în dimineața aceea, după firele de coada-șoricelului pe care le număra în fiecare zi ca să se asigure că totul mergea bine cu micuța Roză Primăvăratică, că se petrecea ceva important la Xianyang, legat de acest Lubuwei din Handan care venise cândva s-o vadă pentru a-i arăta discul lui de jad negru.

Așezată în poziție de meditație în fața lacului miniatural pe care-l săpase la intrarea în văgăună, la baza peretelui stâncos, și care servea drept deversor pentru micul ei izvor, ea își îndreptă privirea spre insula care se ridica din mijlocul lui, formată din trei pietre ingenios aranjate.

Acolo, în fața acestei reprezentări a celor trei Insule ale Nemuririi, ea reușea să-și facă spiritul să zboare spre obiectul meditației sale.

Se gândi intens la Neclintită Stea de Răsărit, chemând prin intermediul ei spiritul fiicei sale moarte. Era sigură că acest spirit o va ajuta să afle ce se întâmplă în capitala regatului Qin. Inima o înțepă. Era semnul că spiritul fiicei ei era acolo, plutind deasupra apelor

minusculului rezervor. Dorința lui Neclintită Stea de Răsărit apăru atunci în vidul format de gaura din centru. Preoteasa salută spectrul a cărui față îi surâdea.

Vale Adâncă putu să înceapă să vorbească cu fata ei moartă.

O întrebă mai întâi ce mai face micuța Roză Primăvăratică. Foarte bine, răspunse spiritul. Ea îi împărtăși senzațiile și impulsurile pe care le resimțise în legătură cu ceea ce se petrecea cu Lubuwei și discul de jad. Fața fiicei ei schiță un surâs enigmatic. Ochii i se închiseră. Vale Adâncă îi închise și ea.

Atunci preotesei medium îi apăru, în sfârșit, viziunea Haosului de la Hongmeng. Ea vedea în el nu doar unul, ci două embrioane de puișori. Concentrându-se asupra celor două figuri galbene, zări deodată doi copii. Unul era frumos ca un soare, celălalt, mai plăpând și mai puțin grațios, o făcu să se gândească mai degrabă la lună. Între cei doi copii, distinse silueta elegantă a lui Lubuwei, ținând în mâini imensul disc ritual de culoare închisă.

Cei doi copii, ba își dădeau mâna, ba se luptau unul cu altul. Erau legați unul de celălalt, fiind în același timp rivali. De altfel, luna era cea care ataca mereu soarele... Apoi, în mod inexplicabil, ea văzu apărând silueta măruntă a unui alt copil în care o recunoscu pe fetița ei. De cum se apropie de ceilalți doi copii pentru a li se alătura, lupta dintre ei, care până atunci se limitase la câteva înghiontiri reciproce, crescu în intensitate. Ai fi zis că făceau uz de forță pentru a-și disputa favorurile ei. Ea observă, de asemenea, că băiatul care era mai frumos o atrăgea mai mult pe Roză Primăvăratică și că celălalt, pe care natura îl înzestrase mai puțin, ofticat de situație, devenea din ce în ce mai rău și mai agresiv. Vale Adâncă fu profund tulburată.

Apariția neașteptată a fetiței ei în mijlocul celor doi copii rivali o făcu să implore spiritul lui Neclintită Stea de Răsărit să vegheze asupra unicului său copil și să o apere de această rivalitate nefastă.

Simți o nouă înțepătură în inimă. Spiritul fiicei ei nu mai plutea pe deasupra micului lac.

Invocarea ei rămase fără ecou. În același timp, ea putu să constate, după ce se concentră încă o dată, că imaginea micii Roze Primăvăratice dispăruse și ea. Nu mai rămăsese decât cea a copiilor rivali. Care continuau să se înfrunte.

Atunci Vale Adâncă hotărî să nu mai rămână acolo și își concentră viziunea pe amintirea pe care o avea despre Lubuwei.

Conturul tremurător al feței negustorului îi apăru preotesei în golul cercului interior al discului Bi negru strălucitor a cărui imagine continua să-i rămână în minte. Îl văzu ca atunci când coborâse de pe cal și ea îl aștepta cu papagalul ei verde pe umăr, la capătul aleii plină de spumă și de melci. Îi văzu fruntea dreaptă și înaltă, privirea limpede și ochii scânteind de inteligență. Își aminti exact momentul când îi întinsese discul de jad pentru a-i cere părerea despre el. Ea îl lăsase să creadă că ține în mână un obiect extraordinar și nu regreta că-i dezvăluise prezicerea. Apoi, încetă să se mai gândească la trecut și se concentră asupra prezentului. Fața negustorului se contura acum cu claritate în sfera goală.

Putea să intre în contact cu Lubuwei și să-i vorbească.

Vale Adâncă îi studie fața cu atenție și constată că era în pragul unei mari suferințe. Încercă să-l liniștească, trimițându-i o imagine cu o apă calmă pe care înfloreau un nufăr și un lotus. Dar observă că el continua să fie afectat de o profundă tristețe.

Se hotărî atunci să încerce altceva. Asocie imaginea celor doi copii rivali cu cea a lui Lubuwei. Și ceea ce văzu o înspăimântă.

Lubuwei îl ținea din spate, cu mâinile legate, pe copilul-soare al cărui pântec dezgolit era lăsat în voia loviturilor puternice ale copilului-lună. Copilul cel frumos avea să sucombe sub pumnii celuilalt dacă nu se făcea nimic. Această viziune de groază o scârbi pe Vale Adâncă, vroia să împiedice această josnicie. Pe deasupra, ea nu uitase că Roză Primăvăratică își manifestase clar preferința pentru mica victimă a acestei alianțe dintre negustor și copilul-lună.

– Fii drept... Fii drept față de acest bebeluș care nu ți-a făcut rău! strigă ea de trei ori cu o voce puternică care răsună în străfundurile grotei, fixând ochii negustorului a cărui față continua să apară în cercul gol.

Apoi, dădu pase deasupra lacului său miniatural pentru a se asigura că mesajul pe care i-l trimisese lui Lubuwei fusese bine primit. În apă, pe suprafața micului rezervor, apăru un cerculeț. Era semn bun.

Ea se concentră din nou. Văzu că Lubuwei îl eliberase și îl lăsase să plece pe copilul-soare, în detrimentul celuilalt care părea să-i reproșeze verde în față acest lucru.

Negustorul îi păru ciudat de supus în fața acestei mustrări a copilului mai puțin frumos. Copilul-soare se dizolvă în petalele deschise ale puțului. Ea zări atunci imaginea Rozei Primăvăratice care le sorbi una câte una. Își căuta tânărul prieten. Vale Adâncă resimți o febrilitate care trebuie că era cea a fetiței ei. Întrevedea în asta dragoste, ceea ce o făcu să continue să pledeze pe lângă Lubuwei cauza copilului-soare. Ea repetă de trei ori îndemnul pe care i-l lansase deja și refăcu pasele deasupra micului rezervor. Un cerculeț se formă în apă, apoi încă unul.

Era sigură că negustorul nu va fi nedrept cu frumosul copil necunoscut care n-o lăsa indiferentă pe micuța ei Roză Primăvăratică. Mai mult, era convinsă că va sfârși prin a-l iubi ca pe propriul fiu.

Atunci, în sfârșit, ea deschise ochii, liniștită.

*

– Prieteni, se petrec lucruri frumoase la Curtea din Qin de când acest rege tânăr a urcat pe tron! Drăguțul de Yiren pare mai interesat de vânătoare decât de afacerile regatului... În fine, asta este! Va trebui să ne descurcăm! Bietul de el nici măcar nu pare să-și dea seama că Lubuwei își petrece timpul în camera reginei. Se șușotește pe ici, pe colo că micuțul Zheng este copilul lui și că tânărul rege este atât de nerod că n-ar fi văzut decât focul iubirii... Cât despre celălalt copil, venit de nicăieri și căruia Lubuwei părea că nu-i știe nici măcar numele, este și mai bizar. Se pare că negustorul de cai cerești refuză să dea vreo explicație în legătură cu proveniența lui și că l-a încredințat văduvei fostului său secretar, Zhaosheng! zise Pădure de Pinacluri cu obișnuita lui voce pițigăiată de falset.

Vorbea cu o mimică foarte expresivă și semăna din ce în ce mai mult cu o bătrână matroană de bordel. Burdihanul lui enorm nu-i mai era ținut de centura largă de mătase roșie, peste care se revărsa, formând trei straturi de șunci concentrice. Îndoiala care învăluia paternitatea micuțului Zheng părea să-l excite și, în același timp, să-l încânte în cel mai înalt grad.

Societatea secretă a Cercului Păsării Phoenix se reunise încă o dată în plen pentru a pune la punct o strategie eficace care să permită membrilor săi să ocupe maximum de posturi de încredere în anturajul tânărului Yiren.

– Ne-am reunit ca să facem bilanțul nominalizărilor pe care le-am putea pretinde și nu pentru a vorbi despre bârfele pe care le cunoaștem deja toți! zise nu fără ingasare Verigă Esențială.

Un murmur de aprobare străbătu asistența tărcată, îmbrăcată în culori țipătoare, mereu nervoasă și plină de freamăt când era vorba de complimente și de înțepături.

– Încă de pe vremea regelui Zhong și a regretatului nostru Drept Înainte, influența noastră n-a încetat să scadă. Majoritatea dintre noi sunt cantonați în sarcini minore. Verigă Esențială constituie excepția care confirmă regula! Trebuie neapărat să profităm de circumstanțele în care se vor forma noile echipe pentru a inversa această tendință și pentru a face să crească puterea confreriei noastre, preconiză Cuțit Rapid pe un ton eminamente serios.

– Care sunt posturile vacante pe care le-am putea ocupa? întrebă Verigă Esențială, oarecum flatat de considerația pe care chirurgul șef tocmai i-o dovedise.

– Sunt numeroase. Desigur, posturile de miniștri ne sunt deocamdată interzise. Dar mai sunt o grămadă de alte funcții la fel de importante, ca să nu spun mai mult, chiar dacă ele presupun ca titularii lor să rămână în umbră, spuse Pădure de Pinacluri, devenit dintr-o dată grav.

– Postul pe care trebuie cu orice preț să-l ocupe un cumuc nu este cel de Mare Șambelan al regelui, așa cum era regretatul nostru Drept Înainte? întrebă Verigă Esențială.

– Așa ajungi să fii cel mai aproape de ceea ce gândește și vrea regele! răspunse Pădure de Pinacluri care știa destule despre acest subiect.

Asistența încuviință zgomotos. Toți erau de acord cu asta. Era bine să se facă în așa fel ca unul de-al lor

să ocupe această funcție. Ceea ce presupunea, înainte de toate, ca Yiren să vrea un Mare Șambelan. Anguo, de exemplu, nu avusese niciodată. Trebuia deci să înceapă prin a-l convinge pe Yiren sau pe cineva din anturajul lui care putea să-i sugereze această idee, ba chiar să i-o impună.

– Avem un candidat? Dacă nu, n-are rost să mergem mai departe și toate cugetările nostre sunt inutile! zise Cuțit Rapid.

– Eu aș candida dacă un asemenea post ar fi creat de rege, se auzi o voce cristalină din mijlocul asistenței.

Verigă Esențială fu nevoit să se abțină să spună ceva atunci când, după ce primise multe complimente, candidatul autoproclamat veni să se așeze în primul rând. Era Efluvii Negre!

Șeful Biroului Zvonurilor îl săgetă cu privirea pe Cuțit Rapid. Pe fața lui gravă, fardată și impasibilă nu se citea nici o urmă de emoție. Apoi se întoarse către Pădure de Pinacluri. Șeful serviciului de Ofițeri ai Gurii, după ce scoase din buzunar o oglindă portativă în care își privi un ochi, apoi pe celălalt, se apucase să-și pieptene sprâncenele. Era inutil să încerci să-i ceri o părere.

Evident, Efluvii Negre o făcea pe șeful.

– Rămâne să găsim modalitatea de a-l convinge pe suveran să se doteze cu un Mare Șambelan... Acest lucru n-ar trebui să fie prea dificil, pentru el este o garanție a liniștii, reluă el.

– Cu condiția ca asta să nu intre în contradicție cu unele ambiții, bombăni cu acreală Pădure de Pinacluri pe care lunga lui experiență îl făcea prudent.

O vie discuție se aprinse în sânul Cercului Păsării Phoenix. Unii erau partizanii ideii de a face asta prin intermediul lui Huayang. Alții recomandau să se vorbească cu regina Zhaoji, argumentând că era în

interesul ei și că ea ar fi foarte fericită să plaseze lângă un soț tânăr și neexperimentat, ceea ce făcea din el prada ideală pentru femeile ambițioase și drăguțe, un partener complice care ar sfătui-o în privința celor mai mici fapte și gesturi. Unii merseră chiar până la a sugera ideea de a-l convinge de asta pe Lubuwei, în care vedeau deja un fel de vice-rege care trăgea toate sforile la Curte.

Participanții la adunare cotcodăceau ca într-un coteț. Fiecare avea părerea și sugestia lui. În cele din urmă, căzură de acord asupra faptului că Lubuwei era bărbatul-cheie de care era bine să se folosească, încercând să-l convingă că prezența unui Mare Șambelan eunuc pe lângă Yiren i-ar servi propriile interese.

În schimb, toți credeau că, ținând cont de funcțiile pe care le ocupa deja, Verigă Esențială era cel mai bine plasat pentru a îndeplini această misiune delicată.

– Ești gata să fii loialul șambelan al regelui nostru? îl întrebă el cu duritate pe Efluvii Negre care, jenat de aroganța întrebării, își plecă privirea. Nu-mi pari prea în largul tău. Ce-i cu tinet? adăugă el grav, nemulțumit că-l pusese în dificultate pe tânărul spion în fața Cercului Păsării Phoenix.

– Efluvii Negre este un element remarcabil! De altfel, eu am avut deja ocazia să-l recomand călduros, spuse atunci cu o voce puternică Cuțit Rapid care nu întârziase să sară în ajutorul camaradului său de rețea.

Chirurgul șef al eunucilor spusese prea mult, deja o regreta. Dar era dovada pe care o aștepta Verigă Esențială. El găsise în sfârșit cheia enigmei. Avea numele pe care îl căuta.

Era clar acum, Cuțit Rapid era spionul în solda regatului Chu care-i recomandase lui Anguo numirea lui Efluvii Negre ca funcționar al Biroului Zvonurilor.

Participanţii începuseră să vorbească de alte posturi importante, fără îndoială mai puţin strategice decât cel de Mare Şambelan, dar totuşi interesante în toate privinţele şi pentru care era bine să-şi dea cu părerea.

– Există un post de analist adjunct şi un altul de maestru de ceremonii la Audienţele Publice. Cine, dintre noi, şi-ar putea depune candidatura? întrebă unul din membrii Cercului.

Mai multe degete se ridicară. Pădure de Pinacluri îi rugă pe candidaţi să se prezinte şi să vină în primul rând.

– Şi acum, fiecare să spună ce anume îi motivează demersul şi să scoată în faţă calităţile pe care le are pentru postul respectiv! spuse şeful Ofiţerilor Gurii, bătând din palme ca un maestru de balet.

În zori, când reuniunea Cercului Păsării Phoenix se termină, fiecare participant având un obiectiv precis de îndeplinit pentru ca eunucii să aibă toate şansele de partea lor în cursa pentru posturi şi prebende care începea, Verigă Esenţială ştia cel puţin la ce să se aştepte. El încerca o imensă satisfacţie că dezlegase enigma cu care îşi bătea capul de mult timp. Dar se strădui, din prudenţă, să nu lase să se vadă nimic.

De acum înainte ştia ce are de făcut.

Îi observase pe tovarăşii săi de suferinţă prezentându-şi cu emfază calităţile cu gesturi insistente şi efecte teatrale sub privirea lacomă şi fardată a bătrânului eunuc care părea să se clatine pe coturnii* lui. Unul era candidatul pentru Arhive, altul pentru Direcţia Generală a Ţesătoriei Mătăsii, un altul candida la succesiunea cutărui vice-ministru. Erau actori docili şi naivi în comedia grotescă a puterii şi aveau să sfârşească toţi prin a-şi pierde aripile.

* Coturni – în Antichitate, sandale cu talpă groasă, care-l făceau pe purtătorul lor să pară mai înalt.

Verigă Esențială învățase să nu aibă încredere în putere, în fasturile și minciunile ei, care reușeau să orbească ființa umană, chiar și pe cea mai inteligentă, până într-atât încât îi distrugeau toată luciditatea.

Descoperirea unei rețele de spionaj a regatului Chu în chiar inima mașinăriei statului nu făcea decât să-i sporească neîncrederea și detașarea cu care, de acum înainte, privea lucrurile.

Cu siguranță, el nu se simțea din lumea lor.

38

Precum o monedă roşiatică lăsată să alunece prin fanta unei puşculiţe, soarele cobora să se culce în spatele crestei muntelui.

Aplecat peste balustrada de marmură a micului edicul de vest al Pavilionului Pădurii de Arbuşti, aşa cum îi plăcea să facă, în acelaşi moment al zilei, bătrânului rege Zhong la sfârşitul vieţii, Lubuwei asista la spectacolul uimitor al crapilor mari care îşi disputau cu frenezie ultimele bucăţi din mâncarea pe care servitorii le-o aruncaseră. El profita de blândeţea pe care o căpătau locurile atunci când soarele care apunea le lumina cu razele lui mângâietoare.

Peştii uriaşi, cu solzi auriţi de razele crepusculare, îşi începuseră sarabanda acvatică care avea să sfârşească în aer ca de obicei. În curând, avea să vină momentul în care crapii aveau să-şi efectueze salturile afară din apă.

De câteva zile, negustorul se simţea mai bine.

Exerciţiul de concentrare în faţa discului Bi negru înstelat îl lăsase complet epuizat, dar în acelaşi timp mai senin şi mai liniştit. El căutase să înţeleagă sensul viziunilor şi al senzaţiilor pe care le trăise. Îndemnul pe care îl primise de a se purta drept cu acest copil, care nu îi făcuse nici un rău, îl atinsese chiar în inimă. Cuvintele pronunţate de acea voce gravă şi blândă îi

răsunau încă în urechi. Era sigur acum că era o voce umană, cu siguranță una de femeie. Reflectase cu chibzuință și se hotărâse să țină foarte mult cont de acest îndemn.

O să-l crească pe copilul însemnat ca și cum ar fi al lui și va face în așa fel încât să nu-i lipsească nimic.

Observă arcul de picături strălucitoare ca perlele pe care un pește mai puternic decât ceilalți tocmai îl lăsase în aer după ce sărise din bazin precum o piatră aruncată de o catapultă. Într-o clipă, totul dispăruse: și peștele, și picăturile, care-și regăsiseră anonimatul în apa bazinului.

Ceea ce era adevărat într-un moment putea să nu mai fie în altul, gândi el.

Crapul și apa trezeau în el începutul unei reflecții meditative pe care se hotărî s-o încurajeze, lăsându-și spiritul să zburde.

Fiindcă nu servea la nimic să încerce să înfrunte înot curentul puternic al râului, iar cursul lucrurilor fiind asemănător acelui al unui imens fluviu, nu era mai bine să accepte noua situație decât să se înece încercând să i se opună? Era mai convenabil să profite cât mai mult posibil de ea.

Apa bazinului era din nou perfect calmă.

El constata, chiar dacă îl încerca o oarecare amărăciune, că Zhaoji, căreia îi făcuse o vizită puțin mai înainte, se obișnuise mai bine cu ideea acestui semn al copilului de înlocuit. Chiar dacă se ferise să i o mărturisească, el simțea că nu era nemulțumită la gândul că propriul ei fiu avea să devină viitorul rege al regatului Qin. Semnul în formă de disc de pe fesa copilului venit din Sud-Vest era pentru ea un semn al destinului care trebuia acceptat.

Pentru negustor, era dimpotrivă un adevărat doliu pe care trebuia să-l respecte: avea un moștenitor pe care

să-l formeze, să-l modeleze după chipul său, în loc să aibă un fiu pe care să-l iubească. Știa că avea nevoie de timp pentru a se obișnui cu această situație nouă care schimba toate perspectivele și îi aneantiza visele pe care și le făcuse de a-i transmite ființei cu sânge din sângele lui experiența sa, știința, bunurile și mai ales dragostea pe care i-o purta deja, abia ce îl ținuse pentru prima dată în brațe.

Singurul motiv care îl împiedica să lase totul baltă și să se întoarcă la Handan ca să-și petreacă zilele liniștit era semnul pe care copilul din Sud-Vest îl purta pe fesă. Faptul că avea forma unui Bi și că un disc ritual, nu din jad, ci din piele i-a provocat nenorocirea era poate semnul că sfârșitul poveștii care continua să se scrie avea să-l surprindă în mod fericit.

Discul Bi negru înstelat era în camera lui. Nu avea nici un motiv să nu mai creadă în norocul pe care îl purta proprietarului... Viața putea să-ți rezerve surprize și drumurile ei întortocheate să ajungă acolo unde nu te aștepți. Ceea ce era adevărat azi putea, mâine, să nu mai fie. A accepta fragilitatea situațiilor și a lucrurilor era și ăsta un început de înțelepciune.

Rămânea să se ocupe cu demnitate de copilul cu semn. Acest bebeluș după care îl trimisese pe Omul fără Frică, acest copil deja vesel și viguros, care nu ceruse nimic nimănui, care se alinta și-i cucerea deja pe toți cei care se apropiau de el, nu merita asta cu vârf și îndesat?

Trebuia însă să găsească o explicație plauzibilă pentru apariția acestuia în casa lui. Cel mai simplu era să se apropie cât mai mult de adevăr. Copilul să fi fost găsit pe câmp de Omul fără Frică care îl luase cu el. Atunci Lubuwei, în marea lui bunătate, hotărâse să-l păstreze și să se ocupe de educația acestui orfelin.

Hotărî că trebuia să-i dea și un nume și să înceteze să-l mai desemneze prin această expresie trivială de „copilul cu semn". Dar nu-i venea nici un nume în cap.

I-ar fi convenit să-i dea un „nume comun" – xiaoming – ca să scape de bătaia de cap a desemnării lui printr-unul oficial care l-ar fi obligat să-i dea numele tatălui. Chiar dacă se hotărâse să se arate „drept" și grijuliu cu bunăstarea acestui bebeluș afectuos, totuși n-avea de gând, cel puțin deocamdată, să-i devină tată!

În timp ce privea distrat piruetele peștilor, pierdut cum era în căutarea unui xiaoming, simți că o mână îl atinge ușor pe spate.

– Îmi cer scuze că vă deranjez Excelență. Numele meu este Efluvii Negre. Sunt eunuc și funcționar de puțin timp la Biroul Zvonurilor. Statutul meu îmi interzice să dezvălui asta, dar în fața unui important ministru ca dumneavoastră, mă consider dezlegat de această obligație. Am venit să vă vorbesc de un proiect la care țin foarte mult.

Vorbele lui Efluvii Negre îl treziră pe Lubuwei din reverie. El îl măsură pe necunoscutul care îl interpelase. Cel puțin acest tânăr eunuc cu ochi vii n-o lua pe ocolite, ci mergea drept la țintă!

– Te ascult, tinere, zise el.

– Funcțiile mele actuale m-au învățat ce înseamnă discreția. Mă simt capabil să devin șambelanul regelui, dacă din întâmplare suveranul e interesat de așa ceva.

– Dar de ce apelezi la mine? întrebă cu promptitudine Lubuwei.

Efluvii Negre făcu o pauză. Apoi reluă, cu aerul cel mai mirat din lume.

– Oricine vă cunoaște influența. Dacă mă ajutați să obțin acest post, vă voi fi recunoscător. În fiecare dimineață când mă voi trezi, o să-mi pun întrebarea pe

care filozoful Zhaungzi şi-o punea lui însuşi: *Cine te-a făcut rege?* răspunse pe neaşteptate tânărul eunuc cu o siguranţă şi un aplomb care îl uimiră pe Lubuwei.

Negustorul îl studie îndelung pe interlocutorul său. Ideea de a plasa pe lângă Yiren un şambelan pe care l-ar fi numit în mod expres nu-i displăcea. Întrevedea tot profitul pe care putea să-l tragă având un om – mai degrabă un eunuc – al lui în acest post-cheie. Cât despre Yiren, el îşi vedea de treaba lui. Tânărul rege i se supunea precum un căţeluş şi îi urma cu scrupulozitate toate sfaturile.

Dar vroia să ştie mai mult despre acest îndrăzneţ care îşi permitea să-i ofere pe faţă, şi într-un mod atât de arogant, un asemenea târg.

– Nu ne cunoaştem. Presupunând că influenţa mea este reală, îmi este greu să recomand regelui un necunoscut pentru a ocupa un post atât de delicat... Presupunând, de asemenea, că suveranul nostru se decide să-l creeze!

Efluvii Negre îl privi fix pe Lubuwei şi răspunse surâzând:

– Puteţi să-i cereţi informaţii despre mine lui Cuţit Rapid, chirurgul şef al eunucilor. El a intervenit pe lângă regele Anguo ca să fiu numit în postul pe care-l ocup acum.

– O s-o fac neîntârziat, spuse negustorul.

În acel moment un şuierat, venind din apa bazinului, despică aerul. Amândoi se aplecară peste parapetul din marmură.

Un crap enorm tocmai ţâşnise în aer. Bătaia cozii fusese atât de puternică, încât el ajunsese până la înălţimea balustradei, practic la nivelul mâinilor eunucului şi ale negustorului. Corpul lui fusiform era la fel de gros ca burta unei vaze Hu, iar gura deschisă

parcă ar fi fost scobitura ei. Solzii cafenii-aurii din care șiroia apa străluceau în mii de scântei.

– Oh! Frumosul pește de aur! exclamă Efluvii Negre, fascinat de frumusețea acestui spectacol.

Pește de Aur!

Era exact xiaoming-ul care trebuia pentru copil și pe care Lubuwei îl căutase zadarnic! Copilul cu semn în formă de disc o să se numească Pește de Aur după acest crap auriu care făcea salturi în eleșteu, un pește zglobiu și rapid, cu carnea delicioasă și apreciată. Pe scurt, un animal fără nici un defect, distins, drăguț și cât se poate de real.

Pentru nimic în lume, Lubuwei n-ar fi acceptat să-și împopoțoneze copilul cu un nume de himeră precum cel al bivolului cu un singur picior și fără coarne din pielea căruia Împăratul Galben își făcuse un tambur, sau cel al porcușorului negru cu două capete, unul înainte și altul înapoi, sau cel al vulpoiului cu nouă boturi și nouă cozi de care vorbeau până la saturație textele vechi, lăudând puterile lor supranaturale și dezvoltând, cu multe detalii neverosimile, povești unele mai edificatoare ca altele, desigur, dar atât de puțin plauzibile și atât de complicate, încât îi speriau pe copii.

Lubuwei prefera crapul auriu, căruia tocmai îi admirase saltul, peștelui mitic cu cap și picioare omenești pe care era sigur că n-o să-l vadă niciodată.

În plus, cu acel nume, negustorul prindea doi iepuri dintr-o dată, căci era un xiaoming cu semnificații dintre cele mai favorabile. Termenul Yu, care însemna „pește", mai voia să spună și „mai mult" sau „mult". Pește de Aur avea și sensul de Mai mult Aur, Mult Aur... Copilul cu semn va purta astfel un nume fast din toate punctele de vedere! Fără nici o îndoială, el va fi plasat automat sub protecția zeului Bogățiilor Caishen,

cel căruia i se oferea, pentru a-i intra în grații, a doua zi după Anul Nou, carne de pește și de oaie gătite împreună în vasul ritualic.

Negustorul îl privi din nou pe Efluvii Negre. Tânărul eunuc îl fixa cu un aer întrebător.

Cel care îi găsise, chiar dacă din pură întâmplare, un atât de frumos xiaoming copilului cu semn nu putea fi un șnapan.

– Îi voi vorbi regelui de tine, promise Lubuwei.

– Mulțumesc! Mulțumesc! strigă celălalt cu fața luminată de bucurie, după care plecă la fel de brusc precum apăruse.

Rămas singur, Lubuwei, în ciuda tristeții care continua să-l încerce, se simțea în mod ciudat mai capabil – acum că găsise xiaoming-ul copilului cu semn – să-și plângă moștenitorul ieșit din sângele lui pe care i-ar fi plăcut atât de mult să-l modeleze după chipul său.

Dar era convins că micuțul Pește de Aur îl va ajuta s-o facă.

*

– Situația durează de prea mult timp! Te ofilești precum o plantă care nu mai primește lumină de la soare. Trebuie să te miști! îi zise Floare de Jad Maleabilă soțului ei.

Anwei era tot mai urâcios: se prăpădea văzând cu ochii. Slăbiciunea îi cuprinsese caracterul și i-l terfelea.

Apariția lui Lubuwei și a lui Yiren în toiul funeraliilor lui Anguo avusese asupra lui efectul unui pumn în stomac de pe urma căruia mai simțea încă, atunci când se gândea, o durere surdă. Era departe vremea când calitățile de general învingător și luminat făcuseră din el un candidat serios la succesiunea fratelui

său. Ascensiunea lui fusese stopată brusc exact în momentul în care, sigur de capacitățile lui, o găsea legitimă și începea să-i simtă gustul...

Zilele petrecute la Palatul Oaspeților nu încetau să-l apese. Își petrecea cea mai mare parte a timpului singur, în camera lui, dedicându-se fără convingere caligrafiei și desenării plantelor. Mânuia stiletele și pensulele cu o asemenea brutalitate încât epuiza zilnic rezerva pe care soția lui i-o furniza. Numeroase luni de lene se scurseseră deja în acest ritm posomorât care ajunsese să-i amorțească sufletul și să-i tocească simțurile.

Rănit în imensul lui orgoliu și drapat în demnitatea pe care o considera ofensată, el nu încercase să se apropie de tânărul rege pe care Lubuwei reușise, riscându-și viața, să-l urce pe tron.

Pe de altă parte, niciodată Yiren, dar asta nu era vina lui, nu-și exprimase dorința de a-l cunoaște pe acest unchi despre care nimeni, la Curte, nu-i vorbea. Această indiferență provocase sentimentul de izolare și de oprobriu de care suferea prințul Anwei. În plus, nu-i mai dăduse nici un semn credinciosului său Salt de Tigru care, obosit de toanele fostului său stăpân, aranjase ca armata din Qin să-l trimită să comande o garnizoană la frontiera de vest a regatului.

Și pentru ca totul să fie complet, el nu mai putea să-și înece multiplele frustrări de care suferea în pasiunea pentru arbori și plante. Nu se putuse reinstala împreună cu familia în Arboretul regal care fusese încredințat, după plecarea lui în regatul Chu, unui înalt funcționar specialist în botanică, numit de circumstanță vice-ministru al Arborilor.

La întoarcere, regatul Qin îl primise totuși pe Anwei cu onorurile rezervate invitaților oficiali. Din acest motiv, fusese instalat cum se cuvine la etajul rezervat

nobililor din Palatului Oaspeților. După moartea lui Anguo și sosirea lui Yiren, perspectiva de a deveni rege al Qin-ului fiind definitiv îndepărtată, Anwei încetase să fie obiectul aceloraşi atenții. El devenise un prinț fără un viitor deosebit, așa că trebuise să se mute. Astfel că niște binevoitori i-au alocat ultimul etaj al aceleiași mici clădiri care nu era palat decât cu numele. Aici, în lipsă de altceva mai bun, el se complăcea într-o existență banală și leneșă, așteptând să fie reabilitat, după cum pretindea el atunci când soția, neliniștită să-l vadă ofilindu-se astfel, îl presa cu întrebări asupra viitorului său. Dar nu făcea nici cel mai mic efort pentru a ieși din mediocra lui condiție.

Conștientă de nenorocirea lui, Floare de Jad Maleabilă încercase să caute tot felul de modalități de a-i reda gustul vieții. Astfel, în ziua aia, ea se hotărâse să-l ocărască pentru a-l face să reacționeze cumva.

– Când stai într-o pivniță, este greu să-i comanzi soarelui să strălucească..., îi răspunse el soției cu o voce mohorâtă, lustruindu-și piatra de cerneală.

Ea simți că o apucă disperarea. Tot căutând, sfârși prin a găsi argumentele care să-l facă să se miște.

– Calitățile tale militare sunt de necontestat. De ce nu le pui încă o dată în slujba regatului Qin?

– Dar regele n-a binevoit niciodată să mă vadă! articulă el moale.

– Dacă aștepți ca regele să te cheme, lunile vor continua să treacă! zise ea ridicând tonul.

Floare de Jad Maleabilă simți că prevăzuse bine, Anwei părea să fiarbă pe dinăuntru. Ea văzu în asta semnul încurajator că era gata să iasă din toropeală, după luni întregi de mutism și de aparentă indiferență de care dădea dovadă ori de câte ori încerca să-i vorbească.

– Și dacă aș vorbi cu Zhaoji? Regina și cu mine avem mai mult decât relații de stimă. Cred că are încredere în mine și îmi cere adesea nenumărate sfaturi în legătură cu micuțul Zheng. A dorit să mă vadă numaidecât ca să o învăț cum să-l înfețe ca să adoarmă imediat.

Era o minciună nevinovată, n-avea nici o întâlnire cu Zhaoji, dar nu conta. Înțelese din privirea lui Anwei că el n-o împiedica să facă un asemenea demers.

Îi transmise imediat lui Zhaoji că dorea s-o vadă și obținu o întâlnire cu ea chiar a doua zi.

Când intră în camera reginei, era hotărâtă să-i vorbească de inactivitatea lui Anwei și de pierderea pe care o reprezenta pentru cuceririle regatului Qin îndepărtarea lui de afacerile militare.

– Ce bine-mi pare să vă văd! îi zise Zhaoji lui Floare de Jad Maleabilă făcându-le semn celor două guvernante prezente să le lase singure.

– Pot să-l iau în brațe? întrebă soția lui Anwei care se aplecase deasupra leagănului unde se agita micuțul Zheng.

– Bineînțeles! De-abia o să mă învățați cum să-l înfășș mai bine. Nu vreau să datorez totul acestor slujnice a căror prezență permanentă va sfârși prin a mă lipsi de bebelușul meu.

Floare de Jad Maleabilă luă copilașul și îl puse pe pat. Apoi începu să-i desfacă scutecele.

– O, regina mea, am o rugăminte să vă fac..., murmură ea atunci.

– Spune așadar, buna mea prietenă! Regina vă ascultă.

– E vorba de soțul meu. Se plictisește de moarte în inactivitate, iar caracterul său se degradează pe zi ce trece. Melancolia pune stăpânire pe el. Este un om valoros, a fost, vă amintiți, un soldat strălucit. Victoria

lui împotriva regatului Chu o dovedeşte cu vârf şi îndesat. De ce regele Qin-ului, soţul vostru, nu l-ar mandata şi pentru alte campanii militare? imploră ea.

Floare de Jad Maleabilă îşi repetase în gând cererea, aşa că se străduise să o pronunţe pe un ton detaşat, în timp ce înfăşa sugarul, ca să nu contravină comportamentului elegant pe care dorea să-l păstreze în aceste asemenea împrejurări şi mai ales în faţa lui Zhaoji.

– Rugămintea voastră pare fondată. O să-i transmit mesajul regelui. Mai puteţi să-mi arătaţi o dată cum fac acest nod?

Regina îi arăta colţul stâng al scutecului pe care soţia lui Anwei tocmai îl legase.

Demersul lui Floare de Jad Maleabilă dăduse roade, întrecând orice aşteptare.

Trei zile mai târziu, spre marea lui surprindere, Anwei, care nu credea că are o nevastă atât de eficace, avu fericita surpriză să fie convocat de bătrânul general Pace a Armelor la Ministerul de Război.

Clădirea nu se schimbase; de altfel, i se părea că recunoaşte aceleaşi gărzi postate în locuri identice în anticamera ministrului.

În schimb, i se păru că vede pentru prima oară o imensă hartă a cuceririlor regatului Qin, făcută din patru piei de oaie asamblate, care era agăţată pe perete. Cartograful desenase o privelişte semeaţă a Podului-Crocodil şi trecuse alături data cuceririi lui. Asta îi reînvie fericite amintiri şi îi dădu încredere în el.

Când intrase în pas vioi în vastul birou al ministrului, constată că Pace a Armelor mai îmbătrânise.

Pielea lui diafană era ridată precum suprafaţa unui lac când adie vântul. Capul chel i se legăna pe umerii

încovoiați, spatele era la fel de curbat ca arcul unui pod. Mâinile lui noduroase semănau cu rădăcinile răsucite ale unui bătrân ienupăr. Îi mai rămâneau ochii, strălucitori și vioi.

Abia ce îl invită să se așeze, că bătrânul ministru al Războiului îl și luă tare.

– Regatul Qin dorește din nou serviciile tale. Frontierele noastre, chiar dacă n-au încetat să se mărească, rămân prea strâmte. Regatele Qi și Yan ne sunt la îndemână. Pe care dintre ele vrei să-l cucerești? întrebă cu emfază Pace a Armelor.

Vorbele generalului avură asupra lui Anwei același efect ca stropirea unei plante ofilite. Bucuria îi lumină deodată fața. Viața revenea, în sfârșit! Amintirile cuceririi Podului-Crocodil și a triumfalei întoarceri la Xianyang în fața mulțimii bucuroase, rămase ascunse în străfundul ființei sale, în timp ce se plictisea sub acoperișul Palatului Oaspeților, reveneau acum, cu delicioasa lor aromă, una după alta. Perspectiva de a reînnoi asemenea fapte vitejești și de a primi din nou felicitările poporului părea să-i fi redat aripile. Soția lui avusese dreptate: în mijlocul unui câmp de bătălie, putea să-și ia numeroase revanșe asupra unei vieți a cărei traiectorie, într-un moment promițător, fusese nevoită să se frângă brusc.

În numai câteva clipe, din taciturn devenise bine dispus și privirea lui, strălucind de o scânteiere războinică, se schimbase. Cel care stătea, însuflețit, în fața ministrului nu mai era același om.

– Mi-e egal, voi merge acolo unde mi se va spune să merg. Acolo unde voi fi cel mai util pentru regatul Qin! răspunse el cu zel.

– În acest caz, cel mai bine e să-l consulți pe geomantul Îmbrățișează Simplitatea. El ne va spune cu

ce teritoriu şi din ce direcţie trebuie să începem. Am de gând, de asemenea, să-ţi pun la dispoziţie un regiment de tip nou: cel al călăreţilor arcaşi. Şaizeci de oameni deja formaţi în această tehnică. Lubuwei mi-a promis că-mi încredinţează o sută din caii lui cei mai vioi şi cei mai rapizi. Cu o asemenea maşină de război, vei avea puterea unui tigru!

– Numele acestui animal mă face să mă gândesc la ordonanţa mea Salt de Tigru care a fost atât de eficace atunci când am reuşit să iau Podul-Crocodil. Ar fi posibil să-l recuperez?

– Unde se află acum acest băiat? îl întrebă ministrul pe secretarul său care asista la întrevedere.

– Într-un semi-exil. Comandă garnizoana unui mic post de la frontiera vestică.

– S-a făcut! Cheamă-l la Xianyang şi, când va fi aici, pune-l la ordinele generalului Anwei, îi ordonă secretarului bătrânul ministru care părea epuizat de efortul pe care îl făcuse.

Când se întoarse acasă, în Palatul Oaspeţilor, Anwei părea că întinerise cu zece ani. Visa la cuceriri, la glorie şi onoruri. Maşina se pusese din nou în mişcare. El se simţea din nou util.

*

– Mergi înainte... E bine, dragul meu. Da. Vezi, mergi ca un băiat mare! exclamă guvernanta Yaomei desfăcând braţele.

Se lăsase pe vine în faţa copilului care punea un picioruş în faţa celuilalt, îndoind genunchii la fiecare trei paşi ca să nu-şi piardă echilibrul. Peşte de Aur era mândria întregului personal din casa lui Lubuwei.

Abia împlinea opt luni şi începuse deja să meargă. Era un copil durduliu ai cărui obraji îmbujoraţi te

făceau să vrei să-i săruți. Când râdea, ceea ce i se întâmpla adesea, buzele lui fine scoteau la iveală două șiruri de dinți mărunți și albi ca perlele. Părul îi creștea în bucle, fapt extrem de rar. Ochii, de culoarea agatei, mereu atenți, străluceau de inteligență.

Yaomei obișnuia să-l plimbe pe Pește de Aur prin grădinile Palatului Regal unde se întâlnea, după siesta de după-amiază, cu fiul lui Zhaoji și al lui Lubuwei. Uneori, Intenție Lăudabilă li se alătura cu Zhaogao, copilul pe care-l avusese cu Zhaosheng, secretarul lui Lubuwei, la Handan. Cei trei copilași aveau o lună diferență între ei, dar, la Curte, tot personalul de serviciu îi supranumea „gemenii" într-atât corpolența și talia îi făceau să pară identici.

Când îi priveai totuși mai de aproape, erau copii foarte diferiți. Zheng avea încă o față urâtă, în timp ce aceea a lui Zhaogao, aproape prea fină, semăna cu a unei fetițe. Nasul lung al lui Zheng contrasta cu anexele olfactive mici și delicate ale lui Zhaogao și Pește de Aur.

Dintre toți trei, Pește de Aur era incontestabil cel mai fermecător. Cu cât îți venea să săruți obrăjorii roșii ai copilului cu semn, cu atât privirea pătrunzătoare a fiului lui Zhaoji și al lui Lubuwei te intimida, în timp ce Zhaogao alerga mereu să se refugieze în brațele mamei lui, dacă încercai să te apropii de el. Părul auriu al lui Pește de Aur contrasta cu cel, la fel de negru ca și ochii, ai micuțului Zheng. Zhaogao, bebelușul-chel, n-avea practic păr pe cap, ci doar un fin puf mătăsos. Pielea acestuia din urmă era mai albă decât a lui Pește de Aur, care o avea mată și aproape aurie, în timp ce aceea a prințului moștenitor al Qin-ului, alergic la părul de câine și la unele plante graminee, se umplea ușor de pete roșii.

La aceste diferențe fizice se adăugau, pentru a le accentua și mai mult, cele de comportament. În timp ce

Peşte de Aur, viu ca mercurul în fuziune, era un mic bulgăre de muşchi gata să sară, Zheng, mai slab, părea mai limfatic, aproape nepăsător. Zheng era mai puţin vesel şi Peşte de Aur mai impulsiv. Unul părea mai neîncrezător, celălalt mai direct. Unul dădea înapoi mingea aruncată, iar celălalt avea tendinţa s-o ascundă atunci când îi era returnată. Cât despre Zhaogao, era mai degrabă un copil taciturn, cocoloşit de o mamă posesivă pentru care el constituia unica raţiune de a trăi. În acest trio, el era cel mai puţin integrat, constrâns cum era să-şi facă loc între două personaje atât de antagoniste. El îi observa pe ceilalţi doi şi se mulţumea adesea să asiste pasiv la rivalitatea lor.

În ciuda deosebirilor, cei trei copilaşi se înţelegeau de minune şi plângeau până nu mai puteau atunci când guvernantele lor trebuiau să-i separe după jocul de după-amiază.

În ziua aceea, în timp ce „gemenii" se distrau împreună, făcând forme din nisip umed, un bărbat se oprise să se uite la ei. Se aşezase, ferit de priviri, pe una din băncile de piatră lipite de zidul de cărămidă al lungii galerii acoperite care înconjura grădina de agrement. Acest bărbat era tatăl unei fetiţe a cărei mamă murise. Era doar cu puţin mai mare decât Zheng şi el şi-ar fi închipuit-o foarte bine, în momentul acela, jucându-se cu băieţeii.

Acest om era vice-cancelarul Lisi. Moartea regelui Anguo îl luase prin surprindere şi îl descumpănise oarecum. Îl ştia bolnav, dar sperase că va mai trăi încă destul pentru a-i da posibilitatea să acceadă la funcţii mai înalte. În plus, decesul fostului rege punea capăt misiunii care-i fusese încredinţată de a eradica practicile şi credinţele taoiste de la curtea regatului Qin. Nu cunoştea punctul de vedere al lui Yiren, dacă va fi

având vreunul, asupra problemei. Trebuia din nou să arate de ce în stare în fața unui tânăr abia ieșit din adolescență și care nu știa nimic despre afacerile publice fiindcă își petrecuse cea mai mare parte a adolescenței ca ostatic într-un regat îndepărtat.

Dacă vice-cancelarul n-avea ochi decât pentru Zheng, asta se întâmpla fiindcă vederea micului prinț trezea în el un vis grandios. Fata lui, care avea să fie foarte frumoasă, judecând după cum arăta deja, avea aceeași vârstă cu acest copil. Cu puțină șiretenie, într-o zi, o să facă în așa fel încât drumul ei să se întâlnească cu cel al prințului moștenitor. Poate că această întâlnire va da roade?

Nu visa nimic altceva decât un destin regal pentru micuța lui Roză Primăvăratică. El avea să devină socrul suveranului iar fiica lui regină! Atunci, Lubuwei n-avea decât să se țină bine...

Țipetele stridente ale copiilor care începuseră să se certe îl treziră din reflecție. Zheng era la pământ. Unul din ceilalți doi băieței încerca să-și recupereze lopățica pe care micul prinț i-o luase atunci când acesta era întors cu spatele.

O guvernantă veni să-i despartă. Între timp, Zheng lăsase lopata și începuse să plângă.

Lisi, pe care numai prințul îl interesa, n-avusese ochi decât pentru atitudinea voluntară, aproape războinică, a băiețelului care îl înfruntase pe celălalt, înainte de fi trântit la pământ, pentru a-l face să înțeleagă că nu trebuia să-i șterpelească lucrurile.

Încă o dată, Pește de Aur îl învinsese pe bietul Zheng.

39

Când unele lucruri sunt prea dorite, prea savant planificate, se întâmplă nu arareori să pară mai degrabă fade în momentul când se concretizează.

Asta era starea de spirit a lui Lubuwei când Yiren, la exact doi ani de la încoronarea sa, îl numise prim-ministru. Cetățeanul din Handan nu încercase nici mândrie, nici plăcere deosebită. Noul rege nu făcuse decât să-l cheme alături de el pe cel căruia îi datora totul și care veghease ca să nu se întâmple altfel. Nu era cu adevărat o surpriză, ci doar urmarea logică a acțiunii pe care o ducea de când prințul ostatic ajunsese pe tronul regatului Qin.

Atunci când sigiliul regal fusese pus pe decretul cu numirea sa, negustorul de cai cerești realizase că dorința lui de a ocupa aceste funcții foarte înalte scăzuse în mod ciudat. Cu doar câțiva ani mai înainte, ar fi considerat acest eveniment ca împlinirea unui vis.

Evident, Lubuwei nu datora această numire decât lui-însuși. Pe acest plan, chiar dacă avea tendința să o considere o meschină consolare, stratagema pusă la cale cu Zhaoji măcar reușise dincolo de orice speranță. Cu perseverență, ei puseseră la punct un dispozitiv de supraveghere a faptelor și gesturilor tânărului rege până la a-l priva de orice autonomie. Zhaoji era, bineînțeles, piesa de rezistență. Ea era alături de rege, îl avea cu

totul la mâna ei, făcea din el ce voia. Efluvii Negre, căruia Lubuwei îi sprijinise numirea ca Mare Șambelan, după ce Cuțit Rapid i-l recomandase călduros pe tânărul eunuc, contribuia și el în mod foarte eficace, prin informațiile cotidiene pe care i le furniza, la punerea sub tutelă strâmtă a lui Yiren care, cu excepția pasiunii pentru vânătoare, nu avea ochi decât pentru soția lui.

De fapt, Yiren nu domnea deloc, dar nătăfleț cum era nu-și dădea nici pe departe seama de asta. Suveranul regatului Qin, care începuse în sfârșit să nimerească mai bine ținta la tragerea cu arcul, își petrecea mult mai mult timp ca să hăituiască ursul, cerbul și tigrul decât ca să se ocupe de treburile regatului, pe care îl abandonase cu totul negustorului de cai. Iar educația fiului său Zheng abia dacă îl interesa.

În regatul Qin, noul prim-ministru avea mai multă putere decât un vice-rege. Eunucii care pretindeau că Lubuwei era adevăratul conducător al țării nu se înșelau!

Nu mai mult decât vice-cancelarul Lisi, care, conștient de raportul de forțe, venise rapid să se supună noului stăpân. Abilitatea cu care acesta din urmă reușise minuțioasa lui cucerire făcea ca Lisi, chiar dacă era deja gelos, să recunoască în Lubuwei modelul său. El analizase perfect modul în care negustorul urcase ușor-ușor treptele care îl conduseseră la această putere absolută pe care o exercita acum.

Pentru a accede la puterea supremă, trebuia să devină indispensabil cel puțin într-un registru particular și, apoi, să facă în așa fel să tragă cel mai mare profit din asta. Lubuwei folosise admirabil în avantajul său dramatica penurie de cai care făcea ravagii în regat atunci când venise el.

Lisi credea că el dispune de alte atuuri. El stăpânea perfect subtilitățile și mecanismele intime ale gândirii legiste. Punând în practică ideile și metodele care decurgeau din ea, avea de gând să joace un rol decisiv în organizarea unui stat modern care ar face din Qin o adevărată putere economică și militară, capabilă să capete un ascendent definitiv asupra vecinilor săi. Și important era ca meritul să-i revină lui.

Trebuia să fie un stat în care poporul să se supună orbește din momentul în care puterea centrală i-ar asigura minimum vital. Un stat în care armatele ar fi dotate cu mijloace colosale. Un stat care ar putea deveni un imperiu, ca în timpurile străvechi ale dinastiilor Shang și Zhou. Un stat a cărei guvernare ar fi ușoară fiindcă ar fi fondată pe teroare. Un stat al cărui prinț ar putea dormi fără grijă și un stat în care Lisi ar deveni, în interesul unui prinț inaccesibil, Marele Supraveghetor, Marea Gură și Marile Urechi. Un stat în care Lisi ar conduce tot.

Atunci, și-ar atinge țelul.

Se vedea, de altfel, mergând și mai departe decât Lubuwei, căruia îi reproșa sentimentele de simpatie față de popor, în interesul căruia pretindea că acționează. Negustorul de cai cerești iubea oamenii și, din acest motiv, pentru el, scopul nu justifica toate mijloacele. Lisi, dimpotrivă, plasa Legea și Statul deasupra tuturor. Toate mijloacele erau bune pentru a face să domnească ordinea!

Lubuwei folosea puterea ca pe un mijloc, Lisi iubea puterea în sine.

Lisi avea să fie așadar cel care va face din micul regat Qin un imens și implacabil imperiu. Dar pentru a ajunge la rezultate atât de ambițioase, trebuia neapărat să devină un ministru în funcțiune... Și cel mai bun

mijloc, credea el, de a obține conducerea unui minister era să meargă și să vorbească cât mai repede cu noul prim-ministru, atunci când acesta își stabilea echipa.

Astfel, chiar a doua zi după afișarea decretului cu privire la numirea lui Lubuwei, el solicitase o întrevedere cu acesta.

Noul prim-ministru al regatului Qin era plin de distincție în vastul său birou unde, de două ori pe lună, membrii guvernului se reuneau sub conducerea lui. Era îmbrăcat cu o manta lungă de brocart cu motive de țestoase stilizate și guler de zibelină. Pe masă, la vedere, pe o pernuță de mătase, trona enormul sigiliu pe care avea dreptul să-l pună pe edictele prin care guverna regatul în numele regelui Yiren.

– Vin să vă ofer serviciile mele și să vă urez mult succes în ceea ce faceți, spuse Lisi înclinându-se în fața lui Lubuwei.

– Să pot conta pe un partener atât de strălucit nu poate decât să mă bucure, răspunse primul-ministru care dorea, după cum o cerea eticheta, să-l onoreze pe primul vizitator al zilei.

Lisi, puțin jenat, nu prea știa cum să abordeze problema viitorului său la guvernare. Să-și pună pur și simplu candidatura la un minister important ar fi fost necuviincios. Trebuia mai degrabă să-l aducă pe Lubuwei pe acest teren fără a avea aerul că se autopropune. Căuta un mijloc de a intra elegant în subiect, când, spre marea lui surpriză, Lubuwei i-o luă înainte.

– Trebuie să-i propun regelui lista miniștrilor mei și aș vrea să știu dacă mai doriți să faceți parte din guvernul regatului, îl întrebă el.

– O s-o fac dacă credeți că e util...

– Întrebarea mea nu merită, în împrejurarea de față, un răspuns?

– În acest caz, sunt foarte flatat.

– Care ar fi domeniul de predilecţie dacă ar fi să vă alegeţi ministerul?

– Legea! Cred că regatul Qin are nevoie de un veritabil ministru al legii, avansă el cu o voce puternică.

– Iată cine îl va înveseli pe prietenul meu Hanfeizi! replică Lubuwei făcându-i semn să vină spre el filosofului gângav căruia Lisi nu-i remarcase prezenţa în spatele paravanului de lemn lăcuit plasat într-un colţ foarte întunecat al vastului birou prost luminat.

Hanfeizi, care venise în regatul Qin de suficient timp pentru a avea distanţa necesară unei evaluări a progresului ideilor în regat, afişa o mină satisfăcută. Legismul*, în mod incontestabil, sfârşise prin a se înrădăcina, o dată cu ascensiunea lui Lubuwei. Consimţământul acestuia din urmă – aproape de sacrificiu – permiţând căsătoria femeii iubite cu noul rege dovedea, în ochii lui, acea abnegaţie supremă pe care doar oamenii puternici o posedau, o abnegaţie care ştia să pună toate mijloacele în slujba unui scop. Visul filosofului gângav de a accede la statutul de consilier al prinţului se realizase în sfârşit! Prezenţa sa alături de rege era de altfel o dovadă remarcabilă.

La vederea lui Hanfeizi, Lisi îşi reprimă o grimasă de neplăcere. Relaţiile lui cu fostul său profesor se deterioraseră tot mai mult. Cei doi bărbaţi abia dacă îşi mai vorbeau. Se salutară din vârful buzelor, sub privirea oarecum gurmandă a lui Lubuwei pe care această rivalitate exacerbată îl amuza.

Înfruntarea oratorică a celor două spirite la fel de strălucite se anunţa excitantă.

---

* Legismul – doctrină filozofică manifestată în China începând cu sec. al. IV-lea î.Hr. Conceptul-cheie al doctrinei legiste era Legea care trebuia aplicată de pe o poziţie de forţă.

– Eu nu sunt sigur că Legii îi trebuie un ministru. Legea trebuie să ghideze acțiunea tuturor miniștrilor din guvern, spuse cu sobrietate Hanfeizi.

Era modul său de a deschide ostilitățile.

Lisi, care se temea mai mult ca niciodată de raționamentele riguroase ale filosofului – a căror aparentă evidență le făcea greu de respins –, replică agasat:

– Dacă voi deveni ministru al Legii, voi fi garantul că ea va fi respectată!

Fostul elev era foarte hotărât să nu se lase înșelat de maestrul său.

– Aș vrea să-i răspund acestui tânăr printr-un poem, reluă filosoful gângav. Iată-l:

Nimic nu trebuie să se miște, nimic nu trebuie să se schimbe;
Fiecare lucru trebuie să stea la locul lui;
De sus în jos trebuie să domnească „non-acțiunea";
Fiecare cu rolul lui: cocoșul stă de veghe, pisica vânează șoarecele;
Și maestrul trebuie să rămână de neclintit.
Pentru a conduce, trebuie să știi să numești corect!

– Să zicem că eu voi fi cocoșul care va veghea asupra Legii! Numai dacă nu consideri că n-aș fi potrivit pentru acest rol! îi aruncă Lisi caustic lui Hanfeizi.

– Să numești corect, iată problema! Este profund spus, dar atât de eliptic... Vorbești de numele lucrurilor sau de numele funcționarilor destinați să ocupe un post anume? îl întrebă Lubuwei pe Hanfeizi.

– Vorbesc de numele lucrurilor, bineînțeles, căci oamenii sunt interșanjabili în timp ce ordinea lucrurilor este respectată. Dacă prințul nu este capabil să numească

bine lucrurile, ele nu vor fi niciodată la locul lor. De aceea a numi înseamnă a conduce. Tot de aceea, din când în când, trebuie să știi să faci cum trebuie rectificarea numelor. Cât privește restul, adăugă el privindu-l pe Lisi, n-aș spune mai mult decât acest poem...

După ce termină de vorbit, se duse să stea jos.

– Poate că, în acest caz, ar trebui creat un post de ministru al Legii și Numelor? sugeră primul-ministru, urmărindu-l cu privirea pe Hanfeizi.

Lisi îl observa pe Lubuwei cu neliniște. În mod vizibil, acesta își păstra încrederea în filosoful gângav a cărui față impasibilă exprima profundul dispreț pe care-l avea față de fostul său discipol. Strălucita expunere a bătrânului profesor asupra virtuților unei bune denumiri a lucrurilor părea că-l mișcase pe primul-ministru. Acesta era cu totul sub influența lui Hanfeizi.

– Propun să continuăm discuția în zilele următoare, adăugă el.

Lisi se înclină cu respect și ieși fără să mai spună nici un cuvânt.

Era consternat și furios. Își bătuseră joc de el și era foarte hotărât să nu permită asta! Devenise conștient de faptul că, în drumul său, principalul obstacol era de acum înainte filosoful care, datorită încrederii pe care i-o inspira lui Lubuwei, își intensifica influența.

Teoria lui cu „buna numire a lucrurilor" era seducătoare și nu era departe de a și-o însuși, dar îl bănuia pe Hanfeizi că făcuse uz de ea doar cu scopul de a întârzia numirea lui ca ministru al Legii, semănând îndoiala în spiritul lui Lubuwei în privința adecvării capacităților sale la profilul acestui post.

Cu asemenea metode, filosoful gângav era sigur că-și atinge scopul.

Când, exasperat, ieșind din penumbra biroului

primului-ministru, Lisi țâșni în vastul culoar inundat de soare, această lumină intensă îl forță să clipească din ochi și să se oprească puțin. Acest scurt moment de orbire era însoțit de o revelație: Hanfeizi devenise pentru el omul pe care trebuia să-l nimicească.

O săptămână mai târziu, Lubuwei forma guvernul.

Cei ale căror nume se vehiculaseră stăteau ca pe jar. Cu două zile înainte ca lista cu fericiții aleși, ștampilată cum se cuvine cu sigiliul regal, menționând alături de nume și noua lor funcție, să fie postată pe Turnul Afișajului, nu se aflase mai nimic. Această tăcere îi aruncase pe cei interesați în chinurile unei insuportabile așteptări. Unii își petrecuseră cele două zile invocându-l pe Împăratul de Jad, care le poruncea tuturor celorlalți zei, și manipulând amulete menite să le poarte noroc. Alții se duseseră chiar să caute un medium pentru a-i cere să facă planșeta Fuji să scrie pe nisip. Aceasta se contorsiona grație răsuflărilor medium-ului, încercând să citească numele ministerului pe care primul-ministru îl alegea pentru ei.

În solitudinea vastului său birou, Lubuwei petrecuse ore întregi ca să-și formeze echipa guvernamentală, cântărind pro și contra, evaluând consecințele eventualelor sale alegeri, schimbând ipoteza, verificând dacă, mulțumindu-l pe cutare, acesta îi va fi definitiv loial, sau dacă, plasând pe cutare în fruntea ministerului cutare, îi atenua capacitățile nocive ale noului titular al acestui post. El se străduia să potrivească cât mai bine echilibrul forțelor contrare care se exersau mereu la vârful puterii.

Când ajunse la cazul lui Lisi, perplexitatea lui fu mare.

Cunoștea ambiția și talentul acestui individ, forța lui de muncă și inteligența. Vrajba lui cu Hanfeizi îl

împiedica totuşi pe Lubuwei să-l numească în postul pe care Lisi dorise să-l ocupe. Asta cu riscul de a-şi atrage reproşuri aprinse din partea filosofului gângav – ba chiar cu riscul de a-şi pierde încrederea în el. Crearea unui minister al legii a cărei conducere să fi fost încredinţată fostului elev al lui Hanfeizi i se părea, pe deasupra, că ar comporta un mare risc. Competenţele extrem de mari conferite unui asemenea minister ar fi făcut din titularul lui un fel de al doilea prim-ministru. Şi asta, Lubuwei, ca bun strateg ce era, nu vroia cu nici un preţ.

Se temea prea mult de ambiţia lui Lisi şi de setea lui de putere. El împărtăşea ideile legiste susţinute de Lisi, dar nu vroia totuşi ca regatul Qin să basculeze într-un regim absolutist fondat doar pe arbitrariul legii şi pe teroarea inspirată poporului. Pe de altă parte, nu vroia să-l priveze pe Lisi de o promovare la un minister important. Dincolo de toate consecinţele, se temea că ar putea să-i provoace vice-cancelarului însărcinat cu promulgarea legilor şi a decretelor o decepţie prea usturătoare.

După ce şi-a mai aerisit mintea, făcând un tur călare pe coline, i-a venit ideea să-l numească pe Lisi ministru al Ordinii Publice. Era unul din cele mai importante ministere, pentru că titularul lui avea la dispoziţie poliţia şi jandarmeria, dar şi, în caz de nevoie şi chiar dacă nu îi era ierarhic subordonat, Biroul Zvonurilor, ca şi orice organizaţie judiciară penală.

Toate instituţiile coercitive depindeau de competenţele titularului acestui post. În fiecare seară, ministrul Ordinii Publice primea pe biroul său raportul asupra tuturor crimelor şi delictelor care aveau loc în regat, faptele bizare care se petrecuseră şi numele tuturor celor care erau suspectaţi de ceva.

Lisi avea să devină astfel Marele Jandarm al regatului Qin. El va fi însărcinat cu aplicarea Legii, nu cu elaborarea ei. La urma urmelor, asta va face din el unul din oamenii cei mai puternici și mai de temut din regat.

Primul-ministru spera ca Lisi, inteligent cum era, să înțeleagă că, numindu-l în acest post, răspunsese deja la mai mult de jumătate din așteptările lui.

*

Sub supravegherea blândei și atentei Yaomei, guvernanta copilului cu semn, Zheng și Pește de Aur se jucau cu bilele între doi arbuști pitici din curtea cu pietriș care încercuia turnul central al Pavilionului Pădurii de Arbuști.

Acesta devenise unul din jocurile lor favorite. Uneori Zhagao, fiul lui Intenție Lăudabilă, li se alătura. În acea dimineață, mama lui îl lăsase să doarmă până mai târziu.

Cei doi băieței, pe care acest joc îi amuza foarte tare, judecând după hohotele de râs, începeau să vorbească. Ei se exprimau folosind expresii ale limbii scrise, ceea ce îi surprindea pe servitorii palatului care trăgeau cu urechea la vorbele lor.

Zhaoji și Lubuwei hotărâseră să-i încredințeze pe cei doi „gemeni" aceluiași perceptor, ca să primească o educație identică. Pentru ei era, de asemenea, un mod de a conjura soarta care îi împiedicase să-l înlocuiască pe Zheng cu Pește de Aur.

Îl aleseseră pe Desăvârșire Naturală care rămânea de departe învățatul cel mai savant și cel mai cultivat al regatului.

Preaînțeleptul Conservator înțelesese că, fiind vorba de cererea primului-ministru, un refuz din partea sa, în ciuda reticențelor pe care le avea de a-și dezvălui știința

enciclopedică unor copii de vârstă mică pe care la început trebuia să-i învețe să scrie și să citească, ar fi fost foarte nepotrivit.

Așa că îi lua în fiecare dimineață la el pentru a le preda.

Lecțiile se țineau în sala de lectură a bibliotecii regale, situată la primul etaj al turnului central al Pavilionului Pădurii de Arbuști. Bătrânul profesor nu trebuia decât să aleagă de pe etajeră, unde erau cu grijă clasate, unul din miile de rulouri de bambus pe care fuseseră compilate toate textele clasice, unele datând din perioada imperiului Zhou și chiar din cea a imperiului Shang-yin. Era de ajuns să desfacă panglicile de mătase cu care erau legate. Apoi, Desăvârșire Naturală întindea textul pe o masă și îi învăța pe cei doi copii, ca și cum ar fi fost vorba de un joc, să reproducă caracterele cele mai simple.

Cei doi băieței erau la fel de isteți și inteligenți. Ei învățau fără nici un efort să deseneze ideogramele, așa că bătrânului învățat nu-i mai rămânea decât să le explice sensul. Chiar și numai copiindu-le, ei ajungeau să le memoreze. După câteva luni, Desăvârșire Naturală începuse să-i învețe cuvinte și expresii mai complexe, pe care ei le reținеau cu aceeași ușurință. El îi numea „micii învățați" și se atașa tot mai mult de ei.

În schimb, Zhagao, cel exclus din trio-ul de băieți, n-avu parte de acest privilegiu. Timida și rezervata Intenție Lăudabilă nu îndrăznise să-i ceară această favoare lui Lubuwei. Însă nu-i ierta faptul că nu-i propusese el-însuși acest lucru, dat fiind sacrificiul soțului ei, Zhaosheng, care îi permisese lui Lubuwei să-l aducă pe Yiren teafăr de la Handan. Paralizată de amintirea veneratiei pe care soțul ei o avea pentru negustorul de cai cerești, ea sfârși prin a-și manifesta efectele nemulțumirii asupra lui Pește de Aur. Dar

modestia lui Intenție Lăudabilă era atât de mare încât această schimbare de atitudine față de copilul cu semn abia dacă îi afectă acestuia relațiile cu mama lui Zhaogao.

În dimineața aceea, în timpul pauzei la care, în consecință, Zhagao nu participa și el, partida de bile dintre cei doi elevi se terminase în avantajul lui Pește de Aur.

Acesta reușise să ia de două ori mai multe bile față de „geamănul" lui. Avea buzunarul plin. În ciuda eforturilor pe care le făcea, Zheng rata o lovitură din două, ceea ce îi provocă în cele din urmă o criză de plâns. Yaomei încercase zadarnic să-l consoleze pe copilul regal.

În acel moment, o splendidă bilă galbenă se rostogolise pe pământ la picioarele lui Zheng care se grăbise să o ia, ștergându-și lacrimile. Era un premiu foarte drăguț de consolare! Cei doi copii se întorseseră pentru a vedea de unde provenea această mică sferă din chihlimbar de culoarea mierii, dar nu văzuseră pe nimeni. Bila de chihlimbar părea să fi căzut din cer.

Yaomei nu văzuse venind bila galbenă, ea stătea pe o bancă și broda fără să dea atenție jocului.

Partida fu reluată și Pește de Aur continua să câștige. O altă bilă galbenă se rostogoli în fața micului prinț. De data asta, ea fusese aruncată de o fetiță adorabilă, îmbrăcată somptuos, apărută din spatele arbustului pitic în spatele căruia trebuie că se ascunsese.

Fetița nu era mult mai în vârstă decât cei doi băieței, doar cu câteva luni. Râdea în hohote, arătându-și micii dinți albi ca perlele. Veselia ei fu molipsitoare. Zheng izbucni și el în râs când o văzu. Pește de Aur la fel. El se îndreptă spre noua venită, o luă de mână și, cu aerul cel mai serios din lume, o aduse alături de ei.

– Roză Primăvăratică! Vino aici, te rog, și lasă-i în pace pe cei doi băieți! Și eu care te căutam peste tot! strigă o voce care trebuie că era a guvernantei ei.

Aceasta se apropie de fetiță, răsuflând din greu.

– Dar ce-ai făcut cu cerceii de chihlimbar? Tatăl tău care ți i-a făcut cadou n-o să fie prea mulțumit..., zise ea constatând dispariția lor.

Micuța Roză Primăvăratică își privi guvernanta cu un zâmbet disprețuitor. Pentru nimic în lume n-ar fi mărturisit că îi aruncase băiețelului care plângea pentru a-l consola.

– Las-o să se joace! Este atât de drăguță. Și uite cât de bine par să se înțeleagă, îi spuse Yaomei guvernantei, invitând-o să se așeze lângă ea.

Cei trei copilași stăteau pe vine, cu capetele unul lângă altul, pe pietriș, jucându-se acum cu bilele ca și cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Roză Primăvăratică, care nu stăpânea, evident, decât limba vorbită, ca ceilalți copii de vârsta ei, nu înțelegea nici o iotă din ce vorbeau cei doi băiețași, motiv pentru care râdea nebunește declanșând o stare de ilaritate și mai puternică.

La sfârșitul partidei de bile, în momentul în care trebuiră să se despartă, atât Zheng, cât și Pește de Aur își exprimară dorința ca fetița cea atât de veselă și drăguță să se mai joace și altădată cu ei. Din acea dimineață, cei trei copii deveniră de nedespărțit. Desăvârșire Naturală, pe care grația și frumusețea micuței Roze Primăvăratice îl topeau pur și simplu, îi propuse guvernantei ei să-i predea aceleași cursuri ca și lui Pește de Aur și Zheng.

Când Lisi fu înștiințat, el se arătă încântat. O asemenea ocazie extraordinară se potrivea perfect cu planurile pe care și le făcuse pentru fata lui.

La rândul lor, Lubuwei și Zhaoji, cărora bătrânul

învățat considerase că e bine să le spună despre ce e vorba, semnalându-le că cei trei copilași erau deja tovarăși nedespărțiți de joacă, nu văzură nici un inconvenient major și hotărâră să fie de acord.

Astfel, micuța Roză Primăvăratică avu această șansă formidabilă, deși era de sex opus, în defavoarea lui Intenție Lăudabilă, șocată să vadă că o fetiță era preferată fiului ei, fiind acceptată la cursul particular regal.

*

Salt de Tigru îi întinse cu timiditate bucata de hufu* de la Anwei lui Wang Norocosul care ținea cealaltă jumătate în mână.

Era sfârșit de oboseală după interminabilul drum de șase zile pe care îl făcuse călare pentru a veni la această stranie convocare a șefului statului-major al armatelor regatului Qin al cărei motiv nu-l cunoștea.

Cele două părți ale cățelușului nichelat din argint se încastrară perfect. Întâlnirea dintre cei doi bărbați putea începe.

– Te-am chemat pentru că vreau să știu părerea lui Anwei despre noul regiment a cărei comandă i-am încredințat-o, îi spuse ordonanței șeful statului-major care se juca nervos cu sigiliul de jad.

– De ce nu l-ați convocat pe el, ca să-l întrebați direct? întrebă, un pic neliniștit, Salt de Tigru.

---

* hufu – piesă din bronz (reprezentând adesea un animal – tigru, câine), simbol al autorității militare, formată din două bucăți. Șeful păstra o parte, iar cealaltă era dată ofițerului care îi era subordonat. Acesta nu era autorizat să se angajeze în activități militare atâta timp cât șeful nu îi trimitea a doua parte a piesei, care să se potrivească perfect cu prima.

Tânărul ofițer stătea în poziție de drepți, încorsetat în uniforma lui de arcaș, în fața generalului Wang. Purta în jurul taliei o centură făcută din plăcuțe de jad asamblate cu fir de bronz. Era atât de largă că îi servea și de platoșă. El avusese grijă să-și taie mustața în așa fel încât cadă fix pe direcția comisurii buzelor, așa cum o cerea regulamentul regimentului din Nord pe care îl comanda Anwei.

– Dacă am vrut să aflu părerea ta, asta mă privește pe mine! Un ministru face ce vrea! răspunse agasat generalul șef.

– Din câte mi-a spus, cuplul format din cal și arcaș este foarte eficace, chiar dacă poziția de tragere cu arcul în galop este dintre cele mai obositoare căci solicită mult picioarele călărețului, îndrăzni să spună ordonanța pe care întrebarea continua s-o tulbure.

– Ar trebui ca inginerii militari să studieze mai bine problema ca să găsească o modalitate prin care trupul călărețului să fie mai bine ținut! decretă Wang Norocosul care se gândea deja la ceea ce aveau să devină, două secole mai târziu, acele piese care se vor numi „scări de șa".

Salt de Tigru tot nu înțelegea de ce fusese el convocat în locul lui Anwei de către Wang Norocosul și se temea ca nu cumva această introducere în subiect să ascundă ceva mai grav.

– Obositor! Obositor! Iată așadar de ce am pe birou acest raport care face caz de una din practicile barbare ale lui Anwei! Este adevărat că, din când în când, le oferă un cal ca hrană oamenilor săi? Și că, în plus, îi face să mănânce carne crudă? Toate asta desigur pentru a le da forță, dacă înțeleg bine ce ai vrut să spui adineauri! începu să tune șeful de stat-major care îi flutura ordonanței pe sub nas o foiță de bambus gravată cu inscripții.

Salt de Tigru, jenat, nu prea știa ce să spună. Mânia șefului de stat-major îl descumpănea. Desigur, asemenea fapte se întâmplaseră deja de trei sau patru ori și tânărul ofițer, pe care aceste festinuri sângeroase îl șocau în cel mai înalt grad, nu se ferise să-i mărturisească lui Anwei ce părere proastă avea despre ele. Totuși, merita ca Wang Norocosul în persoană să-l cheme pentru a-i reproșa așa ceva lui, când de fapt nu prea avea ce? Salt de Tigru nu era departe de a considera că aici era vorba fie de o ceartă urâtă, fie de un nou pretext.

– Am asistat la sacrificarea a două sau trei animale, bâigui el, dar ca să-l dezvinovățesc pe Anwei, este adevărat că trupa se plânge adesea de insuficiența porțiilor de carne roșie. Avantajul, cu un cal, este că poți hrăni cu carne o sută de oameni timp de două zile. Asta e mai bine decât trimiterea la moarte a douăzeci de câini de rasă a căror carne e rezervată pentru rege atunci când celebrează începutul anotimpurilor...

El se opri deodată din explicație.

În fond, nu se afla acolo ca să vorbească în numele stăpânului său, nici să-i pledeze cauza pe lângă autoritățile militare! Irascibilitatea lui Anwei, pe care această nouă campanie militară nu i-o alungase, disprețul pe care îl manifesta, vai, mult prea des pentru locul său și tendința pe care o avea de a-l transforma în sclav nu-l incitau deloc să se arate prea zelos în astfel de circumstanțe.

Generalul Wang Norocosul părea să se fi calmat puțin. Lăsase sigiliul de jad pe birou.

– În realitate, problema mea e cu totul alta. Am vrut să te vedem pe tine și nu pe generalul tău, din cauza zvonurilor convergente care ne parvin. La Xianyang, rumoarea crește pe zi ce trece. Se spune că Anwei ar înarma trupe în serviciul său pentru ca într-o bună zi, cine știe, poate chiar mâine, să intre în capitala

regatului și să-l detroneze pe rege..., zise Wang Norocosul, ca și cum ar fi fost ceva neimportant.

Salt de Tigru îl privi extrem de uluit. Niciodată nu-și imaginase și nici nu auzise vorbindu-se despre asemenea lucruri!

Că Anwei era încă foarte supărat, i se părea evident, că el considera că regatul Qin nu îl tratează cu atenția cuvenită calităților și rangului său, era și mai evident. Dar de aici și până a crede că stăpânul lui aţâţa o revoltă militară, care pe deasupra n-ar putea să-l ducă foarte departe, era un pas pe care el, Salt de Tigru, nu-l făcuse niciodată.

– Dar de unde deţineţi asemenea informaţii? îndrăzni el să întrebe cu o voce timidă.

– Avem, din fericire, o bună reţea de informatori. Dar liniştește-te, tu nu eşti în cauză. De altfel, acesta e motivul pentru care te-am chemat.

– Cu treizeci de cvadrige* grele aflate în trei locuri și o sută de călăreți arcași, nu văd cum ar putea Anwei să provoace o lovitură de Stat împotriva lui Yiren! Totul mi se pare pură calomnie, își permise el să obiecteze.

Lui Salt de Tigru nu-i venea să creadă afirmațiile șefului de stat-major. Darul lui de a vedea evenimentele viitoare în adierile de vânt și în culorile pământului și ale cerului nu-i servise așadar la nimic?

– Tinerețea și bunăvoința te orbesc. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că tu nu-l vezi pe șeful tău așa cum e! Ținând cont de ceea ce i s-a întâmplat lui Anwei, suntem numeroși cei care credem logică dorința lui de a-și lua o revanșă! zise generalul Wang.

– Vă înșelați. Anwei nu e omul care să țină așa

---

* cvadrigă – car antic pe două roți, tras de patru cai.

socoteala lucrurilor. Tot ceea ce dorește este să se întoarcă la Xianyang cu conștiința împăcată a celui care, făcându-și datoria pentru țară, așteaptă o justă recunoștință. Prințul Anwei este orice, dar nu un rebel...

– Ești tânăr și încă naiv. Crede-mă, e stare de urgență!

În punctul în care erau, Salt de Tigru consideră că nu mai avea altă soluție decât să-l facă pe Wang Norocosul să-i spună tot.

– Dar atunci, să admitem că Anwei este trădătorul pe care-l descrieți, ce pot face eu pentru domnia voastră din moment ce sunt nevoit, ca orice bun soldat, să mă supun ordinelor lui?

– Poți să ne ajuți supraveghindu-l strict. Mai întâi, nu îi vei spune nimic despre această conversație. Apoi, ținând seama de ceea ce știi, va trebui, începând de azi, să mă informezi în fiecare lună despre ceea ce pune la cale. Este vorba de o misiune de cea mai mare importanță, care îți va aduce drept răsplată galoane de comandant dacă te achiți de ea cu loialitate, precizează generalul Wang.

– Șeful statului-major îi cere unui soldat să se arate neloial față de generalul său! Nu e o situație ciudată?

– Cel care îți dă acest ordin este un general cu grad mai ridicat decât cel despre care vorbești, îi zise tranșant Wang Norocosul care începuse să privească ordonanța cu simpatie.

Salt de Tigru înțelese că n-avea nici un interes să se opună unui ordin atât de amenințător. Siguranța lui Wang Norocosul îl zdruncina. Poate că statul-major al regatului Qin dispunea de anumite informații legate de acțiunile lui Anwei pe care acesta i le ascunsese? Totul se amesteca în capul lui de bun soldat. Dar partida era

inegală, cum putea el să se sustragă unui ordin atât de clar venit din cel mai înalt eșalon al ierarhiei sale militare?

– În acest caz, mă voi supune..., murmură el cu spaima în suflet.

– Să fie într-un ceas bun! Știam că ne vom înțelege până la urmă, zise Wang Norocosul, dându-i ordonanței o palmă amicală pe umăr.

Apoi îi ceru unui servitor să aducă o farfurie cu pulpe de pui date prin zahăr și plăcinte cu miere și susan, precum și un urcior cu apă cu lămâie. Îi oferi aceste bucate lui Salt de Tigru care mâncă regește.

– Tu trebuie să fii loial înainte de toate față de țara ta. Pentru un militar ca tine, hărăzit unui viitor strălucit, nu există altă cale, adăugă generalul.

Pulpele de pui erau în același timp moi și ușor crocante. Apa cu lămâie îi răcorea gâtul în care mai simțea încă un nod, din cauza probei la care îl supusese Wang Norocosul. Încet-încet, tânărul ofițer începea să aibă ceva mai puține scrupule față de Anwei. În fond, îl apărase cu loialitate, dar nu fusese mandatat să fie avocatul lui!

Va acționa așadar cum îi ceruse generalisimul. Îl va pune pe generalul Anwei sub supraveghere.

Dar va ghici și în adieri de vânt, și în culori, căci avea norocul să stăpânească această știință, pentru a afla ce se întâmpla în inima și mintea acestui prinț căruia tronul regatului Qin îi scăpase *in extremis*.

40

Primul-ministru se juca Yi singur când aflase vestea.

De stupefacție, răsturnase pe jos figurinele de lut ars care erau dispuse pe tabla lăcuită unde figurau șaizeci și șase de casete negre și roșii separate de o dungă albă care reprezenta Calea Lactee a acestui cer compartimentat cu grijă.

Asasinarea Marelui Șambelan al regelui regatului Qin în împrejurări neelucidate îl contraria în cel mai înalt grad pe Lubuwei. El pierdea astfel un element important al dispozitivului de încadrare pe care-l plasase în jurul lui Yiren pentru a asigura o strictă supraveghere a acestuia.

Trecuseră deja doi ani de când obținuse acordul ca Efluvii Negre să fie numit în postul de Mare Șambelan. Tânărul eunuc își ținuse promisiunea pe care i-o făcuse lui Lubuwei, de a-l servi cu fidelitate. El îl informa în secret, în fiecare săptămână, despre acele fapte și gesturi ale regelui care i se păreau neobișnuite, ca și despre vizitatorii pe care-i primea la inițiativa lui. S-ar spune că n-avusese mare lucru să-i dezvăluie despre comportamentul tânărului monarh care-și petrecea majoritatea zilelor la vânătoare și nu primea aproape pe nimeni în afara primului-ministru.

Această crimă îi dovedea mai ales, și acesta era un motiv în plus de îngrijorare, că el controla mai puțin

bine decât își imaginase situația de la Curte. Încerca chiar dezagreabila impresie că lucrurile erau pe cale să-i scape de sub control.

A doua zi după descoperirea trupului, îl aștepta o altă veste proastă. Poate, datorită consecințelor ei, mult mai teribilă decât prima. O primise printr-un simplu mesaj scris, al cărui conținut nu făcuse decât să-i mărească neliniștea și perplexitatea.

Cadavrul lui Efluvii Negre fusese găsit de o patrulă de jandarmi însărcinată să inspecteze țărmurile râului. Era înțepenit între două mușuroaie ierboase de pe malul râului Wei, la vreo douăzeci de li în aval de Xianyang. Trupul eunucului spion era umflat ca un burduf și pielea învinețită era întinsă gata să crape. Ochii îi erau deja devorați de pești carnivori. Doar creștetul craniului avea o rană adâncă, datorată probabil lovirii cu un obiect contondent care-l făcuse să se spargă. Corpul trebuie că stătuse în apă mai multe zile, judecând după starea „cutiei cu comori" care nu mai era decât o minusculă magmă informă în care păreau prinși, ca niște ouă de prepeliță de mii de ani, doi bulgări mici, negri.

Căpitanul de jandarmi al patrulei îl recunoscuse fără greutate pe tânărul eunuc devenit Mare Șambelan al regelui, întrucât trăsăturile feței lui Efluvii Negre nu suferiseră prea mult din cauza imersiunii. Întors imediat la cazarmă, el își dictase raportul ca să fie transmis chiar în acea seară la ministerul Ordinii Publice, așa cum era procedura în cazul faptelor de o asemenea gravitate.

Dispariția unui personaj atât de important ca Marele Șambelan, care fusese semnalată cu trei zile înainte, suscitase o vie emoție la curtea de la Xianyang. Jandarmeria regatului Qin fusese pusă imediat în stare de alertă. Lisi ordonase să se înmulțească patrulele și să

se scotocească de-a fir a păr toate locurile suspecte. Descoperirea corpului asasinat al lui Efluvii Negre mărise neliniștea și confuzia.

Cât despre mesajul primit de Lubuwei, primul-ministru îl găsise, în zori, la ora obișnuită la care începea ziua lui de lucru, băgat pe sub ușa biroului său. Conținea o coloană de șase caractere care fuseseră gravate, în grabă și cu stângăcie, de cineva care n-avea, în mod evident, nici o înclinație pentru caligrafie, pe o planșetă de tei de lungimea unei palme.

Se putea citi: „Hanfeizi, spion al regatului Chu și asasinul lui Efluvii Negre."

Consternat de această denunțare calomnioasă, Lubuwei închisese precipitat ușa biroului pentru a examina cu calm planșeta care îl condamna la moarte pe filosoful gângav. Primul reflex fusese să se debaraseze de ea, de exemplu spărgând-o sau arzând-o. În fond, era de ajuns s-o facă să dispară și să se poarte ca și când n-ar fi primit-o niciodată! Dar numai ce începuse să se gândească la cea mai bună metodă de a scăpa de această mărturie care i se părea complet absurdă, că un secretar și intrase în birou, aducându-i lui Lubuwei la semnat edictul prin care ministerul Ordinii Publice deschidea o anchetă de crimă împotriva filosofului gângav. Acuzația trebuie că fusese adresată în același timp și ministerului Ordinii Publice.

Sângele primului-ministru îngheță: nu mai avea de ales. În actualul stadiu al procedurii, îi era imposibil să se sustragă...

Implacabila mașină coercitivă și inchizitorială din Qin se pusese de acum înainte în mișcare. Într-un asemenea caz, un prim-ministru, nu mai mult decât regele însuși, nu putea să oprească ancheta și cu atât mai puțin procedura acuzatoare care rezulta. Vizat

printr-o anchetă de crimă, Hanfeizi va fi din oficiu presupus vinovat şi trebuia să demonstreze că acuzaţiile care apăsau asupra lui erau nefondate. În lipsa acestui lucru, justiţia din Qin îl va condamna cu siguranţă la pedeapsa capitală.

Cu moartea în suflet, Lubuwei nu putu aşadar să facă altfel decât să-şi pună sigiliul pe textul pe care i-l întindea secretarul său. Când semnă, mâna îi fu mai nesigură decât de obicei.

El scoase un lung suspin care îl miră oarecum pe interlocutorul său.

Când jandarmii dădură buzna în camera pe care o ocupa filosoful gângav, la ultimul etaj al palatului lui Lubuwei de pe colina cu cai, Hanfeizi termina de citit ultima carte pe care o scrisese. Era o urmare şi o concluzie la *Pădurea Anecdotelor* de care nu era mai puţin mândru şi pe care o păstra în douăzeci de rulouri din tije de bambus găurite în mijloc pe care un servitor le lega unele de altele cu sfoară de mătase.

Ascultându-l pe căpitanul jandarmilor enunţând cu o voce puternică capetele de acuzare împotriva lui, Hanfeizi înţelesese instantaneu că îi sosise ceasul.

El cunoştea mai bine ca oricine eficacitatea procedurii acuzatoare care consta în a-i face pe acuzaţi să mărturisească sub tortură. Scrisese pagini întregi despre eficacitatea disuasivă şi despre garanţia pe care o asigura puterii de a da mereu poporului, în cazul comiterii unei crime sau a unei nelegiuiri, numele unui vinovat. Îi luase de multe ori în zeflemea, în povestioarele lui, care se adresau în egală măsură regilor şi prinţilor, pe suveranii care, cuprinşi de o milă nebunească, se lăsaseră convinşi, spre marea lor nenorocire în general, să abandoneze procedura inchizitorială în favoarea procedurii contradictorii.

Își spunea pur și simplu, și asta îl făcea aproape să surâdă, căci Hanfeizi era, în felul lui, un filosof, că nu-și imaginase că acest sistem injust și opresiv, căruia nu încetase niciodată să-i laude meritele, se va întoarce într-o bună zi împotriva lui. El știa că Lubuwei nu avusese de ales semnând edictul care permitea să fie declanșată ancheta împotriva lui.

Instituțiile erau mai puternice decât oamenii – propovăduise asta cu destul de mult timp în urmă ca s-o mai regrete acum când devenea el-însuși victimă. Fusese cu siguranță denunțat în mod calomnios, dar era inutil să se întrebe cine o făcuse. Se gândi bineînțeles la Lisi și la înfruntarea cu el din biroul lui Lubuwei de acum doi ani. Hanfeizi îl credea perfect capabil să fi organizat această mașinațiune împotriva lui. Dacă era într-adevăr așa, o făcuse cu mare artă. Dar el n-avea cum s-o dovedească, în timp ce descoperirea cadavrului lui Efluvii Negre susținea perfect acuzația de crimă care motiva această anchetă, chiar dacă nu exista nici un mobil serios care să explice gestul lui.

[1] De formă, l-au dus legat cu lanțuri la morgă ca să identifice și el cadavrul lui Efluvii Negre.

Cum refuza să spună dacă îl recunoaște pe eunuc, unul din gardieni îi dădu cu putere o lovitură în cap, care aproape că îl făcu să leșine. Fața lui nu mai era decât un râu de sânge.

Nu renunță totuși la mutismul lui.

Dus în celulă, filosoful gângav începu să facă exerciții de meditație și de respirație destinate să-l facă insensibil la durere. El își jurase să nu mărturisească această crimă pe care n-o comisese. Se așeză chiar pe pământ și își concentră spiritul pe mijlocul stomacului, în acest loc unde își amintea că taoiștii, pe care îi disprețuise atât, spuneau că se află Câmpul de Cinabru

unde sălășluiește Suflul Primordial. Era important să ajungă apoi să disocieze spiritul de centrul corpului său. Dacă reușea asta, vor putea, gândea el, să-l lovească, să-l taie în fâșii și să-i rupă oasele unul câte unul fără să simtă nici cea mai mică durere.

La capătul unei ore în timpul căreia nu simți nimic mai mult decât durerea zvâcnindu-i în rana de la cap, constată, nu fără îngrijorare, că această dedublare era mult mai greu de realizat decât își imagina.

Legiștii nu se preocupau de trup, ci numai de legea Statului, în timp ce taoiștii, considerând că trupul omenesc era construit după imaginea universului, investeau în cunoașterea și controlul lui.

Și dacă ei erau cei care aveau dreptate? se gândi el brusc. Dar nu era prea târziu pentru a ajunge la o asemenea constatare? În orice caz, Hanfeizi își dădu seama că nu va putea să scape de atrocele dureri ale torturilor la care va fi supus. Toate scrierile lui filosofice și juridice care făceau din el unul din marii gânditori ai epocii sale, i se părură dintr-o dată derizorii și inutile.

Când călăul îl duse în sala de interogatoriu, fața lui tumefiată era deja aproape ca cea a unui mort, atât era de palidă. El văzu, primul rând, fața impasibilă a ministrului Ordinii Publice. Încercă să-i întâlnească privirea, dar acesta refuza și, în ciuda insistenței lui, făcu în așa fel și întoarse capul în altă parte. Își spuse că nu curajul era virtutea principală a fostului său elev.

Când îi dezgoliră încet tendoanele de la călcâie, ca să-l poată atârna de picioare de două mici bare fixate pe o scândură, țipetele de durere erau atât de mari, încât chiar și gardienii fură obligați să-și astupe urechile. Dar Hanfeizi, cu capul în jos, cu fața desfigurată de durere și de urlete, nu înceta să-l fixeze pe Lisi până în momentul când își pierdu cunoștința.

Când călăul își năpusti sabia spre ceafa marelui teoretician al legismului, al cărui cap se legăna precum o gutuie mare coaptă, atârnând de ramura gutuiului, ministrul Ordinii Publice ieșise deja din sala de tortură.

Capul lui Hanfeizi se rostogoli pe jos. Ochii lui ieșiți din orbite exprimau oroarea unei pedepse injuste.

Revenit la minister, Lisi, ca să încerce să uite privirea pe care filosoful gângav i-o aruncase în timpul supliciului său, se cufundă în lectura rapoartelor de poliție și de jandarmerie care îi aduceau alinare.

Ele reprezentau spuma care urca la suprafața tuturor mârșăviilor la care oamenii se dedau pe ascuns și pe care le hăituia imensa rețea de polițiști și de spioni însărcinați cu supravegherea și intimidarea poporului, pentru a-i scoate din cap orice dorință de revoltă ori insurecție. Lisi parcurgea mereu cu delectare aceste rânduri în care, printre bârfe și zvonuri, apăreau, pe ici, pe acolo și nume de suspecți. El avea toată puterea de a-i transforma în vinovați. Putea, în numele Legii, să distrugă oricâte vieți vroia. Aceste rapoarte de poliție erau principalul instrument al puterii lui.

De altfel, așa îi și venise ideea – luând cunoștință de raportul care îi semnala ministrului Ordinii Publice că trupul lui Efluvii Negre fusese găsit.

Ocazia era prea frumoasă! Și știuse să profite de ea.

Fusese suficient să-l acuze pe Hanfeizi de această oribilă crimă al cărei autor nu era cunoscut și în legătură cu care, din fericire, nu se vehicula numele nici unui suspect. Chiar dacă era un caligraf jalnic, se mulțumise să scrie denunțarea filosofului gângav pe două planșete, apoi să le strecoare prima pe sub ușa biroului lui Lubuwei, pentru a-l speria și intimida pe primul-ministru, și a doua pe sub propria ușă. Instituțiile Qin-ului făcuseră restul.

Iată cum reușise să se debaraseze cu ușurință și nepedepsit de omul care îl încurca. Acționând astfel, îl slăbea și pe Lubuwei, pe care îl priva de principalul său consilier.

Omora doi iepuri dintr-o lovitură. Era un pas foarte sigur pe drumul pe care și-l trasase. Un drum pe care, mai devreme sau mai târziu, singurul obstacol avea să se numească Lubuwei.

Când călăul veni la acesta din urmă, care stătea închis în biroul său cu o mină sumbră, ca să-i aducă la semnat înștiințarea în care se menționa că de acum înainte capul filosofului Hanfeizi se odihnea într-o casetă de rumeguș, primul ministru făcu mari eforturi pentru a-și reprima un hohot de plâns, în momentul în care își puse semnătura pe planșeta murdară toată de sânge.

Cum ar fi vrut atunci să se afle în brațele suple ale lui Zhaoji, sclav al mâinilor ei experte! Trecuseră luni de zile de când nu mai putea să se apropie de ea și totuși trăia senzații atât de puternice și de precise de parcă ultima oară s-ar fi strâns în brațe cu o zi înainte! Numai coapsele fine ca mătasea, limba umedă și ascuțită a lui Zhaoji, Valea Rozelor udată de dorința care o cuprindea imediat ce el o atingea, ar fi fost de natură să-l consoleze puțin de moartea prietenului său și să-i potolească angoasa care-l încerca fiindcă nu putuse să facă nimic pentru el, deși era prim-ministru.

Închise ochii și își aminti de ultima lor întâlnire amoroasă, chiar înainte s-o lase să-l seducă pe Yiren. Imediat imaginile, mirosurile și sunetele îl asaltară. Îi vedea picioarele fusiforme și suple ca niște liane, pe care i le pusese pe umeri, apropiindu-și fanta epilată complet de gura lui pentru ca el s-o poată penetra cu limba fără cel mai mic efort; îi vedea sfârcurile întărite ale sânilor ușor măriți din cauza sarcinii; îi vedea

buzele cărnoase ca bujorul năpustindu-se asupra Tijei lui de Jad abia ajunsă la ele, pentru a-i aspira licoarea intimă, ca un fluture care adună nectarul unei flori; îi simțea pielea mătăsoasă și netedă pe care îi plăcea s-o mozolească și care îi lăsa în gură acel gust inexprimabil, un amestec de sare și iasomie de care ei îi plăcea atât de mult să se lase inundată; se mira de zvâcnirile crupei ei fremătătoare, care-i amintise de micuța iapă Akkal cumpărată de la târgul de cai în timpul primului său sejur la Xianyang, atunci când o luase pe la spate precum, așa cum spune poemul: *Doi granguri unul peste celălalt, bătând aerul cu aripile lor drepte și puternice;* îi admira unduirea pântecului, asemenea unui câmp de mei copt legănat de vânt chiar înaintea recoltei, în momentul în care juisarea îi transforma trupul într-o țiteră ale cărei corzi vibrau, scoțând sunetul plăcerii intense; gusta din licoarea intimă a iubitei lui, care se depusese pe vârful Tijei sale de Jad atunci când ea juisase; simțea încă în gură savoarea ei ciudată, cu un ușor miros de mosc, și în ureche îi răsuna râsetul nebun care o apucase atunci când el își unsese degetul și i-l băgase în gură, apoi o sărutase și o penetrase cu o frenezie care nu îi trecuse decât atunci când își dăduse drumul în ea...

Ea era acolo, culcată lângă el, oferindu-se în întregime. Iubitoare și stârnind dorință. Complementară. Yin al Yang-ului său.

Ar fi vrut să rămână așa ore în șir, la nesfârșit, ca și cum ar fi făcut dragoste.

Căci Lubuwei știa că, atunci când va deschide ochii, ea nu va mai fi acolo.

Și vroia să întârzie cât mai mult posibil acest moment.

*

Ordinul de a reveni la Xianyang cu întreg regimentul său îl distruse pe prinţul Anwei şi îl lăsă în acelaşi timp turbat şi stupefiat.

Abia trecuseră doi ani de când fusese trimis la frontiera cu regatul Yan în scopul cuceririi unei părţi din acest vast ţinut de pământuri arabile. Regatul Qin râvnea atât la câmpurile unde creşteau din abundenţă cele cinci cereale, cât şi la numeroşii ţărani care puteau deveni soldaţi valoroşi şi de temut.

Această imensă câmpie fertilă, cu ondulaţii infime, care puteau fi contemplate de pe falezele stâncoase unde generalul comandant al regimentului Nordului îşi instalase cartierul general, semăna cu burta unui enorm dragon foarte păros ai cărui peri ar fi fost tijele meiului glutinos care se ondula precum marea atunci când vântul se ridica.

La începutul iernii, curăturile transformau unele întinderi cultivate în nori negri căzuţi parcă din cer pe pământ şi care continuau, atunci când se lăsa noaptea, să scânteieze din mii de luminiţe de jeratic. Câteva luni mai târziu, când primele ploi vor topi zăpada, o iarbă verde fragedă, după care animalele se înnebuneau, va apărea din acest pământ negru şi fecund.

Ici şi colo, cătune formate din căsuţe primitive, săpate în loess sub nivelul solului, se ascundeau în scobiturile pliurilor acestei burţi. Ele adăposteau familiile păstorilor şi agricultorilor.

Pe pajiştile unde, după ploi, domnea mereu o activitate pastorală intensă, se aciuiau tot felul de rumegătoare: vaci, oi cu lâna lungă şi groasă, capre cu barbişoane de bătrâni învăţaţi, cerbi de crescătorie cu coarne maiestuoase, fără a-i uita pe acei căluţi robuşti

cu picioarele acoperite de o blană buclată care le permitea să înfrunte zăpada și frigul.

Mai la vest, spre stepele Asiei centrale, aceiași căluți erau folosiți la redutabila vânătoare cu vulturi pe care Anwei ar fi practicat-o cu plăcere dacă ar fi reușit să îmblânzească aceste păsări cu aripi ascuțite și imense care se roteau foarte sus pe cer, imposibil de atins cu arcul, deasupra faunei pe care o supravegheau de la distanță, gata să se năpustească asupra ei grație ochilor lor infailibili.

Dar atracția spectacolului, barând preria și câmpurile prin care șerpuia, asemenea unei șopârle groase, era un zid lung făcut din pietre și pământ uscat care se înălța la câțiva li distanță și servea drept orizont mineral acestei câmpii căreia nu i se vedea nici începutul, nici sfârșitul.

Zidul din Yan, a cărui construcție, începută în urmă cu jumătate de secol, era pe cale să fie terminată, era mândria acestui regat pe care trebuia să-l protejeze de invaziile triburilor barbare, acelea care creșteau cai și vulturi și trăiau din jafuri și din vânătoare în stepele semi-deșertice unde iarba creștea în funcție de ploile pe cât de torențiale, pe atât de incerte.

Din zece în zece li, pe o platformă care se ridica pe acest zid lung a cărui muchie se lărgea pentru a forma un mic turn, era postat câte un soldat cu fața spre nord, pentru a anunța orice invazie. Aceste santinele pe care imobilitatea le schimba în statui trebuiau schimbate la interval de douăsprezece ore. Pentru asta, regatul Yan folosea o veritabilă armată ai cărei soldați puteau la fel de bine să moară de sete, deshidratați de caniculă, ca și de frig iarna, înghețați de crivăț, căci regulamentul le interzicea să părăsească platforma înainte de venirea schimbului, indiferent care ar fi fost motivul.

Efortul financiar şi uman necesar construcţiei slăbise în mod considerabil ţara, ale cărei armate nu mai erau decât umbra a ceea ce fuseseră cândva.

Acest neajuns îi folosea lui Anwei.

În fruntea armatei de arcaşi călări a căror mobilitate şi eficacitate erau cu mult superioare, el îi învingea cu uşurinţă pe soldaţii Yan-ului în timpul încăierărilor săptămânale care îi permiteau să câştige teren. Era mândru să înfigă drapelul Qin-ului pe toate aceste limbi de pământ cucerite unele după altele şi să primească dovada de supunere a ţăranilor şi a crescătorilor de animale care treceau sub tutela lui.

Pentru a recompensa curajul oamenilor săi, cam o dată la trei luni, el le oferea un cal de mâncare. Festinul, care dura două zile şi două nopţi, începea prin libaţiile sângelui cald încă al animalului şi se termina prin oferirea pielii lui celor mai valoroşi soldaţi, în timp ce Anwei păstra coama pentru a o agăţa la lance. Aceasta căpătase aspectul unui straniu trofeu pe care soldaţii adverşi o luau drept încarnarea unei fantome Gui a calului mitic şi care îi punea pe fugă atunci când generalul se năpustea asupra lor, agitând-o prin aer.

Nu mai era mult, credea el, până când, tot avansând, avea să ocupe un prim fort al Zidului. Din acel moment, cucerirea întregului regat Yan n-ar mai fi decât o chestiune de zile, căci căderea acestui zid de pietre, în afara impactului său simbolic, va priva acest regat de orice protecţie dinspre nord.

Anwei avea planul lui. Îi va fi de ajuns să convingă Qin-ul să înconjoare regatul Yan şi să lanseze un atac masiv prin stepă. El avea să devină atunci generalul care va fi adus Qin-ului un regat mai întins decât propriul său teritoriu şi un rezervor inepuizabil de cai cereşti sălbatici!

Acest vis de glorie, care-l stăpânea din când în când, nu era însoțit niciodată de acela de a provoca o lovitură de stat la Xianyang. Anwei era lucid. Când, într-un vis cam nebunesc, se vedea răzbunând prin arme umilirea pe care Qin-ul îl făcuse s-o suporte lipsindu-se de serviciile lui, el revenea foarte repede la hotărâri mai înțelepte.

Știa foarte bine că în fruntea micii lui trupe nu putea face nimic împotriva imensei armate super-echipate și dotate cu cei mai buni cai din lume pe care regatul Qin putea s-o desfășoare în fața unei astfel de inițiative. Marșul lui spre Xianyang n-ar fi durat nici trei zile.

Credea mai degrabă că va obține revanșa prin merite războinice și prin curajul cu care era obișnuit. Se baza astfel mai mult pe timp și pe recunoștința pe care țara i-o va aduce, cel puțin așa spera, în urma acțiunii neînsemnate dar eficace pe care o desfășura în Yan. Vroia doar să i se spună că era cel mai valoros soldat din Qin. Era gata să-și dovedească loialitatea pentru a profita din plin de asta. Anwei nu putea să-și imagineze că atâtea eforturi și abnegație din partea sa nu vor fi, într-o bună zi, recompensate.

Se înțelege de ce ordinul scris de Wang Norocosul, pe care ofițerul i-l dăduse să-l citească, după ce verificase dacă bucățile de hufu se încastraseră corect, îl lăsase fără grai.

La ce-i folosise să înfrunte deja două ierni de ger și două veri arzătoare, să spargă gheața pentru a putea caii să bea apă, apoi, în timpul canicule, să parcurgă zeci de li pentru a găsi o baltă? Să aștepte zile întregi, adăpostit lângă o stâncă sau în cort, ca furtunile să se calmeze și vânturile să se potolească pentru a bate dușmanul și a-l face să se retragă puțin câte puțin, câștigând în fiecare zi o bucată de teritoriu? Atâtea eforturi, atâta abnegație

și luptă, ca și descurajarea pe care trebuia să le-o ascundă mereu oamenilor săi, erau reduse la neant printr-o simplă foaie de bambus pe care figura sigiliul regatului Qin pe care mesagerul tocmai i-o dăduse.

El îl privea buimăcit pe trimisul lui Wang Norocosul a cărui față rămăsese impasibilă sub cascheta din piele de bivol a curierilor regali.

– Dar... Dar, în mai puțin de-o lună, aș putea să iau acest zid! reuși el să îngaime, arătând spre zidul din pietre uscate care bara orizontul la zece li distanță de locul unde se aflau.

– Ordinul regelui Qin-ului nu se discută niciodată. Trebuie să vă întoarceți, răspunse trimisul lui Wang Norocosul pe un ton tăios ca lama unui pumnal.

– Chiar dacă trebuie să priveze regatul Qin de victoria totală împotriva Yan-ului? clamă el cu o voce plină de mânie.

– Trebuie să vă întoarceți cu toți oamenii la Xianyang cât mai repede posibil, zise mesagerul, făcându-i semn lui Anwei să-i dea jumătatea lui de hufu.

Înainte ca fratele lui Anguo să poată răspunde, mesagerul cu cască din piele de bivol urcase pe cal și plecase în galop. Nu se mai vedea decât un nor de praf pe drumul cu pietriș care cobora colina unde armata se instalase înspre câmpiile mai însorite din sud, acolo unde, la o sută de li se putea vedea drumul pietruit care ducea la Xianyang.

De când se simțea supravegheat de Salt de Tigru, relațiile lui Anwei cu adjunctul său nu mai erau aceleași.

Amândoi erau stăpâniți acum de o neîncredere reciprocă.

La rândul său, Salt de Tigru, prizonier al cuvântului dat lui Wang Norocosul, nedescoperind nimic în actele

lui Anwei care să lase să se întrevadă trădarea, se închisese într-un mutism încăpățânat. Numai dacă se întâmpla ca o luptă împotriva regatului Yan să fie deosebit de exaltantă, mai scotea și el câte-un chiot de război sau o exclamație de bucurie. În restul timpului, își vedea de lucru fără un cuvânt și nu răspundea decât monosilabic la întrebările lui Anwei care se îngrijora când îl vedea atât de prost dispus.

Dar și Anwei se feri să-i spună adjunctului său despre ordinul venit de la Xianyang. El se purtă ca și cum nu se întâmplase nimic și se întoarse în cortul său, unde începu să-și ascută lama sabiei lui de comandant.

Salt de Tigru, care asistase la sosirea și la plecarea mesagerului regal, se temea ca nu cumva să se întâmple ceva grav. Sosirea inopinată a mesagerului era, de asemenea, semnul că șeful de stat-major al Qin-ului îl copleșise cu vorbe bune și nu mai avea încredere decât în Anwei.

Furios că nu mai era în grațiile lui Wang Norocosul, el vedea în asta o dovadă de neîncredere în privința lui, fapt care punea în discuție pactul pe care-l încheiase cu șeful de stat-major și de care se simțea dezlegat.

Înțelegând dintr-o dată că fusese complet manipulat de autoritățile Regatului Qin, consideră că cel mai bun lucru era să-și deschidă sufletul față de Anwei.

– N-ai mai venit de mult în cortul meu să mă vezi! îi zise Anwei.

– Mă simt cuprins de rușine în fața voastră, spuse acesta prosternându-se.

Plângând cu lacrimi amare, el îi povesti despre convocarea lui la Wang Norocosul, despre bănuielile generalului cu privire la loialitatea lui Anwei și despre misiunea de supraveghere pe care șeful de stat-major al armatelor Qin-ului i-o încredințase.

Cu cât îi povestea mai multe, cu atât Salt de Tigru vedea cum furia îl cuprinde pe Anwei a cărui față devenea tot mai purpurie.

– Acum înțeleg mai bine ce mi-au făcut! Au încercat mai întâi să mă îndepărteze. Apoi, văzând că eu reușesc în ceea ce fac, iată că vor să mă distrugă, folosindu-se de un pretext înșelător... Oamenii ăștia văd peste tot numai răul! Nu merită să servesc acest regat unde domnește suspiciunea. Bietul Yiren nu e înconjurat decât de intriganți și el îi lasă în pace! Băiatul ăsta este un incapabil. Un singur gest din partea lui și această cabală ar înceta. El, numai el, iresponsabilul, tolerează trădările tuturor! tună, beat de furie, generalul exilat.

El se gândi la Floare de Jad Maleabilă și la cei cinci copii ai lor, obligați să trăiască în acel dezgustător cuib de intrigi. În curând, dacă nu cumva s-a și întâmplat, vor cunoaște și ei dizgrația și oprobriul.

– Să admitem că așa este. Dar ce e de făcut? îndrăzni să întrebe Salt de Tigru pe care cuvintele pline de indignare ale lui Anwei îl convinseseră de buna lui credință.

– Să nu ne întoarcem la Xianyang, niciodată! Trebuie să plecăm departe cu oamenii noștri, n-avem altă alegere. Dacă nu, ne vor termina.

– Dar ce-o să le spunem valoroșilor noștri călăreți și arcași?

– Adevărul. Îmi sunt cu toții devotați. Sunt oamenii mei, am încredere în ei. Mă vor urma acolo unde le voi spune eu și-mi vor înțelege motivele.

– Și cum o să hrănim oamenii și animalele?

– Vom prăda, vom înșela, vom face uz de forță, ca bandiții de drumul mare și ca tâlharii, fiindcă regatul Qin ne constrânge să facem asta, tună Anwei.

În ochii generalului decăzut străluceau deja, scânteietoare, focul urii și o sete de răzbunare de nestins care, de acum înainte, avea să-l conducă toată viața.

*

Mâna pergamentoasă și pătată mângâia sânul tare și încă frumos al reginei mame.

– Pielea ta este la fel de catifelată ca acum douăzeci de ani și sânii tăi sunt la fel de semeți și tari. Parcă ieri te-am părăsit!

Elevație Spirituală de Gradul Trei se ghemuia în brațele lui Huayang ca un copil în pântecul mamei lui. Era încă un bătrânel destul de frumos, pe care anii nu-l schimbaseră prea mult. Își păstrase funcția de Mare Ofițer Responsabil cu Sancțiunile, dar Statul, a cărui rețea tentaculară de supraveghere a populației nu mai făcea anchete legate de propriile disfuncționalități, încetase să-i mai solicite serviciile. El își petrecea zilele liniștit, copiind *Dialogurile* lui Confucius și bombănind împotriva derivei legiste a unui stat care nu-i câștigase niciodată cu adevărat bunăvoința.

Când bătrânul duce primise invitația lui Huayang de a veni s-o vadă în camera ei, această divină surpriză îl făcu să simtă din nou ardoarea și emoția unui tânăr. Anii în care fusese amantul ei rămâneau cea mai frumoasă amintire. Nu mai întâlnise niciodată o femeie atât de senzuală, de expertă și dotată cu o inteligență atât de vie.

Grădina ei intimă, mereu la fel de bine întreținută și netedă, fără pilozități, emana parfumul obișnuit, un amestec de iasomie, coriandru și mirodenii cu miresme ciudate aduse din oazele din Vest. Degetele tremurătoare ale bărbatului în vârstă regăsiră fără greutate plăcerea

umedă a Sublimei Porți a fostei lui iubite, provocându-i un frison care-i undui pântecul ușor bombat.

Bătrânul duce se temea că Bastonul său de Jad nu va răspunde și acum la fel de ușor ca altădată.

Dar constată fericit că se înșelase.

Fusese de ajuns ca Huayang să dea la o parte ușor pliul care îi închidea tunica lungă. Uitându-se în jos la cât îi permitea acest gest să vadă din Valea Rozelor, care se pierdea în întunecimea dintre coapsele ei, el își simți membrul întărindu-i-se. Ca și odinioară. Fericit ca un copil, simțea că renaște.

După ce îi sustrase licoarea intimă, ceea ce îi provocă ducelui un geamăt de plăcere atât de puternic, încât trebui să-i astupe gura cu mâna pentru ca servitorii, postați în anticameră, să nu audă tot, ea împărți cu el plăcerea acestei întâlniri pe care i-o acordase.

– Vârsta începe să se facă simțită. Trebuie să am grijă ca trupul meu să-și păstreze nurii. Energia mea Chi riscă să sufere din cauza acestor ani de abstinență sexuală.

– N-o să-mi spui că mai crezi în aceste fleacuri taoiste care le permit preoților să se acupleze cu tinere frumoase, fără să fie pedepsiți, în numele exercițiilor menite să amelioreze funcțiile vitale? exclamă Elevație Spirituală de Gradul Trei pe un ton mai degrabă agasat, trăgându-și pantalonii din in negru.

Că Huayang nu-l chemase pentru ochii lui frumoși, mai treacă-meargă... Dar s-o facă pentru a se deda la exercițiul taoist al fuzionării dintre Yin și Yang, asta era prea de tot. În ciuda indulgenței pe care i-o conferea bătrânețea, el continua să aibă o profundă repulsie pentru aceste credințe populare care, după el, îndulceau înclinațiile cele mai sordide ale speței umane. Nu crezuse niciodată că o femeie atât de inteligentă ca Huayang ar putea să acorde cel mai mic credit acestor practici obscure și, până la urmă, profund înjositoare.

– Nu numai că mai cred în ele, dar vreau să continui să le practic! Dacă trupul meu este atât de bine conservat, asta se datorează exercițiilor pe care le fac zilnic, replică ea, dezvăluindu-și în întregime corpul alb precum fildeșul.

Elevație Spirituală de Gradul Trei rămase uimit de frumusețea acestor forme intacte.

Atunci ea își introduse degetul arătător al mâinii drepte în Sublima ei Poartă, îmbibându-l în amestecul licorilor intime care se revărsaseră. Apoi își duse degetul la gură, închizând ochii.

– O picătură din acest elixir amestecat va prelungi cel puțin cu șase luni vigoarea energiei mele vitale. Ai greși dacă te-ai priva de așa ceva, îi spuse ea bătrânului duce, întinzându-i degetul umed ca să i-l sugă.

El refuză, disimulând cu greu un oarecare dezgust.

– Prea puțin mă interesează, la urma urmei, scopul pe care-l ai, dacă pot să vin din când în când să te strâng în brațe, spuse el resemnat, contemplând corpul splendid al femeii pe care încă o mai iubea.

– E timpul să pleci, altfel vom trezi bănuieli. Chiar dacă asta nu are cine știe ce consecințe la vârsta și la statutul nostru! adăuga ea râzând.

Bătrânul duce o părăsi după ce îi sărută îndelung mâinile, fără a îndrăzni să-i spună că și ea îl făcuse să întinerească cu zece ani.

Când dispăru, Huayang avu grijă să nu-și șteargă degetul pe care i-l dusese la gură. Trebuia să-l păstreze intact timp de câteva ore până când veneau Zheng și Pește de Aur pe care îi invitase să guste.

Nu se mulțumea să-și facă exercițiul cotidian în fața „corpului scris" al micuțului Zheng; îi plăcea să-l vadă pe acest copil, să-l atingă, să-l mângâie, să-l strângă în brațe. Și cum Zheng și Pește de Aur erau de nedespărțit,

ea se obişnuise să facă la fel şi cu Peşte de Aur. În timpul acestor întâlniri cu cei doi copilaşi, ajunsese să se ataşeze de acest băieţel afectuos la fel ca de fiul lui Zhaoji, chiar dacă nu-l asocia şi pe el meditaţiilor ei, din cauză că nu dispunea de „corpul lui scris".

În ziua aceea, îmbrăţişarea amoroasă a bătrânului ei amant îi trezise toate simţurile. Era luminoasă şi fericită când îi primi în camera ei pe cei doi băieţei.

Respectând obişnuitul ceremonial, după ce le distribuise câte o porţie de dulciuri pe bază de ghimbir confiat, ea le arătă casoleta pentru ars mirodenii Boshanlu. De bucurie, ei bătură din palme. Apoi ea aprinse jăratecul şi aruncă în el tămâie şi un pic de pudră galbenă, care trosni. Minunându-se de această operaţiune la care asistaseră totuşi de nenumărate ori, cei doi copii contemplară rotocoalele de fum care se ridicau spre plafonul casetat.

– Trebuie mai întâi să bateţi palma cu mine şi să juraţi c-o să păstraţi micul nostru secret, murmură Huayang.

Râzând, Peşte de Aur se grăbi să-şi lipească primul palma de cea a reginei mame.

Rotocoalele formau acum un fum gros de tămâie şi jerbe de scântei ţâşneau din caserolă.

– Ce trebuie să spunem acum? adăugă ea ca un profesor care-şi interoghează elevii.

– Inima mea se zbenguia la începutul lumii! strigară într-un glas cei doi băieţi care se lăsaseră pe vine în faţa micii caserole.

Era o frază din Laozi aşa cum o menţionau scrierile lui Zhuangzi. Aşa debuta descrierea corpului cosmic al stăpânului lui Dao, imagine a universului întreg. Apoi ea îi învăţă o altă frază, apoi încă una.

– Venerabilul Laozi era un un domn drăguţ? întrebă Peşte de Aur cu vocea lui dulce.

– Mai mult decât drăguț. Fără el, oamenii ar fi foarte nefericiți. El ne-a învățat calea fericirii și a armoniei pe care, atunci când o să fiți mari, o s-o urmați și voi, le explică ea celor doi copii care-i sorbeau cuvintele.

În acest mod, prin joc și uimire, folosindu-se de această blândă persuasiune de care dădea dovadă și mai ales grație acestei tandre încrederi pe care o trezea în cei doi băieței, Huayang hotărâse să-i inițieze în secret pe Pește de Aur și pe Zheng în Marea Cale a taoismului, în principiile și în practicile lui.

Flăcările se stinseră și fumul se risipi. Era timpul să se oprească, înainte de a trezi bănuielile guvernantelor și ale servitoarelor care flecăreau în grădina de agrement.

Ea îi îmbrățișă tandru pe micii ei discipoli, apoi își trecu prin părul lor mâna dreaptă cu al cărei deget arătător adunase elixirul amestecat și pe care avusese grijă să nu se spele.

Era fericită. Tocmai le mai dăduse puțin din energia ei vitală.

Se simțea de folos și, în acel moment, asta conta cel mai mult pentru ea.

41

– V-am deranjat pentru a vă ruga să-mi acordați o ultimă favoare, îi mărturisi cu respect Lubuwei lui Desăvârșire Naturală după ce-l invitase să se așeze în fața lui.

Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuști se întreba ce anume putea să ascundă un asemenea asalt de obsecviozitate din partea temutului prim-ministru al Qin-ului.

– Sunt preaumilul vostru servitor, îi răspunse el, încercând să-și ascundă cât mai bine îngrijorarea pe care această conversație i-o provoca.

Lubuwei avea un aer gânditor. Observându-l, cufundat în fotoliul său, Desăvârșire Naturală constată că o serie de mici riduri îi trăgeau ușor în jos comisurile buzelor și accentuau imperceptibil încreștirea pupilelor. Așa cum avea obiceiul, primul-ministru începu să vorbească cu o voce lentă și blândă.

– S-ar putea să mă considerați o ființă înfumurată și împietrită de orgoliu, dar calitățile intelectuale pe care le aveți m-au incitat să vă dezvălui astăzi cele mai intime aspirații pe care le am.

– Este un semn de încredere care vă aduce întreaga mea stimă, îl asigură imediat bătrânul învățat.

– Iată despre ce este vorba. Anii trec și eu încep să le simt greutatea. În curând se vor împlini șase ani de

când sunt prim-ministru al regatului Qin și simt nevoia să las generațiilor viitoare o cronică sau o carte scrisă care să rezume cam tot ceea ce spiritul omenesc cunoaște deja. Dar greutatea funcției mele nu-mi lasă timp să mă dedic unei asemenea compilații. Evident că m-am gândit la dumneavoastră. Dați-mi voie să adaug că învățătura pe care o dați prințului moștenitor și tânărului Pește de Aur confirmă, dacă mai era nevoie, vasta cultură pe care o aveți, ca și capacitatea de a clasa și ordona aceste texte vechi care, la prima vedere, par toate la fel. Majoritatea, trebuie s-o recunoaștem, sunt absconse, ermetice, greu de înțeles pentru muritorii de rând. Mi-ar plăcea să le pot prezenta într-o compilație însoțită de comentarii care să le facă oarecum mai accesibile. Ce credeți?

– Este o inițiativă cât se poate de meritorie! se mărgini să constate Preaînțeleptul Conservator.

Desăvârșire Naturală tocmai descoperea cât de mari și de deosebite erau ambițiile lui Lubuwei. Demersul lui părea într-adevăr perfect adaptat profilului său.

Când nu puteai pretinde tu însuți un titlu de rege, dacă nu erai nici arhitect, nici sculptor ori turnător în bronz, dar vroiai să lași ceva generațiilor viitoare, era la fel de eficace să dai numele tău unei cărți importante sau unei culegeri de texte.

Astfel, moartea atroce a lui Hanfeizi nu-i împiedicase opera să-i supraviețuiască, și cu câtă strălucire! Nu mai puțin de douăzeci de scribi recopiau nu doar *Pădurea Anecdotelor*, dar și celelalte scrieri ale filosofului gângav, ale căror exemplare circulau de la un regat la altul precum manualele care te învățau să guvernezi bine.

Dacă viața oamenilor era trecătoare, ele, scrierile, dăinuiau. Dar trebuia să ai calități literare și filosofice pentru a scrie un text chibzuit și coerent sau un poem. Și talentul nu îi era dat oricui.

Lubuwei era perfect conștient de lacunele lui. De aceea se orientase cu abilitate spre o antologie, care să fie o culegere de texte compilate, al cărei obiectiv principal era de a face nu atât o operă originală, cât una de popularizare.

– Pot conta pe ajutorul dumneavoastră? întrebă Lubuwei cu o voce presantă.

– Trebuie să mă gândesc, este o sarcină imensă! Și ce teorie vreți să puneți în valoare în asemenea scrieri? Teoria lui Confucius, cea despre Yin și Yang, cea a filosofului Mozi, cea a regretatului legist Hanfeizi? îl chestionă cu abilitate bătrânul învățat care căuta acum să-l facă pe Lubuwei să spună tot.

– Pe toate fără excepție, inclusiv pe cea a școlii Numelor și pe cea a Strategiilor! Eu nu sunt un teoretician. Ceea ce-mi doresc este să compilez munca altora, s-o ordonez și să-i dau o formă mai accesibilă, repetă primul-ministru.

– Cu alte cuvinte, vreți ca generațiile viitoare să vă considere un „mare pedagog"...

– Formula nu e rea! remarcă Lubuwei zâmbind.

Ce diavol de om! Puține lucruri îi scapă! își spunea Desăvârșire Naturală, observând cu atenție fața lui Lubuwei care începuse să se anime.

– V-ați gândit deja la titlul pe care o să-l dați cărții dumneavoastră? îl întrebă, ușor neîncrezător, bătrânul învățat.

– Am titlul: *Cronicele Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei*, anunță triumfal primul-ministru, foarte mândru de efectul pe care cuvintele lui îl produseseră asupra lui Desăvârșire Naturală.

– Este adevărat că biblioteca regală deține toate textele acestor școli. Va fi de ajuns să fie clasate pe școli și pe teme, avansă Desăvârșire Naturală, pe care proiectul lui Lubuwei nu-l lăsa indiferent.

– Dacă într-o bună zi, printr-o nenorocire, opere precum *Cei Cinci Clasici* și *Cele Patru Cărți*, care sunt moștenirea grație căreia s-a format gândirea noastră, ar dispărea din biblioteca regală, această compilație ar constitui o salvare pentru generațiile care vin! adăugă gânditor primul-ministru.

– De ce vă gândiți la o asemenea catastrofă? Lemnul din care sunt făcute rafturile bibliotecii a fost uns cu o substanță care le face aproape invulnerabile la foc. Gărzile de la bibliotecă veghează zi și noapte comoara scrierilor noastre...

– N-am spus că ar putea fi distruse accidental! Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar fi mai degrabă printr-un act voluntar. Al unui despot, de exemplu, care ar vrea, eradicând clasa învățaților, să împiedice tineretul să se instruiască și să beneficieze de exemplele din trecut cu scopul de a împiedica poporul să judece și să se revolte... Și pentru a-și atinge scopul, despotul ar decide, de exemplu, ca toate cărțile să fie aruncate pe foc!

Văzând figura consternată a lui Desăvârșire Naturală care se întreba ce-l apucase pe Lubuwei, acesta se grăbi să-l liniștească:

– Bineînțeles, totul nu e decât o butadă! O asemenea ipoteză pare foarte improbabilă...

Lubuwei își lăsă fraza în aer, apoi o continuă:

– ...cel puțin deocamdată.

Bătrânul învățat privea cu un aer gânditor tripodul de bronz de pe birou pe care fuseseră gravate ideogramele edictului prin care Yiren îl numise pe Lubuwei prim-ministru al Qin-ului. Pretinsa butadă a acestuia îl făcea să reflecteze. Acum i se părea mai puțin absurdă decât înainte.

Îl va ajuta pe Lubuwei să-și realizeze proiectul. Pentru orice eventualitate.

– Propunerea mă interesează. Sunt gata să mă înham la această muncă de îndată ce obligațiile mele de preceptor al prințului moștenitor mi-o vor permite, anunță el cu o voce blajină, înclinându-se respectuos în fața lui Lubuwei.

Acest acord, atât de ușor smuls bătrânului erudit, avu efectul unui balsam asupra inimii lui Lubuwei.

De la moartea lui Hanfeizi, cu cât anii treceau, cu atât farmecul puterii supreme i se părea că se epuizează. Îndoiala îl măcina, nelăsându-i deloc răgaz. Lăsându-și femeia pe care o iubea să devină regină, nu-și distrusese oare definitiv viața? Vedea, de departe, cum crește fiul lui, cu senzația că îl pierduse pentru totdeauna. Cât despre mama lui, imposibilitatea de a îmbrățișa, când era aproape de ea, îl apăsa din ce în ce mai mult. Când i se întâmpla să-și încrucișeze privirea cu cea a lui Zhaoji, inima negustorului de cai cerești se strângea ca un nod, senzațiile pe care le trăise în brațele ei îi reveneau în valuri. Dacă n-ar fi fost eticheta, care presupunea prezența permanentă pe lângă regină a majordomilor, a slujitorilor și servitoarelor, fără îndoială că ar fi încercat să-i fure un sărut sau să-i mângâie, fie și numai printr-o ușoară atingere, pieptul sau pântecul...

Avea impresia că se află el pe un mal al fluviului, iar ea pe celălalt, deși erau făcuți unul pentru celălalt.

Această compilație de texte străvechi, pe care i-o ceruse lui Desăvârșire Naturală, n-ar fi putut s-o realizeze dacă nu era prim-ministru al regatului Qin. Funcția îi dădea totuși această posibilitate. Ajuns la vârsta când începea să-și facă bilanțul vieții, asta era cel puțin un fel de consolare și, chipurile, o răsplată pentru sacrificarea propriei sale fericiri.

Și pe deasupra, avea impresia bizară că această austeră muncă de literatură și istorie, aceste *Cronici ale*

Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei, le va fi de folos într-un mod deosebit generațiilor viitoare și că această operă, dând un sens vieții celui care o gândise, va fi probabil singura urmă care va rămâne după moartea sa, întrucât pe cel care era fruct din sângele lui îl lăsase să plece spre alte țărmuri.

*

În ciuda protestelor lui Zhaoji pe care o asemenea perspectivă o făcea să înnebunească de îngrijorare, Yiren hotărâse să-l ia pe fiul său la vânătoare.

Era pentru prima oară că regele se interesa cât de cât de micuțul Zheng.

Până atunci, se mulțumise să-l vadă crescând. Numai Zhaoji se ocupase de el. Apoi, copilul crescând, cel care se credea tatăl lui devenise încet-încet conștient de existența lui. Decizia de a-l lua să vâneze cerbi se datora faptului că începuse să arate interes pentru fiul său. Acesta tocmai împlinise opt ani, numărând, conform uzanței, de la data conceperii. Era un băiat mare, care se exprima într-un limbaj foarte cizelat și care știa deja o mulțime de lucruri. Învățase să se țină agățat de centura unui călăreț și încerca deja o oarecare plăcere să tragă cu arcul sau să mânuiască o sabie mică de lemn. Zheng era așadar perfect capabil să participe, pe calul tatălui său, la o vânătoare cu gonaci.

Când Yiren îi propusese lui Zheng să-l ia cu el, micul prinț strigă:

– Și Pește de Aur? Trebuie să vină și el!

Tonul băiețelului era la fel de imperios pe cât de mari erau complicitatea și atașamentul ce caracterizau relația lui cu Pește de Aur.

– Bineînțeles, va veni cu noi. Va călări în spatele dresorului de șoimi. Întrucât animalul lunii este unul cu păr, vom merge să vânăm cerbul, răspunsese Yiren.

Suveranul nu se simțea în stare să-și contrazică fiul, chiar dacă prezența permanentă alături de Zheng a copilului din Sud-Vest crescut de Lubuwei îl cam agasa.

Lui Zhaogao i-ar fi plăcut să meargă și el, dar nu îndrăznise totuși să-i împărtășească dorința lui Intenție Lăudabilă. Cu puțin mai mare decât Zheng și Pește de Aur, dar bine păzit de mama lui, pe care văduvia o făcuse să-și reverse asupra acestui unic fiu dragostea pe care o avusese pentru soțul ei Zhaosheng, el li se alătura acum mai rar celor doi prieteni.

De luni de zile, Zheng îi cerea tatălui său să-l lase să meargă cu el când hăituia vânatul. Pentru copii, vânătoarea era o lume stranie, aproape magică; o căutare inițiatică precum aceea despre care Huayang îi învăța în secret, doar că aceasta avea loc într-o pădure adâncă, iar animalele nu se supuneau omului așa cum corpul omenesc putea fi supus spiritului.

De la cea mai fragedă vârstă, Zheng și Pește de Aur asistau, surescitați, la întoarcerea de la vânătoarea regală a cărei pompă echivala cu cea a marilor parade militare atunci când traversau orașul. Încolonați după rangul ierarhic, ținând cu mândrie trofeele de picioare ca niște oriflamuri, înconjurați de haite de câini cu părul roșiatic și cu caninii ascuțiți ieșind din botnițe, o sută de vânători pedeștri și călări îl încadrau pe rege. Mai în spate, un car greu, care răspândea un miros puternic de sânge, de murdărie și de pământ umed, transporta animalele ucise: gâște și porci sălbatici, fazani, căprioare și cerbi, urși, mufloni, maimuțe, lupi albi și gri, vulpi cu coada roșie. Toată fauna sălbatică a Qin-ului putea fi găsită acolo.

Mai rar, și în acea zi tamburul celebra evenimentul a cărui dată era gravată pe un tripod de bronz, se etala leșul dungat tricolor al tigrului al cărui cap tăiat era ținut cu mândrie de rege pe grumazul calului. Labele și celelalte părți din animal aveau să fie tăiate pentru a fi uscate și conservate în lăzi de la care numai monarhul avea cheia. Ele deveneau medicamentul cel mai căutat de bărbații care vroiau să-și recapete vitalitatea sexuală și permiteau regelui să-i răsplătească pe unii dintre supuși de serviciile cărora se folosea sau să recompenseze vreo acțiune.

La urma urmelor, întregul Xianyang, indiferent de vânatul adus, sărbătorea întoarcerea vânătorilor. Căci fiecare aștepta cu nerăbdare distribuirea cărnii care urma să aibă loc a doua zi. Trebuia să te scoli în zori și să dai puternic din coate ca să ajungi la oasele și la hălcile de carne pe care cei care se ocupau cu ecarisajul le puneau grămezi în fața porții Palatului Regal.

Vânătoarea de cerbi se desfășura de obicei într-o pădure cu copaci înalți unde creșteau din belșug afine și alte bace* sălbatice după care aceste animale se înnebuneau.

Era nevoie cam de trei zile de mers călare pentru a ajunge acolo, după ce se traversa un mic masiv muntos străbătut de torente de apă pe malul cărora puteai, dacă te postai într-un loc bun, să surprinzi marii urși bruni în timp ce pescuiau, prinzând cu laba, păstrăvul roz-portocaliu.

Acolo se hotărâse Yiren să-i ducă pe cei doi copii.

Părăsiră Xianyang la revărsatul zorilor, în fruntea unei escuade de treizeci de vânători călări. Trei câini

---

* Bace – fructe cărnoase, cu pieliță subțire și miezul zemos în care se află semințele. (n. trad.)

mari, cu coada ridicată ca o limbă de scorpion furios, mergeau înainte. Zheng se ținea strâns de tatăl lui, în timp ce Pește de Aur îmbrățișa talia unui șoimar pe nume Biluan. Pe fiecare din umerii acestui bărbat ras în cap și cu o față imberbă, al cărei ten mat îi trăda proveniența din stepele vestice, stătea câte o pasăre de pradă al cărei cap fusese învăluit într-un săculeț din piele de bivol strâns cu niște curele.

Când Biluan își puse calul să meargă la galop, răpitoarele își înfipseră ghearele imense în epoleții de piele ai dresorului și Pește de Aur simțea cum penele din cozile lor îi atingeau ușor fruntea. Restul trupei călărea în liniște, cu arcul și tolba de săgeți prinse de șa cu niște curele stacojii de mătase.

Când ajunseră, fără probleme, la marginea pădurii cu cerbi, se lăsa noaptea. Yiren dădu ordin să se instaleze tabăra. Doi vânători primiră sarcina să meargă să ucidă niște porci sălbatici pentru cină, în timp ce Biluan, după ce le scoase capișoanele șoimilor săi, îi dezlegă pentru a le permite să zboare. Abia eliberate, păsările se înălțară de la pământ, cu o bătaie grea din aripi, apoi, din trei sau patru lovituri ușoare de ampenaj, se duseră să se așeze în vârful unei zade*. Șoimarul aruncă la picioarele lui două cocoloașe de carne fezandată. Imediat răpitoarele aterizară în fața lui după un elegant zbor circular care se termină prin întreruperea sacadată a bătăilor de aripi.

Ca să-și dezmorțească picioarele, Pește de Aur și Zheng se jucau de-a v-ați ascunselea în mijlocul tufelor de afine ca doi cățelandri tocmai dezlegați din lesă. Copiii se năpustiră asupra micilor sfere de culoarea

* Zadă – arbore rășinos cu frunze lungi în formă de ace, cu lemn tare și rezistent. (n. trad.)

ardeziei, pline de zahăr. Apoi scoaseră unul la altul limbile ascuțite albăstrite de afine, ceea ce le provocă un râs nebun la care nu renunțară decât atunci când, epuizați, după cină, fură culcați pe o cuvertură.

– Trebuie să dormiți bine. Mâine, ne ocupăm de lucruri serioase. O să te joci de-a vânătorul de-adevăratelea! îi spuse cu blândețe regele Yiren fiului său.

A doua zi, goana după vânat începu când încă nu se luminase bine în pădurea întunecată și silențioasă unde trunchiurile zadelor se înălțau precum coloanele unui templu. Ciripitul păsărilor tulbură încet-încet liniștea, soarele trezea pădurea.

Yiren mergea în față, așa cum o cereau statutul și rangul său, având în mână o dagă lungă. Lui avea să-i revină onoarea de a înjunghia primul animal care va cădea la pământ după ce va fi fost hăituit de câini.

În spatele lui venea șoimarul. El va elibera răpitoarele dacă câinii, cu urechile lăsate și limba atârnând, se întorceau cu coada între picioare. Locul în care începeau să se rotească în înaltul cerului semnala prezența probabilă a unui pui de căprioară ai cărui părinți nu erau niciodată prea departe. Atunci câinii, înviorați, recăpătându-și ca prin minune flerul, aveau să înceapă iar cursa lor neînfrânată până când unul din cervide, epuizat de atâta fugă, va comite greșeala fatală care-l va face să cadă la pământ. Înconjurat de dulăi, cu mușchii contractați de frică, sughițând din cauza gâfâielii, animalul cu pielea roșiatică, pătată din loc în loc cu bule albe precum norii, va fi ucis printr-o puternică lovitură de dagă la baza gâtului.

Cei doi copii se țineau cu greu după vânătorii care înaintau în ritm alert în spatele câinilor. Aceștia nu încetaseră să adulmece mirosul de mosc pe care cerbii îl lăsau în urma lor.

Hăituiala era atât de excitantă şi părea atât de promiţătoare, încât bărbaţii, preocupaţi numai să se îndrepte spre locul de unde se auzea haita lătrând, uitaseră de cei doi băieţei pe care-i lăsaseră în urmă. Atenţi la ţinta lor, ei avansau rapid, cerbul era acum la distanţă mică. Putea fi văzut căzut la pământ, rezemat de o stâncă, incapabil să-şi alunge urmăritorii ai căror colţi începeau să-i însângereze frumoasa piele pătată.

Yiren sună atunci atacul dintr-un corn de berbec. Oamenii se năpustiră asupra animalului, împingând dulăii cu piciorul, care agitându-şi pumnalul, care pregătindu-şi săgeata. Dintr-o lovitură de dagă, regele ucise animalul terorizat şi rănit în aclamaţiile slujitorilor săi.

Peşte de Aur şi Zheng se treziseră aşadar singuri în mijlocul copacilor şi al tufelor de afine. Picioruşele lor nu le permiteau să alerge atât de repede ca cei mari. Când văzură că nu mai e nimeni în jurul lor, copilul cu semn nu se îngrijoră deloc. Dimpotrivă. Era dovada că era „mare". Şi nu era nemulţumit să joace acest rol.

– Vino pe aici! O s-o facem pe vânătorii adevăraţi! îi propuse el încântat, „geamănului" său.

– Dar riscăm să ne pierdem şi mergem prea departe, obiectă speriat Zheng.

Câinii şi cornul aproape că nu se mai auzeau. După ce încercase, însă zadarnic, să-l înveselească pe micul Zheng, propunându-i s-o facă pe cerbul în timp ce el va fi vânătorul, Peşte de Aur înţelese că nu va obţine nimic în plus de la tovarăşul lui de joacă.

– În acest caz , ne întoarcem la tabără şi ne jucăm scoţând limba. Cel care o face mai repede poate să-i dea celuilalt o pedeapsă, hotărî copilul cu semn pornind în direcţia de unde veniseră.

– De acord! Hai să facem concurs de scos limba! strigă Zheng.

Alergară râzând, aruncându-se din joacă la pământ până-și pierdeau răsuflarea, culegând afine pe care și le aruncau în față, trântindu-se reciproc la pământ și scoțând unul la altul limbile albăstrite.

Când se potoliră, extenuați, și priviră în jurul lor – nici urmă de tabără! Cât vedeai cu ochii, erau numai trunchiuri de zadă semănând perfect între ele, dar pădurea nu mai era aceeași. Avea ceva diferit. Copaci cu frunze rotunde creșteau alături de zade și aproape că ascundeau cerul. Ici și acolo, stânci mari, acoperite cu mușchi, pe care câte un lichen desena semne ciudate, țâșneau din oceanul de ferigi în care, din cauza staturii lor mici, era exclus să se aventureze căci abia dacă ajungeau la înălțimea tijelor.

Făcură câțiva pași înapoi. Nu erau liniștiți, dar nu îndrăzneau să și-o mărturisească unul altuia. Un pic mai departe, pădurea se termina în fața unei faleze ale cărei stânci zvelte și cilindrice semănau cu turnurile unui castel malefic.

Cei doi copii nu mai știau unde sunt.

Atunci, pentru prima oară, Pește de Aur îl văzu pe Zheng rotindu-și ochii albiți de furie. Înzecită de frica care îi sugruma gâtul, mânia prințului moștenitor depășea orice limită. Naivului Pește de Aur îi luă ceva timp până să realizeze că el era obiectul acestei furii. Era o revelație dureroasă. Copilul din el nu se aștepta la o reacție atât de injustă și nemeritată. Zheng își arăta o față ascunsă a personalității lui care nu era deloc în avantajul său și pe care vârsta tânără nu-i permisese până atunci s-o facă cunoscută.

Dintr-o dată, Pește de Aur, mai mult descumpănit și trist decât speriat, nu mai înțelegea ce se petrece.

– Suntem pierduți și e vina ta! Eu sunt fiul regelui, tu nu ești nimic! N-ar fi trebuit să te ascult! Trebuia să

aşteptăm, nu să ne întoarcem la tabără! Eu comand acum! urla Zheng tremurând.

– Dar credeam că fac bine..., protestă în cele din urmă Peşte de Aur.

Violenţa lui Zheng îl dezamăgise atât de mult, încât rămăsese o clipă fără răspuns.

Protestul lui nu făcu decât să mărească furia şi iritarea camaradului său care se aruncă asupra lui, trântindu-l la pământ şi lovindu-l cu pumnii. Copilul regal se dezlănţuia împotriva geamănului cu semn ca şi când acesta devenise cel mai rău duşman al său.

Peşte de Aur, de obicei prompt în a se apăra, era atât de descumpănit, încât se lăsa bătut. Cu ochii închişi, el primea ploaia de lovituri şi plângea cu lacrimi fierbinţi. Descoperirea violenţei şi a nedreptăţii pe care Zheng o dovedise faţă de el îl bulversa. Era gata să se lase călcat în picioare până când avea să moară, atât de trist se simţea.

Deodată loviturile încetară. El deschise ochii. Zheng nu mai era deasupra lui.

Şoimarul Biluan tocmai îl ridicase, apucându-l de mijloc.

Explozia de turbare a lui Zheng te făcea să te gândeşti la şarpele despre care crezi că doarme la soare şi care, dintr-o singură mişcare a capului, înghite şoarecele de câmp care trece prin faţa lui. Copilul cu semn era mult prea tânăr pentru a analiza această nouă trăsătură a personalităţii micuţului Zheng, dar, fără s-o ştie, acest episod avea să-l marcheze pe viitor.

Îi fusese foarte frică. Nu de Zheng, plăpândul ai cărui pumni şi zgârieturi abia îl atinseseră. Frică, în schimb, de reacţia lui bruscă şi neaşteptată. Frică de această violenţă ascunsă care izbucnise dintr-o dată. Încă nu ştia ce înseamnă neîncrederea. Crezuse, până atunci, că toţi copiii semănau şi că Zheng era un băieţel

ca și el. Descoperea că nu era adevărat, că erau copii drăguți și copii mai vicleni care puteau deveni răi. Din acea zi, el n-avea să mai aibă încredere.

La întoarcerea la Xianyang, Pește de Aur era tot trist atunci când șoimarul Biluan îl conduse la palatul lui Lubuwei, pe colina cu cai.

Văzându-i figura necăjită, Intenție Lăudabilă îl întrebă ce se întâmplase. El refuză cu obstinație să răspundă. La fel, când Zhaogao, dintr-o dată volubil, îi ceru, cu ochii strălucind de excitație, să-i povestească expediția, el se închise într-o tăcere adâncă. Abia dacă lăsă să-i scape că vânătorii reușiseră să ucidă douăzeci de cerbi.

Crezând că Pește de Aur făcea mutre, Zhaogao se încruntă și plecă să se joace singur.

În ziua aceea, nimeni nu-l mai recunoscu pe Pește de Aur, a cărui drăgălășenie și dezinvoltură dispăruseră. Tristețea copilului cu semn abia dacă se vedea, dar el hotărâse s-o păstreze pentru el. N-avea de gând să vorbească nici măcar cu Lubuwei în care avea totuși toată încrederea și căruia nu-i ascunsese niciodată nimic.

Zheng îi va fi de acum înainte mai puțin „geamăn".

Singura cu care hotărâse să-și împartă tristețea și indignarea fu Roză Primăvăratică. Când o văzu, a doua zi după întoarcerea lui, în sala mare de lectură a bibliotecii regale din Pavilionul Pădurii de Arbuști, el îndrăzni să-i spună că Zheng fusese rău. I se confesă fără nici o reținere, căci această fetiță îi semăna, era sigur. Era blândă și amabilă cu toți. Inima și spiritul ei erau lipsite de orice ură. Erau cel puțin doi, el și ea, făcuți în același fel.

Fetița, care cu fiecare zi era mai strălucitoare prin frumusețea și șarmul ei, îi răspunse atunci cu adorabila ei voce subțirică:

– Nu e grav, fiindcă eu voi fi mereu drăguță cu tine. Asta e important, tu și eu.

Apoi depuse pe fruntea băiețelului, după ce-l apucă de umeri, cel mai dulce sărut din lume.

Ea știuse să găsească cuvintele și gesturile simple prin care să-l consoleze pe Pește de Aur.

*

– Păstrează-ți curajul! O să ajungem în curând într-un loc cu climat mai puțin aspru unde vom găsi în sfârșit plantele necesare pentru a-ți îngriji eficient boala.

Anwei era aplecat asupra corpului zgâlțâit de febră al lui Salt de Tigru pe care exercițiul de prezicere pe care îl făcuse îl epuizase și mai mult.

Tot rătăcind în cerc prin câmpiile aride din Nord, armata lor era atât de copleșită de miasme încât nu mai era în stare să se orienteze și în curând avea să fie complet distrusă. Trebuia neapărat să găsească refugiu pe pământuri mai îndurătoare. De aceea, în ciuda slăbiciunii lui, Salt de Tigru își folosise forțele pe care le mai avea pentru a asculta vântul, pentru a adulmeca adierile și pentru a ausculta pământul.

Întăriți de această prezicere, Anwei și oamenii lui în zdrențe mergeau spre sudul asociat cu culoarea roșie și cu animalul cu pene; agentul Sudului era focul și miasma lui arsura. Sudul era astfel zona în care frigul avea să fie, din fericire, mai puțin mușcător decât natura, în consecință mai ospitalier. Era direcția pe care trebuia s-o urmeze.

Pielea cailor fantomatici lucea de sudoare și de sânge. Trecuseră deja trei luni lungi de când epidemia de febră făcea ravagii prin trupă, afectând nu doar oamenii ci și caii cărora li se umfla burta ca un burduf

până când, epuizate, jaretele li se înmuiau și ei nu se mai puteau ridica. Atunci, nu mai rămânea decât să li se dea oribila lovitură de grație care îi lăsa fără sânge, în timp ce un miros pestilențial ieșea din crupa lor.

Cât de departe păreau vremurile când, în urmă cu patru ani, după abandonarea lor la frontiera cu Yan, Anwei și cei o sută de călăreți arcași tâlhăriseră și jecmăniseră pe săturate, terorizând sate întregi. Pentru generalul decăzut, aceasta fusese o abilă și necesară demonstrație de forță, menită să-i intimideze pe cei de la Xianyang care vroiau să-i distrugă. Dar nu poți jefui și jecmăni fără a primi, la rândul tău, lovituri dure. Qin-ul trimisese escuade de jandarmi din ce în ce mai înzestrate pe urmele lui Anwei. Ele îi complicau foarte mult sarcina, obligându-l să parcurgă distanțe mereu mai lungi și să schimbe tabăra în fiecare seară, ceea ce sfârșise prin a-i epuiza atât oamenii cât și caii.

În felul acesta, ceea ce fusese, la început, o armată în campanie, constituită din falnici călăreți bine strânși în uniformele lor, înaintând într-un ritm ordonat, devenise încet-încet o bandă de tâlhari cu plete zbârlite, îmbrăcați în piei de animale. Caii lor, contaminați cu acest teribil parazit care îi făcea „să transpire sânge", înspăimântau populația, motiv pentru care acest escadron îndoielnic, condamnat să înainteze fără încetare, fusese numit „armata fantomelor".

Urmărită, denunțată de populație și de victimele care o urau, această trupă blestemată nu-și datora salvarea decât faptului că se mișca în permanență. Trecuseră patru ierni aspre și nu mai erau decât douăzeci de oameni și cai, mai slăbiți și obosiți unii decât ceilalți, ca să formeze această cohortă derizorie care nu mai reușea să-i sperie decât pe țărani și pe orășenii care o vedeau pentru prima oară.

În această lungă coborâre către aneantizarea care-i aştepta, Salt de Tigru nu se arătase cel mai puţin curajos. El nu înceta să-şi încurajeze camarazii şi să le dea sfaturi despre cum să reziste. Mergea de la unul la altul, arătându-le cel mai bun mod de a dormi pe o suprafaţă pietruită sau propunându-le să mestece o plantă cu zahăr capabilă să le redea forţele. Când parazitul cabalin le ataca animalul, el îi învăţa cum puteau să-l extragă din vena jugulară, sugând până când simţeau între buze mica larvă albă responsabilă de aceste oribile sudaţii sângeroase care sfârşeau prin a-i face să moară de inaniţie.

Dar, de când febra îl atinsese şi pe el, simţea că-şi pierde propriul suflu vital. Energia interioară i se scurgea lent în exteriorul corpului, în ciuda tuturor eforturilor pe care le putea face pentru a o reţine. Se vedea inexorabil plecând în lumea de dincolo de munte, aşa că trebuia neapărat, până nu era prea târziu, să meargă într-o direcţie mai favorabilă.

De aceea adulmecase vântul, care începuse să se dezlănţuie, şi făcuse un exerciţiu de prezicere prin sufluri, chiar dacă nu mai avea tubul lui sonor pe care-l lăsase la Xianyang. Cu eforturi supraomeneşti, reuşise să îngenuncheze chiar pe sol şi îşi lipise urechea fierbinte de pământ, apoi, cu ochii închişi, cu gura larg deschisă, aspirase suflurile pentru a le repera proveniența, caracteristicile, într-un cuvânt, mesajele.

Gata să-şi piardă cunoştinţa şi tuşind atât de tare, cât pe ce să-şi scuipe plămânii, el reuşise să-şi dea seama că suflurile favorabile semnalau animalul cu pene şi evocau culoarea roşie, şi regăsise acel miros de ars şi acea savoare amară atât de caracteristică: era sigur, suflurile favorabile veneau din sud şi vuietele blânde sunau deja reconfortant.

Atunci, el se ridicase cu greu, strigând gata să-și dea sufletul: „Pe acolo, trebuie să mergem spre Sud!", după care se prăbuși în brațele lui Anwei.

Două zile mai târziu, contraforturile împădurite ale masivului care culmina cu vârful Huashan apărură pe bucăți printre rămășițele ciopârțite ale brumei care se evapora.

Începură să urce primele pante când Salt de Tigru, prea extenuat pentru a continua, ceru să fie sprijinit de trunchiul acoperit de mușchi al unui fag purpuriu. Fu coborât de pe cal și așezat rezemat de acest copac, în timp ce Anwei plecă în recunoaștere, cu restul oamenilor și animalelor încă valide, în căutarea unui han sau al unui sat.

– Cine ești? Tremuri de frig!

Vocea gravă îl trezise instantaneu. Deschisese ochii pentru a-l privi pe necunoscut.

Bărbatul a cărui față era aproape de a lui avea craniul ras în întregime.

– Sunt paralizat de febră, murmură Salt de Tigru care abia putea să vorbească, atât de tare îi clănțăneau dinții.

– O să te duc într-un loc unde să te pot îngriji. Acolo cel puțin vom fi la adăpost de tâlhari.

Înainte să poată protesta, bărbatul cu craniul ras îl ridicase și îl pusese pe umăr ca pe un mănunchi de vreascuri.

Salt de Tigru vedea cum coborau în ritm alert panta muntelui. Forța și puterea necunoscutului trebuie că erau imense, judecând după rapiditatea cu care înainta. După multe cotituri, urcușuri și coborâșuri, necunoscutul îl puse ușor pe pământ.

În spatele bărbatului cu craniul ras se ridica o cabană cu forme ciudate, făcută din planșe asamblate

pe un fundament de pietre. Ușa de la intrare, aproape pătrată, era flancată de două trunchiuri de copaci sculptate cu capete de animale care susțineau un antablament ornat cu măști Taotie. Imensul acoperiș de ferigi uscate cobora pe două laturi până la fundament, precum laturile unui cort. Din acest acoperiș vegetal ieșea o imensă coloană de fum.

– Numele meu este Wudong. Și el e Zhaogongming, spuse necunoscutul arătând spre un alt individ care sufla în jarul unei vetre situate în centru, înconjurarată de un aranjament de pietre mari, înnegrite de fum.

Wudong purta la piept un Bi tăiat dintr-un smarald în care se amestecau simbolurile Yin și Yang pe care bietul Salt de Tigru nu reușea să le distingă, atât de împăienjeniți îi erau ochii.

– Eu sunt Salt de Tigru, reuși el să articuleze.

Cei doi bărbați îl ajutară să se întindă pe un pat de ferigi.

Wudong puse mâna pe fruntea bolnavului, apoi îi luă pulsul. După care îl palpă în toate punctele de întâlnire ale traseelor de energie. El simți că răul se fixase în numeroase puncte ale corpului.

– Este plin de febre negative, fluxurile energetice nu mai sunt în armonie cu sângele. Dă-mi pilulele de orpiment și realgar, asta ar trebui să ajungă. Dacă nu, o să trecem la plante medicinale și, dacă nici ele nu sunt eficiente, la acupunctură, îi ordonă marele preot taoist ajutorului său.

Zhaogongming aduse cele două pilule pe un mic platou din lemn lăcuit și două recipiente de bronz pe care le puse în fața lui Wudong. Acesta introduse pilulele cenușii în gura lui Salt de Tigru și îi întinse cupa Gu, longilină și fin cizelată în care turnase apă fierbinte cu ibricul Gong în formă de pasăre.

– Cel mai bine e să le înghiți fără să le mesteci. Sunt amare.

Salt de Tigru reuși să înghită această băutură, după care căzu într-un somn adânc și dormi buștean.

Fu nevoie de mai bine de două luni ca să se vindece. Starea lui era mult mai alarmantă decât părea. Fără ajutorul marelui preot și a îngrijirilor lui atente, ar fi murit cu siguranță lângă trunchiul cu mușchi al fagului purpuriu unde Anwei îl lăsase ca să meargă după ajutor.

Wudong fusese nevoit să apeleze nu doar la plante medicinale, din care i-a dat să bea nenumărate decocturi care, în ciuda savantelor amestecuri pe care le făcea invocând zeul Solului, nu păreau să dea rezultate grozave, dar și la ace subțiri de fier care, înfipte în anumite locuri, reușiseră în cele din urmă să alunge febra din corpul slăbit al nefericitului.

Într-o dimineață, Salt de Tigru, care nu mai era decât piele și os, se trezi în sfârșit vindecat. Îi mai rămăsese în mijlocul nasului un ac a cărui înțepătură de-abia o simțea și pe care îl confundă cu un țânțar, vrând să-l omoare.

– Aș vrea să vă mulțumesc pentru ceea ce ați făcut pentru mine, îi spuse el lui Wudong care, în fiecare dimineață venea să constate ameliorarea stării lui.

– Tot înțepându-te cu acele mele, am reușit să învingem suflurile nefaste care îți măcinau organismul. Poți să le mulțumești acestor mici bastonașe de fier ascuțite. Fără ele, ai fi plecat în lumea de dincolo de munte... Ești vindecat și de acum înainte ești de-al nostru. Inutil să-ți spun că poți rămâne aici cât vrei! răspunse Wudong cu o voce gravă care îi provocă lui Salt de Tigru un frison.

Acesta, neîncrezător și epuizat de boală, se întreba ce putea ascunde o asemenea invitație.

– Ce bine că Împăratul Galben, în marea lui înțelepciune, i-a obligat pe oameni să folosească acele de metal în locul celor din piatră! Alea ar fi făcut mai rău! crezu bine să adauge Zhaogongming.

Cuvintele lui erau însoțite de o mimică tragicomică care îl făcu pe Wudong să-și încrunte sprâncenele tuciurii.

– Aceste ace minuscule mi-au făcut mai mult bine! Așadar, iată-mă vindecat! zise Salt de Tigru, izbucnind într-un râs zgomotos.

Atitudinile efeminate ale lui Zhaogongming i se păreau foarte caraghioase.

– Ce ai de gând să faci acum? întrebă cu voce languroasă acolitul marelui preot.

Salt de Tigru îl privi pe Zhaogongming. Văzu în ochii lui, dincolo de o anume concupiscență, că prefera băieții în locul fetelor. Dar văzu și multă bunăvoință și blândețe, ca să nu spună bunătate. Or, i se spusese mereu că un discipol taoist este imaginea stăpânului său. Asta însemna că marele preot Wudong, în ciuda aparenței oarecum dure și severe, trebuia să fie capabil și de omenie. Invitația lui era probabil sinceră. De altfel, dacă acești doi oameni i-ar fi vrut răul, n-ar fi depus atâtea eforturi ca să-l vindece. Dacă se gândea bine, neîncrederea lui nu era întemeiată.

N-avea nici o veste de la Anwei, nici de la mica lui trupă de soldați pierduți. Nu se vedea întorcându-se singur la Xianyang pentru a fi prizonier, rugându-se și arzând tămâie pentru ca justiția din Qin să manifeste clemență față de el. Dezertorii erau în mod obligatoriu pedepsiți cu moartea.

Perspectiva de a mai sta câteva luni în această cabană, care, după cum o dovedea vindecarea lui, era perfect orientată după legile Fengshui, nu-i displăcea. Era cu siguranță modul cel mai eficace de a-și recupera,

în cel mai scurt timp, sănătatea de altădată. În plus, nu-i displăcea să poată fi alături de doi specialiști ai lui Dao care trebuie că aveau rețete de longevitate de vândut. Ar putea în felul acesta să adauge practici și cunoștințe noi la cele pe care le poseda deja.

Se întoarse deci spre Wudong pentru a-i spune pe un ton ușor obsecvios:

– Sunt foarte onorat. Acceptând pentru câteva luni ospitalitatea voastră, aș putea și eu, dacă vreți să mă învățați, să vă cunosc secretele pentru ca într-o bună zi să le transmit altora.

– De acum înainte, ești elevul meu! zise Zhaogongming surâzând.

A doua zi, acolitul luă puțin din faimosul praf negru pe care îl inventase și îl puse într-un creuzet de piatră. Apoi aprinse grămăjoara care trosni înainte de a lua foc. În fața spectacolului oferit de aceste flăcări albăstrui și portocalii pe care le vedea pentru prima dată, Salt de Tigru rămase uimit:

– Bravo! Ești un adevărat vrăjitor care știe să poruncească focului!

Își spunea că poate într-o zi va reuși și el să declanșeze un trosnet cu scântei și flăcări dintr-un banal praf negru pe care să-l pună sub fotoliul lui Wang Norocosul!

– Vei vedea, dacă rămâi cu noi, o să înveți multe alte secrete de-ale noastre! îl asigură fandosindu-se asistentul marelui preot.

Se apropiase foarte mult de el și fața lui o atingea ușor pe a sa, de parcă ar fi vrut să-l sărute. Atunci Salt de Tigru, care detesta situațiile ambigue, dar nu vroia să-i facă nici un rău, îl respinse amabil, șoptindu-i la ureche:

– Nu pot să fac nimic pentru tine. Eu prefer fetele...

Și astfel, Salt de Tigru rămase cu taoiștii refugiați pe muntele Huashan.

42

Confreria Cercului Phoenix ţinea în noaptea aceea adunarea ei generală obişnuită, care avea loc în fiecare an la începutul primăverii.

Toţi membrii fuseseră convocaţi şi majoritatea făcuseră în aşa fel încât să fie prezenţi. Motivul principal era important, era vorba de alegerile de noi membri ai conducerii confreriei eunucilor, dintre care va fi ales, când va veni momentul, succesorul lui Pădure de Pinacluri care se apropia de vârsta retragerii.

Acesta din urmă era, de altfel, emoţionat ca o fecioară care e prezentată unui bărbat, atunci când luă cuvântul, cocoţat pe nelipsitele lui sandale de lemn, a căror margine aurită era ornată, special pentru această ocazie, cu phoenicşi stacojii. Obrajii lui flasci, fardaţi cu alb, asortaţi la culoare cu tunica lungă, plisată, îl făcea să semene cu un curcan bătrân gata de pus în oală.

– Dragii mei prieteni, se vor împlini în curând zece ani de când Yiren a urcat pe tron. E timpul să predau ştafeta şi să solicit unuia dintre voi să mă înlocuiască în fruntea onorabilei noastre confrerii, începu el cu o voce mai tremurătoare decât de obicei.

Intrarea în subiect a lui Pădure de Pinacluri avu efectul unei lovituri de trăsnet asupra acestei adunări care era mai colorată, mai zgomotoasă şi mai agitată decât de obicei. Imediat izbucniră proteste. Această

demisie-surpriză îi lua pe neașteptate. Bătrânul eunuc, cu lacrimi în ochi și mai degrabă mulțumit de efectul pe care-l produsese, constata cu satisfacție că se bucura de popularitate și recunoaștere în rândul semenilor.

– Puterile mă lasă și mintea nu-mi mai este atât de ageră ca să conduc treburile confreriei. Exercitarea meseriei noastre este din ce în ce mai dificilă. Îmi dau seama că sunt un om al trecutului..., adăugă el cu falsă modestie.

– Mai întâi citește-ne raportul și-o să vedem noi după aia ce facem cu tine! se auzi o voce firavă care avu darul să provoace o ilaritate generală.

Pe ordinea de zi figura într-adevăr analizarea unui raport referitor la prezența eunucilor în posturile administrative ale claselor unu și doi. Era vorba de a determina dacă influența confreriei continua să crească în acest sector al funcționarilor intermediari care constituia o adevărată coloană vertebrală a principalelor servicii ale Statului.

Bătrânul eunuc luă o planșetă de bambus și începu să citească cu voce tare, apoi, în fața ariditații textului condimentat cu cifre, comparații și procente rebarbative menite să-i susțină demonstrația, preferă să scurteze și să se lanseze într-o improvizație destinată să ofere o concluzie asupra a ceea ce avea de spus:

– Dragi prieteni ai Cercului Phoenix, binecuvântați fie zeii noștri protectori Fuxin și Na care sunt la originea lumii și cărora le datorăm faptul că existăm! În comparație cu situația de la sfârșitul domniei lui Anguo, când influența noastră scăzuse în mod periculos, trebuie să spun că, în prezent, ne bucurăm de un raport de forțe mult mai favorabil, chiar dacă țin seama de incapacitatea noastră de a-l înlocui pe unul din oamenii noștri. Mă refer la regretatul Efluvii Negre

al cărui post rămâne vacant după josnicul său asasinat, declară cu satisfacție Pădure de Pinacluri după ce-și pusese textul în buzunar.

Constatarea era fondată.

După urcarea lui Yiren pe tron, eunucii reușiseră, prin intrigi și viclenie, să recupereze zeci de posturi strategice care le permiseseră să-și întărească influența. Cât despre posturile administrative din clasele unu și doi, mai puțin de un sfert erau ocupate des castrați, dar această proporție nu se schimbase de pe vremea domniei regelui Zhong. Bilanțul activității desfășurate de Cerc se dovedea așadar cu totul pozitiv, față de perioada lui Anguo.

O mână se ridică pentru a cere cuvântul. Era Verigă Esențială care vroia și el să spună ceva.

– Nu atât regele Yiren se opune numirii unui eunuc în postul de Mare Șambelan, cât primul-ministru. Ascultați ce vă spun, Lubuwei este cel care nu are încredere în noi, eunucii! Trebuie să ne dăm pe lângă el și să ne pledăm cauza, căci este un om onest și drept care va recunoaște cu ușurință că s-a înșelat atunci când vom reuși să-l convingem..., zise cu o voce puternică șeful Biroului Zvonurilor către colegii lui care făcuseră dintr-o dată liniște.

În sânul confreriei Phoenix, prestigiul lui Verigă Esențială, ale cărei funcții făceau din el cel mai informat om din regat, crescuse în mod considerabil, astfel încât mulți l-ar fi văzut preluând conducerea.

Așadar toți îl ascultau cu cel mai viu respect și cu mare atenție.

– E sigur că puterea acestui Lubuwei o uzurpă din ce în ce mai mult pe cea a regelui nostru! Ca să nu mai vorbim de a noastră! strigă atunci cu acreală Cuțit Rapid.

– Puterea are oroare de vid. Influența primului-ministru merge mână în mână cu absența suveranului

de pe scena publică! Din fericire, Lubuwei veghează asupra afacerilor regatului, îi replică Verigă Esențială chirurgului șef.

Acesta din urmă îl detesta dintotdeauna pe negustorul de cai a cărui inteligență și activism îl făcuseră de neocolit, privându-i totodată pe eunuci de o parte a influenței lor.

De altfel, nu era singurul care gândea astfel.

– Este adevărat că regele nostru se interesează destul de puțin de afacerile statului, adăugă, dezolat, Pădure de Pinacluri.

Atunci o voce stridentă se ridică din mijlocul asistenței.

– Să ne amintim că se șușotește peste tot că primul-ministru ar fi în același timp adevăratul tată și al lui Zheng, și al lui Pește de Aur!

– Acești doi adolescenți sunt tot atât de diferiți precum o salcie de un catalpa! Prințul moștenitor se teme de ceilalți, în timp ce Pește de Aur merge întotdeauna către cel cu care vorbește. Unul, în ciuda faptului că e un copil, generează neîncrederea, celălalt știe deja să se facă iubit. Se spune că au primit aceeași educație și totuși totul îi separă. Nu se poate să fi ieșit din același tată! protestă Verigă Esențială.

– Și atunci, după tine, al cui tată este Lubuwei? întrebă vocea stridentă.

– Gata cu bârfele! Știți foarte bine ce valoare au unele zvonuri! Datorită funcțiilor pe care le ocup, eu sunt cel mai în măsură să afirm că în acest caz este vorba de bârfe lipsite de orice acoperire, replică Verigă Esențială.

– Se spune chiar, cârâi altul, că Zheng ar fi gelos pe Pește de Aur din cauza succesului acestuia la domnișoare... Adevărul e că-i mai drăguț și mai dezirabil decât prințul moștenitor!

– Dar dacă Lubuwei nu e tatăl acestui adolescent, atunci de unde vine el? De ce Lubuwei îl educă ca pe propriul său fiu? A făcut în așa fel ca Desăvârșire Naturală să-i dea toată știința necesară unui prinț de sânge regal! bombăni Pădure de Pinacluri uitându-se la Verigă Esențială.

– Acesta e într-adevăr un mare mister pe care am de gând să-l dezleg într-o zi, răspunse cu fermitate și convingere șeful Biroului Zvonurilor.

– Orice ar fi, reluă aceeași voce stridentă, doresc să ne fie bine la toți în ziua în care Zheng va urca pe tronul regatului Qin. Acest băiat are o privire la fel de dură ca și piatra de jad. Va fi, fără îndoială, un tiran teribil de sângeros! Cred că ne va fi foarte greu să ne facem un pic de loc la umbra soarelui său... O dată instalat în fruntea statului, va fi implacabil!

O liniște glacială se lăsă peste asistență. Nimeni nu îndrăzni să contrazică aceste vorbe, într-atât sunau de adevărate. Tânărul prinț avea deja o reputație clară de despot.

Atunci, Verigă Esențială se hotărî să ia din nou cuvântul.

– Decât să ne șicanăm pentru patemități incerte, căci toate astea nu duc la mare lucru, aș vrea să vă interpelez în legătură cu o problemă mult mai importantă. Este vorba de legism. Acest mod de a concepe statul câștigă din ce în ce mai mult teren, cu toate constrângerile lui și teroarea socială pe bază de delațiune care o însoțește în mod inexorabil. Este ăsta un lucru bun? Poporul e bine tratat? Se poate trăi bine în Qin? Până unde se va ajunge? Poate o țară să avanseze doar prin tiranie? Iată întrebări care mi se par mai importante decât diferențele dintre personalitatea prințului moștenitor și cea a lui Pește de Aur, spuse el, pe un ton devenit dintr-o dată grav , către asistența care îl asculta cu religiozitate.

– Suntem aici pentru a filosofa sau pentru a acționa mai bine în interesele corporației noastre? întrebă Cuțit Rapid cu vocea lui acră și șuierătoare.

– Nu cred că ești în măsură să-mi dai lecții și știi perfect și motivul, îi replică Verigă Esențială, dându-i peste nas chirurgului șef.

– Prietenul nostru are curajul să pună problema legismului, interveni atunci Pădure de Pinacluri. Bătrâna creatură care am devenit vă poate spune că poporului Qin-ului era mult mai fericit pe vremea tatălui regelui Zhong, într-o epocă în care doctrina confucianistă servea drept ghid la guvernare, cum nu se întâmplă acum sub Yiren!

– Dar ce pot face niște bieți eunuci ca noi? întrebă cineva.

– Să se organizeze mai bine pentru a conta în evoluția statului. A asista la impunerea tiraniei destructive care va sfârși prin a slăbi atât forțele noastre, cât și pe ale altora ar fi o iresponsabilitate, ba chiar pură nebunie! Nu trebuie să uităm că suntem o minoritate. Dacă lucrurile merg înspre rău, nici o minoritate nu va fi tolerată! atacă bătrânul Pădure de Pinacluri pe un ton inflamat.

Țâșniră aplauze. Pădure de Pinacluri a cărui transpirație, datorată emoției, făcea să-i curgă machiajul, se urcă atunci pe un taburet. Momentul era propice. Asistența, încălzită, îl asculta. El continuă cu o voce puternică:

– Dragi prieteni, a venit timpul să-l alegem în fruntea noastră pe scumpul Verigă Esențială. Întrebările lui sunt cele bune. Viziunile lui sunt pertinente. Cine nu reflectează sfârșește prin a acționa rău. Numai el are capacitățile necesare pentru a reflecta și a acționa cel mai bine în interesul nostru!

Era un veritabil discurs electoral, pronunţat cu o asemenea forţă de convingere încât nimeni n-avea cum să-l contrazică, nici măcar chirurgul şef.

Cu aclamaţii şi în absenţa oricărui rival, eunucul Verigă Esenţială fu astfel ales şef al Cercului Phoenix, înlocuindu-l pe Pădure de Pinacluri, spre regretul lui Cuţit Rapid.

*

– Tâlharul cu Coamă de Cal a făcut din nou ravagii! spuse şeful de brigadă căruia ministrul Ordinii Publice îi ceru amănunte despre un raport pe care-l citise seara trecută, în care se preciza că încă o stână dintr-o provincie septentrională fusese incendiată.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când toate unităţile de poliţie ale regatului hăituiau înfricoşătoarea siluetă pe care victimele o numeau „Tâlharul cu Coamă de Cal".

Creatura, care apărea şi dispărea ca prin miracol, nu putea fi un om. Era considerată mai degrabă o fantomă; cei mai îndrăzneţi erau siguri că acest călăreţ cu faţa ascunsă de coamele de cal agăţate la creasta coifului era încarnarea unui spirit Gui. Acestea erau nişte spirite malefice care tulburau existenţa cadavrelor. Pentru a le proteja de influenţa lor, la marginea mormintelor, se puneau nişte figurine cu măşti înspăimântătoare, menite să le terorizeze. Acest Gui, care părea invincibil, făcea ravagii prin satele din provinciile din Nord unde semăna teroarea în rândul populaţiei sub trăsăturile acestui spectru oribil.

Creatura malefică apărea mereu acolo unde te aşteptai mai puţin, ucigând ici un berbec, colo un bivol, devastând grădinile de zarzavat, călcându-le în picioare

cu copitele calului, dând foc staulelor și magaziilor cu provizii. Nu le făcea rău oamenilor, ci se mulțumea să dea buzna și să le ia vitele și bunurile pe care le ardea cu plăcere.

Deși mai degrabă anodine, faptele rele ale Tâlharului cu Coamă de Cal erau deja subiect de legende și povestiri care le amplificau în mod exagerat. Aparițiile lui fantomatice ajunseseră să-i bântuie pe oameni. Pentru a-i speria pe copii și pentru a-i descuraja să facă unele prostii, mamele nu ezitau să invoce această creatură terifiantă. Îi amenințau c-o să-i dea acestui Gui, în caz că erau neascultători.

– Dar cum se face că nu reușim să-l oprim? întrebă Lisi. Iată deja al zecelea raport despre jafurile și fărădelegile lui!

El luă înapoi din mâna polițistului lamela de bambus pe care tocmai i-o dăduse s-o citească.

– Acest individ este imposibil de prins. Apare mereu acolo unde nu te aștepți! Ai crede că este într-adevăr un Gui!

Lisi nu credea toate aceste povești despre spiritele malefice. Pentru el, acești Gui nu erau decât fructul imaginației persoanelor inculte și credule; cum trebuie că era acest biet polițist care stătea în fața lui și în legătură cu care se întreba cum făcuse să ajungă șef de brigadă.

– Dar acționează pe un teritoriu determinat! Numai dacă n-o fi cumva o pasăre care să zboare dintr-un loc în altul! strigă ministrul Ordinii Publice, din ce în ce mai agasat de turnura situației.

– Este adevărat că jafurile au loc pe o porțiune de aproximativ trei sute de li, al cărei centru e orașul Lingzhou, precizează instantaneu șeful de brigadă.

Omul avea în memorie harta cu acțiunile Tâlharului cu Coamă de Cal, decorată cu mici cruciulițe înfipte în locurile jafurilor, așa cum o realizase de luni de zile și

pe care o agățase pe peretele din biroul lui.

– Pune toată brigada ta pe urmele lui! Îl vreau pe acest tâlhar viu în fața mea cât mai repede posibil, ordonă Lisi. Dacă nu, adăugă el amenințător, vai de galoanele tale! Ministrul Ordinii Publice are dreptul să retrogradeze un ofițer!

– Domnule ministru, dacă este un Gui, nu vom putea niciodată să-l prindem! Un Gui este la fel de impalpabil precum un nor..., gemu polițistul.

– Nu-mi mai vorbi de Gui! O să faci ce-am spus și cu asta basta! urlă Lisi, ieșindu-și din fire.

– Excelența Voastră, o voi face-o de îndată ce mă voi întoarce la cazarmă, bâigui cu o voce tremurătoare șeful de brigadă a cărui față devenise lividă.

La câteva sute de li de acolo, la marginea unei provincii din nord-est, chiar în momentul în care bietul șef de brigadă se pregătea să transmită subofițerilor săi ordinul ministrului Ordinii Publice, pe care și-l asuma, inclusiv amenințarea de rigoare, Tâlharul cu Coamă de Cal își terminase ziua de jafuri și se pregătea să-și petreacă noaptea într-una din ascunzătorile obișnuite, într-o depresiune de pe înaltele faleze stâncoase, unde accesul se făcea printr-un defileu strâmt, invizibil pentru cine nu cunoștea perfect locurile.

Dacă șeful de brigadă ar fi putut să fie acolo, ar fi constatat că acesta nu era un Gui.

Când își scoase coiful cu coamă, Anwei scoase un suspin. Ziua pe care o petrecuse galopând, pentru a scăpa de un paznic căruia îi furase o găină, îi înțepenise spatele. Picioarele umflate îi provocau o suferință atroce. Își legă calul de o tufă și se așeză pe o stâncă. Animalul, care se obișnuise cu locul, începu să mănânce ce mai rămăsese din frunzele tufei anemice.

Când încercă să-și scoată pantalonii de piele, după ce-și desfăcuse curelele, nu se putu împiedica să nu urle de durere, atât de contuzionate îi erau gleznele. Ecoul urletului său, perfect preluat de falezele circulare, îl făcu să tresară de frică, ca și când cineva îl supraveghea și se pregătea să se arunce asupra lui. Liniștea sepulcrală a acestui scrin mineral bătut de vânturi, unde doar câteva anemice plante spinoase reușeau să se agațe printre stânci, îl liniști. Piatra trimise ecoul strigătului unei bufnițe.

Epuizat, închise ochii.

În rarele momente când nu era obligat să fie cu ochii în patru, lui Anwei îi plăcea să-și lase mintea să hoinărească. Suporta din ce în ce mai greu constrângerile rătăcirii lui din loc în loc. Condiția de fugar perpetuu hăituit de jandarmii lui Yiren îl apăsa.

După ce îl căutase zadarnic pe Salt de Tigru, pe care nu-l mai găsise lângă copacul unde îl lăsase, el continuase să bată în lung și-n lat câmpia în fruntea unei minuscule escuade. Apoi, pierderea progresivă a oamenilor, unii fugind, alții sucombând din cauza mizeriei și a epuizării, îl constrânseră să rătăcească singur și să jefuiască pentru a supraviețui, cu poliția din Qin pe urmele lui.

În seara aceea, resentimentele lui erau și mai puternice decât de obicei.

Ura acest stat pe care îl făcea responsabil de nenorocirea lui și care preferase să-l elimine din motive necunoscute... De ani de zile încerca zadarnic să înțeleagă de ce fusese trimis pe acest front pentru a fi retras după câteva luni, ca și când n-ar fi fost decât o jucărie în mâinile puterii de la Xianyang. Relația despre care Salt de Tigru îi mărturisise că o întreținuse cu Wang Norocosul în privința lui avusese ca efect creșterea indignării și a ranchiunei sale.

El constata că acestea, departe de a se stinge cu timpul, rămâneau mereu la fel de vii.

Atunci, furia și disperarea puseră stăpânire pe el. Se tăvăli pe jos lovind piatra cu pumnii până când pielea degetelor plesni. Urlă împotriva nedreptății, a dezonoarei și a nenorocirii pe care le suporta. Începu să-i blesteme pe toți zeii și toate școlile filosofice, pe toți maeștrii gânditori, de la Confucius la Mozi, trecând prin Zhuangzi. Îi ceru iertare lui Floare de Jad Maleabilă că o abandonase în voia sorții pentru a-și împlini un vis de glorie care-l adusese în cel mai teribil impas în care se afla. Ajunse chiar să-și blesteme propria sete de revanșă care sfârșise prin a-l pierde, antrenându-l în această capcană în care Qin-ul îl făcuse să cadă.

Când se ridică, epuizat și ud de lacrimi, imaginea tânărului Yiren îi apăru în fața ochilor. Așezat confortabil pe tronul pe care el ar fi trebuit să-l ocupe, regele îl privea ironic. Simți cum un val imens de ură îi izbucnește din pântec. Ar fi vrut să-l strângă de gât pe nepotul său până când vertebrele i-ar fi plesnit una câte una.

În seara aceea, mânia lui Anweiera era intactă iar setea lui de răzbunare de nestăvilit. Timpul nu făcuse nimic. Dimpotrivă, îi sporise înzecit furia. Ridicat în picioare, prințul decăzut întinse pumnii spre cer.

Bufnița tăcuse. Dar liniștea fu de scurtă durată.

Se puteau auzi, în depărtare, lătrăturile înăbușite ale unei haite de câini. O voce părea să le strige ceva câinilor. Apoi vocea se auzi mai clar.

– Caută! Caută! putea el acum să înțeleagă în timp ce schelălăielile dulăilor furioși se apropiau.

Neliniștit, calul său ciuli urechile.

Era o urmărire. Erau în căutarea lui. Din nou! De data asta, haita părea să fie numeroasă. Trebuia să plece cât mai repede, să părăsească acest circ mineral înainte

de a se transforma într-o capcană. Ca de obicei, trebuia să fugă, deși de-abia pusese piciorul pe pământ. Rătăcirea n-avea să se termine așadar niciodată?

Anwei își adună bruma de energie pe care o mai avea, sări pe cal și dispăru rapid în noapte.

Cu dinții strânși, el galopa acum în liniște la lumina lunii.

Să fugă, pentru el, devenea cu fiecare zi tot mai insuportabil. Nu mai simțea că are vocație de vagabond. Lipsit de prezența lui Salt de Tigru, existența lui avea din ce în ce mai puțin sens. Era mai bine să termine cu această fugă. Își dădea seama că, de acum înainte, aștepta cu nerăbdare momentul în care va ajunge să se lase prins. Presimțea chiar, fixând discul argintat al astrului nocturn, ușurarea pe care o va încerca atunci când sabia călăului va cădea peste gâtul său.

Hotărârea lui era luată. Nu va merge mai departe. Ajunsese la capătul disperării.

Dar înainte ca viața din corpul lui să se oprească, înainte de a depune armele în fața acestui stat compromis care voise cu tot dinadinsul să-l piardă și reușise, el își jurase să îndeplinească o ultimă sarcină, o ultimă treabă care îi va mobiliza ultimele forțe care îi rămâneau.

Era un gest simplu pe care avea de gând să-l realizeze cu delectare.

După atâția ani inutili și nefești, poate că destinul avea să-i acorde această unică și ultimă șansă?

*

Surda rivalitate care îi opunea de mult timp pe cei doi bărbați era evidentă în vivacitatea schimburilor de replici dintre ei.

– Cum se face că departamentul tău n-a fost în stare să afle numele individului care ne terorizează provinciile, purtând acel coif cu coamă de cal?

– Tipul ăsta nu-şi lasă semnătura pe cocinile şi grajdurile de unde fură! răspunse, iritat, şeful Biroului Zvonurilor.

E puţin spus că Verigă Esenţială nu aprecia interogatoriul în toată regula la care îl supunea Lisi.

Cauza neînţelegerilor dintre ei se numea Yiren, care nu-i cerea niciodată lui Verigă Esenţială vreun raport asupra activităţii Biroului Zvonurilor, iar acest serviciu se afla doar sub autoritatea lui.

Suveranul nu crezuse niciodată de cuviinţă să-l primească pe eunuc la o discuţie între patru ochi, pentru a-i împărtăşi suspiciunile lui în legătură cu cutare sau cutare persoană, sau să-i spună pe cine să supravegheze sau să spioneze dintre cei de la Curte. Ca urmare, Lisi încercase să pună mâna pe acest serviciu a cărui funcţionare depindea, ce-i drept, doar de competenţa ministrului Ordinii Publice.

Verigă Esenţială, la rândul său, se apăra ca un drac pentru a-l împiedica pe ministrul legist să-şi atingă scopul. El credea, şi pe bună dreptate, că nu trebuia să-i raporteze decât regelui căruia Biroul Zvonurilor i se subordona direct. Din această permanentă neînţelegere se născuse o puternică duşmănie între cei doi bărbaţi. Şi cel care era doar un simplu funcţionar, respectiv Verigă Esenţială, ar fi trebuit, logic, să cedeze în faţa celuilalt care avea rang de ministru...

Lubuwei, care manifesta simpatie pentru Verigă Esenţială, nu voise totuşi să se amestece. Pentru el era un mod, ca oricare altul, de a nu-i da dreptate lui Lisi care-l critica mereu pe Verigă Esenţială faţă de el.

De data asta, Verigă Esenţială avea un motiv mult mai serios şi grav de reproş la adresa lui Lisi.

El era într-adevăr convins, chiar dacă nu deținea nici o probă, că acesta era la originea denunțării calomnioase a lui Hanfeizi care determinase condamnarea lui la moarte.

Luându-și atâtea precauții ca să ducă la bun sfârșit scoaterea din misiune a lui Efluvii Negre, care luase o întorsătură proastă, el își dăduse seama că, fără să vrea, îi dăduse ocazia ministrului Ordinii Publice să arunce vina asupra unui inocent și să scape nepedepsit. Căci, hotărând că sosise momentul să-i plătească cu aceeași monedă bătrânului vulpoi Wen, suveranul obez al regatului Chu, jucându-i farsa de a-i trimite spionul înapoi acasă, el nu știa că, în același timp, îl trimisese pe Heinfeinzi la moarte.

Pentru a-și atinge scopul, el nu făcuse decât să-i dea lui Efluvii Negre cutia pe care i-o încredințase regele Wen, în care era un bandou de mătase neagră pe care era brodată cu fir de aur o floare de lotus. În cutie, el pusese un mesaj anonim redactat cu abilitate, care lăsa să se înțeleagă că cel care-l scrisese știa multe despre activitățile clandestine ale unui anumit înalt demnitar de la Curte. Pentru a afla mai multe, Efluvii Negre trebuia să-și încingă fruntea cu bandoul și să-i spună bărbatului pe care îl va găsi în noaptea aceea pe malul râului Wei parola: „Verigă Esențială".

Naiv, Efluvii Negre văzuse în asta un semn menit să-l facă să înțeleagă că persoana vizată în mesaj nu era alta decât ex-superiorul său ierarhic pe care probabil cei din Chu se hotărâseră să-l elimine.

De la întoarcerea lui din Chu, de la care trecuseră deja câțiva ani, Verigă Esențială nu făcuse niciodată aluzie, în fața lui Efluvii Negre, la ceea ce se petrecuse între el și regele Wen, nici măcar nu revenise asupra frazei enigmatice prin care îl lăsase să înțeleagă că de acum înainte erau „aliați".

Cu siguranță, această misterioasă întâlnire avea să facă un pic de lumină în această problemă. Și Marele Șambelan eunuc, spion al regatului Chu, arzând de nerăbdare, momit de dispozitivul pus la cale de Biroul Zvonurilor, se dusese pe malul râului Wei fără să se teamă. Pentru a fi cu conștiința împăcată.

Era noapte. Conform recomandării din nesajul anonim, își legase la frunte bandoul din mătase neagră și, o dată ajuns la locul indicat, strigase în întuneric parola de trecere.

Abia o pronunțase, că o bâtă cu bronz pe margine se abătu asupra capului său cu o violență nemaiîntâlnită, făcând să țâșnească un mic jet de sânge amestecat cu creier.

Cu două zile înainte, Verigă Esențială îl înștiințase pe corespondentul său obișnuit că era timpul ca Efluvii Negre să se întoarcă în Chu, căci simțea că suspiciunile tot mai multe care vizau activitățile lui clandestine nu vor întârzia să determine arestarea lui, punând în pericol întreaga rețea de spioni ai Chu-ului în Qin.

Ceea ce Verigă Esențială nu prevăzuse, este că în loc să-l ducă în secret la Ying, capitala regatului Chu, cum se convenise cu regele Wen, agenții din Chu, după ce-l uciseseră pe Efluvii Negre, îi aruncaseră corpul în râul Wei fără ca măcar să-și dea seama că era vorba de propriul lor eunuc spion!

Târgul pe care-l încheiase cu Wen nu era, în realitate, decât o înșelătorie a cărui victimă, din fericire, fusese Efluvii Negre! N-avea așadar ce să regrete. Verigă Esențială nu avusese, de altfel, niciodată încredere în regele obez. Dar, de această gogomănie, asasinatul neprevăzut al Marelui Șambelan de către serviciile speciale ale regatului Chu, Lisi se servise într-un mod admirabil.

Aceasta era convingerea intimă a lui Verigă Esențială care cunoștea, printre altele, neînțelegerea existentă între profesorul legist și elevul său, deveniți rivali. Șeful Biroului Zvonurilor era convins că Lisi trebuia să fi avut cunoștință de moartea eunucului înaintea tuturor, datorită rapoartelor pe care jandarmeria și poliția i le transmiteau zilnic, ceea ce fusese suficient să-i dea avansul necesar pentru a pune la punct redutabila mașinațiune care făcuse din Hanfeizi un vinovat fără altă dovadă decât denunțul.

La zece ani după ce s-au petrecut faptele, Verigă Esențială nu simțea nici o remușcare. Eliminându-l pe Efluvii Negre, care reușise să se infiltreze pe lângă Yiren nu acționase el în interesul țării sale? Chiar dacă nu putea să se prevaleze de asta, el îi luase regatului Chu pionul principal din dispozitivul de spionaj, aflat chiar în inima puterii Qin-ului. Un asemenea act n-ar fi trebuit să-i aducă ca răsplată o stelă?

În schimb, condamnarea la pedeapsa capitală a lui Hanfeizi, acuzat pe nedrept de o crimă pe care n-o comisese, continua să-l revolte. Moartea filosofului gângav, în afara faptului că îl făcea să mediteze asupra nedreptății forței legale pe care era fondată autoritatea statului, îi lăsase un gust amar.

Vedea în asta consecințele lacunelor acestui sistem acuzator fondat pe denunțuri anonime și destinat să răspândească frica și neîncrederea în sânul poporului.

Funcția lui de șef al Biroului Zvonurilor îi întărise, în mod paradoxal, prejudecățile pe care le avea față de acest sistem bazat pe delațiune, neîncredere și teamă, care făcea din societate un imens ceaun în care individul fierbea la foc mic precum sosul de carne destinat sacrificiilor rituale realizate la poarta mormintelor în zilele funeraliilor.

Viața în Qin nu mai era decât o imensă rețea de turpitudini și suferințe. „Celălalt" era mereu dușmanul puternic, cel care putea să-ți aducă toate necazurile din lume. Să-l ajuți pe altul putea să aibă cele mai rele consecințe pentru tine. Fiecare trăia așadar repliat în el-însuși, condamnat să nu arate niciodată în exterior că e fericit. Nici o fericire ori satisfacție nu trebuiau niciodată arătate. Era important mai ales să ai grijă să nu trezești niciodată atenția, căci dorința și gelozia erau corolarul suspiciunii de care erau impregnate rapoartele dintre indivizi. Era mai bine să te ascunzi decât să strălucești! Astfel, era foarte greu ca solidaritatea să-și facă drum prin jungla socială unde legea statului se aplica implacabil. Orice tentativă de coaliție între cetățeni, cea mai mică adunare, cea mai inofensivă inițiativă care să nu vină de sus erau reprimate fără milă și autorii lor sever condamnați și apoi pedepsiți.

Verigă Esențială era, în plus, unul dintre cei mai bine plasați pentru a ști că, cel mai adesea, zvonurile și denunțurile nu se bazau pe nimic concret. Calomniile permiteau mai ales reglarea de conturi, eliminarea unora și creșterea puterii altora, pe scurt, era exclusiv un instrument de dominare și de opresiune a poporului. Cuvintele „dreptate" și „echitate", în numele cărora statul pretindea că acționează, nu erau decât niște alibiuri...

Legismul nu era decât un cinism de stat.

Șeful Biroului Zvonurilor nu era departe de a considera că rolul lui Lisi, care contribuia la instaurarea atotputerniciei acestei doctrine asupra altora, consta în a face viața amară oamenilor acestui regat. De aceea îl privea pe ministru cu un dispreț pe care nu încerca nici măcar să și-l ascundă.

– Dacă Biroul Zvonurilor nu este în stare să afle numele acestui individ la ce servește el? Întreb și eu!

Atacul ministrului Ordinii Publice era, de data asta, direct.

Eunucul îl privi pe Lisi drept în ochi. El cunoștea de luni de zile numele celui care se ascundea în spatele creaturii răufăcătoare, de mult timp agenții lui îi descoperiseră adevărata identitate. Dar se jurase să nu o dezvăluie niciodată omului din fața lui, nu dorea să-i facă un asemenea cadou.

Îl părăsi fără nici un cuvânt pe acest ministru legist care avea o piatră în loc de inimă.

După ce ieși din Cancelarie, o porni pe străzile orașului ticsite de bărbați, de femei și de copii anonimi care forfăiau, ocupându-se în mod pașnic de treburile lor cotidiene.

Mulți bărbați se duceau în hanuri să-și bea amărâtele lor de lefuri, pe care colectorii de taxe pe băuturile fermentate nu întârziau să le recupereze sub formă de impozite care serveau în principal la plata funcționarilor civili și soldați.

Femeile, pe umerii cărora apăsa, finalmente, subzistența familiei, n-aveau nici măcar această posibilitate de a-și îneca necazul în alcool. Ele se ocupau de trocuri și reușeau să facă miracole, procurând zilnic stricta cantitate de hrană necesară pentru familia lor contra altor bunuri sau mici servicii pe care le făceau să apară parcă de nicăieri, atât de inventive și viclene trebuiau să fie.

Femeile deveniseră sufletul comerțului între cei săraci. Fără ele, fără abnegația și instinctul lor matern, care era un instinct al supraviețuirii, regatul Qin n-ar fi întârziat să se scufunde în război civil.

Femeilor le datorau toți acești bărbați care mișunau pe stradă infimele lor plăceri: să dea pe gât o gură de alcool de sorg; să-și ruleze o foaie de tabac; să mestece puțin betel* sau să parieze la o luptă de țestoase. Și în fiecare zi, o luau de la capăt. Toți păreau fericiți și fără griji. Pe ei îi oprima totuși statul... Dar erau măcar conștienți de asta?

Pentru a fi lucid, ar fi trebuit mai întâi să fii în stare să gândești, adică să-ți fi astâmpărat foamea, să fi băut, să fi dormit, apoi să dispui de puțin timp pentru a reflecta și, pe baza propriei judecăți, să observi lucrurile, ceea ce ar fi însemnat să încetezi o clipă să le suporți. Frica, aliată a foamei, era suficientă pentru a îmblânzi acest popor epuizat fiindcă se chinuia să supraviețuiască.

Ei erau totuși mult mai numeroși decât cei care îi oprimau. Ar fi fost suficient să se organizeze și greutatea mulțimii ar fi făcut restul. Poporul nu știa că era puternic și că statul îl înșela, făcându-l să creadă că îl proteja!

Nu în aceste confuzii întreținute cu grijă stătea secretul acestei implacabile tiranii?

---

* Betel – arbust din familia piperaceelor, cultivat în Asia pentru frunzele sale cu gust înțepător care, mestecate, stimulează sistemul nervos, având efectul unui drog ușor. (n. trad.)

43

Zheng o făcea pe ofuscatul.

– L-ai jignit din nou, oferindu-mi mie acest gaj şi nu lui..., murmură Roză Primăvăratică la urechea lui Peşte de Aur.

Vântul puternic care sufla în rafale îi incitase pe cei patru copii să iasă cu zmeiele.

Curtea principală a Palatului Regal, ale cărei laturi nu măsurau nici una mai puţin de jumătate de li, erau locul potrivit pentru a face să zboare aceste păsări mari cu aripi de mătase pictată ataşate de o articulaţie formată din baghete lungi de bambus.

Fiecăruia după rangul său – cel al lui Zheng reprezenta un phoenix colorat în portocaliul mandarinei, în timp ce Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică trăgeau fiecare de câte o sfoară de care era agăţat un cocor de hârtie. Cocorul fetei era verde, iar cel al băiatului cu semn era albastru.

Zhaogao care, de data asta, se alăturase grupului, încerca cu greu să facă să zboare un simplu romb roşu de care mama sa legase o mulţime de panglici negre.

În după-amiaza aceea, Roză Primăvăratică, pe care bătrânul Desăvârşire Naturală nu ezitase s-o pună să lucreze la compilaţia *Primăverilor şi Toamnelor lui Lubuwei*, ceea ce o făcea expertă în textele clasice şi în şcolile filosofice din care acestea ieşiseră, sugerase să dea

concursului lor de zmeie o tentă mai culturală. Și Zheng, și Pește de Aur acceptaseră de bună voie să participe la ceea ce fata numise „concursul de zmeie filosofice". Mai puțin instruit, Zhaogao, se mulțumea să asculte.

Jocul propus de Roză Primăvăratică consta în a atribui fiecărei păsări zburătoare numele unei școli de gândire filosofică. Fiecare jucător dispunea de zece puncte, corespunzătoare celor zece partide. Primul a cărui pasăre de mătase avea să cadă făcea ca școala pe care o reprezenta să piardă un punct. El putea să recâștige acest punct dacă învingătorul partidei îi dădea un gaj. La terminarea concursului, școala filosofică triumfătoare era cea care avea cel mai mare număr de puncte.

Pentru a-i respecta rangul regal, pe care adolescentul nu uita niciodată, de altfel, să-l pună în evidență, lui Zheng îi reveni onoarea de a alege primul școala pe care phoenixul său portocaliu avea s-o reprezinte. Fără a ezita, el alesese școala Fajia, cea a legismului, pentru care manifesta deja o oarecare înclinație. Roză Primăvăratică, la rândul ei, ca tânără model ce era, adoptase școala învățaților confucianiști Rujia, iar Pește de Aur pe cea a lui Yin și Yang, adică școala Yinyangjia către care, de când Huayang îl făcuse să descopere anumite exerciții, se simțea în mod inexplicabil atras. Zhaogao preferase să se abțină.

Așadar, ca un făcut, principalele trei curente ideologice urmau să se înfrunte în aer sub forma acestor păsări zburătoare care trebuiau să facă față vântului cât mai mult timp posibil...

Mânuitorii destoinici reușeau să țină îndelung în aer aceste zmeie care se roteau asemenea unor răpitoare mari gata să se repeadă asupra prăzii. Panglicile lor de mătase făceau piruete precum penelul unui caligraf virtuos care s-ar fi ascuns în nori.

Nici Roză Primăvăratică, nici prințul Zheng, care era stângaci, nu posedau tehnica necesară și păsările lor abia ce se ridicau în aer că și cădeau înapoi pe pământ. În schimb, Peşte de Aur, fără a fi mai inițiat în această practică decât ceilalți doi, dădea dovadă de incontestabile calități. El reușea, alergând și trăgând cu finețe de sfoară, să țină în aer cocorul lui albastru care bătea din aripi în cadență.

Asta îl făcu să câștige fiecare partidă, una după alta, fără să-și dea seama că fața prințului moștenitor se întuneca pe măsură ce phoenixul lui ciopârțit cădea cu violență pe pământ, după ce se ridica abia câțiva li.

Lui Peşte de Aur îi mergea cu atât mai mult la inimă acest concurs cu cât asista cu satisfacție la triumful școlii lui preferate și la înfrângerea celei a legiștilor care nu-l atrăgea cu nimic. Astfel, în toiul acțiunii, își însoțea victoriile, de comentarii măgulitoare despre Yin și Yang și de remarci politicos sarcastice despre inferioritatea școlii Fajia.

O dată prima manșă terminată, începu o alta.

Ca și înainte, prințul Zheng eșuă în prima sa tentativă. El nu reuși nici măcar să facă să decoleze phoenixul său de mătase a cărui coardă se rupse, provocând râsetele celorlalți trei.

– Legismul, la pământ! Cât despre confucianism, poate să facă și mai bine! strigă Peşte de Aur la sfârșitul celei de-a patra manșe, după ce-i dăduse încă o dată lui Roză Primăvăratică gajul său, lăsându-l astfel pe locul al treilea și ultimul din concursul de zmeie filosofice pe prințul moștenitor al Qin-ului.

Tăcut, Zhaogao se mulțumea să-i observe pe Zheng și pe ceilalți doi camarazi.

Figura descumpănită și șocată a prințului moștenitor în fața a ceea ce nu era totuși decât un joc o alertase pe

fată care încercase să-l prevină pe Peşte de Aur prin gesturi înainte de a fi prea târziu. Acesta, prea absorbit de învârtirea în aer a cocorului său albastru, nu-şi dăduse seama de nimic. Atunci, crezând că face bine, ea insistase mai direct, ciupindu-l de braţ şi şoptindu-i la ureche să-i cedeze lui Zheng punctul pe care urma să-l câştige.

La sfârşitul manşei a cincea pe care o obţinea din nou, copilul cu semn îi propuse în sfârşit lui Zheng gajul său. Acesta însă se ofuscă şi îşi ieşi din fire.

– N-am nevoie de pomană! În orice caz, şcoala Legii va fi mereu mai puternică decât toate celelalte! urlă el la Peşte de Aur, călcându-şi în picioare zmeul. Apoi plecă fără nici un cuvânt, lăsându-şi acolo prietenii.

Zhaogao se repezi după el pentru a-l consola, după ce le spuse celorlalţi doi:

– Viitorul rege nu trebuie niciodată să fie umilit!

– Am impresia că retrăiesc acel nefericit episod de la vânătoarea de cerbi, îi mărturisi încet Peşte de Aur lui Roză Primăvăratică.

Era pur şi simplu siderat de violenţa reacţiei lui Zheng.

– N-a suportat glumele tale despre slăbiciunea legismului. Zheng a devenit foarte orgolios, constată fata.

– Asta văd şi eu.

– Dacă într-o zi ajunge rege, o să fie un tiran. Cât despre Zhaogao, el va deveni, sunt sigură, unul din curtenii cei mai zeloşi! continuă Roză Primăvăratică dintr-o dată gânditoare.

Apoi, se întoarse spre tânărul ei prieten şi îi luă mâinile în ale ei.

Privi în jur, locul era pustiu. Atunci, cu o voce indignată, se lăsă pradă furiei:

– Sunt de acord cu ce ai spus despre legism. Vorbesc în cunoștință de cauză fiindcă am compilat esențialul din textele pentru antologia literară și filosofică a lui Lubuwei. Acești legiști nu sunt filosofi ci, mai degrabă, niște brute grosolane care n-au decât cuvântul „lege" pe buze! După ei, scopul justifică mereu orice mijloc!

Roșie de emoție, datorită îndrăznelii de care dăduse dovadă expunându-i prietenului ei exact ceea ce gândea și ce nu mai avusese curajul niciodată să dezvăluie nimănui, ea tăcu brusc, ca un copil surprins în greșeală.

Cu tandrețe, Pește de Aur îi sărută fruntea frumoasă și albă ca marmura. El văzu în pupilele aurii ale fetei un nu-știu-ce care părea a fi o atracție de nestăpânit. Avea dintr-o dată poftă să-i sărute gura micuță cu buze roz perfect desenate și umflate precum un boboc de bujor gata să se deschidă, dar nu îndrăzni.

Rămaseră îndelung unul în fața altuia, mână în mână, ochi în ochi, fiecare scrutând în sufletul celuilalt.

La picioarele celor doi adolescenți, rămași singuri în mijlocul imensei curți pavate cu pietre și măturată de vânt, care tocmai descoperiseră brusc cât de mult complicitatea lor era dublată de o atracție reciprocă, zmeiele nu mai erau decât o grămăjoară de mătăsuri mototolite. Dar deveniseră totodată și trofeele acestei vânători de frumusețe, bunătate, toleranță și bunăvoință la care cei doi visau să pornească de acum înainte.

Acest absolut, erau siguri, va fi mereu țelul spre care va tinde viața lor.

Habar n-aveau că destinul avea de gând să-i învețe că existau iubiri evidente pe care totuși viața se încăpățâna să le facă imposibile .

Asemenea iubirii dintre Văcar și Țesătoare care erau separați de Calea Lactee.

*

Salt de Tigru se simţea aproape ca acasă în grota preotesei medium.

De când locuia la Wudong şi Zhaogongming, o vizita adesea pe Vale Adâncă care, la rândul ei, îl simpatiza.

El aprecia atmosfera specială a cavernei, cu acea mică sursă de apă clară lângă care îi plăcea să se aşeze pe o stâncă.

În acea zi, preoteasa îi invitase pe cei trei bărbaţi să vină să ia parte alături de ea la exerciţiile de longevitate şi de întărire a energiilor interne.

În faţa uimirii marelui preot taoist care găsea ciudată iniţiativa ei, mai ales că ei participaseră deja cu trei zile înainte la o şedinţă de „ghidare şi tragere" Daoyin destinată să tonifice musculatura corpului, ea răspunsese:

– Trebuie să verific dacă micuţa mea Roză Primăvăratică nu este sub influenţa suflurilor negative şi resursele mele interioare nu mai sunt cum erau. Îi captez din ce în ce mai greu imaginea, căci fetiţa mea creşte şi personalitatea ei devine mai complexă. Pentru a reuşi să ascult viziunea din corpul ei, trebuie să scot o imensă energie internă. Or rezervele mele nu-mi mai sunt suficiente. Datorită vouă, aş putea să le măresc. Iată de ce vă propun să participăm toţi patru la un exerciţiu de alchimie interioară Neidan. Numai Neidan îmi va permite să fiu destul de puternică pentru a chema în mine imaginea Rozei Primăvăratice...

Cum puteau să-i refuze un asemenea serviciu? De altfel, fără să mai aştepte răspunsul lui Wudong, Vale Adâncă începuse, zâmbind, să se dezbrace.

Era acum în întregime goală în faţa lacului miniatural al micului ei izvor, ca şi cum ar fi fost spiritul lui protector.

Corpul femeii în vârstă care devenise se conservase mai mult decât convenabil. Areolele sânilor grei, prin mărime și prin culoarea micuțului Bi de jad brun închis, semănau cu ochii imenși ai unei fețe pentru care pântecul grăsuț ar fi fost bărbia iar buricul profund gura uimită. Valea Rozelor, din care se putea zări delicata fantă împurpurată, surmonta niște coapse puternice care păreau deja animate de acel imperceptibil freamăt al dorinței pe care ea nu putuse să și-o satisfacă de mult timp.

Vale Adâncă se pregătea să capteze țâșnirile și energiile vitale ale partenerilor săi în timp ce pe ale ei încerca să le păstreze în interiorul propriului corp. Era, mai ales, singurul mod de a nu-și dispersa, nici risipi forțele ei vitale. În acest exercițiu Neidan pe care se pregătea să-l realizeze, ea va încerca, în schimb, să le ia lor energia ca să și-o mărească pe a ei în așa fel încât să nu le dea nimic în plus celor trei parteneri decât revelația propriei lor plăceri.

Wudong și Zhaogongming practicaseră deja acest exercițiu sexual colectiv destinat regenerării energiei vitale. El era rezervat doar inițiaților de ultimul grad și se practica în mod secret. Nimeni nu putea să asiste fără a participa la el. Regula era să nu se dezvăluie niciodată această practică celor neinițiați. Pentru a-l realiza conform regulilor, adepții trebuiau să fie complet goi.

Preoteasa stătea în picioare, goală, cu picioarele și brațele depărtate, gata să-i primească pe cei trei bărbați. Cei doi taoiști o imitaseră, dându-și și ei jos hainele. Ei începuseră să se ungă reciproc cu un unguent uleios pe care și-l vărsau pe mâini cu ajutorul unei mici fiole de bronz în formă de dovleac.

– Alchimia Neidan presupune ca trupul să fie despuiat de tot, precizează preoteasa medium adresându-i-se lui Salt de Tigru.

Acesta nu îndrăznise încă să-şi scoată cămaşa şi nu ştia dacă trebuia să imite gesturile celor doi colegi.

– Dar el a trecut deja al cincilea grad de iniţiere? se îngrijoră Zhaogongming, adresându-se marelui preot.

– În punctul în care ne aflăm, asta nu mai are importanţă, răspunse, nu fără maliţiozitate, vocea gravă a acestuia.

El îl observa cu un oarecare amuzament pe Salt de Tigru care se executase fără plăcere, dar a cărui Tijă de Jad nu părea insensibilă la vederea corpului gol al lui Vale Adâncă.

La cererea lui Wudong, Zhaogongming îl puse să se întindă pe burtă ca să-l maseze din cap până-n picioare cu un unguent pe bază de ulei de camfor. Salt de Tigru simţi o dulce căldură invadându-i toţi muşchii corpului şi sfârşi prin a-şi lăsa spiritul să plutească.

Închise ochii şi trebuie că adormi atât era de destins. Auzi totuşi, chiar dacă înăbuşit, vocea lui Vale Adâncă care se ridica sub bolta de piatră ca o incantaţie.

– Trebuie să mulţumim Inspectorului Universal al Meritelor şi să-l implorăm să ne acorde cel mai bun amestec din energiile şi esenţele noastre.

Salt de Tigru o simţi chiar în faţa lui. Ridică capul. Ea îi luase de mână pe marele preot şi pe acolitul lui pentru a forma o triadă în care ea ar fi fost divinitatea centrală. Apoi, cu ochii pe jumătate închişi, intrată într-un fel de extaz, ea făcu, aşa cum se obişnuia la începutul exerciţiului Neidan, o descriere a lui Pangu, gigantul cosmic, creator al universului:

– Corpurile noastre îşi vor însuşi universul: corpurile noastre vor fi universul, cum a fost cel al lui Pangu care este la originea lucrurilor. Respiraţia lui a devenit vânt; ochiul lui stâng, luna; ochiul drept, soarele; membrele sale cele patru puncte cardinale; sângele şi Licoarea lui

de Jad au devenit fluvii: carnea lui, pajiștile și câmpurile. Când mușchii lui tresaltă, e cutremur. Măduva spinării lui a dat jadul și sudoarea lui ploaia!

Cei doi preoți sorbeau cuvintele lui Vale Adâncă de parcă erau un elixir al longevității.

Apoi, îi făcură semn lui Salt de Tigru să vină să li se alăture. Acesta se hotărî să lase deoparte orice pudibonderie, se ridică și se duse, gol-goluț, în fața preotesei medium care îl luă imediat tandru în brațe, având grijă să-și frece pântecul de al său. Imediat Salt de Tigru simți cum Bastonul de Jad i se ridică precum trompa unui elefant care salută.

Vigoarea de care dădea dovadă se explica atât prin vârsta lui cât și prin abstinența la care fusese constrâns de când părăsise Xianyang. Nu era de mirare că lui Vale Adâncă nu-i fusese prea greu să-i trezească simțurile însetate de voluptate.

Ea îngenunche în fața lui pentru a-i lua în stăpânire trupul, în timp ce le făcea semn celorlalți să se apropie. Ei se executară fără reținere.

Unirea celor patru trupuri amestecate le făcea aproape interșanjabile. Rolurile se inversau. Roata iubirii avansa de fiecare dată cu o treaptă. Asemeni acelor sfeșnice ale căror picioare reprezentau un dragon cu patru cozi, figurile lor se alăturau pentru a forma una singură. Acest dans precis se prelungi mult, fiecare dăruindu-i celuilalt ceea ce tocmai primise. Mișcările lor extatice erau lente precum dansul unui tigru gata să sară, atunci când felina își încordează mușchii care vor elibera brusc o forță imensă.

– Să ne unim suflurile și spiritele, murmură Wudong, suflul este mama spiritului și spiritul este fiul suflului. Cele Cinci Sufluri se vor acorda cu cele Trei Originare.

Cele Cinci Sufluri își aveau locașul în cinci organe vitale: ficat, inimă, splină, plămâni și rinichi. Sandianele, sau Cele Trei Originare, erau cele trei Câmpuri de Cinabru – al capului, al bustului și al abdomenului.

Indicibilul extaz comun al celor doi taoiști venea lent, ca valul provocat de învolburările unui fluviu în creștere care inundă malul. Existase deja un moment în care Salt de Tigru își dăduse drumul în orificii pe care ar fi fost incapabil să le recunoască, Licoarea sa de Jad țâșnind abundentă și lăptoasă ca un torent năvalnic.

Vale Adâncă, care cunoștea exact funcționarea corpului său, simți că izvorul ei interior n-avea să întârzie să țâșnească și el. Atunci, cum adunase deja numeroase licori Yang de la partenerii săi, ea își închise precipitat toate porțile interioare pentru a păstra cu grijă în ea amestecul prețios al Yin-ului propriu și al Yang-ului lor.

Cei trei bărbați, al căror spirit continua să plutească în imaginile irizate ale sărbătorii simțurilor din care gustaseră, nu-și dăduseră seama de nimic. Salt de Tigru simțea mâna abilă a lui Zhaogongming mângâindu-i ușor Tija de Jad care redevenise la fel de moale precum un castravete de mare.

Erau în extaz, insensibili la tot restul.

După ce se îmbrățișă, Vale Adâncă constată cu satisfacție că partenerii săi dormeau cu pumnii strânși, unul lângă altul chiar pe pământ, ca niște tigrișori ghiftuiți pe care mama lor tocmai îi alăptase.

Se simțea tigresă. Se regenerase luându-le suflurile energetice. Știuse să le dea doza necesară de plăcere pentru ca ei să accepte fără să protesteze acest schimb inegal. Reușise perfect acest exercițiu de alchimie interioară Neidan menit să-i permită să intre în contact cu micuța ei Roză Primăvăratică.

Se simțea gata, debordând de forță interioară. De ce să aștepte? Se grăbea să știe.

Închise ochii.

Instantaneu îi apăru imaginea regretatei sale fiice Neclintita Stea de Răsărit. Roză Primăvăratică era și mai frumoasă și mai plăcută decât ultima dată. Era leit maică-sa, și deci bunică-sa, gândi ea cu mândrie. Ea invocă imaginea celor Trei Originare ale fetei și văzu imediat în ea forța și puterea. Totul era bine pentru nepoata ei!

Era liniștită. Roză Primăvăratică nu suferea de nimic. Ea nu percepea în jurul capului ei nici o undă negativă. E adevărat că simți , explorând minuțios Câmpul de Cinabru de la etajul al doilea, cel al bustului unde se află inima, două forțe contrare care păreau să se manifeste, ca și cum două dorințe opuse se înfruntau deasupra.

Această situație o amuză. Nepoata sa, în ciuda vârstei ei foarte tinere, era deja obiectul unui început de rivalitate amoroasă! Trebuia s-o deplângă? Roză Primăvăratică avea să fie cu siguranță dorință de bărbați care o vor iubi cu pasiune, dar era normal, ținând seama de frumusețea și inteligența ei.

Atunci, sub privirea uluită a lui Salt de Tigru care ieșise din etapa secundă în care îl lăsase exercițiul Neidan, Vale Adâncă luă dintr-un coș de răchită un ou mic. Trebuie că era un ou de făzăniță sau de bibilică. După ce îi făcu o gaură la bază, ea îi înghiți conținutul. Apoi luă o tijă de peliniță uscată pe care o înfășură în jurul ei, făcând un fel de fitil pe care îl introduse cu grijă în interiorul oului. Apoi puse totul în mâna lui Salt de Tigru, din ce în ce mai siderat.

Ea aprinse fitilul.

Oul se lumină ca o piatră lună. După câteva clipe, se auzi cum sfârâie peliniţa.

Preoteasa efectuă atunci câteva pase deasupra oului. Acesta scoase un scurt șuierat și fu proiectat spre plafonul grotei – precum acele insecte mari zburătoare a căror bătaie de aripi era atât de rapidă că nu le vedeai – pentru a se sparge de o stâncă într-o minusculă țâșnire de flăcări.

Zgomotul îi trezi din toropeală pe Wudong și Zhaogongming.

– Am obiceiul să fac un ou să zboare pentru a celebra sfârșitul alchimiei interioare Neidan. Aceasta a fost atât de reușită, încât n-aș fi vrut să mă dezic de tradiție! zise ea în chip de explicație.

– Cât de bine mă simt! suspină Salt de Tigru, surâzându-i bătrânei preotese.

*

Huayang care, de obicei, nu visa nimic era pe cale să aibă un coșmar oribil.

Tocmai adusese pe lume un copil fără brațe și fără picioare, nu mai mare decât o păpușă, care avea fața lui Yiren. Zhaoji dăduse atunci buzna în camera ei fără să bată la ușă. Apoi îi spusese verde în față că nu era în stare să nască decât monștri. Atunci, ea, împietrită de rușine, se dusese cu copilul până la râul Wei și îi aruncase corpul mititel în apă. Copilul fără brațe și fără picioare scosese un strigăt strident și la fel de ascuțit precum vârful unui pumnal care îi străpungea inima.

Se sculase lac de sudoare și își pipăise pântecul cu o mână tremurătoare pentru a fi sigură că nu fusese decât un vis. După aceea, nu mai reușise să adoarmă până la ziuă. Servitoarele o găsiseră apatică și gâfâind, ghemuită pe marginea patului. Ea nu voise să le explice cauza stării în care era.

Huayang încerca acum să-și revină. Zadarnic.

Acest vis urât nu era probabil decât consecința agasării provocate de această insuportabilă senzație de îmbătrânire pe care o avea de ceva timp și ale cărei urme le căuta neobosit pe piele.

Proba timpului, la care era supusă ca oricine, dar pe care o suporta mult mai rău decât alții, începea să devină o obsesie.

Trupul îi fusese bunul cel mai de preț. Grație formelor ei magnifice și multiplelor îngrijiri prin care îl întreținuse, ea se servise admirabil de el, fie și numai pentru a-l seduce pe Anguo, păstrându-l alături de ea pe acest rege afemeiat și infidel, sau pentru a-l manipula pe Elevație Spirituală de Gradul Trei căruia îi datora faptul că a putut scăpa să nu fie înmormântată de vie alături de regele defunct.

În dorința pe care le-o trezea bărbaților, cărora vroia să le placă, stătea imensa ei forță mentală.

Or ea vedea acum cu groază cum îi atârnau sânii, în ciuda masajului pe care li-l făcea zilnic, și cum vergeturi imperceptibile îi luau, inexorabil, cu asalt coapsele. Constata că mici pungi, pe care un machiaj savant pe bază de peliniță și argilă nu mai reușea să le ascundă, aveau tendința să se formeze sub ochi. Dar mai ales, simțea cum urcă în ea, pe ascuns, acea surdă oboseală interioară care o prindea ca într-o menghină în unele momente ale zilei și contra căreia constatase că era inutil să lupte. Mărea numărul exercițiilor care favorizau energia și longevitatea. Nu trecea peste nici o masă fără o băutură sau o pilulă care să-i fortifice ființa. Încerca să se concentreze pe lucruri puternice și pure, pentru a-și conserva energia pe care simțea că o pierde așa cum curge apa dintr-un recipient de bronz cu fundul găurit.

Se temea mai presus de toate de momentul în care nu va mai avea destulă energie vitală pentru a o transmite celor doi protejați ai ei.

Se convinsese că afecțiunea pe care Zheng și Pește de Aur o aveau pentru ea ținea în cea mai mare parte de suflurile pozitive insuflate celor doi adolescenți în timpul acestor exerciții pe care continuase să le practice în secret cu ei.

Ce se va întâmpla dacă forțele ei diminuate nu-i vor mai permite să orienteze spre cei doi tineri această energie intimă care o lega de ei? Nu se vor îndepărta? Nu o vor uita? Temerea pe care o avea îl viza în primul rând pe Zheng. El era mai calculat decât Pește de Aur, a cărui personalitate era mult mai generoasă și transparentă. Ea îl suspecta pe prințul moștenitor al Qin-ului a fi un pic uituc și ingrat, capabil să arunce ceea ce nu îi mai era de folos.

De altfel, dintre cei doi băieți, în mod curios, ea ajunsese ca, în ciuda atașamentului pe care îl avea pentru Zhaoji, să se simtă atrasă mai mult de Pește de Aur, cel a cărui piele de pe fese era însemnată cu un fel de Bi.

Când descoperise această ciudățenie, într-o zi când îi schimbase scutecele pe când nu avea decât câteva luni, ea nu putuse să nu vadă în asta un semn premonitoriu. Pește de Aur, după ea, nu fusese însemnat din întâmplare cu această pecete a destinului. Calitățile intrinseci ale copilașului, care nu întârziaseră să se vadă încă de când era micuț, făcuseră restul. Huayang avea o credință de neclintit în steaua cea bună a lui Pește de Aur. Dacă i-ar fi dat cineva să aleagă între cei doi copii, pe cel cu semn l-ar fi luat să fie al ei.

Pentru a-și schimba gândurile și a-și calma tulburarea, după ce-și făcu toaleta, ea își eliberă cameristele și hotărî să se ducă la Pavilionul Pădurii de Arbuști ale cărei armonie și liniște le aprecia.

Soarele era acoperit de nori gri ale căror turgescențe luau când forme caraghioase de animale, când formele

sinuoase ale unei ciuperci de nemurire. Ea se așezase pe o bancă de marmură a unuia dintre ediculi și contempla apa liniștită a canalului care o făcea să se gândească la mercurul topit, când simți că cineva îi atinge umărul.

Era Roză Primăvăratică care îi întindea amabilă o orhidee.

– Desăvârșire Naturală mi-a cerut să v-o aduc, spuse cu seriozitate tânăra, coborând respectuos ochii în fața reginei mamă.

– Și ce faci tu aici? o întrebă aceasta cu bunăvoință.

– Îl ajut pe Preaînțeleptul Conservator să compileze texte vechi într-o culegere pe care Lubuwei l-a însărcinat s-o facă cu scopul de a lăsa generațiilor viitoare un fel de rezumat al tuturor curentelor noastre filosofice. Este mult de muncă, dar pasionant, răspunse Roză Primăvăratică.

Huayang o privi uimită. Nu-și imagina că o fată așa frumoasă și grațioasă poate să se ocupe de o sarcină demnă de un bătrân învățat.

– Trebuie că ești deja tobă de carte dacă Desăvârșire Naturală a considerat că e bine să te folosească într-o asemenea întreprindere! exclamă ea.

– Oh! Am fost bună la școală! El m-a învățat să scriu caracterele limbii noastre scrise. Și memoria mea nu e rea. Nu fac decât să recopiez pasajele pe care mi le indică el, protestă cu modestie Roză Primăvăratică.

– Pește de Aur îmi vorbește adesea de tine, continuă Huayabg surâzând.

Când auzi acest nume, Roză Primăvăratică, până atunci calmă, deveni dintr-o dată roșie la față și ochii îi sclipiră.

Huayang înțelese că tânăra și inocenta copilă îl iubea pe al ei Pește de Aur cu toată ființa.

– Și eu îl iubesc mult, adăugă ea gânditoare.

Remarca ei avu darul de a o face să se retragă cu spatele pe Roză Primăvăratică a cărei confuzie, din cauza tulburării care o trădase în fața reginei mamă, era maximă.

Huayang își lăsă din nou privirea pe suprafața perfect netedă a canalului unde, la această oră a zilei, crapii trebuie că dormeau ascunși pe fundul apei.

Ca o placă de ardezie, apa albăstruie rămânea imobilă, ca în stare solidă. Atunci, cu mintea liniștită de calmul aceste suprafețe netede, regina mamă începu să reflecteze.

Ea își spunea că Pește de Aur și Roză Primăvăratică vor fi fiecare aripa acelei păsări ciudate care nu poseda decât una și nu putea să zboare decât acuplată cu jumătatea ei: Biyiniao. Dar oare viața avea să le acorde celor doi tineri șansa de a zbura împreună? Nimic nu era mai puțin sigur. Și-ar fi dorit atât de mult, în ciuda a tot, ca așa ceva să li se întâmple, pentru că se potriveau atât de bine unul cu celălalt.

Ea simți dintr-o dată imensa nostalgie de a nu fi cunoscut niciodată iubirea nebună și pasiunea care îți ia mințile. Nu-și întâlnise, vai, niciodată pasărea ei Biyiniao... Încercase ea o pasiune, ca această fată care părea să fie atât de îndrăgostită, încât să se tulbure cu totul? Ea mai mult se servise de bărbați pe care nu-i iubise. O încerca de asemenea, încă o dată, durerosul regret de a nu fi putut să nască și de a fi ca aceste străzi care, doar fiindcă erau maiestuoase și frumoase, mărginite de cele mai frumoase palate și decorate cu cei mai frumoși arbori din lume, nu însemna că nu vor sfârși într-o fundătură.

Se întrebase adesea dacă era făcută într-adevăr pentru fericire; dacă avusese o viață reușită, chiar dacă putuse să fie regină; dacă, la urma urmei, dăduse atât

cât primise... Căci în asta, credea ea, în dăruirea de sine, în schimb și în reciprocitate, se cuibărea mereu dragostea adevărată, cea care transcendea restul.

Și acolo, în fața suprafeței de ardezie a acelor canale imobile și liniștite, răspunsul implacabil era evident: nu. Nu fusese capabilă să dea cuiva ceea ce avea mai bun în ea, căci nu avusese copii. Nu-i mai rămânea decât să înalțe rugi arzătoare pentru ca viitorul să le acorde tinerilor și frumoșilor Pește de Aur și Roză Primăvăratică acea fericire de care ea nu avusese parte.

44

Regele nătăfleț abandonase definitiv frâiele puterii în mâinile lui Lubuwei.

Pe măsură ce anii treceau, în afară de îmbrățișările soției lui pe care o primea seara în patul lui, Yiren nu mai era interesat decât de vânătoare.

Îi aducea în mod regulat omagii lui Zhaoji, față de care rămăsese atașat carnal, în timpul partidelor furtive când își primea porția de plăcere fără să se gândească să și dea ceva în schimb. Îl privea, de departe, pe Zheng crescând. Dar când se vedeau, o dată sau de două ori pe lună, nu mai mult, fiul și cel care credea că e tatăl lui aveau din ce în ce mai puține lucruri să-și povestească, în afara ultimelor hăituieli ale vânatului pe care Yiren credea că e bine să i le descrie în amănunt tânărului care, mai atras de cărți și de strategie politică, îl asculta fără interes.

În ziua aceea, regele era însoțit doar de un servitor. Ei părăsiseră Xianyang-ul de mai multe zile și se pregăteau să mai meargă încă o săptămână călare. Se îndreptau într-adevăr spre teritoriile bătute de vânt din nord-vest, presărate cu mesteceni și crânguri de arbuști spinoși, unde animalul rege se instala cu plăcere iarna.

Yiren era plin de însuflețire și de speranță, căci această partidă de vânătoare de tigri albi, din cauza momentului ales, nu putea fi decât fastă.

Era într-adevăr sfârșitul verii, perioada în care natura se pregătea să basculeze spre răceala care, încet-încet, aducea iarna. Anotimpul corespundea animalelor cu blană; metalul de toamnă era argintul și savoarea ei gustul de acru. Toamna corespundea de asemenea mirosului de carne și nota ei muzicală dădea subtilul Shang. Dar mai ales, culoarea emblematică a toamnei era albul. Culoarea doliului. Culoarea tigrului siberian ai cărui canini, ascuțiți precum harpoanele, erau lungi cât palma mâinii.

Și asta era cea mai fericită prezicere, fiindcă Yiren visa să ucidă unul din acei tigri de culoarea doliului care trăiau în ținuturile reci, cei a căror piele le permitea să treacă neobservați când mantia de zăpadă acoperea stepele din jurul pâlcurilor de mesteceni unde se ascundeau de obicei.

Pentru el, era o zi mare, cum i se întâmpla să aibă doar una, eventual două, pe toată perioada anului. Care în plus, așa cum îi spusese și verificase cum se cuvine ghicitorul geomant Alege Simplicitatea, era cu siguranță cea mai fastă zi a anului.

Într-adevăr, în acest început de toamnă, soarele se poziționa în constelația Yi, zisă a Aripei, care era a douăzeci și șaptea etapă stelară a constelației zodiacale, iar seara era Dou, sau Oborocul, adică a opta etapă stelară care culmina cu cele șase stele. Dimineața, Oborocul Dou era înlocuit de a șaptesprezecea constelație Bi, zisă a Opririi, care conținea opt stele. Bi Oprirea nu putea decât să poarte noroc celui care dorea, exact în acest început de toamnă, *să oprească* tigrul alb.

Asta era cel puțin concluzia pe care Alege Simplicitatea i-o anunțase triumfător lui Yiren după ce consultase îndelung hărțile cerului.

Regele Yiren prevăzuse să plece destul de departe spre nord-estul regatului, acolo unde se întindea vastul

platou de stepă pe care păduri de mesteceni și de conifere sfrijite adăposteau acest animal regal cu blana imaculată striată ușor cu negru pe piept. Concepuse această vânătoare ca un fel de duel care trebuia să-l opună fără nici un intermediar animalului mitic.

De aceea, hotărâse, în ciuda protestelor unor miniștri, să nu ia cu el decât un paj, care avea sarcina să-i ducă armele: un arc de înălțimea unui om și trei săbii scurte cu care să termine animalul după ce îl va fi rănit cu săgețile al căror vârf de metal avusese grijă să le ungă cu un decoct paralizant.

După șase zile de călărit neîntrerupt, cei doi bărbați ajunseseră în sfârșit pe înaltul platou stepic și bolovănos bătut de un vânt glacial.

Trecerea de la căldură la frig fusese, în acel an, foarte bruscă. Ninsese în ajun și o mantie de pudră imaculată acoperise solul, ascunzând pietrele împrăștiate care acopereau acest semi-deșert și, pe timp uscat, făcea periculos mersul cu calul. Numeroase animale își lăsaseră amprentele pe zăpadă. Ici, erau urme de păsări, colo ghearele lungi ale marmotei și castorului. Un pic mai departe, trunchiul proaspăt ros al unui mesteacăn trebuie că era, judecând după urmele pe care animalul le lăsase în zăpadă, opera unui urs de stepă, acest terifiant și periculos plantigrad capabil să ucidă un vânător dintr-o singură lovitură de labă.

Când apărură, în sfârșit, perfect imprimate pe stratul de zăpadă, urmele pernelor imense și ale ghearelor puternice ale animalului rege, Yiren simți cum urcă în el gustul sângelui așa cum simțeau vânătorii de vânat mare când intrau pe teritoriul prăzii.

Regele îi făcu semn servitorului său să coboare de pe cal și să-i dea arcul și spada cea mai subțire. De acolo, dacă vroiau ca acest animal neîncrezător, cu

auzul și mirosul atât de fine, să nu fugă, trebuiau să continue urmărirea pe jos.

Își legară caii de un mesteacăn și se luară după urmele felinei prin pădurea de rășinoase sfrijite care se întindea în fața lor. Urmele erau proaspete și păreau să indice trecerea recentă a animalului, sau mai degrabă a animalelor, căci urme mai mici apăreau chiar alături de primele.

Yiren se gândi că trebuie să fie vorba de o tigresă și de puiul ei și, în consecință, se hotărî să fie și mai prudent. Nimic nu era mai de temut decât o mamă tigresă apărându-și puiul de un alt prădător!

Cerul de azur fu traversat de zborul greu al unui vultur șerpar amator de reptile. Yiren luă asta ca pe o prezicere fericită.

O familie de zibeline traversa o colină acoperită de zăpadă la piciorul căreia se putea distinge gaura vizuinii ei. Micile animale fusiforme, a căror blană deschisă la culoare aproape că se confunda cu zăpada, se ondulau grațios între două salturi.

Un vânt din nord, puternic ca un suflu nefast, începu să bată, împingând câțiva nori albi la nivelul solului, pe drumul cu urmărirea vânatului. Yiren se gândi la *Cartea Mutațiilor Yijing*, care era unica lui lectură, amintindu-și versul *„Norul urmărește dragonul și vântul urmărește tigrul"*, și își spuse că animalul nu putea să fie prea departe.

Nu se înșelase.

În fața lui, doar la vreo treizeci de li, Yiren constată că urmele se opreau la un fel de tumul format dintr-o grămadă de crăci uscate. Se gândi că acolo, în mijlocul acelui morman vegetal, trebuia să se ascundă animalul și puiul lui. Își pregăti arcul, îi făcu semn servitorului să se posteze în spatele unui trunchi de mesteacăn mai

gros ca altele și înaintă cu pași lenți, cu mușchii încordați, gata să-și lanseze asupra tigrului săgeata al cărei vârf îl unsese din nou cu o substanță paralizantă.

Înainta, concentrat asupra lui însuși și atent la cea mai mică adiere, având grijă să nu facă nici un zgomot.

Nimic nu părea să miște în imensul hățiș.

Putea acum să atingă ramurile spinoase care formau un baraj de netrecut. Se lăsă în jos pentru a încerca să profite de gaura care părea că se deschide în haosul ramurilor uscate care îl împiedicau să meargă mai departe...

Atunci văzu strălfulgerarea ochilor ei roșii încercuiți cu aur. Erau fosforescenți ca stelele. O tigresă, în frumoasa ei blană albă și pufoasă, era tupilată în fundul hățișului, alăptând un pui care nu era mai mare decât o pisică.

Ea îl privi fără să se clintească și fără să manifeste nici cea mai mică neliniște, în acea postură regală pe care numai tigrii o au pentru că sunt conștienți de superioritatea lor asupra restului lumii animale.

Regele nătăfleț încercă rapid să vadă ce poate face.

Să tragă cu arcul o săgeată prin peretele de uscăciuni era imposibil și periculos. Era mai bine să aștepte ca tigresa să iasă din nou prin gaura de la baza hățișului și atunci să ochească la baza gâtului imaculat pentru a expedia săgeata otrăvită, după care să vadă apărând pata roșie care va fi semnul că animalul, atins, avea să moară.

Se hotărî să se întoarcă din drum pentru a se ascunde în spatele mesteacănului unde îl aștepta servitorul său. Era suficient, gândi el, să aibă răbdare. Se și vedea întinzând arcul, încă din momentul în care capul tigrului apărea, și potrivindu-și cât mai bine tirul pentru a încerca să-l atingă la marginea pieptului unde produsul paralizant ar avea efectul cel mai rapid.

Când atinse copacul, el abia avu timp să-și dea seama că o creatură bizară, jumătate om, jumătate cal, îl aștepta în locul servitorului său și că acest monstru, din al cărui coif atârnau coame de păr lung, avea fața prințului Anwei.

Nici măcar nu văzu ura care-i deforma fața asasinului său când acesta își ridică brațul pentru a-i da nepotului lovitura fatală.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, lama ascuțită a sabiei fratelui lui Anguo îi sfârtecase deja, dintr-o parte în alta, toracele bietului rege Yiren.

În depărtare, Anwei putea să vadă minuscula siluetă a servitorului care fugea cât îl țineau picioarele spre locul unde cei doi vânători își legaseră caii. Prințul decăzut și vânat nu încercă nici măcar să-l ajungă din urmă, n-avea de ce s-o facă. El își îndeplinise în sfârșit sarcina. Avusese forța să meargă până la capătul drumului. Se răzbunase.

La picioarele lui, pe zăpada roz maculată de sângele rănilor, zăcea cadavrul suveranului Qin-ului ale cărui buze și nas începeau să se învinețească de frig.

Ascuns în spatele cailor, servitorul regelui, înțepenit de frică și de frig, văzuse tot.

*

Prințul moștenitor Zheng află de moartea tatălui său în plină ședință de caligrafie, chiar din gura lui Desăvârșire Naturală.

Câteva ore mai devreme, înghețat, buimăcit și palid ca un spectru, servitorul regelui se întorsese la palat. Acolo, între două sorbituri de supă fierbinte, el povestise cum Yiren ucisese un tigru care, din răzbunare, se transformase în acea ciudată creatură cu înfățișare terifiantă împotriva căreia el nu putuse să facă nimic.

Uimit de hărmălaia neobișnuită și de scrâșnetul pietrișului curții, Zheng se apropiase de balcon pentru a vedea ce se întâmplă. Era garda regală care-și luase deja locul lângă turnul central al Pavilionului Pădurii de Arbuști, gata să dea onorul viitorului rege al Qin-ului.

Această desfășurare militară îl mirase, dar nu îi dădu mai multă atenție și se întorsese la masa pe care erau puse, aranjate cu grijă stiletele și pensulele lui... El se încăpățâna, nu fără greutate, să caligrafieze caracterul care desemna fericirea în „scriitura obișnuită a funcționarilor", numită Lishu, sau în „scriitura cancelarie" care necesita, dacă voiai să o stăpânești perfect, ani lungi de ucenicie, când Desăvârșire Naturală se apropie de el.

– Tatăl vostru a murit în timpul vânătorii de tigri. Mâine, veți fi marele suveran al Qin-ului, îi murmurase cu respect bătrânul învățat elevului său.

După formula de politețe a bătrânului învățat, tânărului prinț nu-i luă mult timp să înțeleagă că statutul lui tocmai se schimbase.

– Regele Yiren a fost ucis la vânătoare, Zheng e cel care o să urce pe tronul Qin-ului, repetase Preaînțeleptul Conservator, zărindu-l pe Pește de Aur.

Acesta, surprins de atâta agitație, venise din celălalt capăt al sălii, unde descifra textele lui Zhuangzi, să afle ce se întâmplă.

Pește de Aur se apropie atunci de Zheng și făcu o plecăciune. Simți că prietenul lui era emoționat de acest gest și asta îl bucură.

– Îți doresc reușită deplină, adăugă el după ce îi sărută încheietura mâinii în semn de supunere.

Zheng îl privi cu mândrie. Nu-și lua el astfel un fel de revanșă pe cât de stranie, pe atât de neașteptată? Să asiste în sfârșit la supunerea celui care îl depășea în

toate nu-i displăcea. După toate jocurile și concursurile câștigate de „geamănul" mai dotat ca el în atâtea domenii, inclusiv caligrafia, după etalarea atâtor talente pe care celălalt, rivalul inaccesibil, le poseda iar el nu, acest nou statut regal era cel puțin ceva ce Pește de Aur nu va putea niciodată să-i ia.

– Voi încerca să fac din regatul nostru o țară și mai puternică decât este ea astăzi! zise el pe tonul cel mai serios din lume.

Pește de Aur înțelese că Zheng n-avea nici o dificultate în a intra în noile sale straie de rege. Abia intrase în al treisprezecelea an de viață și iată că, știind că îi succeda tatălui său tragic ucis în timpul unei partide de vânătoare, departe de a trăi o emoție sau un cât de mic regret, el vorbea deja ca un suveran matur.

Afară, tamburul bătea cadența pașilor soldaților. Un detașament al armatei, strângând rândurile, se instalase în spatele gărzii regale. Flamura pe care era scris „Zheng" cu galben pe fond negru fâlfâia în vânt. Un căpitan dădea ordine seci și tăioase ca o sabie pe care oamenii le executau în grabă, ca niște automate. Armata Qin-ului, prin impecabila ei manevră de paradă, se pregătea să facă un prim gest de respect față de noul ei șef.

Tânărul rege se duse la balcon pentru a saluta acea mulțime înarmată care îl întâmpină cu puternice ovații, agitându-și în aer halebardele.

– Viață lungă, viață lungă lui Zheng! urlau la unison soldații adunați la piciorul Turnului Memoriei.

La întoarcerea în bibliotecă, Zheng începu să se gândească la Roză Primăvăratică și căută locul unde putea să fie.

Fata asistase la toată scena, cocoțată pe o scară care îi permitea să ajungă la rafturile de sus ale dulapurilor

unde erau aranjate rulourile cu primele texte pe care trebuia să le compileze pentru *Primăverile și Toamnele lui Lubuwei.*

Când o zări, se grăbi spre ea.

– Roză Primăvăratică, te căutam!

– Cum să-ți spun acum, rege Zheng sau rege al Qin-ului? Sau îți vei lua un nume special de rege? îl întrebă ea cu maliţiozitate.

Nu era nici un fel de respect în vorbele ei, dar ţinuse să-i arate că statutul lui nu va schimba nimic, din punctul ei de vedere, în relaţia lor.

– Vreau să continui să-mi spui Zheng, răspunse el încet.

Vocea noului rege era aproape rugătoare; spunând aceste cuvinte, Zheng încercase să-i ia mâna fetei pentru a o ajuta să coboare de pe scară, dar aceasta păru să-i ignore gestul.

Ea puse în faţa lui, pe masă, cele două suluri de bambus pe care le avea în braţe.

– Ţi-am scos acest preţios exemplar al ritualului împăraţilor Zhou, numit *Zhouli.* Tocmai l-am studiat. Conţine toate ritualurile care trebuie realizate atunci când devii rege.

Ea se uita drept în ochii lui. Avea acea expresie, serioasă şi categorică, care-i făcea adorabilă mutrişoara cu ochi mari.

– Atenţia pe care mi-o acorzi este delicată şi îţi mulţumesc. Dar riturile sunt formale şi adesea paseiste. După părerea mea, regele trebuie mai ales să guverneze bine ţara! spuse cu blândeţe viitorul rege, având grijă să n-o întristeze pe fată.

– Atunci, am dat jos acest *Zhouli* greu degeaba? insistă ea ca să-l testeze.

– Nu, bineînțeles că nu. O să-l iau ca să-l recitesc chiar în seara asta, o asigură el pe un ton confidențial, ca să nu-i audă nimeni vorbele.

Un foșnet de rochie de mătase se auzi atunci, venind din fundul camerei. Silueta elegantă și colorată a reginei mamă își făcu apariția în bibliotecă.

Huayang, încă tulburată de visul urât pe care-l avusese, se grăbi spre Zheng pentru a-l strânge în brațe. Vroia să-l consoleze pe adolescent pentru moartea atroce a tatălui său. Ar fi vrut să-l țină la pieptul ei pentru a-i dărui toată tandrețea și a-i insufla puțină energie internă așa cum o făcuse adesea când el nu era decât un copil.

Dar își dădu seama foarte repede, din postura tânărului, ușor în retragere, de absența reacției lui și de reticența față de acest gest public de afecțiune. Zheng evită să o privească în față. Deja grijuliu să păstreze eticheta și să nu lase să transpară nimic din gândurile lui intime, noul rege nu dorea în mod vizibil să se dedea în public la asemenea efuziuni.

Cel care avea să devină rege al Qin-ului după Yiren învățase repede, ajutat de ceea ce cunoștea deja din preceptele bunei guvernări legiste, să mențină acea distanță pe care un suveran trebuia s-o stabilească față de supușii lui, inclusiv față de părinți și prietenii cei mai apropiați, dacă vroia să fie temut și respectat de poporul lui.

Huayang înțelese că Zeng nu va mai fi niciodată același băiețel pe care ea îl răsfățase atât, având grijă să-i transmită sufluri pozitive în fața imaginii „corpului său scris". Iată că se comporta deja ca un suveran al regatului, uitând de afecțiunea pe care ea i-o purtase! Decepția ei era imensă și, asemenea unei lame de jad, îi străpungea inima.

Instinctiv, ea șovăi și se dădu doi pași înapoi. Avea impresia că primise un pumn sub centură, era uluită. Dar nu trebuia să-și arate tulburarea, avea un rol de jucat. Se străduí să adopte la rândul ei o poză mult mai convențională și distantă.

În fața celorlalți, era din nou regina mamă.

Pește de Aur, care asistase la prefăcătorie, se apropiase de ea și, politicos, o luase de mână. Ea îi simțea mâna fină și caldă, așa cum era și caracterul lui. În semn de complicitate și mulțumire, Huayang îi mângâie imperceptibil palma. Băiatul îi zâmbi complice. Ea se simți aproape de el. Din acea zi, se hotărî să-l iubească și mai mult.

*

Moartea regelui îl luase pe Lubuwei pe nepregătite.

Nu atât fiindcă acest eveniment neprevăzut avea să-i schimbe existența: era deja prim-ministru și în privința asta nu mai aștepta nimic în plus. Totuși, evenimentele se precipitau: fiul lui urca pe tron mult mai devreme decât se așteptase. Care vor fi consecințele? Nu știa nimic și nici nu putea să-și dea seama cât de periculoase puteau fi pentru el. Pe deasupra, încerca un sentiment care semăna cu bucuria, cea a perspectivei de a putea din nou să fie în brațele lui Zhaoji.

De când aflase de dispariția lui Yiren, acesta fusese primul lui gând. După atâția ani de exilare, el sublima viitoarea lor întâlnire atât de mult, încât făcea din ea un ritual amoros complex care avea să dureze ore în șir, astfel că, uitând de doliu, se surprindea imaginându-și cum vor ajunge amândoi la extaz. Dar oare ea va fi la fel de disponibilă ca el? Și, mai ales, va avea tot atâta

dorință? Aceste plăcute întrebări îl făceau febril, chiar iritabil, pe el, care se străduia mereu să se arate stăpân pe sine.

Abia își alungase din minte aceste imagini voluptoase când geomantul, pe care îl chemase, se prezentase în fața lui.

– Ne trebuie o dată precisă pentru înscăunarea noului rege. Trebuie să fie cea mai favorabilă, nu contează dacă trebuie să așteptăm un nou ciclu lunar. Și cu această ocazie, verifică dacă tema astrală a zilei când a fost conceput Zheng n-are nici o contraindicație sau interdicție majoră, îi ordonă Lubuwei lui Alege Simplitatea.

Primul-ministru dorea să-și ferească fiul de orice surpriză neplăcută legată de aștri și de sufluri. De aceea hotărâse să se ocupe el-însuși de procedura complexă care trebuia să preceadă urcarea lui Zheng pe tron.

– Pot deja să vă spun noul rege va avea drept culoare galbenul. În orice caz, asta reiese din studierea tabloului corespondențelor între elemente, direcții și sufluri! declară cu emfază Alege Simplitatea.

Galbenul era culoarea Împăratului mitic căruia oamenii îi datorau nu doar scrierea, dar și știința medicală, creșterea viermilor de mătase, invenția arbaletei și a oglinzii, ca și atâtea alte lucruri favorabile fără de care ei ar fi continuat să trăiască precum maimuțele din pădure.

– De acord cu această culoare, chiar dacă puțini regi au îndrăznit până acum s-o utilizeze, de frică să nu-l jignească pe ilustrul Împărat Galben, spuse Lubuwei zâmbind.

Zhaoji tocmai li se alătura. Ea îi făcu semn lui Lubuwei să se apropie.

– Zheng este odios cu mine! Îmi vorbește ca unei servitoare! îi șopti ea la ureche tatălui fiului ei.

– Dar ce pot face eu? Cu ce drept aș putea să-i fac morală? îi replică Lubuwei, enervat, mamei copilului său.

Era încă agasat de vorbele lui Zhaoji atunci când îi ceru celui care era în același timp geomant și prezicător să continue să examineze hărțile cerului.

Alege Simplitatea se duse să-și caute gabaritul de jad în formă de Bi. Dacă priveai prin centrul acestui instrument exact spre Steaua Polară, puteai să determini, prin intermediul marginii lui dantelate și crestate, locul exact al constelațiilor din jurul acestei stele.

– În această noapte, înainte ca luna să se ridice pe cer, voi face o ultimă verificare cu această ustensilă, îl asigură el arătând gabaritul.

A doua zi, după efectuarea verificării, prezicătorul veni să-i dea lui Lubuwei data cea mai potrivită, după calculele lui, pentru înscăunarea lui Zheng:

- În a doua lună a toamnei, soarele se duce în Jia, prima etapă stelară. Va fi cum nu se poate mai bine. Zilele cele mai faste ale lunii vor fi Geng și Xin, a șaptea și a opta zi a fiecărei decade. În plus, suveranul lunii va fi Shaoshao, propriul fiu al Împăratului Galben! Rămânem așadar în culoarea cea bună. Nota muzicală a lunii va fi Shang. În consecință, va trebui să avem grijă să acordăm țiterele și să începem să batem clopotele care scot nota Shang. Cifra lunii va fi nouă. Trebuie să fie nouă tripozi de bronz în jurul noului rege.

- Dacă am înțeles bine, putem deci să alegem, conform proiecțiilor și corespondențelor tale, între șase date ale unei luni?

- Așa este.

- Trebuie să știu acum care e cea mai bună zi din cele șase! îi zise Lubuwei geomantului prezicător.

Alege Simplitatea se vedea oarecum luat din scurt. Nu i se ceruse niciodată să aleagă între date deja atât de

favorabile. De obicei, era desemnată cea care era cea mai comodă dintre ele. Obligându-l să trieze din nou datele favorabile, primul-ministru vroia, în mod evident, ca viitorul rege să aibă toate șansele de partea lui. Prezicătorul reflectă. Problema nu era tocmai simplă. El începu să-și consulte cu frenezie harta cerului și tabelele de corespondențe între elemente, simțuri, materii, alimente și sufluri.

După un lung moment, și după ce întoarse calculele pe toate părțile, luă din nou cuvântul. Părea ușurat, calculele lui nu fuseseră zadarnice. Din cugetările lui reieșea o dată care era mai favorabilă decât celelalte.

– Constat că tubul muzical al lunii este tubul Nanlu. Or acest tub Yin, de generație inferioară, este al patrulea din cele douăsprezece tuburi muzicale care permit etalonarea sunetelor universului. Asta mă face deci să optez pentru a patra zi din cele pe care le-am selecționat deja, adică al doilea Xin sau, dacă vreți, a șaisprezecea zi a lunii! clamă jubilând Alege Simplitatea.

Geomantul prezicător, asemenea unui funcționar care a trecut cu brio un concurs dificil, era în același timp încântat și ușurat că a evitat situația delicată în care s-ar fi aflat dacă n-ar fi putut să calculeze prețioasa dată.

– Pentru această zi, vezi cumva contraindicații jenante care ar împiedica ceremoniile să se desfășoare în mod convenabil, precum interdicția de a purta haine lungi sau de a deplasa mobile?

– Nu văd nici o contraindicație anume care ar încurca organizarea ceremoniilor.

– Care va fi, la acea dată, carnea recomandată pentru sacrificii?

– Carnea pentru sacrificii va trebui să fie ficatul. Și cum mirosul lunii e cel al cărnii crude, în acest caz, va trebui să fie consumat ficatul crud.

– Va fi deci a șaisprezecea zi a lunii. Mai avem cincisprezece pentru a organiza totul, e puțin. N-avem timp de pierdut dacă vrem să-i pregătim regelui Zheng ceremonii demne de el! zise primul-ministru.

Își dădu seama că era pentru prima dată când vorbea despre fiul său în acești termeni.

Și, dintr-o dată, acest lucru îi făcu o impresie ciudată.

45

Lubuwei înțelesese, consternat, că fiul lui nu-i vroia binele. Ceremoniile de înscăunare a regelui Zheng tocmai se terminaseră și această concluzie i se impunea ca o evidență.

Primul-ministru se ocupase de ordonanțarea ritualului care făcea din propriul său fiu suveranul regatului. În mod bizar, nu simțise nici o emoție. Își dăduse seama, privindu-i fața ingrată, cu ochi inteligenți dar severi, că tânărul îl trata cu răceală, că fiul lui se îndepărtase complet de el. Era un străin în fața căruia se prosternase ca premier, în calitate de al doilea personaj al statului, așa cum o cereau regulile de supunere regală.

– Viață lungă regelui meu! Nemurire regelui meu! Glorie și Virtute pentru regele meu!...

Acestea erau cuvintele pe care le pronunțase în momentul în care, aplecat la piciorul tronului, sărutase genunchiul stâng al noului suveran. I se păruse foarte caraghios să i se adreseze în acești termeni celui care era fructul iubirii lui cu Zhaoji. El își ridicase atunci ochii pentru a încerca să-i întâlnească privirea lui Zheng. Indiferența rece a acestuia îl înghețase. Crezuse chiar că percepe ostilitate – sau cel puțin neîncredere – în adâncul pupilelor negre în care reflectarea torțelor din sala de încoronare părea să traseze dâre aurii.

Se putea oare ca fiul său să-i fi devenit un dușman ireductibil?

Adusese pe lume o ființă care, de acum înainte, după ce se îndepărtase, se va întoarce împotriva celui care, omniprezent, trăgea toate sforile acestui regat? Nu formase el un implacabil rival foarte hotărât, în ceea ce-l privea, să guverneze și care, în virtutea noii sale legitimități, va încerca prin toate mijloacele să facă tabula rasa din trecut, îndepărtându-l de la putere pe primul-ministru, tatăl său neștiut, devenit prea puternic și tutelar?

În orice caz, Lubuwei era deja sigur de un lucru: Zheng nu va fi ca Yiren. Acest rege tânăr nu se va supune nimănui și era inutil să încerci să-l influențezi și cu atât mai puțin să-l manipulezi.

La sfârșitul ceremoniei, copleșit de suveran cu această privire plină de subînțelesuri ostile, el avusese totuși forța să-i șoptească lui Zhaoji la ureche că ardea de nerăbdare s-o revadă. Din fericire, simți, din strângerea de mână a reginei, că această dorință era împărtășită mai mult ca niciodată. Ușurarea pe care o încercase era atât de mare, încât fusese cât pe ce să izbucnească în plâns. Cel puțin Zhaoji îi rămăsese fidelă...

– Când și unde? îi șoptise ea cu vocea fremătând de emoție.

– În noaptea asta, la Huayang... Dacă vrei...

Astfel, în aceeași seară, cei doi iubiți, pe care propria lor stratagemă îi separase, se întâlneau pentru prima oară după ani lungi într-un alcov pe care regina mamă li-l împrumutase cu plăcere.

După o așteptare atât de lungă, trupurile lor, îmbătate de dorință și înnebunite de emoția regăsirii, nu întârziaseră să ia foc, asemeni ciupercilor arboricole puse la uscat care se aprindeau la primul contact cu o scânteie.

– E mult timp de când n-am mai făcut schimb de licori! Acum că Yiren nu mai este, nimic nu ne mai împiedică! gemu Zhaojing înlănțuindu-l.

Nu se putuse stăpâni să nu-și pună coapsa între cele ale lui Lubuwei și să nu-și lipească pântecul de al lui, imediat ce intraseră în cameră, atât de tare ardea de dorință.

Înainte ca Lubuwei să schițeze cel mai mic gest, ea îi desfăcuse rapid și fără ezitare, în ciuda emoției care îi făcea mâinile să tremure, centura lată, cu ținte, de la pantaloni. Apoi, gura ei cărnoasă și umedă mersese drept la țintă. Lubuwei, căruia nu-i plăcea nimic atât de mult ca preludiile lungi, nu putuse să reziste asaltului limbii micuțe, rozalii și ascuțite a iubitei lui care avusese grijă să-și desfacă bluza de mătase albă – era în doliu... – pentru a-i permite să-i mângâie sânii umflați și fermi ca niște fructe mango.

– Ești complet nebună! Nu vezi riscurile la care ne supunem făcând asta? Vai de noi dacă cineva de la Curte descoperă că suntem amanți! șopti Lubuwei pe care două gemete extatice fură cât pe ce să-l dărâme și care reușise să se redreseze sprijinindu-se de zid.

– Nimeni nu ne vede. Am tras zăvorul, răspunse ea în timp ce un lung frison îi făcea pântecul să se întărească, iar bijuteria prinsă în buric strălucea puternic.

– Dar ar putea să ne audă! Servitorii, o știi foarte bine, sunt plătiți de Biroul Zvonurilor să asculte pe la uși.

Lubuwei își ridică în grabă pantalonii și își strânse centura.

– Când o să-mi acorzi plăcerea de a petrece o noapte întreagă împreună? întrebă languros frumoasa Zhaoji care se lipise din nou de Lubuwei întinzându-i buzele.

El se eschivă și ea se trezi singură în fața peretelui.

– De îndată ce vom putea dispune de un loc adecvat, dar va trebui să ne luăm toate precauțiile posibile... Nu uita că tu ești regina-mamă și că eu sunt prim-ministru!

Zhaoji se îmbufnă.

Lubuwei îi privi fețișoara tristă și înțelese că o să se supere. Se pregătea să-i spună ceva drăguț când ea își rezemă fața de perete și începu să plângă în hohote. Tristețea ei nu părea jucată. O atinse pe umăr, dar ea nu vru să știe de nimic.

– Dar ce-am spus atât de rău ca să fii în starea asta?

– Mă întreb dacă mă mai iubești la fel de mult ca altădată! murmură ea cu atâta disperare, încât amantul fu de-a dreptul tulburat.

Era frumoasă când plângea. Corpul ei suplu, scuturat de spasme, se ondula precum coada unui dragon. Lubuwei o strânse în brațe ca s-o consoleze. Nasul lui atingea ceafa fină, pufoasă și parfumată a lui Zhaoji. Ar fi dat orice ca s-o împace și să se oprească imediat din plâns.

– Nu m-am făcut bine înțeles. Te iubesc la fel de mult ca altădată și te doresc mult mai mult decât îți imaginezi, îi șopti el la ureche.

Pentru a sublinia ardoarea declarației sale, el îngenunchiase la picioarele ei și îi sărută mâinile cu efuziune. Nu vroia nicidecum s-o dezamăgească, mai ales acum când moartea regelui Yiren o readusese în viața lui.

– În acest caz, îmi trebuie o dovadă! spuse ea brusc întorcându-se spre el.

Îi vedea creștetul capului și ușoara chelie care începea să se formeze. Îi atinse ușor umărul. El se ridică și îi remarcă ochii înlăcrimați.

– Care? Spune-mi Zhaoji, care? întrebă el pe un ton grăbit, trecându-și degetele peste ochii ei pentru a-i șterge lacrimile.

– Acum că fiul nostru o să devină rege al Qin-ului, riscă să se confrunte cu multe încercări. Obstacolele din drumul lui vor fi nenumărate.

– Nu vor fi decât încercările unui rege, există și lucruri mai rele! Fiul nostru este hotărât, știe bine ce vrea.

Îi venea greu să se arate compătimitor față de o ființă ai cărei ochi pătrunzători și duri îl priviseră cu atâta ostilitate atunci când îi prezentase omagiile, imediat după înscăunare.

– Nu uita că ne gândisem cândva că celălalt copil, nu al nostru, va fi astăzi pe tron. Din nefericire, soarta a vrut altfel! Meseria de rege este cea mai periculoasă din câte există. Mă tem de ce-i mai rău pentru Zheng al nostru.

Zhaoji părea într-adevăr cuprinsă de panică. Lubuwei descoperea în același timp până unde putea merge dragostea maternă. Constata că ea era mai aproape de Zheng decât el. Era normal. Lăsând-o să se căsătorească cu Yiren, dintre ei doi, ea rămăsese mama fiului lor, în timp ce el trebuise să dispară.

– Și atunci, ce vrei să faci? zise el la fel de afectat de această prăpastie pe care viața, în ciuda iubirii rămase intacte, o săpase în cele din urmă între ei.

Ea ezită o clipă, apoi se hotărî să vorbească.

– Ar fi prea mult dacă ți-aș cere să depui la Curte discul Bi negru înstelat pe care îl ai? Numai el îi va purta suficient noroc fiului nostru. Ar avea atâta nevoie!

Ochii ei strălucind de lacrimi reflectau înflăcărarea bruscă pe care i-o dădea această propunere. Vorbise cu autoritatea și convingerea unei mame care pleda, în fața soțului, cauza copilului lor.

– Dar știi cât de mult țin la acest obiect ritual! N-am chef să aflu că un șambelan oarecare îl rătăcește..., răspunse, mai mult decât reticent, Lubuwei.

– Nu și dacă se află în muzeul regal, alături de alte discuri rituale de jad care se află acolo deja! Din câte știu, turnul central al Pavilionului din Pădurea de Arbuști este păzit zi și noapte de oameni înarmați..., adăuga Zhaoji cu nerăbdare.

În fața unor asemenea accente și a unei asemenea insistențe, Lubuwei nu știa ce să hotărască.

– Dacă-l depunem la muzeu, cu alte piese din comoara Qin-ului, ești de acord? Vei avea acces acolo când o să vrei! insistă ea.

Lubuwei se duse să se așeze un pic mai la o parte. Se întoarse cu spatele la ea.

– Cred că acest obiect îmi e mai util mie decât lui Zheng, zise el în cele din urmă, întunecându-se la față.

Zhaoji se apropiase, prin spate, foarte mult de Lubuwei și începu să-și treacă limba peste urechea lui.

– Spune-mi că mai ții la mine..., gemu ea ușor.

Un frison care semăna cu plăcerea îl străbătu. Îi simțea limba umedă și caldă plimbându-se peste urechea lui.

– Nu te-am iubit niciodată decât pe tine! Mai trebuie să ți-o spun?

Ea deveni și mai directă.

– În acest caz, fă ceea ce ți-am cerut! Fă-o pentru copilul nostru. Fă-o pentru mine. Pentru noi. De altfel, nimic nimic nu te va împiedica să vii să-ți contempli Bi-ul, nici să-l iei în mâinile tale. Dar acolo unde va fi, îl va proteja pe fiul nostru cum ne-a protejat deja pe noi.

Zhaoji văzu în ochii lui Lubuwei că obținuse câștig de cauză.

– Forța ta de convingere este la fel la fel de puternică ca și sentimentele care ne leagă unul de celălalt. Indiferent cât m-ar costa, voi face cum vrei! Sper ca fiul nostru să se arătă demn de gestul meu, îi zise el în cele din urmă încet lui Zhaoji care jubila în sinea ei.

Apoi părăsi alcovul de împrumut în grabă, ca un hoț care se teme să nu fie surprins.

Mai târziu, la întoarcerea acasă, în fața obiectului ritual de care acceptase să se despartă din dragoste, simți o ciudată senzație de sfâșiere dureroasă. Nu numai că fiul său se îndepărtase de el, dar și fosta lui soție, acceptând să fie de partea acestuia, demonstra, dacă mai era nevoie, că era în primul rând mamă.

În ritmul ăsta, lui ce o să-i mai rămână? Se lăsase deposedat de tot ceea ce iubea mai mult!

În scurt timp, acest imens disc de jad negru presărat cu stele, acest obiect ritual la care ținea mai mult ca la lumina propriilor săi ochi, nu-i va mai fi la îndemână. Va fi înscris într-un inventar care va stipula că de acum înainte va face parte din patrimoniul inalienabil și imprescriptibil al regatului Qin. Devenind comoară națională, proprietate a poporului, căci asta va fi definiția strictă, Bi-ul negru înstelat risca să nu mai aparțină nimănui și să devină un fel de orfelin.

Ceea ce aparținea tuturor sfârșea prin a nu mai fi al nimănui.

Putea foarte bine să cadă în uitare și neant, închis în dulapul solid alături de alte obiecte prețioase strânse acolo de suveranii Qin-ului în timpul cuceririlor lor, dar de care nimeni, la Curte, nu-și făcea cu adevărat griji decât pentru a verifica dacă mai erau la locul lor și dacă nu lipsea vreunul.

Nimeni nu-și va mai dori Bi-ul negru înstelat. Nici o altă mână decât a sa nu-l va mai lua pentru a-i vorbi și pentru a scruta semnele atât de indescifrabile și totodată atât de explicite. Nici o altă palmă n-o să-i mai mângâie suprafața delicat șlefuită de pietrele abrazive ale artistului care-l făcuse.

Discul de jad nu va mai purta noroc și nici nu va mai aduce nemurirea decât interlocutorului, protejatului, adevăratului tutore. Pentru acest obiect magic va fi o alunecare spre inutilitate, spre inexistență și deci spre un fel de moarte.

Și acest gând îl indigna în cel mai înalt grad pe primul-ministru, care regreta deja că cedase atât de ușor în fața lui Zhaoji. Până unde să meargă dragostea unei mame și sentimentele unui bărbat îndrăgostit? Nu se arătase el prea slab? Acest ultim gest de dragoste, făcut pentru ea, era oare rezonabil? Lubuwei se îndoia puternic și realiza foarte bine că Zheng nu va ști niciodată să-i fie recunoscător.

Dar era prea târziu pentru a da înapoi.

Negustorul de cai cerești nu era genul de om care să nu-și respecte cuvântul dat...

Atunci, cu moartea în suflet, după ce deschisese dulapul în care se afla înfășurat în fularul lui de mătase, el își concentră pentru ultima oară întreaga energie asupra Bi-ului negru. Nu era gata să uite ultima meditație pe care o practica în seara aceea!

Abia începuse să se concentreze, că stelele micacee părură să se lovească de bariera de jad pentru a se proiecta într-un jet continuu spre fața lui, ca și când fuseseră atrase de un puternic flux energetic. Era o veritabilă ploaie de stele care se abătu asupra lui. Se simțea inundat de această incredibilă forță, de această atracție pe care discul o exercita indubitabil asupra lui.

Pa suprafața Bi-ului, Văcarul și Țesătoarea o dată regăsiți se învârteau împreună într-un dans nebun și păreau să înscrie în neantul firmamentului lor mineral contururile și trăsăturile unor misterioase și ilizibile caractere. Privite mai de aproape, aceste ideograme căpătau sens.

El se chinui să descifreze, traducând febril ceea ce vroiau să spună liniile și curbele care se înscriau pe piatră pentru a forma aceste obiecte de aparență caligrafică. Și sfârși prin a vedea înscriindu-se caracterul care semnifica „galben". Era nu doar culoarea Haosului originar din Honmeng, dar și aceea a fiului său Zheng. Asta i se părea o prezicere fericită. Dintr-o dată, se simți mai puțin lipsit de darul pentru fiul său, de Bi-ul negru înstelat. Era aproape bine dispus.

Dar mica lui bucurie fu de scurtă durată.

Un alt caracter apărea acum pe piatra neagră. Incredul, el o citi de zece ori, rotind discul de mai multe ori pentru a se asigura că nu se înșela.

Totuși așa era: ideograma „galben" dispăruse făcând loc alteia, celei care însemna „moarte". Se frecă la ochi, dar cuvântul „moarte", în oribila lui uscăciune, rămânea gravat în piatra de jad...

Tremurând și buimăcit, încercă să-și alunge această viziune din minte.

Dar știa foarte bine că o pagină din viața lui tocmai se întorcea.

*

Chiar a doua zi după încoronare, Lisi, care nu vroia să piardă nici o clipă, se duse să se închine în fața regelui Zheng.

– Am venit să vă spun, o, regele meu, că sunt foarte umilul vostru servitor!

Zheng , drept ca o scândură, aprobase fără să spună un cuvânt. Era așezat într-un fotoliu în camera lui, cu mâinile pe coapse, într-o postură regală inspirată de cartea despre rituri a dinastiei Zhou, *Zhouli*, pe care i-o dăduse Roză Primăvăratică.

Nu era nemulțumit să-l vadă pe tatăl acesteia venind de urgență să se prosterneze la picioarele lui.

– Maiestate, vin să pledez alături de Înălțimea Voastră pentru un stat puternic. Toată lumea cunoaște înclinația pe care o aveți pentru legism. Este școala filosofică pe care o venerez și eu. Dar permiteți-mi să vă spun că instituțiile noastre sunt departe de a funcționa după principiile acestei școli!

Ministrul Ordinii Publice știa că nu-și asuma un risc prea mare dacă intra direct în subiect.

Înclinațiile lui Zheng pentru școala lui Faja și caracterul său deja pe cât de tranșant, pe atât de auster, și deci perfect acordat acestei filosofii, nu era, la Xianyang, un secret pentru nimeni. Lisi vedea în asta mai ales oportunitatea de a mai urca rapid această ultimă treaptă în ascensiunea lui spre puterea supremă la care Lubuwei îi refuzase mereu accesul.

Astfel că el avea intenția să se folosească de toate atuurile și să se bată, dacă era nevoie, ca un drac, pentru a obține de la rege crearea, în avantajul lui, al unui minister al Legii.

Tânărul Zheng îi făcu semn să continuie.

– Sire, statul Qin ar ar putea să fie mult mai puternic, să cucerească și mai multe teritorii, să adune mai multe impozite și să aibă armate mult mai numeroase. Atunci, regele său va fi cel mai puternic și cel mai de temut! El ar guverna regatul doar dintr-o simplă ridicare de sprânceană!

– Împărtășesc această ambiție pe care o ai pentru statul nostru. Dar cum poți să mă ajuți?

– Sire, vă trebuie un ajutor a cărui funcție să consiste în a pune în practică preceptele legiste în sânul statului și al guvernului, un fel de ministru al Legii.

Regele lăsă ochii în jos. Era un semn că reflecta la propunere.

– Ai accepta să fii chiar tu acest ministru al Legii? îl întrebă el pe Lisi.

– Mi s-ar părea potrivit ca acest post să se numească mai degrabă ministru al Legii și al Numelor, sugeră Lisi, copleșit de mulțumire.

Zheng observă cu atenție fața ministrului.

– Sunt de acord! Prințul trebuie să fie capabil să „claseze numele". În primul rând, lucrurile trebuie numite corect!

Tânărul rege cunoștea bine legismul. Petrecuse ore în șir meditând asupra teoriei „revizuirii numelor" așa cum o dezvoltase Hanfeizi. El îi studiase cu atenție majoritatea scrierilor.

– În caz contrar, trebuie chiar să se procedeze, fără ezitare, la rectificarea numelor, reluă Lisi cu emfază.

– Ce vrei să spui, de fapt, cu asta? întrebă, prefăcându-se uimit, Zheng care vroia să vadă câte cunoștințe avea Lisi despre teoria legistă.

– Regele și statul trebuie să aibă posibilitatea să schimbe numele unei persoane sau al unui lucru, dacă consideră că numele ori denumirea pare inoportună sau nepertinentă. Iată ce înțeleg eu prin „rectificarea" numelor, precizează ministrul legist.

– Acum te înțeleg mai bine. Este adevărat că această putere de a numi îmi pare cea mai fecundă pentru un suveran care vrea să-și impună amprenta în mod durabil. Puterea cuvintelor este probabil cea mai mare din toate, remarcă tânărul rege.

Vorbele lui Lisi îi deschideau noi perspective. Care păreau imense. Exista o mai mare putere decât aceea de a numi lucrurile și oamenii? Zheng începu să viseze că ar putea acorda întreg universul și toate popoarele regatului după diapazonul său. Atunci, prin forța lucrurilor, el ar domni singur și și-ar exercita puterea

chiar și asupra minții supușilor săi care ar fi fost obligați să adopte vocabularul regal.

Lisi își dădu seama că presupunerea lui fusese bună. Se simțea pe picior de egalitate cu regele Zheng, având aceeași concepție asupra puterii ca și el. În câteva clipe, obținuse ceea ce așteptase în van ani de zile.

La urma urmei, maturitatea noului suveran îl năucea. Tânărul gândea deja ca un bătrân monarh perfect avizat. El va ști să se arate implacabil în acte și viclean în vorbe. Va fi cu siguranță o mână de jad înmănușată-n mătase.

Or, dacă Lisi era convins de ceva, era de faptul că singurul mod de exercitare eficace a puterii era acela fără nuanțe. Cea mai mică slăbiciune putea să distrugă structurile cele mai solide.

El era sigur că Zheng poseda calitățile necesare pentru a deveni un rege foarte puternic!

Profitând de pleașca acestei întâlniri în care totul părea posibil, el îi prezentă lui Zheng o ultimă rețetă.

– Un rege mare trebuie să vegheze la integritatea sa fizică. Este mereu înconjurat de curteni gata să-l trădeze. V-ar trebui un doctor renumit care să vă proteje de miasmele exterioare, dar și de otrăvurile pe care unii ar fi tentați să vi le pună în mâncare. Ar veghea asupra voastră zi și noapte...

– Dar nu ăsta e rolul acelui bătrân eunuc, Pădure de Pinacluri, cred, care este șef al Ofițerilor Gurii și care își petrece timpul flecărind ca o muiere? întrebă tânărul rege care cunoștea deja perfect funcțiile pe care le dețineau unii și alții la curtea Qin-ului.

– Într-adevăr. Numai că această creatură este orice, mai puțin un om pe care să te poți baza. Pădure de Pinacluri este un vorbăreț impenitent care n-a acceptat niciodată faptul că a trebuit să renunțe la funcțiile pe

care le avea pe timpul bunicului Înălțimii Voastre când era director al Înaltului Concubinaj, zise Lisi.

– Atunci, ce propui?

– Camaradul meu de studii, Uneori Așa, este deja doctorul oficial al curții Qin. Ați putea să-l luați ca Mare Șambelan. Tatăl dumneavoastră nu dorise să pună pe altcineva în locul lui Efluvii Negre, după ce acesta a fost asasinat, și postul e încă vacant.

Zheng se feri să încuviințeze.

Nu voia să-i dea sentimentul lui Lisi că-i va îndeplini toate dorințele. Prefera ca viitorul ministru al Legii și Numelor, oricât de legist și de eficace în calitate de colaborator ar fi fost, să înțeleagă că regele Qin-ului nu era un individ ușor de manipulat.

– O să vedem mai târziu..., spuse el repezit, întunecându-se la față.

Lisi se întrebă ce spusese ca să-l supere așa pe prinț.

Prudent, el consideră că e preferabil să se retragă ca să nu mai provoace vreun acces de furie care să repună în cauză numirea pe care tocmai o obținuse pe un post la care jinduia de mult și care i se potrivea perfect.

După plecarea lui Lisi, Zheng îi ceru unui servitor să-l cheme pe șeful Biroului Zvonurilor.

Din fericire, Verigă Esențială nu era în misiune în afara orașului și putu să meargă imediat la rege.

Nu îl cunoștea prea bine pe fiul lui Zhaoji.

Zvonul recurent conform căruia Lubuwei era adevăratul lui tată ajunsese adesea la urechile lui, fără a face totuși niciodată obiectul unor anchete sau verificări speciale din partea serviciului său. Ar fi fost prea riscant. Celor care îi sugerau să facă o anchetă pe acest subiect, dintre care unii continuau să facă presiuni, el le răspundea mereu că nu va începe nici o investigație atâta timp cât regele nu i-o cerea în mod expres.

– O să lucrăm împreună. Serviciul tău trebuie să fie ochii și urechile mele! îi zise Zheng imediat ce acesta se înclinase în fața lui.

– Maiestate, Biroul Zvonurilor pentru asta există... El lucrează direct la ordinelor regelui și, dacă Înălțimea Voastră o dorește, numai pentru rege, bolborosi el, luat din scurt prin această lipsă de introducere.

– Va trebui să-mi dai un raport săptămânal despre activitatea ministrului Lisi, ordonă Zheng brusc.

– Așa voi face, îl asigură celălalt înclinându-se cu respect.

Când ridică capul, Verigă Esențială își ascundea cu greu uluirea.

Satisfacția de a fi primit atât de repede o directivă regală din partea lui Zheng nu era nimic pe lângă uimirea provocată de motivul pentru care regele dorise să-l vadă. Iată că i se cerea să-l supravegheze pe ministrul care tutela propriul său departament! Asta era ceva nou față de fostul rege Yiren care nu binevoise niciodată să-i solicite serviciile, nici să-și exprime vreo părere în legătură cu el!

Acest tânăr Zheng nu era cu siguranță genul lasă-mă să te las... Neîncrederea îi ținea loc de conduită!

Verigă Esențială era încercat totuși de o oarecare indispoziție. El se întreba, după ce-l părăsise pe acest om atât de tânăr și deja atât de năprasnic, până unde va trebui să meargă pentru a fi ochii și urechile unui rege atât de șiret.

*

Ieri a fost cu siguranță o zi mare pentru Qin! exclamă cu emfază Elevație Spirituală Gradul Trei. Avem de acum înainte un rege care se va ocupa de afacerile statului cu mai multă însuflețire decât tatăl său.

– Este adevărat că totul dă de înțeles că așa va fi, răspunse Huayang cu un aer convențional și fără să arate nici cel mai mic entuziasm.

– Nu prea pari convinsă de asta! zise ducele pe care această rezervă a reginei-mamă față de noul rege îl intriga oarecum.

– Acest băiat îmbracase deja hainele de rege chiar înainte de a urca pe tron! Știam că era făcut pentru domnie, dar acest mod de a-și intra în noul rol fără să manifeste nici cea mai mică emoție, nici cea mai mică mulțumire mi se pare bizară, ca să nu spun îngrijorătoare, mai ales având în vedere vârsta lui, zise ea ironic.

Huayang nu trecuse încă peste indiferența cu care o tratase Zheng atunci când ea alergase spre el, în sala de lectură a bibliotecii din Turnul Memoriei, pentru a-l consola de moartea tatălui său.

Răceala și cinismul de care dăduse dovadă atunci o făceau să-l vadă acum cu alți ochi, ca și cum un văl se destrămase brusc, scoțând la iveală adevărata lui natură, neîncrezătoare și calculată, și pe deasupra incomodă, a acestui tânăr pe care ea îl răsfățase totuși atât de mult.

– Este cu siguranță mult mai matur pentru vârsta lui! protestă bătrânul nobil confucianist.

El n-avea să renunțe niciodată la acest respect profund pe care i-l inspirau în mod natural toți suveranii care se succedau la conducerea țării.

– N-am încredere în ființele care acced prea repede la responsabilități de adult... Ele sunt precum lemnul verde, nepotrivit pentru tăiat și prelucrat. Nu știu să iubească. Nimic nu le uimește. Nu cunosc decât duritatea. Acționează cu bună știință ca niște inocenți, când de fapt sunt capabile de cele mai mari crime.

– Exagerezi. De obicei, ai mai mult sensul măsurii!

– Viitorul o va arăta! E suficient să așteptăm și vom vedea. Îmi doresc să mă înșel!

– Pariez că nu voi mai fi aici ca să văd! Hai să vorbim despre altceva, șopti bătrânul, strecurându-și mâna în deschizătura cămășii reginei-mamă.

Mâna lui ridată găsi căldura sânilor lui Huayang abia lăsați de timp. El le mângâie ușor sfârcurile, apăsând pe acești muguri de flori de cireș cărora le trebuia doar puțin soare pentru a deveni acele magnifice flori delicate și efemere. Întreg trupul lui Huayang era astfel gata să se deschidă precum o corolă pentru a umple aerul cu parfumuri de neuitat. Și cu cât se apropia mai mult de el, cu atât Elevație Spirituală de Gradul Trei se simțea mai tânăr. Forțele care, după cum constata el, îl părăseau din zi în zi, îi reveneau acum ca prin miracol. Simțea cum i se întărește bătrânul membru ridat ca o rădăcină de catalpă. Dragostea îi redădea speranța și îl făcea să renască.

El deveni și mai nerăbdător și întredeschise fanta rochiei lungi.

Huayang nu îl lăsă să meargă mai departe. Rămase pe gânduri.

– Singura mea consolare este că am reușit să-i trezesc interesul lui Zheng pentru controlul suflurilor și pentru armonia care trebuie să existe între corpul omenesc și univers. Cel puțin a simțit chemarea marelui Dao și toată armonia interioară pe care o poți descoperi atunci când ai înțelepciunea să i te conformezi, murmură ea.

– Vrei să spui că l-ai inițiat în fleacurile astea? pufni în râs bătrânul confucianist căruia îi plăcea s-o tachineze.

– Exact! Ce-o să-i mai rămână când o să fie ocupat cu afacerile regatului? Habar n-am. În orice caz, cine a avut această experiență rămâne marcat și n-o poate uita, chiar dacă rămâne îngropată adânc în el. Nu te întorci niciodată neschimbat din marea Călătorie Interioară...

– Nu cred în remediile care te reîntineresc. Corpul omenesc este ca plantele, face muguri și apoi se veștejește. La ce bun să lupți împotriva evoluției lucrurilor? o întrebă el cu blândețe pe femeia pe care o iubise atât.

– Chiar dacă nemurirea este de neatins, ființa se poate apropia de ea, atunci când o dorește și când visează la ea, spuse strângând mâinile bătrânului duce în ale ei.

Apoi îi făcu semn că era timpul să plece.

Rămasă singură în camera ei, luă de pe măsuța de toaletă una din acele oglinzi mici de bronz despre care se spune că sunt magice fiindcă, dacă le ținеai în soare în fața unui perete, suprafața lor reflectantă devenea atât de transparentă încât puteai vedea umbra lăsată de motivele sau caracterele cu care le era ornat spatele. În realitate, această proprietate se datora lustruirii cu mercur a suprafeței reflectante, care era atât de subțire, încât contururile decorului apăreau doar datorită grosimii lor, precum o umbră pe o pânză pictată în ulei pe care o luminezi din spate cu ajutorul unei lămpi.

Ea își văzu fața în oglindă.

Privi cu atenție ochii acelei femei. În jurul pleoapelor se formaseră riduri minuscule, așa cum se întâmplă cu suprafața unui lac sub efectul brizei. Erau semnele timpului. Acea femeie mai era încă frumoasă, dar până când? Exercițiile de controlare a suflurilor pe care le făcea aveau ele oare un efect de lungă durată? Mixturile și poțiunile pe care și le punea în băuturi reușeau să schimbe inexorabilul curs al lucrurilor?

Era mai bine să nu-și mai pună întrebarea. Era cea mai bună metodă să continue să creadă că era posibil măcar să întârzie, dacă nu putea să oprească, trecerea timpului.

Puse la loc oglinda pe măsuța de toaletă.

Atunci mâna ei atinse din greșeală planșeta de bambus a „corpului scris" al lui Zheng pe care o ținea mereu acolo, pe un platou de bronz, alături de alte formule sacramentale de care se folosea. Duse ușor planșeta la nas. Simțea încă tămâia pe care o ardea atunci când folosea „corpul scris".

De câte ori făcuse exercițiile adecvate și pronunțase formulele necesare, în fața acestui text, ca să orienteze spre fiul lui Zhaoji și al lui Lubuwei toate energiile pozitive și să-i dea forța fizică și mentală de care avea nevoie? Nu mai știa exact.

În schimb, era sigură că încercase să-i transmită acestui copil tot ce avea mai bun în ea, iar el nu părea să-i fie câtuși de puțin recunoscător.

Strângea în mână descrierea, în câteva ideograme, a trupului celui care, în ajun, urcase pe tronul regatului Qin.

Nu mai încerca acel sentiment ciudat de posesiune a corpului băiatului pe care îl trăia ori de câte ori ținea în palmă „corpul lui scris", atunci când invoca suflurile. Strângea doar o simplă bucată de lemn care nu mai trezea nimic în ea, în afara unor amintiri pe care ar fi vrut să le șteargă din memorie.

Știa că Zheng n-o să-i mai aparțină niciodată. De acum, această planșetă devenea un obiect perfect inutil. De altfel, era mai bine așa.

Respiră profund și puse „corpul scris" al lui Zheng pe fundul lădiței de cedru unde își ținea bijuteriile. Apoi, jură să uite, prin orice mijloc, de existența lui.

De acum înainte, această planșetă îi trezea amintiri prea dureroase.

46

Considerând că venise momentul să-i dăruiască acest obiect atât de prețios pe care îl obținuse cu atâta greutate de la Lubuwei, ea îi întinse discul Bi înstelat.

Scosese discul de jad din husa de mătase galbenă ca damascul. Minusculele licăriri micacee care îi înstelau suprafața, netedă ca apele liniștite ale unui lac și întunecată ca o noapte fără lună, începură imediat să sclipească. În mâna ei, jadul șlefuit de pietrele abrazive era la fel de fin ca pielea coapselor sale pe care le masa și le parfuma în fiecare dimineață pentru a fi frumoasă.

– Acest Bi ritual din jad negru este foarte rar. E dintre acelea care îți poartă noroc. Ți-l încredințez ție. Îți va fi de folos, îi spuse Zhaoji cu sobrietate fiului ei.

Zheng tocmai primea, în apartamentul lui private, omagiile principalilor demnitari ai Curții.

Se aflau acolo toți înalții funcționari, militarii de rang înalt, miniștrii sau curtenii care, avizi de onoruri și prebende, avuseseră tupeul de a fi prezenți, grijulii să se facă remarcați și să placă. Ținutele lor de gală, împopoțonate și împestrițate, străluceau în mii de culori; toate cocurile, impecabil strânse, erau prinse cu inele ornate cu pietre prețioase; unii chiar consideraseră că e bine să se doteze cu un mic fanion care avea pe el armele noului rege: un tripod cu o sabie deasupra.

Cu gândul în altă parte, sugrumat de robele suprapuse pe care le impunea ritualul, copleșit de

complimentele pe care vizitatorii i le adresau, între multele plecăciuni, suveranul nu auzise decât cu o ureche cuvintele spuse de mama lui.

Îi mulțumi absent din vârful buzelor. Zhaoji trebui să insiste pentru ca el să binevoiască să ia discul Bi.

– Să i se ducă lui Desăvârșire Naturală ca să-l pună alături de celelalte discuri de jad care fac parte din Trezoreria Națională! ordonă el plictisit.

Zhaoji era teribil de decepționată de indiferența cu care fiul său părea să primească acest cadou pe care ea îl obținuse cu atâtea eforturi. Lui Lubuwei îi fusese foarte greu să se despartă de el, așa că nu i-l smulsese prea ușor. Pentru negustorul din Handan, fusese o adevărată nenorocire, dar acceptase ca să n-o supere.

Și iată că Zheng nu părea prea interesat de acest Bi negru cu virtuți magice care ajunsese să fie un măr al discordiei între părinții săi!

Abia dacă se uitase la el. Este adevărat că nu-i cunoștea virtuțile... și pe bună dreptate! Zhaoji nu putea să-i dea amănunte, fiindcă i-ar fi spus prea mult. Acest prețios disc nu va fi, așadar, pentru rege decât o frumoasă antichitate arheologică în plus, numai bună de aranjat în muzeul turnului central din Pavilionul Pădurii de Arbuști unde va sfârși îngrămădită printre cărți și colecții de obiecte rare...

Zhaoji prefera totuși să pună această atitudine pe seama faptului că fiul ei era acaparat de noile lui funcții regale și de numeroșii solicitanți care începuseră deja să-l asedieze, deși de-abia urcase pe tron.

De fapt, pentru birocrații de tot felul, acum era momentul cel mai potrivit să se mobilizeze și să se agite; să-și pregătească armele, tacticile și strategiile care să le permită să mai urce o treaptă pe scara efemerei lor glorii personale.

Totul urma să se hotărască în câteva zile, dacă nu chiar în câteva ore, în cursul cărora locurile bune vor fi luate cu asalt. Conta, atunci, să te faci remarcat în ziua cea mai favorabilă, să dai dovadă de o loialitate de neclintit pentru nobila cauză regală și să-ți scoți în evidență talentele pe care ți le-ai putea pune în slujba suveranului, în cazul fericit în care ai fi ales.

La curtea din Qin, agitația unora și a altora era la apogeu, cu atât mai justificată cu cât Zheng anunțase că dorește să se pună repede pe treabă și să formeze guvernul. Prevăzuse o primă întâlnire cu consiliul miniștrilor chiar la sfârșitul săptămânii de după înscăunare.

Înainte de a hotărî ceva, noul rege, pe care neîncrederea îl proteja de toate aceste înșelătorii, începuse prin a-l chema în fața lui pe Uneori Așa, ca să-l cunoască mai bine și să-i evalueze capacitățile celui pe care Lisi îl recomandase atât de călduros.

Scopul era mai ales să-i testeze fiabilitatea, ca să vadă dacă era bun pentru postul de Mare Șambelan. De asemenea, pentru el, fiindcă ideea venea de la Lisi, era un mod de a-și da seama dacă sugestia acestuia era bine fondată.

Uneori Așa ajunsese la Xianyang împreună cu Lisi în perioada în care bătrânul rege Zhong încă mai domnea. Acesta îi ceruse lui Desăvârșire Naturală să se ducă la Linzi pentru a recruta câțiva elevi străluciți ai Academiei Jixia, școala cea mai remarcabilă a epocii și a cărei reputație depășise cu mult frontierele regatului Qi unde se afla. Pe atunci, Lisi studia acolo dreptul, iar Uneori Așa medicina.

La Xianyanag, Uneori Așa, care avea dintotdeauna vocația de a îngriji corpul omenesc, urmase cu brio studiile medicale după ce terminase Colegiul

Funcționarilor Superiori de Autoritate. Devenit un practician renumit, el fusese atras de ideea de a-și face cunoscută știința și scosese într-o formă accesibilă ca lectură o enciclopedie medicală care începea cu exegeza textului complet al primului manual de medicină, *Întrebările Primordiale ale Celui Dintâi Medic al Împăratului Galben*, al cărui ezoterism îl făcea greu de înțeles și inaccesibil învățaților de rând.

Cu multă ingeniozitate, Uneori Așa reunise într-una singură cele două părți ale acestei lucrări străvechi, *Întrebări Simple* și *Pivotul Spiritual*, la care adăugase *Dificultăți clasice*, redactată de faimosul practician Bianqiu, care devenise celebru în urmă cu două secole, inventând diagnosticul prin luarea pulsului, ascultarea suflului și examinarea feței bolnavului. Grație tehnicilor lui, Bianqiu îl readusese la viață pe prințul moștenitor al regatului Guo atunci când i se ceruse să-l îngrijească.

Uneori Așa îl luase pe Bianqiu ca model. Imensa lui știință medicală și înclinația spre popularizare făcuseră ca el să fie numit de către Anguo medicul oficial al curții regatului Qin. Era ceva obișnuit ca regele să-l ia în serviciul său pe cel mai bun medic al regatului. Era deci cât se poate de logic ca Huayang să apeleze la Uneori Așa pentru a stabili „corpul scris" al viitorului rege...

Reputația lui Uneori Așa nu-l împiedicase pe Zheng să-l supună unui adevărat interogatoriu polițienesc, ca să-și dea seama mai bine de caracterul, de discreția lui și, mai ales, să-i testeze loialitatea.

– Dacă sunt atins de o boală mortală, vei îndrăzni să mi-o spui? îl întrebase el în cele din urmă pe medic.

Răspunsul fusese clar și limpede. Nu păruse a fi însoțit nici de cea mai mică jenă din partea lui.

– Din moment ce asta va fi înțelegerea noastră, nu voi ezita s-o fac. Cu condiția să fie fără martori. Poporul nu trebuie niciodată să știe că regele său moare.

Absența oricărei rețineri și a oricărui calcul în răspunsul lui Uneori Așa la o întrebare atât de delicată îl convinsese definitiv pe rege că medicul era omul pe care-l căuta.

Astfel că hotărâse să-l numească Mare Șambelan al regelui, ordonându-i scribului-grefier să redacteze pe loc decretul de numire pe care pusese pecetea regală a Qin-ului înainte de a fi afișat, pentru ca toți să știe, la balconul primului etaj al impozantului Turn de Afișaj din Xianyang.

Așa aflase Lisi, nu fără strângere de inimă, de numirea Marelui Șambelan, ca toată lumea, deși el îl promovase totuși! Acest lucru îl neliniști. Vedea în asta un semn de dispreț la adresa lui și se întreba ce anume, în atitudinea pe care o avusese față de rege, îl putuse provoca. Ajunsese acum să se teamă pentru propria lui numire în postul ministerial la care jinduia.

Luând decizia fără să-l consulte, Zheng procedase bine. Îl făcuse să se îngrijoreze pentru a-l face mai supus. Îi convenea ca fiecare să rămână în gardă și să nu se creadă niciodată invulnerabil.

Abia după aceea, îl convocase pe Lisi și, fără să spună nici un cuvânt, îi arătase decretul, pe care abia se uscase cerneala, prin care îl numea ministru al Legii și al Numelor.

Rupt în două, din cauza plecăciunii, ușurat de greutatea întregii angoase care îl sugruma, înnebunit de recunoștință, Lisi se aruncase ca un valet oarecare la picioarele lui Zheng.

– Acum că ai ceea ce îți doreai, trebuie să servești cât mai bine interesele statului. După primul-ministru, tu ești, de acum încolo, personajul cel mai important din guvernul meu.

– Maiestate, fiți sigur că o să vă fiu recunoscător pe vecie! bolborosi noul ministru.

Se ridicase și își aranja cu neîndemânare pliurile vestei care, ieșind din centură, se boțise.

– Ce mai face Roză Primăvăratică? se interesă atunci regele, cu oarecare indiferență.

Întrebarea îi ardea buzele, dar avusese grijă să n-o arate.

Lisi, care cunoștea atracția tânărului monarh pentru fiica lui și cel mai mult se temea ca după urcarea pe tron să n-o uite, înțelese că nu era așa.

Această divină surpriză îl copleși. Acum era liniștit.

– Foarte bine. Va fi la fel de cultivată pe cât e deja de frumoasă. Îl ajută pe Desăvârșire Naturală la compilația din textele fondatorilor diverselor școli de gândire filosofică pe care Lubuwei i-a cerut s-o facă.

– A, da! Faimoasele *Primăveri și Toamne ale lui Lubuwei*! De luni de zile, la Curte numai despre sta se vorbește! Ciudată inițiativă din partea unui prim-ministru... Până unde poate merge setea unora de a lăsa o urmă în istorie!

Uluit de persiflarea la care se deda tânărul suveran, Lisi evită să arate cel mai mic semn de surpriză și se comportă ca și cum nu se întâmplase nimic. Asemenea vorbe constituiau dovada evidentă că Zheng dorea să scape de sub omniprezenta tutelă pe care primul-ministru nu încetase s-o exercite asupra defunctului rege Yiren.

Lisi era acum convins: această neîncredere față de Lubuwei era un element de natură să favorizeze propriile planuri și propria ascensiune. Orice slăbire a actualului prim-ministru era în avantajul lui. Lubuwei era ultimul obstacol pe care-l avea de trecut înainte de a accede la această funcție supremă la care nu încetase să viseze de ani de zile. Și singurul mod de a trata acest obstacol era să-l elimine.

În această privință, atitudinea pe care tânărul suveran tocmai și-o manifestase făcea din acesta aliatul obiectiv al lui Lisi în cursa lui spre vârf.

– Trebuie să recunosc într-adevăr că i se cuvine mai mult unui rege decât unui prim-ministru să-și pună numele pe o compilație de texte vechi destinată să educe generațiile viitoare, adăugă el lingușitor pentru a susține părerea regelui.

Căderea lui Lubuwei începuse, era inevitabilă! Nimic, și mai ales nu cel interesat de ea, n-ar mai putea-o opri.

Puterea este ca un munte a cărui culme maiestuoasă depășește calota de ceață care te împiedică să vezi ce se întâmplă dedesubt. Când ești în vârf, sfârșești întotdeauna prin a fi nevoit să cobori căci, pe această platformă strâmtă, nu e loc decât pentru unul singur.

Prea multă putere, prea multă bogăție, prea multă finețe și prea multă inteligență. Prea multă greutate... Lubuwei acumulase prea multe atuuri ca să nu fie nevoit, într-o bună zi, să suporte reversul. A știut să profite în mod admirabil de slăbiciunea regilor Anguo și Yiren, pe care de altfel îi slujise cu loialitate. Abilitatea și priceperea lui au făcut restul, în fața a doi regi mediocri, prea puțin grijulii cu destinul regatului lor, mai interesați de vânătoare decât de exercițiu puterii. Cu Zheng, lucrurile vor fi diferite, totul se va schimba. Tânărul rege, perfect conștient de calitățile lui, avea de gând să-și exercite puterea fără intermediar.

Subtilul și ambițiosul Lisi tocmai înțelegea acest lucru și în același timp începea să evalueze întreg profitul pe care l-ar putea trage...

Când îl părăsi pe rege, o intensă jubilație făcuse loc neliniștii care-l măcina când se prezentase în fața lui.

*

Aerul era transparent și, spre orizont, nu se vedea nici un nor de praf.

Din balconul de la al șaselea etaj, ultimul al Turnului Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști, mâna lui Lisi spinteca aerul și părea să redeseneze motivele unduitorului covor de acoperișuri și ziduri al tuturor acestor edificii și palate care se întindeau de la piciorul turnului până la colinele din jur.

În acest loc îl convinsese pe regele Zheng să vină pentru a-i vorbi – îl asigurase el – de un proiect capital.

La început, Zheng, căruia îi repugna acest gen de exercițiu și detesta să-i fie forțată mâna, nu dăduse curs propunerii.

Apoi, în fața insistenței ministrului, sfârșise prin a se hotărî să urce în compania lui în vârful acestui turn unde erau cu grijă aranjate comorile literare și arheologice ale muzeului și bibliotecii regale din Qin.

Proaspătul ministru al Legii și Numelor hotărâse să-l facă sensibil pe noul rege la problemele amenajării teritoriului și ale construirii de edificii publice care, după părerea lui, evidențiau capacitatea suveranului unui stat de a imprima o marcă durabilă în timp și spațiu. Era astfel o bună modalitate de a arăta poporului că prințul se interesa de viața lui cotidiană și de mediul său înconjurător. Un mare monarh trebuia să fie un mare constructor.

După ce urcară, Lisi simți că regele, prefăcându-se că privește peisajul, îi asculta, de fapt, discursul cu cea mai mare atenție. Terminând tot ce avea de spus, ministrul concluzionă prin câteva fraze percutante, după ce făcuse cu bună știință o mică pauză pentru ca efectul să fie mai mare.

– Maiestate, clamă el cu o voce puternică, rectificarea numelor și respectarea legii nu ajung pentru măreția unui monarh. Acesta trebuie de asemenea să fie capabil să modifice spațiul, să ridice edificii care să schimbe un peisaj, să bareze râuri pentru a iriga câmpurile, să construiască ziduri atât de lungi și atât de înalte, încât să fie de netrecut pentru barbarii care ne înconjoară. Un mare rege trebuie să arate că poate transforma cadrul vieții poporului său! Un mare rege trebuie să fie un arhitect, un grădinar dublat de un hidrolog... Sire, vă trebuie un om de artă capabil să transforme orașele, fluviile, câmpiile și munții din Qin după imaginea măreției voastre!

Continuându-și tirada, Lisi observa cu atenție fața regelui și putea constata că îi flata imensul orgoliu.

Zheng privea cu atenție marele lui oraș, miriada de acoperișuri recurbate la vârf în coadă de rândunică, care păreau să-i aducă omagiu, colinele dimprejur unde coniferele răsucite de ani și de vânturi, agățate de stâncile ciuruite de găuri păreau să-i murmure complimente, și râul Wei a cărui panglică argintată șerpuia de sus în jos în câmpia ierboasă, precum corpul unui dragon care venea să-i arate supunere.

Aerul pur și mai transparent ca niciodată făcea mai evidente culorile, umbrele și formele. O ușoară briză se ridicase, mângâindu-i blând fața.

Să imprime o marcă personală la toate astea, cu siguranță, nu i-ar fi displăcut, așa cum nu i-ar fi displăcut să primească complimentele fluviilor al căror curs l-ar fi modificat și al munților pe care i-ar fi nivelat...

Mizând pe ego-ul tânărului Zheng, pe care i-l știa deja imens, spilcuitul ministru al Legii și Numelor hotărâse să n-o ia pe ocolite pentru a-l atinge în amorul propriu. Își pregătise îndelung argumentarea, fiecare

cuvânt, fiecare expresie fuseseră cântărite cu grijă. O scrisese și o rescrisese, punând la punct cele mai mici detalii, apoi o învățâ pe de rost. Astfel, gândea el, făcându-l să viseze la măreție și la glorie, putea spera să-l convingă pe acest rege nou care nu accepta false raționamente sau demonstrații hazardate.

Din momentul în care remarcase la rege un ecou al vorbelor sale, Lisi mersese cu entuziasmul cât de departe putuse.

Judecând după strălucirea intensă a privirii și după roșeața din obraji, Zheng nu părea insensibil la aceste fraze pompoase, dar ah, cât de evocatoare, pe care Lisi le debitase dintr-o dată, cu emfază și forță, însoțindu-le de gesturi insistente.

– Dar cunoști măcar un arhitect pe care aș putea să mă bazez pentru a realiza ceea ce îmi propui? întrebă tânărul suveran imediat ce ministrul terminase.

Partida era câștigată. Lisi tocmai obținuse câștig de cauză. Atingându-i coarda sensibilă a orgoliului, el nu făcuse decât să-i propună lui Zheng remediul pentru a-și potoli setea de faimă și acesta se aruncase asupra lui ca un tigru în fața căruia ai fi depus o oaie grasă.

– Maiestate, cred că am ceea ce vă trebuie. Lubuwei a folosit un excelent arhitect care a construit tot complexul ecvestru în mijlocul căruia și-a ridicat palatul, pe colina cu cai. Sunt sigur că acesta va accepta să devină constructorul proiectelor măriei voastre. De altfel, se poate refuza o asemenea propunere? răspunse Lisi, după ce se prefăcuse că se gândește pentru a nu-l lăsa pe rege să creadă că pusese deja la cale afacerea.

– Cum se numește?

– Cel despre care vă vorbesc se numește Perfect în Toate.

– Iată un xiaoming predestinat pentru un om de artă! Convoacă-l pe acest om, ca să vedem împreună ce vom putea face.

Lisi îi ceruse deja lui Perfect în Toate să fie pregătit, în caz că regele ar dori să-l vadă.

El cunoștea foarte bine legăturile lui Lubuwei cu acest talentat arhitect pe care negustorul îl „lansase", încredințându-i primul lui mare șantier de grajduri din lemn al cărui acoperiș avea forma unei carcase de corabie răsturnată. Recomandându-l astfel noului rege, el știa, de asemenea, că și-l apropia definitiv și își făcea din el un aliat de neclintit.

Câteva clipe mai târziu, Perfect în Toate, care aștepta la piciorul Turnului Memoriei, se alătură, îmbujorat de emoție, celor doi bărbați din balcon.

După prezentările de uzanță, noul rege al Qin-ului, destul de înfierbântat de discursul lui Lisi, începu să-l bombardeze pe arhitect cu întrebări.

– Ce monumente trebuie să construiască, după tine, un mare rege?

– Trebuie să se străduiască să construiască clădiri a căror formă să o amintească pe cea a universului. În acest fel, el va contribui la armonia generală, spuse sobru Perfect în Toate.

Nu prea știa ce poziție să adopte și ezita să se arunce.

– Și altceva? întrebă regele ai cărui ochi străluceau de excitare.

Discret, Lisi îi făcu semn că putea să-și dezvolte fără teamă argumentarea asupra căreia se puseseră de acord. Era vorba de a-l convinge pe Zheng să se lanseze într-o politică de lucrări monumentale, bazându-se pe exemplul prestigioșilor constructori ai dinastiilor străvechi.

– Dacă mă refer la cartea riturilor, *Zhouli*, din vechiul imperiu Zhou, capitala ideală a unui mare rege este înconjurată de un patrulater cu douăsprezece porți, câte una pentru fiecare lună a anului. În centru trebuie să fie Palatul Prințului, adică locuința Înălțimii Voastră, având în mijlocul ei o sală de audiențe în care va trebui să stați. Astfel, aveți control asupra întregului popor și nimic nu vă poate scăpa. Palatul va trebui să fie îndreptat cu fața către sud și cu spatele spre piața publică care se află întotdeauna la nord de centru, căci Înălțimea Voastră tolerați comerțul, fără ca totuși să le deschideți negustorilor porțile locuinței regale. Rezervați acest privilegiu țăranilor și soldaților. În orașul ideal, fiecare corporație, fiecare categorie socială dispune de un cartier care îi este în mod special afectat și nimeni nu trebuie să locuiască unde i se pare lui că e bine! Organizarea spațiului trebuie să fie copia fidelă a ordinii sociale.

– Toate bune și frumoase, dar noi suntem foarte departe de așa ceva! constată cu amărăciune suveranul.

Spectacolul capitalei sale aglomerate și colorate care, de obicei, îi plăcea, în ziua aceea îl cam agasa.

Era vorba de pădurea stufoasă de acoperișuri a orașului, inextricabila harababură a caselor și imobilelor în sânul căreia principalele sale artere colcăitoare abia își tăiau drum. Era exact inversul descrierii pe care arhitectul o făcuse cetății ideale! Xianyang era un haos urban unde toate clasele coabitau și se amestecau într-o fericită confuzie.

– Începând de azi, în cinstea fiecărei cuceriri militare de-a mele, voi pune să se construiască un palat comemorativ. Edificiul va avea stilul construcțiilor din teritoriul cucerit și voi putea profita de asta ca să-i pun să locuiască acolo pe unii dintre prizonierii de marcă.

Voi pune să se aranjeze Xianyang-ul, în așa fel încât să fie traversat de străzi mari și drepte! Voi avea grijă ca să nu se amestece cartierul negustoresc cu celelalte! clamă tânărul rege cu autoritate, în chip de bună rezolvare.

– Ideea mi se pare excelentă, dar am o altă sugestie să vă fac... răspunse atunci arhitectul, ceea ce îl costă o privire mânioasă a lui Lisi.

Perfect în Toate își privi camaradul uluit. Acesta profită de o clipă de neatenție a suveranului care își aranja cocul pentru a-i șopti la ureche arhitectului că trebuia mereu să se ferească să-l complimenteze pe regele Zheng, căci asta însemna că își permitea să-l judece, ceea ce el detesta.

– Ai vorbit de o sugestie? spuse regele ușor agasat.

Arhitectul, după ce ezitase o clipă, reluă cu o voce mai puțin sigură.

– Oh, e o idee de care se vorbește de mult timp, dar care n-a fost niciodată pusă în practică așa cum ar trebui...

– Ei bine, vorbește! Te ascult!

– În urmă cu ani de zile, unii suverani ai dinastiilor Zhao și Wei au început să construiască ziduri lungi din pământ amestecat cu pietre destinate să protejeze regatele de atacurile popoarelor din nord. De ce regele Qin-ului n-ar începe construirea unui adevărat zid de netrecut făcut din pietre tăiate cu grijă? El ar dovedi măreția și puterea imensului vostru regat! Qin-ul ar deveni astfel un veritabil sanctuar inviolabil.

– Și ce lungime ar trebui să aibă pentru a separa cu adevărat Qin-ul de popoarele barbare și de regatele inferioare?

– Ar trebui să se întindă pe mii de li! Ar fi un șantier imens, regele meu, care ar mobiliza zeci de mii de oameni pe un timp nedefinit.

– Dar cum vei face să lipești în mod solid pietrele unele de altele? Toate zidurile din pietre sunt distruse de ploi și de vânt! bombăni suveranul.

– Voi face un amestec din var, praf de piatră și fiertură de orez: pasta astfel obținută, care va servi de lipici, se întărește precum piatra.

– Ar fi șantierul vieții unui mare rege! plusă Lisi.

Uluit, regele ascultase fără să crâcnească sugestia lui Perfect în Toate.

El vedea deja, barând orizontul câmpiilor, al colinelor și al munților, de la cei mai arizi la cei mai luxurianți, acest Mare Zid impecabil făcut din pietre perfect dreptunghiulare care apăra Qin-ul de invaziile Xiang, amintind în același timp călătorilor care îi vor trece porțile despre puterea statului care îndrăznise să se lanseze într-o întreprindere atât de nebunească.

Lunga linie formată de acest Mare Zid ar fi la fel de puternică precum semnul primordial Yi, Unul, unitatea de bază a desenului celor opt trigrame și a celor șaizeci și patru de hexagrame ale *Cărții Mutațiilor* care semnificau mutabilitatea universului. Ridicarea Marelui Zid, era, de fapt, începutul lumii pe care regele Qin-ului avea s-o construiască.

Ce putea fi mai eficace, la urma urmei, și mai reprezentativ, pe deasupra, decât acest zid-frontieră care separa lumina de noapte, cultura de barbarie și Qin-ul de lumea de jos, pentru a-și impune numele și pentru a imprima durabil marca proprie?

– Perfect în Toate, te numesc începând de azi Mare Arhitect al Regatului Qin, spuse regele Zheng, făcându-i semn servitorului prezent să-i conducă pe cei doi oaspeți.

Rămas singur în balconul Turnului Memoriei, el își îndreptă din nou privirea spre orizontul colinelor și își imagină acest Mare Zid care, poate într-o zi, îl va bara

la fel de drept precum semnul orizontal Yi trasat de penelul pictorului. Atunci, fără îndoială, va fi devenit un rege foarte mare...

Îmbătat de dorința de putere, el își lăsă spiritul să rătăcească spre visurile de măreție și de cuceriri pe care viziunea acestui zid înalt le suscitase în el.

Va face din Qin centrul rozetei celor opt trigrame Bagua, care reprezentau respectiv pământul Kun, muntele Gen, apa Kan, vântul Xun, cerul Qian, aburii Dui, focul Li și tunetul Zhen.

Cu cele opt Bagua, posedai tot ceea ce îi era necesar naturii să fie natură. Regele țării Centrului va deveni atunci Sărbătoarea Supremă Taiji, acest minuscul punct nodal în centrul hărții celor șaizeci și patru de hexagrame ale Mutațiilor, locul exact unde se năștea mișcarea Yi care nu înceta niciodată. Acolo se amestecau toate Mutațiile pentru a forma Unul. Suveranul va deveni Inefabilul în jurul căruia se învârtea tot restul.

Să domine Universul: acesta era scopul pe care tânărul rege era pe cale să-l atingă.

Acesta era visul lui nebun.

*

Aranjată în cerc în jurul unui tripod brasero, vesela de bronz strălucea. Ea fusese lustruită ore în șir de majordomii și ofițerii serviciului Gurii.

– Sunt fericit că ai acceptat invitația și mă bucur să te am oaspete la masa mea, o, Roză Primăvăratică, spuse noul rege, înclinându-se în fața tinerei, bogat împodobită pentru această ocazie.

Vorbele erau perfect convenționale, potrivit etichetei regale față de care Zheng se conforma, neavând încotro, căci era vorba de o masă oficială. Dar

cuvintele pe care le rostise erau sincere, el chiar se bucura de această masă. O dovedea zâmbetul larg pe care îl afișa.

După ce refuzase nu mai puțin de trei invitații de a veni să ia masa cu regele, sub presiunea insistentă a tatălui ei care se temea să nu fie afectat de aceste refuzuri repetate, Roză Primăvăratică acceptă să se ducă, dar fără nici o plăcere, ca și cum ar fi fost o datorie.

Ea își făcu reverența, continuând să-l fixeze cu un aer ușor disprețuitor.

Regele Zheng comandase pentru această ocazie atât de așteptată cele mai sofisticate mâncăruri. Cum n-avea invitați la masă decât foarte rar, mulțumindu-se cel mai adesea cu ceva frugal, acest prânz regal căpătase o importanță cu totul specială. De trei zile, bucătarii regali trebăluiau întruna, cu stomacul strâns de emoție, mai concentrați decât călugării taoiști în meditație, bântuiți de frica de a nu rata un amestec sau un condiment ceea ce ar fi făcut ca felul lor de mâncare să fie trimis înapoi la bucătărie după ce ar fi fost gustat de șeful Ofițerilor Gurii, Pădure de Pinacluri. Și toți acești bucătari nepricepuți nu se vedeau exercitându-și în continuare meseria fără o mână, căci aceasta era pedeapsa dată în cazul în care un fel de mâncare ar fi fost refuzat și n-ar mai fi ajuns pe masa regală.

Bătrânul eunuc fusese rugat să reia serviciul, la care nu ținea atât de mult, după ani de zile de inactivitate pe care-i petrecuse plictisindu-se în această funcție pe care regele Yiren, foarte puțin preocupat de perfecțiunea culinară și negândindu-se niciodată să ceară să fie gustată mâncarea care i se servea, o lăsase să cadă în desuetudine.

După ce s-a plâns de această inactivitate, Pădure de Pinacluri fusese rugat de Lisi să-și reactiveze judecata. De când domnea Zheng, nu era de mirare că nu-și mai

suporta indigestia cotidiană, ocupat cum era de dimineața până seara să guste fiecare fel de mâncare și să consemneze pe un certificat dacă i se părea sau nu consumabilă de către rege. Cel mai adesea, mâncarea nu era nici măcar dusă pe masa regală, Zheng mulțumindu-se cu un pește fript și câțiva ignami* fierți.

Fără voia lui, Pădure de Pinacluri devenise astfel oaia neagră a echipelor culinare, chiar dacă până în prezent reușise să evite amputarea celui mai mic membru de ucenic bucătar. În acea zi, nici un ingredient, nici cel mai mic condiment nu lipsea din specialitățile preparate în bucătărie și compoziția elementelor fiecărui fel de mâncare semăna cu o caligrafie, într-atât grija pentru precizie și armonie părea să-i fi ghidat pe cei care le aranjaseră pe farfurii.

Mâncărurile fuseseră cu grijă etalate, după ordinea strictă prevăzută de ritualurile alimentare, pe vase Ding de bronz cu încălzitor integrat, ca să le conserve temperatura adecvată. Aceste vase Ding fuseseră special turnate pentru noul rege, având gravate în mod artistic, pe burta lor, numele lui și data nașterii, cea la care se presupunea că a fost conceput. Majordomi în ținută de gală le aduseseră în procesiune, apoi le așezaseră în mijlocul vastei mese pătrate acoperite cu o față de masă din mătase festonată și brodată cu phoenicși galbeni. Ceea ce era comestibil era înconjurat de ceea ce se putea bea. Toată suprafața mesei era ocupată de boluri și recipiente pentru libație Zun, pline ochi de apă parfumată și de ceai verde.

Masa regală reprezenta Universul, iar felurile de mâncare ar fi fost munții și câmpiile, în timp ce băuturile erau mările, lacurile și râurile.

---

* ignam – plantă exotică cu tuberculi mari, comestibili (n. trad.)

Se aflau acolo, printre altele, pateu din ficat și inimă de pui cu oțet, piure de colocazii* cu ceapă, țelină fiartă, Flori de Aur fripte, plămân de porc fiert și tăiat cubulețe, „carne galbenă" de bou, rață prăjită și fiartă, tendoane de picioare de porc cu ulei de susan, rulouri de dovleac ca niște șerpi cu piure de hemerocal*, crap înăbușit umplut cu carne de porc și ghimbir, țipari umpluți cu vin galben și ciuperci negre, ouă de rață afumate, Dinluo sau melci de râu cu sos roșiatic, precum și „orez cu opt lucruri prețioase" acoperit cu petale de magnolie prăjite. Pe un mic platou erau așezate dulciuri cu susan, cu piure de iuiuba, cu făină de castane și coajă de mandarină după care regele Zheng știa că Roză Primăvăratică era înnebunită.

Înainte de a rosti fraza rituală de bun venit, tânărul rege, foarte emoționat de prezența ei, hotărî să renunțe la eticheta după care trebuia să înceapă să guste bucatele cele mai îndepărtate de centrul mesei.

– Te sfătuiesc să începi cu rulourile de dovleac, sunt delicioase. Uite cum bucătarul le-a dat forma unui șarpe mic, îi arătă el vesel fiicei ministrului Legii și Numelor.

Roză Primăvăratică gustă din vârful buzelor unul din acele rulouri crocante și rumenite perfect, care erau înfășurate în jurul unei mici lamele de bambus ceea ce-ți permitea să le apuci fără să-ți arzi degetele.

Zheng ordonă unui servitor să-i servească fetei crap umplut cu carne de porc și ghimber, o mâncare regală pe care el o aprecia în mod deosebit. Bucătarii pregătiseră pentru această ocazie unul din cei mai frumoși crapi uriași pescuiți în mod expres în canalele Pavilionului Pădurii de Arbuști.

---

* colocazie – plantă tropicală cu rizomul bogat în amidon (n. trad.)

* hemerocal – plantă cu bulbi din familia liliacee, cu flori decorative galbene și roșietice (n. trad.)

– Cc părere ai?

Tocmai îi întinse o bucată de pește desprinsă delicat de pe burta crapului.

– Nu e rău, se mulțumi ea să răspundă, gustând un pic.

Conștient de îmbufnarea ei evidentă, el își propusese s-o înveselească. După ce încercase, în van, s-o facă să zâmbească, se hotărâse să aibă o atitudine mult mai prevenitoare față de ea, ca să-i arate că bunăvoința lui era sinceră. Astfel, el puse să-i fie arătate mâncărurile una câte una, de la cele mai sărate și piperate până la cele mai dulci, dar nici așa ea nu reacționă în nici un fel, nici în bine, nici în rău. Impasibilă în fața tuturor tentativelor lui de seducție, Roză Primăvăratică, ai cărei ochi nici nu clipeau, reușea de minune să-i arate tânărului rege profunda ei indiferență.

Bietul Zheng își imaginase, făcându-și din asta o bucurie, că ar putea în sfârșit să-i trezească interesul fetei acum că urcase pe tron. Cunoscându-i caracterul de frondă, el își jurase să-i arate, printre altele, că noul lui statut nu i se urcase la cap, crezând că ea o să-i aprecieze acest comportament modest.

Puțin surprins și destul de decepționat, el nu putea face altceva decât să constate totala opacitate a tinerei invitate la tentativele sale de seducție și la această modestie pe care și-o impusese. Nu se aștepta la atâta indiferență și răceală.

Era rege al Qin-ului, dar pentru Roză Primăvăratică nu era, în mod vizibil, decât Zheng. Își reprimă agasarea pe care o simțea încolțindu-i în inimă, spunându-și că nu trebuia să dea apă la moară îmbufnării ei. Făcu un efort să se stăpânească, încetă să o mai servească, își trase scaunul un pic înapoi și începu s-o privească zâmbind cât de frumos putea.

În hainele ei de gală și cu fețișoara aia obraznică, ea era și mai încântătoare ca de obicei. Conștientă că era

studiată, luase cu nepăsare o coajă de mandarină confiată și începuse s-o sugă. Buzele ei roșii formau un adorabil cerculeț încrețit pe care l-ar fi mușcat la rândul lui cu plăcere.

Reticența ei nu făcea decât să-i mărească dorința de a o îmbuna. El nu îndrăznea să și-o mărturisească, dar ceea ce simțea pentru fata asta era iubire.

Îi contemplă încă o dată fața ovală, a cărei frunte înaltă era scoasă în evidență de părul lung negru și strălucitor precum cărbunele de lemn, luminată de ochii castanii strălucind de inteligență, care încadrau, ca două agate tăiate cu grijă, un năsuc alb precum fildeșul ale cărui nări fremătânde îi dovedeau caracterul pasional.

Ea înghițise acum coaja de mandarină. Gura cărnoasă cu buze roșii ca un fruct de arbust rămânea din nefericire închisă. Roză Primăvăratică n-avea de gând să înceteze să facă mutre în fața regelui.

Zheng înțelese că era inutil să insiste mai mult: n-ar fi obținut nimic în plus de la ea. Decepția lui era imensă și, luat pe nepregătite, consideră că era mai bine să pună capăt acestor agape atât de puțin concludente. După atâtea laude și lingușiri pe care le primea întruna de la încoronarea lui, această întâlnire cu Roză Primăvăratică avea cel puțin meritul de a-l face să coboare de pe norul pe care curtenii și supușii din jurul lui îl cocoțaseră.

Să o cucerească pe Roză Primăvăratică n-ar fi, desigur, ceva fără importanță, dar pentru asta avea nevoie de metode și de timp. De altfel, temperamentul ieșit din comun al tinerei, ca și forța de caracter, dincolo de frumusețea ei, nu meritau?

Își simți inima bătându-i mai repede atunci când se apropie de ea. Îi adulmeca subtilul miros de parfum de iasomie. Se uită să vadă dacă slujitorul încă prezent era suficient de departe de ei ca să nu-i audă vorbele.

– Știi că țin la tine? îi șopti el fără a îndrăzni să o ia de mână.

Ea părea să se răsfețe cu o altă coajă de mandarină confiată și se prefăcea cu obstinație că nu dă atenție acestei confidențe, ba chiar că nici n-o aude.

– Mai mult decât crezi! adăugă el trist.

Ea încetă atunci să mai sugă mandarina, își întoarse fața spre el și îl privi cu insistență.

– Cum e să fii rege? îl întrebă din senin, nu fără oarecare bruschețe.

Vroia să-l sfideze și îl privi drept în ochi. Stupefiat de atâta îndrăzneală, el se apropie un pic mai mult de fată. Putea să vadă în irisul ochilor ei mici reflexii aurite ca niște raze minuscule ale unui soare al cărui centru ar fi fost pupila.

Se simțea atât de atras de această privire încât nu putu să facă altfel decât să răspundă cât se poate de sincer la întrebarea pe care i-o pusese.

– Oh, dacă ai ști! N-ar fi mare lucru, dacă n-ar fi imensa greutate care-mi apasă pe umeri. Și încă nu sunt rege decât de trei luni! mărturisi el cu un surâs vag.

Ea luă o gură de apă parfumată. Buzele ei umezite deveniseră acum roșii precum cireșele coapte. Auriul din privirea ei părea înceţoșat de furie.

– Vreau să știi un lucru, îl atacă ea, tatăl meu e tatăl meu și eu sunt eu!

Regele o privi cu stupoare pe tânăra obraznică. O asemenea duritate îl rănea. Argumentul, pe deasupra, i se părea înșelător. Faptul că ea crezuse de cuviință să-l amestece pe tatăl ei în asta i se păru un semn insuportabil de sfidare la adresa lui. Ca și când l-ar fi crezut capabil să se folosească de un asemenea mod de presiune ca să o facă să-i cedeze!

Atribuindu-i intenții atât de funeste, îl jignise. Depășise limitele decenței, era umilitor... El strânse pumnii ca să nu explodeze de furie.

– Înțelesesem asta chiar înainte să mi-o precizezi, răspunse cu brutalitate.

– Țineam totuși să ți-o spun, continuă ea calmă fără a se intimida câtuși de puțin.

Apoi, începu să mănânce, ca și cum nu se întâmplase nimic, o porție de crap umplut cu garnitură de „orez cu opt lucruri prețioase", servindu-se singură, sub privirea întunecată a lui Zheng.

– Cât de bune sunt toate astea! Am o foame de tigru! exclamă ea, înveselindu-se brusc.

Acum el era cel care, îmbufnat la rândul său, abia se atingea de mâncare.

– Ai comandat pentru mine bucate absolut delicioase. Îți mulțumesc din toată inima! susură ea fermecătoare.

După ce-și clăti gâtul cu ceai verde, ea ochi ultimul ou afumat de rață care orna piramida centrală din mijlocul mesei și îl luă cu delicatețe. Străpunse coaja la cele două capete, aspiră puțin gălbenuș, apoi i-l întinse tânărului rege ca să înghită restul.

El refuză politicos. Atunci ea se ridică și, ducându-se lângă Zheng, îi lipi oul de buze.

– Bea, e un fortifiant. Ca rege, vei avea nevoie de așa ceva! insistă ea în glumă.

47

Un soare strălucitor încălzea încet-încet cerul de azur pe care reflexia începea deja să-l facă să tremure ușor. Ziua se anunța radioasă.

Pe pajiștea imensă, Pește de Aur și Zhaogao se antrenau, sub supravegherea unui instructor, în tragerea cu arcul și mânuirea spadei.

Zhaogao privea cu interes și nu fără o oarecare tulburare mușchii încordați și strălucind de sudoare a lui Pește de Aur care se pregătea să nimerească în centrul țintei cea de-a opta săgeată.

– Dacă nu faci decât să te uiți la Pește de Aur, nu vei reuși niciodată să plasezi o săgeată în țintă! urlă instructorul în momentul în care rata cel de-al șaselea tir.

Cursurile de pregătire aveau loc la Academia Regală de Arte Marțiale. Această școală de corpuri și gesturi ocupa la periferia orașului un vast domeniu unde toți tinerii de familie bună de la Xianyang, fie că aleseseră meseria armelor, pe cea de funcționar sau chiar pe cea de literat, învățau să adopte acele posturi și să realizeze acele mișcări ale brațelor, capului și picioarelor care întăreau fizicul bărbaților, dar și forța lor mentală.

Din toate Artele Marțiale, tragerea cu arcul era cu siguranță cea care necesita cel mai mult concentrare și calm.

Trebuia mai întâi să faci numeroase exerciții de elongație Daoyin, menite să de destindă toți mușchii corpului. Într-adevăr, cel mai mic tremur al brațului sau al încheieturii, în momentul în care coarda de mătase se întindea, făcea, în mod sigur, ca săgeata să devieze de la axa traiectoriei ei. Tensiunea cordajului trebuia să fie continuă și măsurată cu grijă, ca să propulseze săgeata cu viteza ideală de penetrare a aerului. Această perfecțiune o atingeau numai cei care reușeau să-și concentreze suflurile în Câmpul de Cinabru inferior din josul pântecului, care era, așa cum îl descria *Cartea Centrului* a lui Laozi, rădăcina omului și locul în care se cuibărea spiritul său vital. Acolo se afla sursa primară a Energiei Chi, în ceea ce se numea Frumosul-Palat-care-păstrează-Esența.

Tragerea cu arcul, solicitând atât gândirea cât și mușchii, nu era nimic altceva decât un exercițiu de explicare a creării întregului univers.

- Aș fi mai puțin slab dacă aș putea să trag cu arbaleta. Din fericire, mânuiesc mai bine armele tăioase! se plânse Zhaogao care era mult mai puțin dotat decât Pește de Aur în această disciplină.

- Ești ca bietul Zheng... spuse râzând Pește de Aur. Îți amintești, era atât de nepriceput în tragerea cu arcul, încât nu mai folosea decât arbaleta pentru a concura împotriva mea!

Zhaogao schiță un zâmbet forțat care semăna mai mult cu o grimasă.

Se săturase ca peste tot, fie că era vorba de discipline fizice sau intelectuale, să suporte strivitoarea superioritate a lui Pește de Aur, dar era prea complexat pentru a i-o spune.

Ca toți băieții prea cocoloșiți de mama lor, Zhaogao era puțin expansiv și întreținea cu adolescenții de vârsta

lui raporturi complicate. Fetele nu-l interesau deloc. Nu îndrăznea s-o recunoască, dar avea o oarecare înclinație pentru băieți. Trupul puternic al lui Pește de Aur, de exemplu, nu îl lăsa indiferent. Geloziei și iritării față de acesta i se adăuga astfel ceva ce semăna cu atracția.

În ciuda acestui lucru, în trio-ul pe care îl formaseră pe când erau copii, Zhaogao nu ezitase să se coalizeze cu moștenitorul tronului care suferea, ca și el, de strivitoarea supremație a lui Pește de Aur, care dădea dovadă atât de îndemânare, cât și de forță în mai toate disciplinele.

În plus, Zhaogao și Pește de Aur, deși trăiseră sub același acoperiș, cel al palatului lui Lubuwei, nu fuseseră totuși crescuți împreună. Ei nu învățaseră niciodată aceleași lucruri în același moment. Zhaogao nu avusese privilegiul, precum Roză Primăvăratică, să fie admis la cursurile particulare regale ținute de venerabilul învățat Desăvârșire Naturală. El fusese ruda săracă a trio-ului, sau mai degrabă a cvartetului, dacă o puneai la socoteală și pe fiica lui Lisi.

Astfel că promiscuitatea cu Pește de Aur nu făcuse decât să-i exacerbeze acest sentiment de inferioritate pe care și-l alimentase de la cea mai fragedă vârstă față de acest rival pe care îl admira și pe care toți îl adorau pentru gentilețea, pentru bucuria de a trăi și pentru acel fel pe care îl avea de a comunica mereu cu ceilalți fără cea mai mică reținere și fără cel mai mic calcul.

Ca reacție, fiul lui Intenție Lăudabilă își cultivase latura taciturnă a caracterului său care făcea din el un copil dificil, mai degrabă morocănos. El se apropiase de bine, de rău de micuțul Zheng pentru a forma împreună coaliția mediocrilor împotriva celuilalt care reușea atât de ușor în toate. Inferioritatea lor în raport cu talentele copilului cu semn fusese unicul element care le cimentase alianța.

De când, urcând pe tronul Qin-ului, tânărul rege dislocase trio-ul, Zhaogao se trezise brusc fără un aliat veritabil. Când avea timp, adică în rarele momente când afacerile regatului îi mai lăsau timp liber, suveranul, conștient de singurătatea camaradului său, încerca totuși să continue să-l viziteze.

Cei doi tineri plecau atunci să călărească, în goană, pe colinele dimprejurul orașului, escortați de o duzină de gărzi regale.

Cu timpul, aceste cavalcade amicale începuseră să se rărească. Zheng era din ce în ce mai puțin disponibil, iar Zhaogao simțea că noile lui funcții îi schimbau caracterul. I se părea mai distant și, de fapt, mai puțin complice, ba chiar indiferent față de el. Puterea îl izola, încetul cu încetul.

Pentru a-și umple zilele, mai degrabă lenește, Zhaogao, spre deosebire de Pește de Aur care deborda de activitate, petrecea acum ore în șir la Academia de Arte Marțiale. În afară de tragerea cu arcul, practica lupta, exercițiile de respirație și mânuirea a tot felul de arme tăioase sau percutante. Nu înceta să se bată sau să se miște decât atunci când era epuizat. Pentru el, era un mod de a scăpa de tristețea care îl sufoca de când își dăduse seama că drumul lui Zheng îl părăsise definitiv pe al său și că ele n-aveau să se încrucișeze curând.

Așa că Pește de Aur avea în fața lui, în dimineața aceea, un Zhaogao morocănos și foarte irascibil.

– Zheng nu mai are nevoie să se spetească trăgând cu arcul... El dispune, dacă vrea, de toți arcașii militari ai țării! răspunse mai mult decât agasat Zhaogao.

– De ce atâta agresivitate față de mine? Ce am spus ca să fii în halul acesta de iritat? întrebă celălalt politicos, încercând să-l liniștească pe amicul său.

Zhaogao era prea mândru pentru a-i divulga prietenului său motivele acestei tulburări printre care se

afla, de fapt, în primul rând acest inextricabil amestec de atracție fizică și de gelozie pe care le simțea față de el. Așa că se mulțumi să-și arunce furios arcul pe jos și să-l lase singur acolo pe camaradul său.

Ca să-și calmeze nervii care îl făceau să fiarbă, se duse în sala rezervată exercițiilor cu greutăți de fontă, menite să dezvolte mușchii brațelor și ai torsului. Acolo, între două ședințe de mânuire a armelor, își petrecea el cel mai mult timp atunci când se afla la academie.

Complexat de constituția pe care o considera plăpândă, începuse să-și lucreze corpul pentru a-l face să semene cu acei tripozi de bronz cu motive rotunde sau colțuroase dar mereu proeminente.

Pe o etajeră lungă se aliniau, în ordine crescătoare, greutățile de fontă dintre care cea mai grea cântărea un dan* numai ea singură și cea mai ușoară o jumătate de jin*. Toate aveau formă de cilindri ușor lărgiți la bază, cu un fel de mâner în formă de pasăre care să-ți permită s-o iei și s-o ridici.

Zhaogao luă o greutate mijlocie care cântărea douăzeci de jin și începu s-o ridice și s-o coboare în cadență când cu o mână, când cu cealaltă, în ritmul bătăilor micului tambur pe care îl lovea instructorul din sala de forță. Tamburul era pus pe un soclu de bronz înfățișând o pasăre mitică care avea un cap cu coarne de cerb și un gât lung acoperit de solzi, iar corpul ovoid era susținut de picioroange terminate cu labe fine cu gheare ca cele de tigru.

La un moment dat, când din cauza efortului începu să transpire cu picături mari, simți cum mintea i se destinde. Mușchii, solicitați de mânuirea greutăților, se

* un dan = aprox. 60 kg (n.a.)
* un jin = aprox. 600 g (n. a.)

umflau văzând cu ochii și deveneau la fel de lucioși și de strălucitori precum tărtăcuțele lustruite de negustorii de legume care le vindeau pe tarabele lor. El constată cu satisfacție că volumul lor crescuse de la ultima ședință.

Se simți dintr-o dată mai puternic și asta îl reconfortă. Tot lucrându-i, bicepșii lui vor deveni mai duri și mai proeminenți. El nu va mai fi „Zhaogao slăbănogul". Nu va mai avea acele găuri în omoplați și acel stern vizibil care îl complexaseră încă din copilărie. În fiecare săptămână mușchii lui câștigau teren în defavoarea piperniciei lui! Nu era asta dovada clară că, dacă vroiai, puteai să-ți schimbi aspectul și să devii mai puternic în punctele unde erai mai slab?

De ce nu reușea, în aceste condiții, să scape de această insuportabilă inferioritate în raport cu acel tânăr rival căruia îi reușea totul fără să depună cel mai mic efort?

Începu să viseze la revanșa pe care ar putea în sfârșit să o ia asupra lui Pește de Aur. Pentru ca ea să fie eficace și să aibă sens, trebuia ca demersul lui să aibă un ecou pe lângă Zheng și, pe cât posibil, ca suveranul să accepte să-și sprijine fostul camarad. N-ar fi acesta și cel mai bun mijloc de a reînnoda cu el alianța împotriva celui pe care nu-l mai accepta a fi eternul rival?

Pentru a-și atinge scopul, se gândi, tot ridicând greutățile de fontă, că meseria armelor era poate calea cea mai comodă și mai ales cea mai accesibilă pentru el. Să devină înalt funcționar i se părea într-adevăr exclus, era deja prea târziu ca să mai dea examenele de gradul întâi și, în plus, acestea erau extraordinar de greu de trecut.

Când ajunse la două sute de ridicări de greutate, avea idei mai clare despre ceea ce vroia să facă: va începe prin a deveni campion în arte marțiale, nu în tragerea cu arcul unde rămânea cu siguranță la un nivel jalnic, ci de exemplu la sabie, pe care începea s-o

mânuiască cu dexteritate. Apoi, dotat cu această diplomă care valora cât oricare alta, va apela la rege ca să-i găsească un post pe măsura lui în armata Qin-ului, unde și-ar putea pune în valoare calitățile de luptător.

Atunci, ar începe să ducă campanii de cucerire și nu se îndoia că ar ajunge să câștige multe victorii. În urma succeselor obținute, va deveni un mare șef de oaste invidiat care l-ar fi ajutat foarte mult pe noul rege al Qin-ului să extindă granițele regatului dincolo de limitele actuale. Își și vedea hainele de gală acoperite de fanioane comemorative și numele înscris cum se cuvine de către analiștii regali la rubrica marilor fapte de arme! Recunoscut ca un erou național și salutat ca atare de mulțime atunci când s-ar plimba pe stradă, el ar avea în sfârșit legitimitatea care să-i permită să se situeze deasupra lui Pește de Aur...

Un zgomot sec precedat de o șuierătură și de o armonioasă notă muzicală îl făcu să iasă din acest vis cam pueril. El privi în direcția terenului de tir.

Pește de Aur, imperturbabil, își continua isprăvile și tocmai trăsese o nouă săgeată exact în mijlocul țintei.

Zhaogao observă cu invidie gesturile lente și perfect stăpânite ale modelului său inaccesibil, de la fixarea corzii în crestătura săgeții până la eliberarea acesteia, printr-o simplă depărtare a degetului arătător și al celui mare, moment în care se producea mereu același sunet.

Acest Pește de Aur, care poseda acea facultate foarte rară pe care o au unii indivizi capabili să-și stăpânească fără efort vizibil energiile și suflurile interne, îi păru dintr-o dată de o frumusețe insolentă. Deși îl ura, l-ar fi luat cu plăcere în brațe. Își imagina că îi mângâie umerii... Cu cât îl privea mai mult, cu atât își spunea că nu va reuși niciodată să tragă cu arcul în acel mod atât de elegant. Era în același timp o muzică

și un dans. Aproape că era muzica și dansul iubirii, chiar aceea pe care *Shijing* o făcea să cânte între tineri și tinere în momentul venirii Primăverii.

Se înfioră.

Pentru a-și duce la bun sfârșit proiectul, trebuia să-l deteste, să fie gelos și nu să se îndrăgostească de el!

*

Când bătrânul învățat Desăvârșire Naturală intră precum o umbră discretă, noul rege al Qinu-ului patrula prin vastul birou care fusese al strămoșilor săi.

Era modul lui Zheng de a se gândi.

Domnea doar de șase luni, dar se mulase pe funcția supremă cu atâta naturalețe încât unii curteni nu ezitau să pretindă că urcase deja pe tron chiar înainte de a se naște!

Suveranul tocmai se așezase în spatele biroului și mânuia o mică lampă cu ulei, din bronz, care avea forma unui berbec culcat. Ideograma „Yang", care desemna berbecul, era foarte apropiată ca grafie de cea care semnifica „fast" și „de bun augur". Astfel, prin forma împrumutată de la acest animal, lampa cu ulei a regelui era menită să-i aducă toată fericirea din lume.

Preaînțeleptul Conservator din Pavilionul Pădurii de Arbuști nu cunoștea motivele convocării sale, motiv pentru care simțea o ușoară înțepătură în inimă, când regele, despre se spunea că este atât de crud și de imprevizibil, începu să vorbească lent.

– Militarii pun mereu pe primul plan acțiunea în detrimentul pregătirii și reflecției. Greșesc! Vreau să te întreb despre lucrarea valorosului Sunzi, *Arta războiului*. Mă gândesc la lansarea unor mari ofensive militare și aș dori să mă inspir din acest teoretician.

Bătrânul învățat își reprimă un suspin de ușurare. Nu era vorba decât de ceva banal. De ani de zile, el obișnuia să fie un fel de bibliotecă orală pentru prinții care, asemenea bătrânului rege Zhong, binevoiau să apeleze la știința lui. În ceea ce-i privește pe Anguo și Yiren, ei se abținuseră să-l consulte. Dar asta fiindcă nu fuseseră niciodată în stare să gândească singuri. Desăvârșire Naturală își amintea că îl impresionase adesea pe regele Zhong prin memoria lui bogată care îi permitea să reproducă imediat citatele cele mai pertinente.

De aceea, consideră bine să declame din acest autor prima frază care îi veni în minte:

– *„În arta militară, fiecare operațiune comportă unele părți care presupun lumina zilei și altele care, dimpotrivă, presupun secretul absolut. Nu servește la nimic să le stabilești dinainte: totul depinde de circumstanțe."* Și adăugă: *„Comanda unei armate numeroase este același lucru cu cea a unei trupe mici!"*.

- Dar unde e strategia militară în ceea ce ai spus? întrebă regele aplecându-și ușor fața către cea a bătrânului înțelept.

Venerabilul învățat, a cărui vedere slăbea, remarcă cele două agrafe de bronz în formă de șarpe de apă incrustate cu aur și cu fir de argint cu care era prinsă lunga mantie de in galben verzui pe care suveranul o purta pe umeri.

– Maiestate, șerpii de apă, ca cei pe care-i purtați, sunt capabili să prindă pești de zece ori mai mari ca ei!

– Ce vrea să spună asta?

– La război e ca și în rest. Trebuie să faci dovada inteligenței și a bunului simț. Calitatea, cu condiția să dispui de minimul necesar, primează mereu asupra cantității.

– Dar astea nu sunt decât banalități!

– Fără îndoială, dar asta este lecția lui Sunzi!

– Și de ce este strategia asta atât de celebră? întrebă iritat noul rege al Qin-ului.

– Să nu te opui frontal cursului lucrurilor, ci să încerci să te aliezi cu forțele adverse pentru a le întoarce mai bine. Să studiezi bine terenul pe care se va desfășura lupta și să-l clasezi într-una din cele nouă categorii ale lui Sunzi: într-un „loc ușor" nu trebuie să-ți stabilești tabăra, în timp ce într-un „loc grav și important" trebuie să iei în stăpânire tot ce se găsește... Într-un „loc de moarte", nu trebuie deloc să eziți să te lupți... Și tot așa, continuă, imperturbabil, Preaînțeleptul Conservator.

– Dar cum poți determina dinainte natura unui teren pe care o să te lupți? se interesă tânărul Zheng care părea un pic mai convins de ultimele citate ale venerabilului învățat.

– Geomanții sunt acolo pentru asta. Lor le revine sarcina de a spune ce reprezintă formele stâncilor și ale pământului dintr-un anume loc. O fac cu ajutorul mesei lor de divinație Shi, formată din două bucăți de lemn, una pătrată, reprezentând pământul, și cealaltă rotundă, simbolizând cerul și învârtindu-se în jurul propriei axe.

– Asta înseamnă că, dacă aplic principiile Fengshui la câmpurile unde urmează să aibă loc bătălia, armatele mele vor avea de câștigat?

– Evident, Maiestate. Nu e de ajuns doar un general bun, cai și arcași buni. Trebuie ca toate astea să se integreze în armonia generală a lui Yin și Yang, precum cele Cinci Elemente așa cum sunt ele descrise în *Shujing*: apa care înmoaie, cade de sus și devine sărată; focul care arde, se înalță și devine amar; metalul care se supune mâinii omului, se contorsionează și devine acru; lemnul care se lasă îndoit și sculptat, apoi devine acid; pământul care se însămânțează pentru a da recolta și

devine în cele din urmă dulce. Prințul meu, războiul va fi câștigat de cel care va ști să-l acordeze la Marele Suflu al Universului.

Dialogul continuă îndelung.

Începea să se întunece. Prin văzduh, se auzeau strigăte stridente de rândunele care veneau să se cuibărească în chiparoșii din curtea principală a Palatului Regal. Desăvârșire Naturală, având impresia că interesul tânărului rege scădea, consideră că era poate timpul să pună punct acestei conversații.

Dar suveranul avea alte gânduri. El vroia să continue să-i testeze știința și memoria interlocutorului său.

– Acum că am vorbit de Sunzi și de a sa *Artă a războiului*, ai putea să-mi spui măcar câteva cuvinte și despre Xunzi, filozoful? Am auzit că ar fi fost atât de renumit, încât a fost numit pentru câtva timp profesor de filozofie politică la Academia Jixia. Ba chiar cred că ministrul Legii și al Numelor a avut ocazia să-i frecventeze cursurile.

– *„Oamenii iubesc și detestă aceleași lucruri, dar lucrurile pe care le caută sunt numeroase și din această cauză cei care doresc aceste lucruri sunt la fel de numeroși, astfel că lucrurile dorite sunt rare. Această distorsiune provoacă în general conflictele. Pentru a remedia situația , este suficientă ierarhizarea societății în straturi bine delimitate în care fiecare trebuie să rămână la locul lui. Soldații cu galoane și funcționarii trebuie să fie educați prin Muzică și Rituri, iar poporul prin Legi și Reguli!"* Acesta este citatul din Xunzi care mi-a venit în minte, răspunse bătrânul învățat imperturbabil.

– *Muzica pentru unii și Regulile pentru alții... Îmi place cum sună! Dar totuși acest Xunzi poate fi considerat un legist veritabil?*

– Nu chiar. Filozofia lui se bazează pe o concepție a ierarhizării societății. Xunzi se înscrie mai degrabă într-o strictă tradiție confucianistă, chiar dacă se arată pesimist în legătură cu natura umană în care nu are deloc încredere.

– Împărtășesc întru totul o asemenea părere! Un rege nu trebuie să aibă încredere decât în el însuși, mormăi tânărul rege.

Vorbise totuși suficient de tare pentru ca bătrânul învățat să-l audă. În acel moment, el se hotărî brusc să lase la o parte aceste informații pentru care îl chemase, de fapt, pe bătrânul înțelept.

– Am hotărât de asemenea să ridic un imens zid care va proteja regatul Qin de invaziile barbarilor din Nord.

– Ați vorbit cu un geomant? se hazardă să întrebe acesta din urmă timid.

El nu era departe de a considera că un asemenea proiect, atât prin bulversarea peisajului pe care urma s-o provoace, cât și prin numărul mare de muncitori care ar fi necesari pentru a-l ridica, era o pură nebunie megalomană.

Întrebarea lui îl luă pe nepregătite pe tânărul rege care păru să se încrunte. Apoi, după ce luă iar în mână micuța lampă cu ulei în formă de berbec culcat, el se afundă în fotoliu.

– Puțin îmi pasă de geomanții tăi! Acest zid nu poate fi decât benefic pentru regatul Qin. Ceea ce hotărăște regele trebuie executat!

– Maiestate, este o construcție care riscă să împiedice unele râuri să curgă...

– Spui tâmpenii! îi aruncă regele furios.

Desăvârșire Naturală înțelesese că era mai bine, în acest stadiu, să nu mai răspundă și să se oprească acolo cu discuția. Se ridică pentru a arăta că era gata să plece.

Dar Zheng nu terminase. Nu-i fusese greu să-și dea seama de reticențele manifestate de Desăvârșire Naturală, iar acum spumega de furie.

– Am uitat să-ți spun ceva important, îi zise el bătrânului învățat pe un ton amenințător. Urăsc cărțile! Nu sunt de cele mai multe ori decât niște fleacuri, cu excepția faptului când sunt capabile să conducă ființele credule la cele mai rele excese!

Preaînțeleptul Conservator, care trăia în mijlocul rulourilor de bambus, pe care le compila, clasa sau recopia de dimineața până seara, și pentru care supremația celor scrise asupra restului nu se punea în discuție, preferase să tacă. Ar fi fost incapabil să-și dea seama dacă imprecațiile regelui erau doar o provocare sau dacă el gândea sincer ceea ce-i spusese.

Pentru a încerca să se convingă care era adevărul, Desăvârșirea Naturală începu să-l studieze pe suveran. Furia lui nu părea deloc jucată. De data asta, Zheng se lăsase în mod vizibil eliberat de toată violența pe care o avea în suflet.

Acest lucru îl înspăimântă până în măduva oaselor.

Unde ajunsese așadar tânărul elev studios căruia el crezuse că-i inoculase dragostea pentru textele vechi, pentru *Patru Cărți* și pentru *Cinci Clasici*?

Qin-ul avea un rege care nu credea decât în el însuși; un rege care ar fi în stare să facă tabula rasa din toate tradițiile ancestrale; un prinț care va disprețui toate legatele imemoriale pe care cohorte de literați și le transmiteau, cu îndărătnicie, din generație în generație, de secole; un suveran care pretindea că abolește Istoria!

Bătrânul învățat, care se considera, pe bună dreptate, depozitarul acestor comori referitoare la regat, avea lacrimi în ochi. Ca să n-o arate, îl salută pe rege cu capul plecat, apoi se retrase cu spatele.

Zdrobit ca un copac lovit de fulger, el se întoarse mergând încet în Turnul Memoriei. Nu-şi făcea nici o iluzie. De acum înainte, ştia.

Regatul Qin era guvernat de o fiinţă pe care nimic, nici în rău, nici în bine, n-o va putea opri vreodată.

*

Era pentru prima oară, de când Zheng urcase pe tron, că venerabila confrerie a Cercului Phoenix se reunea în plen pentru a delibera.

După cum era obiceiul, preşedintele ei, Verigă Esenţială, luă primul cuvântul.

– Dragi prieteni, bun venit tuturor! Un nou rege a urcat pe tronul regatului Qin. Îl cunoaştem puţin, dar e deja clar că nu seamănă deloc nici cu Anguo, nici cu Yiren. Regele Zheng ştie ce vrea. Pentru noi, eunucii, situaţia se schimbă. Ieri, aveam suverani slabi, nu prea atenţi şi, ca să spunem drept, uşor de manipulat. Astăzi, avem de-a face cu un prinţ care nu se va lăsa îmbrobodit de nimeni. Este un context nou care impune o atitudine nouă din partea noastră...

– Asta înseamnă că suntem deja pe cale de dispariţie? Declinul nostru se anunţă de mult timp! glumi o voce piţigăiată.

Aceste vorbe avură darul să facă să râdă această asistenţă colorată şi zgomotoasă, îmbrăcată în mătăsuri ţipătoare şi parfumată cu mirosuri ameţitoare, care se înghesuia în atmosfera prăfuită a obişnuitului hambar dezafectat.

– În ceea ce mă priveşte, va fi mai degrabă invers! Se poate spune că mi-am reluat serviciul! N-am gustat niciodată atâtea mâncăruri ca acum, de când Zheng a devenit rege. O să mor de indigestie! gemu caraghios Pădure de Pinacluri.

Cocoțat pe coturnii a căror parte de piele neagră gofrată era artistic încrustată cu flori roșii de lotus, el își afișa, în toată splendoarea, pântecul impozant, întins și umflat, ca o ploscă pentru libații.

– După câte se spune, că noul rege se va sprijini mai mult pe Lisi decât pe Lubuwei, înseamnă că legismul va triumfa în Qin, avansă cu acreală Cuțit Rapid a cărui calviție galopantă îl făcea să semene cu acele păsări uriașe lipsite de pene care stau mereu la marginea gropilor de gunoi.

– Relațiile dintre tată și fiu sunt adesea foarte complexe, pufni un individ destul de scund, îmbrăcat din cap până-n picioare în mătase roșie.

– De ajuns! tună Verigă Esențială. Aceste bârfe continuă să circule la Xianyang fără să existe nici cea mai mică dovadă. De altfel, asta nu schimbă cu nimic situația regatului Qin. Acest rege tânăr nu se simte dator cu nimic nimănui!

– Când va veni ziua aia, mă gândesc mai ales la faptul că se va termina cu Lubuwei, murmură gânditor Verigă Esențială, cu o voce atât de scăzută, încât nu-l auzi nimeni.

– Ministru al Legii și al Numelor! Poți tu, dragă Verigă Esențială, să ne explici ce vrea să însemne această nouă funcție? întrebă atunci un tânăr eunuc cu o figură simpatică, care, fiind de curând castrat, asista pentru prima oară la discuțiile confreriei.

– Lisi, ca și regele Zheng, de altfel, este un adept al teoriei legiste. Chiar a devenit bardul acesteia. Cum tu ești nou printre noi, o să-ți explic în ce constă această teorie, scuzându-mă dinainte față de prietenii noștri, căci ei știu deja foarte bine ce o să spun.

– Îți mulțumesc, zise politicos tânărul și proaspătul eunuc.

– Seniorul Shang, zis Shang Yang, a fost printre primii care a organizat populația din Qin, în așa fel încât cei care aduceau servicii statului, fie că erau civili sau militari, aveau dreptul la prebende. Asta se întâmpla acum un secol. De atunci datează primele victorii ale regatului nostru. El a creat douăzeci și unu de grade de noblețe pentru fapte militare. El a ridicat Regula deasupra tuturor celorlalte lucruri. Se poate spune că a fost primul practician al legismului. Pentru un legist, Statul, al cărui instrument este Regula pe care acesta o încarnează este mai presus de întreaga societate și de toate interesele particulare.

– Dar ce se întâmplă cu poporul în acest caz? se îngrijoră tânărul.

– Cetățeanul, individul este subjugat, căci el își apără în mod obligatoriu interesul său particular care este, firesc, contrar celui al statului. Un legist se teme deci de individ ca de ciumă! Cetățeanul devine dușmanul din interior. Totul trebuie să conducă la supremația Statului.

– Și regele?

– Regele nu este decât ceasornicarul ultim al acestui mecanism complex a cărui funcționare este fondată pe tiranie și constrângere. Pentru a rezista, îi este de ajuns să înșele și să-și ascundă jocul ca să dejoace comploturile puse la cale de cei apropiați. În Statul legist, pericolul nu vine niciodată de la popor, prea supus pentru a se revolta, ci mai degrabă de la rivalii suveranului care vor încerca să-i ia locul! Astfel, cel mai eficace rege este acela care se abține să cedeze cuiva vreodată fie și cea mai mică bucată din puterea sa. Iată un rezumat rapid a ceea ce propovăduiește filosofia legistă...

Asistența, uluită, ascultase cu atenție violenta diatribă a lui Verigă Esențială. Remarcile se făceau

auzite, pendulând între persiflajul legismului și teama că această concepție a puterii va prinde la aceste creaturi care, nefiind considerate nici cetățeni, nici agenți ai Statului, se simțeau mai în largul lor în compromis și negociere decât în totalitarism.

– În fond, tu nu ne anunți nimic altceva decât că vor veni timpuri foarte nefericite pentru poporul din Qin! zise eunucul nou castrat.

– Nu mă îndoiesc că regele nostru va face din Qin statul cel mai puternic printre marii și puternicii săi vecini. Dar nu cred că poporul va avea vreun profit din asta..., crezu bine să precizeze Verigă Esențială.

– Spusele tale sunt exagerate... Încă puțin și propovăduiai sedițiunea și revolta ilustrei noastre confrerii! strigă, acid ca o bucată de lămâie, Cuțit Rapid.

– Lecția pe care o dai sună rău în gura ta, îi replică sec Verigă Esențială ca să-l facă să tacă.

Era și un mod să-l facă să înțeleagă că n-avea nici un interes să meargă mai departe dacă nu vroia să dezvăluie în adunarea plenară a confreriei trecutul său tulbure de spion recrutat la curtea din Qin de către serviciile regatului Chu, despre care deținea dovezi irefutabile.

În fapt, chiar dacă Cuțit Rapid nu mai era, de la moartea lui Efluvii Negre, ceea ce se poate numi un agent activ al acestui stat dușman, Verigă Esențială avea destule să spună ca să-l conducă la eșafod pe chirurgul șef care îi castra pe bandă rulantă pe candidații eunuci.

Acesta, care înțelesese că n-avea nici un interes să meargă mai departe, lăsă capul în jos și se încruntă. La rândul său, Pădure de Pinacluri, căruia nu-i displăcea acum s-o facă pe bătrânul înțelept, luă din nou cuvântul.

– Au trecut de-abia șase luni de când Zheng domnește deja peste Qin cu o mână de fier. Propun să

ne dăm întâlnire peste încă șase luni pentru a judeca mai bine evoluția lucrurilor și să ne gândim atunci ce se impune să facem. La urma urmei, tânărul nostru suveran ar putea la fel de bine să sfârșească prin a renunța la aparițiile publice! Amintiți-vă de regele Zhong. Unii dintre voi l-au cunoscut. Unul de-i noștri, eunucul Drept Înainte, era de altfel Marele lui Șambelan. Începuse să domnească în maniera tânărului Zheng. Se interesa de cele mai mici detalii și neîncrederea lui nu era egalată decât de autoritarismul lui. La sfârșitul vieții, devenise un bătrân atât de obsedat de căutarea nemuririi și de plăcerea sexuală, încât nu se mai ocupa decât de departe de afacerile regatului Qin, le aminti el.

– Dar regele Zheng este măcar capabil să se îndrăgostească de o femeie? întrebă foarte tânărul membru al confreriei pe care vârsta îl făcea să fie cam naiv.

– Micuțule, poți să-mi amintești numele tău? întrebă Pădure de Pinacluri.

– Sunt Foc Arzător, acesta este xiaoming-ul meu!

– Ei, bine, dragul meu Foc Arzător, pui o întrebare pertinentă, rânji bătrânul eunuc cu pântecul rotunjit.

Câteva icneli și râsete izbucniră ici și acolo, contribuind la destinderea atmosferei care era mai degrabă apăsătoare.

– Există la Xianyang o persoană care nu-l lasă pe Zheng indiferent. Agenții mei au putut să verifice asta. Este fiica ministrului Legii și Numelor, mărturisi atunci Verigă Esențială.

– Hotărât lucru, Lisi este peste tot! Iată că acum acționează prin intermediul fiicei lui... Nu mai e ministrul legii și al Numelor, este ministrul Omniprezenței! zise vocea pițigăiată, încântată de

ilaritatea pe care vorbele lui o declanșaseră în sânul acestei asistențe unde toți se prăpădeau acum de râs, uitând de frică.

– Nu sunt sigur că tânăra Roză primăvăratică este genul care să se lase dusă de nas, nici măcar de tatăl său. Seamănă cu mama ei, defuncta Neclintita Stea de Răsărit, care avea un caracter afurisit și nu ezita să i se împotrivească soțului ei Lisi mai des decât o făcea el, preciză Verigă Esențială.

– Defunctă? Dar de ce-a murit? se interesă mirat Foc Arzător care, venit recent la Xianyang dintr-o provincie înapoiată, nu știa mare lucru despre misterele curții regatului Qin.

– O crimă oribilă, dar total neelucidată, spuse Pădure de Pinacluri. Cadavrul pe cale de putrefacție a acestei nefericite a fost găsit într-o groapă de gunoi. Asasinul e încă în libertate...

– În Qin, e zadarnică strădania de a avea un Stat legist și polițienesc, există mereu, ca și în alte părți, crime nepedepsite. În ciuda multiplelor anchete și a numeroaselor urmăriri efectuate în zilele de după găsirea corpului, Biroul Zvonurilor n-a reușit niciodată să elucideze circumstanțele morții lui Neclintită Stea de Răsărit care a lăsata-o orfelină pe drăgălașa Roză Primăvăratică, adăugă gânditor Verigă Esențială.

– Nu e niciodată prea târziu pentru redeschiderea unei anchete! Ce aștepți ca s-o faci? zise cu acreală Cuțit Rapid, adresându-se șefului Biroului Zvonurilor.

– Fără îndoială. Dar poate că e mai bine, ținând cont de ce se întâmplă la Curte și de ceea ce am vorbit, să lăsăm lucrurile așa, răspunse enigmatic Verigă Esențială.

Era clar, președintele Cercului Phoenix știa mai mult decât voise să spună. El luă pentru ultima dată cuvântul.

– Întâlnire după șase luni! Vom fi aici ca să facem bilanțul cu toată detașarea necesară. Până atunci, dragii

mei prieteni, purtați-vă frumos și mai ales aveți grijă de „cutiuța voastră de comori" care rămâne mereu bunul vostru cel mai de preț!

Ultima lui aluzie la părțile lor intime, pe care le păstrau cu toții încuiate într-o minusculă cutie de care nu se despărțeau niciodată, declanșă o nouă ilaritate generală.

Verigă Esențială avea darul să destindă atmosfera cea mai apăsătoare.

Tânărul eunuc Foc Arzător privea acum admirativ la ilustrul său confrate mai în vârstă și-i zâmbea. Verigă Esențială, care îl găsea foarte simpatic, îi zâmbi și el.

Atunci, înseninat, Cercul Phoenix se dispersă silențios în noaptea neagră.

48

Puteau să audă cum, din când în când, caii loveau puternic cu copitele în scândurile staulelor lor situate chiar sub platforma care le suporta tăvălelile amoroase.

Mirosul amețitor de grajd nu-i împiedica să se dăruiască unul altuia cu înflăcărarea primelor întâlniri.

– Grădina ta Intimă este la fel de netedă și parfumată precum petala unui nufăr alb... Am senzația că de-abia ieri te-am părăsit, când de fapt au trecut zece zile fără să putem, măcar o dată, să ne dăruim unul altuia, murmură Lubuwei la urechea lui Zhaoji în timp ce introducea un deget, apoi încă unul între labiile fine și rozalii ale Ultimei ei Fante de unde simți instantaneu cum irumpe un șuvoi cald.

– Spui asta de fiecare dată! Cât o să te mai plângi? reuși să-i răspundă râzând Zhaoji, pe care plăcerea de care se simțea cuprinsă o împiedica să-și articuleze fraza cum trebuie.

Câteva clipe mai târziu, perla fină de la inelul bijuteriei care îi era prinsă de buric începu să vibreze asemenea clopoțelului folosit într-un templu pentru alungarea spiritelor malefice. Pântecul îi fu scuturat de lungi spasme de plăcere, precum suprafața unui lac atunci când vântul face să apară valuri.

Incapabilă să mai rostească vreun cuvânt, Zhaoji se lăsa, fără cea mai mică reținere, în seama degetelor

experte și a buzelor arzătoare ale lui Lubuwei, care nu se mai săturau să exploreze cele mai mici unghere ale acestui trup splendid pe care îl descoperea cu aceeași emoție și curiozitate ca prima oară. Ea era în întregime goală. Picioarele desfăcute îi atârnau de pe bancheta îngustă pe care el o întinsese. Tălpile i se mișcau înainte și înapoi, frecându-se de podeaua acoperită cu paie, însoțind armonios mișcarea de du-te vino pe care o executa Tija de Jad a bărbatului căruia i se dăruia.

De la moartea lui Yiren, Lubuwei și Zhaoji își reluaseră în mod cât se poate de firesc întâlnirile amoroase. Ele erau una mai copleșitoare decât alta, făcându-i să regrete, chiar dacă nu îndrăzneau încă să și-o mărturisească, că puseseră la cale acel simulacru de paternitate a regelui Yiren care îi despărțise. Această sete de nepotolit pe care o simțeau unul față de celălalt îi făcea să semene cu acele plante plăpânde care, lipsite mult timp de ploaie, atunci când se simțeau inundate, vedeau cum apar mugurii florilor.

Reîntâlnirea lor avusese loc în ziua urcării pe tron a regelui Zheng. În seara aceea, după îmbrățișarea de neuitat care îl făcuse pe iubitul ei să-și piardă orice capacitate de rezistență, Zhaoji reușise să-i smulgă lui Lubuwei discul Bi negru înstelat pe care i-l dăruise apoi fiului ei, în speranța că-i va proteja domnia.

Acesta nu-și dădu însă seama de importanța acestui gest și Zhaoji, care avusese atât de tare senzația că-i smulsese o coastă iubitului ei privându-l de discul său de jad pentru a-l da copilului lor, nu îndrăznise să-i împărtășească decepția.

După această primă întâlnire amoroasă, pentru părinții noului rege fusese mult mai dificil să se vadă între patru ochi. Zhaoji era încă regina mamă îndoliată, iar Lubuwei prim-ministrul regatului. Ca orice regină mamă, Zhaoji era obligată să poarte doliu după soțul defunct.

Din fericire, nu se pusese niciodată problema să fie îngropată de vie cu Yiren, așa cum se întâmplase cu Huayang la moartea lui Anguo, pentru simplul motiv că trupul neînsuflețit al regelui, ucis în mod misterios la o vânătoare de tigri, nu fusese niciodată găsit în pădurea de mesteceni unde îl asasinase Anwei.

Pentru a remedia această absență, după ce-i consultase pe cei mai eminenți specialiști în ritualuri funerare, Curtea hotărâse să înlocuiască trupul defunctului cu o efigie de lemn sculptată după chipul lui. Astfel, ar fi fost profund ilogic ca o sculptură inertă să fie însoțită de trupul viu al soției. Se hotărâse așadar ca în mormântul regelui Yiren să fie așezate doar figurine Mingqi din teracotă, din lemn lăcuit și din lemn vopsit. Una dintre ele, puțin mai mare decât celelalte, va avea chipul lui Zhaoji.

Pentru ca sculptorul s-o poată realiza, ea îi pozase ore întregi.

În condiții normale, ca orice văduvă regală, Zhaoji ar fi trebuit să îmbrace haina grea și aspră de doliu Zhancui, o mantie fără mâneci făcută din lână groasă și lipsită de cusături pe care trebuia s-o poarte trei ani; din cauza absenței trupului neînsuflețit al soțului – ceea ce îi permisese să-și exprime îndoiala, chiar dacă infimă, asupra morții lui –, ea obținuse permisiunea pentru haina Qicui, din cânepă mai puțin groasă și cu cusături, pe care o îmbrăcase la ceremonia de înscăunare a fiului ei și pe care era obligată să o poarte timp de trei luni.

Ea nu-și arunca pelerina Qicui pe umeri decât atunci când ieșea, ceea ce nu o împiedica deloc, când era în apartamentul ei, să continue să se gătească cu haine somptuoase și elegante din garderoba făcută pentru a-i pune în valoare formele senzuale.

Se văzuse totuși obligată să îndeplinească, sub stricta supraveghere a funcționarilor din Biroul

Ritualurilor, toate riturile mortuare prescrise de *Cartea Riturilor* – erau mai mult de cinci zilnic! –, care punctau primele o sută de zile de după înmormântare, la sfârșitul cărora arderea unei plăci votive având înscris pe ea numele defunctului o elibera în sfârșit pe soția îndoliată de apăsătoarele ei obligații.

Pentru a putea să se revadă și să petreacă puțin timp împreună, amanții fuseseră constrânși să uzeze de mii de subterfugii, asemenea tinerilor îndrăgostiți obligați să se folosească de șiretlicuri pentru a se iubi pe ascuns! Ca să evite orice bănuială a celor din anturaj, era bine să nu fie văzuți niciodată împreună, nici la unul acasă, nici la celălalt. O regină îndoliată n-ar putea fi bănuită că are o relație vinovată cu prim-ministrul soțului ei decedat.

Lubuwei dibuise așadar un cuib al dragostei sub acoperișul micului grajd situat în partea de jos a colinei cu cai, unde erau ținuți cei mai frumoși armăsari Akkal tekle atunci când iepele erau gestante și acești impetuoși masculi în călduri ar fi constituit un pericol pentru ele înainte de fătare.

Această clădire modestă, construită din lemn de catalpa, ascunsă după un șir de acacia centenari, nu se vedea de departe. Întrucât era izolată de marile herghelii, se putea ajunge la ea în mod discret. Acolo, deasupra acestor căluți plini de energie cărora li se spunea „cerești", fiindcă erau ieșiți din încrucișarea cu armăsari sălbatici din înalții munți de Vest, cuplul reunit din nou, își fura din timp, atunci când putea, una sau două ore de dragoste pasională.

Acum, Zhaoji, care juisase deja de trei ori, își pusese picioarele pe umerii iubitului ei, oferindu-i-se precum unul din acele vase de libații Hu căreia i-ai fi ridicat capacul pentru a-l goli dintr-o dată de delicioasa-i băutură. O picătură de Licoare de Jad, la fel de

strălucitoare și albă ca o piatră de lună – dar era a ei sau a lui Lubuwei? –, împodobea, ca o ultimă și inefabilă ofrandă a Energiei Primordiale Chi, labiile desfăcute ale Fantei ei Intime.

Între Zhaoji și Lubuwei, nu se punea problema ca fiecare să-și rețină în el însuși Umoarea Esențială, așa cum făceau adepții taoismului amoros. Ei formau Unul dăruindu-se și nu abținându-se.

Lubuwei luă delicat ofranda cu vârful limbii, apoi o sărută lacom pe Zhaoji, șoptindu-i tandru la ureche:

– Energiile noastre, ca și Sevele de Jad, sunt acum amestecate una cu cealaltă! Cât de bine este să ne unim astfel Yin-ul tău și Yang-ul meu!

Atunci Zhaoji se hotărî să aibă inițiativa și să inverseze pozițiile. Îi făcu semn lui Lubuwei să nu se împotrivească și se așeză pe corpul întins al iubitului ei. Ea hotărâse să se servească de Batonul lui de Jad ca de un ax sau Cong, acel tub de jad sculptat care se introducea în discul Bi ritual, în speță Ultima lui Fantă. Așa procedau astrologii și ghicitorii pentru a confecționa acele busole cosmice cu care cei din vechime reușeau să se orienteze în inextricabilul haos al stelelor cerului. El era Pământul și ea era Cerul. Din fuziunea lor se năștea Unul, Inefabilul, Vidul, Indicibilul care era la originea tuturor lucrurilor. Ea prelungi ritualul până când urletul de plăcere al lui Lubuwei, care părea doborât la pământ de o forță gigantică, însemna că tocmai eliberase în ea, pentru a treia oară, suavul nor al cetii lui intime.

Unul se afla acolo, în mijlocul lor.

Ghemuit lângă pântecul imaculat al amantei lui și abandonat în brațele ei ca un copil în cele ale mamei lui, Lubuwei tocmai adormise profund când Zhaoji îi atinse ușor umărul pentru a-l trezi.

La parter, se auzeau pași pe podeaua grajdului și paiele răspândite pe jos se mișcau.

Cineva intrase în grajdul cailor cerești.

Lubuwei zări foarte aproape de ei, pe platforma podului, o grămadă de fân. Cu infinite precauții, pentru a face cât mai puțin zgomot posibil, începu să arunce fân pe trupurile lor, până când fură în întregime acoperiți. În fața lor se ridicau cele două balustrade ale scării care permitea accesul la podul unde se aflau.

El constată, nu fără teamă, că balustradele scării începeau să tremure și ele imperceptibil. Cineva urca încet la etaj.

Conștientă de pericol, Zhaoji, terorizată, se ghemui lângă el. Erau cuibăriți ca două păsări în cuibul lor de paie fără să miște nici un deget și ținându-și respirația.

Vârful unei bonete de dimie, pe care razele soarelui care pătrundeau prin deschizătura din acoperiș o întunecau luminând-o din spate, apăru atunci în contralumină. Apoi zăriră o față căreia, din același motiv, nu putură să-i distingă decât conturul.

Bărbatul scrută grămada de fân cu suspiciune. Lubuwei se gândi că nu se putea să nu-i vadă. Fânul abia dacă le acoperea corpurile înlănțuite și soarele îi lumina din față, ceea ce probabil făcea să le lucească pielea transpirată.

Inima celor doi amanți bătea să le spargă pieptul. Era de ajuns ca necunoscutul să mai facă un pas în plus pentru ca să fie surprinși asupra faptului! Bărbatul nu se mai mișca, ci continua să studieze paiele uscate care le serveau de ascunzătoare. Trecură așa câteva minute lungi care li se părură secole. Auzeau, dedesubt, caii răsuflând neliniștiți cu nările fremătând și lovind cu copitele în scândurile de la staulele lor.

Necunoscutul trebuie că nu era un obișnuit al grajdului armăsarilor Akkal. În mod inexplicabil, el nu puse piciorul pe platformă și coborî, la fel cum urcase,

cu gesturi lente, fără a face nici cel mai mic zgomot. Ei auziră ușa grajdului închizându-se în urma lui.

Bărbatul tocmai ieșise. Oare îi văzuse? Distinsese ceva? În mod ciudat, Lubuwei era incapabil să-și dea seama.

– Sunt sigură că ne-a văzut! gemu Zhaoji.

– Cum poți să spui asta?

– Nu știu, e o convingere intimă. Razele soarelui ne luminau din față! Omul acesta ne-a văzut, dar n-a vrut să intervină, adăugă ea pe un ton îngrijorat.

– Cel mai rău lucru nu e niciodată sigur... zise Lubuwei în timp ce se îmbrăca în grabă.

Coborâră de pe platformă apoi, asigurându-se că nu mai era nimeni nici înăuntru, nici în jurul grajdului, plecară fiecare în altă parte, ca niște hoți.

*

Trecuseră cel puțin zece ani de când Cuțit Rapid nu mai întorsese, ca în dimineața aceea, micul tripod de bronz plasat pe pervazul ferestrei de la camera lui.

Tremură punând vasul în poziție verticală, pe picioarele lui.

După atâția ani de liniște, care reușiseră să-l convingă că regatul Chu nu va mai apela niciodată la serviciile lui, acest semnal, prin care omul de legătură îi dădea întâlnire la locul știut, chiar în acea seară, nu-i spunea nimic bun.

Nemaifiind solicitat, era mult timp de când nu-și mai asumase astfel de riscuri. Credea că reușise să se facă uitat. Așa scăpase de orice acuzație din partea lui Verigă Esențială, în condițiile în care cunoștea perfect bănuielile pe care acesta le avea în ceea ce-l privește. Dar nimic din conduita lui nu lăsa să se înțeleagă că mai continua să lucreze pentru o putere străină.

Această solicitare dovedea, din nefericire, contrariul, riscând în același timp ca totul să fie repus în discuție.

Oribilul sfârșit al lui Efluvii Negre, găsit înecat în râul Wei după ce reușise să se facă numit în postul ultra-sensibil de Mare Șambelan al regelui, sunase pentru el ca un sumbru avertisment, dar se străduise să șteargă amintirea din memorie și ajunsese să nu se mai gândească la așa ceva. Asta putea fi, desigur, soarta rezervată spionilor care riscau prea mult și ajungeau să-și slăbească poziția, provocând bănuielile țintei și neîncrederea comanditarilor care se debarasau de ei înainte de a fi demascați.

De aceea Cuțit Rapid luase hotărârea să evite cu orice preț acest deplorabil exemplu.

Semnalul pe care-l primise pica, în acest caz, mai degrabă rău.

Cât despre perspectiva de a se mai duce încă o dată la spânzurătoarea aia urât mirositoare, unde mișunau insectele și vermina, situată la capătul maiestuosului bulevard care trecea prin fața parcului de la clinica eunucilor unde el continua să locuiască în elegantul lui pavilion, e puțin spus că nu-l încânta deloc.

Acolo, într-adevăr, pe oribile dale de piatră pătate de sânge și pline de viscere uscate, grămezile cu corpurile intrate în putrefacție ale hoților și criminalilor creșteau în fiecare zi tot mai mult, sub un nor gros de muște mari albastre. Era efectul mecanic al legilor represive care se aplicau cu vigoare de la venirea la putere a lui Zheng care decretase, abia urcat pe tron, că nu-i va grația niciodată pe condamnați. Duhoarea care se simțea sub spânzurătoare se întindea pe li întregi în jur, ca și cum era provocată pentru a-i descuraja pe borfașii care îi respirau efluviile fetide.

Totuși, la căderea nopții, cu moartea în suflet și împotriva voinței lui, bântuit de amintiri neplăcute din

trecutul său de vechi spion și trădător, Cuțit Rapid se duse la locul unde se afla spânzurătoarea, sperând că nu va găsi pe nimeni și că mandanții săi se înșelaseră asupra persoanei.

Un bărbat însă îl aștepta acolo. Purta o pălărie cu boruri mari care, în întunericul prielnic, îi ascundea fața.

Cuțit Rapid se apropie încet de necunoscut privind în jur. Vroia să fie sigur că era vorba de interlocutorul său.

Erau singuri. Nu putea așadar să aibă nici o îndoială.

– Chu dorește să-i poți confirma idila care se pare că s-a înfiripat între regina mamă a Qin-ului și prim-ministru, îi spuse încet necunoscutul lui Cuțit Rapid.

Chirurgul șef al eunucilor rămase cu gura căscată.

Știa și el, ca oricine de la curtea de la Xianyang, de acest zvon care circula de săptămâni întregi. Dar nu credea că devenise atât de important, încât să suscite un asemenea demers al serviciilor speciale din Chu.

Mai ales nu vedea de ce și nici în ce scop acest regat avea nevoie să ceară confirmarea unei asemenea informații care i se părea că ține mai mult de anecdotic decât de acele secrete militare după care alergau, pe drept cuvânt, regatele dușmane.

– Numai asta ai să-mi spui?

– Nu, mai e și altceva. Eunucul Verigă Esențială anchetează în legătură cu acest subiect, la cererea regelui. El i-a surprins pe prim-ministru și pe regină împreună. Nu suntem siguri că îi va denunța. Chu dorește ca tu să urmărești problema. Având în vedere ceea ce ți-am spus, el consideră că e departe de a fi un fapt divers! Ne vom întâlni în același loc, la aceeași oră peste zece zile, spuse bărbatul volatilizându-se în întuneric.

În norul de mirosuri putride ale cadavrelor spânzurătorii, Cuțit Rapid se trezi dintr-o dată cuprins de o imensă perplexitate.

Cum ajunseseră spionii din Chu să știe atâtea lucruri? Unde se ascundeau ei? Cu siguranță acolo unde nimeni nu se aștepta...Ministrul, care avea reputația de cel mai patriot, putea să fie, tocmai din acest motiv, un trădător în solda dușmanului. Trebuie că existau zeci, și de ce nu sute, răspândiți în inima Statului, ba chiar în anturajul imediat al regelui Zheng, cu misiunea de a iscodi cele mai mici fapte și gesturi, de a supraveghea personajele importante ale Curții, fără a mai vorbi de cuțite de rezervă așa cum era el.

Se simți dintr-o dată prins de vertij, ca și cum constatase că ceea ce credea că este un coșmar nu era decât realitate.

De această lume obscură a agenților pasivi și a spionilor activi nu-ți dădeai seama decât atunci când erai tu însuți un membru al rețelei. Marea forță a regatului Chu fusese construită din rețele perfect etanșe între ele. Relațiile orizontale între spioni erau proscrise, puțini erau agenții care se cunoșteau reciproc. Doi spioni puteau foarte bine să se frecventeze fără să bănuiască măcar o clipă că lucrau pentru aceeași putere străină. Nici unul dintre ei nu putea avea inițiativa de a-și contacta mandantul. De altfel, el nu cunoștea niciodată numele acestuia, dar trebuia, în schimb, să aștepte să-l solicite.

Grație unor astfel de reguli, rețeaua regatului Chu, de care el credea în mod naiv că se eliberase, reușise să pătrundă chiar în inima puterii Qin-ului.

Un pic buimac și pierdut în gândurile lui, Cuțit Rapid se întoarse încet pe strada care ducea la clinica eunucilor.

Trase concluzii asupra celor întâmplate. Reflectând, totul era mai puțin nefast pentru el decât părea. Ce reținuse din întâlnirea de lângă spânzurătoare era mai

ales ceea ce aflase despre conduita lui Verigă Esențială. Șeful Biroului Zvonurilor acoperea o legătură amoroasă între prim-ministru și regina mamă, în condițiile în care chiar noul rege îi ceruse să ancheteze în legătură cu acest subiect.

Avea în sfârșit cu ce să-l atace pe acest șef al Biroului Zvonurilor care lăsa mereu să planeze tot felul de amenințări asupra lui! Era suficient să-i aducă la cunoștință regelui acest episod pentru a-l trimite pe Verigă Esențială la eșafod sau, legat cu carcan*, la stâlpul infamiei.

Se pregătea să treacă portalul care permitea accesul în parcul clinicii eunucilor, când se auzi strigat.

Era tânărul eunuc pe care-l operase cu câteva săptămâni înainte și care, de atunci, devenise mezinul confreriei Cercului Phoenix.

– Bună ziua, Foc Arzător! Nu te-au lăsat durerile? îl întrebă Cuțit Rapid.

Făcea aluzie la complicațiile post-castrare, datorate unei proaste cicatrizări a rănilor, care îl făcuseră pe bietul tânăr să sufere îngrozitor.

– Nu mă mai doare! N-am venit pentru asta, ci pentru că ai omis să-mi dai „cutia mea cu comori". E deja pentru a treia oară de când ți-o cer și tot degeaba. Mi-am dat seama că am fost privat de ea la sfârșitul ultimei noastre adunări, când Verigă Esențială a făcut acea aluzie care a stârnit râsul general. Dintr-o dată, am realizat că nu aveam la mine podoabele mele uscate. Dacă mi se întâmpla să mor, rudele ar fi refuzat funeraliile trupului meu mutilat și nimeni nu m-ar mai fi pomenit. Căci „trebuie să dăm înapoi strămoșilor corpul așa cum ni l-au lăsat". Așa că am venit să ți le cer!

---

* carcan – guler de fier care se punea în jurul gâtului răufăcătorilor care erau legați la stâlpul infamiei (n. trad.)

Cuțit Rapid făcu o grimasă.

Știa, nu fără motiv, mai bine ca oricine că Foc arzător n-avusese parte de „cutia lui cu comori".

După operația, în timpul căreia, din greșeală, îi scăpase bisturiul prea adânc, hemoragia declanșată părea să nu-i lase nici o șansă de supraviețuire tânărului eunuc. La ieșirea din sala de operație, acesta pierduse într-adevăr o bună parte din sânge. Chirurgul profitase de asta pentru a subtiliza „comorile" tânărului ca să le vândă la un preț foarte mare unui spițer din Xianyang a cărui specialitate consta în a le măcina și amesteca cu pudră din os de tigru pentru a face un tonic al iubirii ale cărui fiole se achiziționau la prețul aurului!

– Mi-e teamă să nu se fi pierdut, bolborosi el. Înțelegi, în panica de după operația ta... Era sânge peste tot... Probabil că au fost adunate cu fâșiile de pansamente pe care infirmierele le aruncă în fiecare seară la gunoi! O să mă...

– Vreau „cutia mea cu comori"! urlă Foc Arzător, nelăsându-i timp lui Cuțit Rapid să termine fraza.

Se apropiase amenințător de chirurgul șef, cu gura chiar lângă fața acestuia.

– M-au obligat să mă castrez! Nu știam la ce voi avea dreptul când eunucii au trecut prin satul meu și m-au cumpărat de la părinții mei cu doi taeli de argint! Un cal costa de două ori mai mult, dar familia mea era foarte săracă. Acum că mi-am pierdut virilitatea și că am suferit ca un animal rănit, țin cu tot dinadinsul să mi se dea ceea ce mi se cuvine! zbieră Foc Arzător, apucându-l pe Cuțit Rapid de umeri.

Chirurgul șef, panicat, strigă după ajutor.

Câteva clipe mai târziu apărură cei doi coloși care îi țineau pe scaunul de operație pe candidații la castrare. Ei îl înhățară fără menajamente pe tânărul eunuc și, în

timp ce acesta se zbătea în van protestând, îl aruncară fără nici un cuvânt afară din parcul clinicii.

– Știți unde lucrează acum acest nefericit? îi întrebă cu prefăcută compătimire Cuțit Rapid.

– A intrat în serviciul reginei Huayang. A venit deja de trei ori să ne ceară să-i dăm podoabele! Are o obsesie! răspunse unul din infirmieri izbucnind în râs.

*

Verigă Esențială se temea de întrevederea pe care urma s-o aibă cu regele Zheng.

Avea de gând să profite de ea pentru a-i înmâna raportul săptămânal, a cărui utilitate n-o vedea deloc – în afară de faptul că fusese cerut de rege –, în care erau consemnate toate faptele și gesturile lui Lisi, audiențele, deplasările și întâlnirile.

Era în mod nedefinit aceeași poveste care repeta mereu aceleași lucruri cât se poate de banale. Lisi nu făcea decât să ducă viața foarte ocupată a unui ministru important, complet devotat cauzei noului rege. Zilele lui se scurgeau invariabil după același ritm, perfect prevăzut.

În realitate, eunucul se temea mai ales ca tânărul rege să nu-l întrebe din nou despre zvonul legăturii dintre Lubuwei și regina Zhaoji, despre care întreaga curte de la Xianyang vorbea de cel puțin cincisprezece zile.

Reușise deja o dată să eludeze problema când, în urmă cu opt zile, regele îl convocase pentru a-l înștiința despre acest insistent zvon.

– Maiestate, dacă începeți să plecați urechea la toate bârfele astea, mi-e teamă că vom avea nevoie de un efectiv de două ori mai mare la Biroul Zvonurilor pentru a le verifica pe toate! îi răspunsese el regelui după ce acesta din urmă îi comunicase vestea.

– Îți ordon totuși să faci investigațiile de rigoare, nu te complace în această situație! îi ordonase, în culmea agasării, tânărul suveran.

Căci regele, în forul său interior – persistența zvonului neputând fi explicată altfel... – era deja convins că ceva trebuia să fie între mama lui și primul-ministru

În consecință, Verigă Esențială trebuia să continue să nege ceea ce, în proprii săi ochi, avea deja forța evidenței. Căci improbabilul devenise o certitudine: mama regelui Zheng se culca într-adevăr cu primul-ministru al regatului!

Verigă Esențială putuse s-o constate personal, fiindcă îi surprinsese în podul grajdului unde erau caii Akkal ai lui Lubuwei.

Diverse rapoarte de indicatori ai Biroului Zvonurilor îl orientaseră spre acest loc. Întâlnirea dintre Zhaoji și Lubuwei, în camera reginei văduve, chiar în seara închiderii ceremoniilor de înscăunare a noului rege, fusese deja semnalată de personalul de serviciu, pe care gemetele de plăcere ale celor doi îl alertase.

Informatorii Biroului Zvonurilor începuseră atunci să-i urmărească discret. Unul dintre ei, șelar de meserie și pe care ocupația îl aducea adesea pe colina cu cai unde repara harnașamentele, nu întârziase să constate că cei doi amanți se duceau, în același timp, fiecare din altă parte, spre micul grajd al armăsarilor Akkal. Nu stăteau decât puțin acolo, mereu la aceeași oră, și când ieșeau, îmbujorarea fețelor nu lăsa nici un dubiu asupra a ceea ce făcuseră împreună.

În acest stadiu al anchetei și ținând seama de caracterul ei ultra-sensibil, Verigă Esențială, pe care regele îl solicitase din nou în mod explicit, se hotărâse să se ducă el însuși, chiar a doua zi după întrevederea cu Zheng, în momentul în care se credea că cei doi amanți se află acolo.

Urcat pe scară, nu-i fusese greu să distingă, sub fânul adunat în grabă, trupurile goale ale lui Zhaoji și Lubuwei lipite unul de celălalt.

Fusese atunci în pragul unei crunte dileme. Fie se hotăra să-i surprindă asupra faptului, ca pe doi răufăcători de rând, și scandalul ar fi izbucnit, incontrolabil, conducându-i într-adevăr la moarte sau, cel puțin, la dezonoare, fie se făcea că n-a văzut nimic și ancheta s-ar fi oprit de la sine.

Funcția pe care o ocupa l-ar fi făcut mai degrabă să profite de pe urma a ceea ce văzuse clar. Ducându-i aceste două trofee tânărului rege, Verigă Esențială ar fi ieșit, pe deasupra, și mai mult în evidență. Inima însă îl incitase să acționeze ca și cum podul și grămada cu fân ar fi fost perfect goale.

De altfel, n-avea nici o problemă să opteze pentru tăcere. Pentru el era un mod de a lua ceva distanță față de un sistem la care el adera din ce în ce mai puțin.

Josnicele nevoi de supraveghere care otrăveau zilnic tot mai mult viața cetățenilor din Qin începeau să-l obosească serios pe responsabilul serviciului care avea ca sarcină să le exerseze. Cum declarase deja în fața confreriei eunucilor, el se simțea din ce în ce mai puțin în acord cu principele legist al terorii și delațiunii.

La urma urmei, nu deranja pe nimeni ca Lubuwei să fie amantul lui Zhaoji și nici nu prejudicia cu ceva creditul regatului Qin. Fericirea câtorva indivizi nu semnifica în mod obligatoriu nefericirea întregii colectivități. El personal n-avea nimic împotriva lui Zhaoji și Lubuwei și credea că aveau dreptul să se iubească dacă vroiau. Nu se vedea descurcându-se prea bine cu darea în vileag a unui pretins scandal care, de fapt, nu era așa ceva decât în ochii celor cu o gândire conservatoare și, mai ales, care nu făcea rău nimănui. El

considera că Biroul Zvonurilor avea altceva mai bun de făcut decât să supravegheze viețile private ale unora și ale altora, timp în care, încet – încet, corupția și crima organizată gangrena în mod periculos administrația Statului unde înavuțiții de tot felul mișunau.

Nu-i fusese deci dificil să decidă că nu văzuse nimic și să aducă acest lucru la cunoștință, cu cinism, cui trebuie.

Trebuia, în schimb, să se asigure că regele Zheng nu dispunea de alte surse de informație care să-l pună în gardă atunci când el îi semnala că anchetele urgentate de Biroul Zvonurilor, despre această pretinsă idilă, se dovediseră total zadarnice. Or, în privința asta, nimic nu era mai puțin sigur.

De aceea nu se simțea foarte bine atunci când intră în biroul suveranului.

El remarcă, și asta nu i se păru de bun augur, că Lisi stătea în picioare în spatele lui Zheng.

– Atunci, în ce stadiu sunt anchetele asupra idilei dintre regină și primul- ministru? îl întrebă regele imediat ce se prezentase în fața lui.

Za Esențială, care nu se simțea în largul său, reuși totuși să-și adune forțele și să spună pe tonul cel mai convingător posibil ceea ce-și propusese.

– Nimic nou, Sire. Am condus personal o investigație, determinată de unele raporturi consemnând eventuale întâlniri, într-un loc precis, între mama dumneavoastră și primul-ministru, dar n-am găsit nimic. La ora la care fuseseră bănuiți că se întâlnesc, locul, un mic grajd de pe colina cu cai, era perfect gol.

Verigă Esențială observa fața lui Zheng pentru a-și da seama de efectele vorbelor sale și pentru a vedea dacă le credea.

– Există o maximă: nu iese fum fără foc! Ești sigur că te-ai dus unde trebuie? îl chestionă regele, plin de neîncredere.

– Cu siguranță! Aveam cel puțin trei rapoarte de anchetă care indicau același loc: un pod situat deasupra staulelor armăsarilor Akkal. Când m-am dus acolo, vă repet, nu era nimeni!

Simțind că regele se îndoia, el se chinuise, prin gesturi elocvente, să adopte cea mai convingătoare postură posibilă.

– Ce părere are despre toate astea ministrul Legii și al Numelor? întrebă Zheng care se întorsese spre Lisi.

Eunucul simți cum îl înțeapă inimă. O dată cu intrarea în arenă a lui Lisi, trebuia cu siguranță să joace tare.

– Zvonurile sunt așa cum sunt, trebuie luate cu precauție. Totuși, acesta corespunde mai mult ca sigur unei realități dacă se propagă în continuare. La Curte se vorbește despre asta de când ați urcat pe tronul regatului Qin, o, regele meu! zise ministrul cu o voce mieroasă și pe un ton perfid.

– Biroul Zvonurilor este categoric, noi n-am găsit nici o dovadă materială a acestei idile! insistă Verigă Esențială.

– Și acele efuziuni din chiar seara înscăunării regelui, cu alea ce faci?

Vocea ministrului garant al Regulii fusese tăioasă ca un cuțit cu lamă de jad.

– Nu sunt decât bârfe ale unor servitori rău intenționați! În noaptea aceea, Lubuwei era alături de Zhaoji pentru a o liniști după moartea tragică și încă foarte recentă a regelui Yiren, față de care regina simțea o afecțiune imensă. Cât despre pretinsele „gemete de plăcere" pe care unii au crezut că le aud, nimic nu seamănă cu astfel de gemete decât hohotele de plâns

provocate de durere! replică Verigă Esențială cu ultima rezervă de energie pentru a încerca să taie scurt argumentele celuilalt.

Mințea cu nerușinare, dar asta nu-l deranja deloc. În ochii lui, era pentru o cauză nobilă. Aceea de a apăra intimitatea și dragostea dintre ființe. În plus, îl vedea perfect pe Lisi, a cărui rivalitate cu Lubuwei o cunoștea și care avea interesul să-l discrediteze pe primul-ministru, ba chiar să-l elimine prin toate mijloacele, inclusiv cele mai abjecte. Pentru Verigă Esențială era, de asemenea, un mod de a-l apăra pe negustorul de cai cerești care făcuse atât de mult pentru regatul Qin și își dădea seama că unii, pentru că vroiau să-ia locul, ar fi dorit începerea procesului.

El simțea așadar că are suflet de rebel și acest lucru îi dădea avânt.

– Maiestate, vă propun să conduc eu însumi ancheta, spuse atunci ministrul, aruncându-i lui Verigă Esențială o privire sfidătoare.

În acel moment, eunucul înțelese că avea în fața lui un dușman ireductibil care nu lăsa nimic să treacă.

– Dacă trebuie să vorbim despre anchete care n-au ajuns niciodată să găsească vinovatul și e bine să fie relansate, există una pe care aș dori, la rândul meu, ca regele să mi-o încredințeze, atacă atunci Verigă Esențială.

– Despre ce vorbești? se interesă atunci regele.

– Despre ancheta asupra asasinatului soției dumneavoastră, Nemișcata Stea de Răsărit, răspunse Verigă Esențială, întorcându-se spre Lisi.

Ministrul Legii și Numelor abia dacă schiță un ușor tremur al pleoapelor. Apoi, foarte calm, îi răspunse eunucului, cu un remarcabil sânge-rece.

– Dacă se găsește într-o zi asasinul soției mele, eu îi voi cere regelui o derogare: să nu fie predat justiției din țara noastră, ca să pot să mă ocup personal de cazul lui...

– Eu vreau ca justiția din Qin să se facă simțită peste tot acolo unde este necesar! exclamă regele.

El dorea să pună capăt repede acestei rivalități oratorice pe care o declanșaseră cei doi bărbați. I se părea derizorie și, în același timp, inutilă.

Atunci, cu un gest imperios, el le făcu semn să tacă.

– Sunt de acord cu cele două anchete, zise el în cele din urmă.

Nedând câștig de cauză nici unuia, el evita să dea dreptate unuia în detrimentul altuia. Asta era metoda regelui Zheng: să divizeze mereu pentru a stăpâni mai bine.

49

– Te-am chemat ca să-ți spun să-mi faci rost de acele pilule care prelungesc viața, îi spuse el repezit, nu fără oarecare jenă, conștient că formulând astfel cererea, se situa pe o poziție de dependență față de ea.

Dar, pe de altă parte, era singura persoană căreia i se putea adresa fără să se teamă că acest lucru se va afla în afara Palatului Regal.

Era pentru prima oară, de când îi refuzase cu asprime gestul de afecțiune pe care-l făcuse la aflarea veștii despre moartea lui Yiren, când o vedea între patru ochi.

Trecuse exact un an de când urcase pe tronul Qin-ului și ei i se părea deja destul de schimbat. Greutatea responsabilităților puterii supreme părea să-i fi adâncit și înăsprit trăsăturile feței, scoțându-i în evidență nasul proieminent. Ochii lui mari, negri erau accentuați de cearcăne care atenuau, în schimb, duritatea privirii.

Încă nu avea cincisprezece ani, dar părea deja de aproape douăzeci și cinci.

– Va trebui – îl asaltă ea – să faci și exercițiile necesare fără de care pilulele de nemurire riscă să-ți provoace numai dureri de stomac!

Această frază suna, în gura ei, ca o delicioasă revanșă.

Huayang se hotărâse să-l înfrunte și, pentru a-l face bine să înțeleagă că nu uitase atitudinea lui de acum un an, ea își propusese să nu încuviințeze cu amabilitate cererea lui, ci, dimpotrivă, să-i facă reproșuri.

Ea constata, la urma urmei, cu plăcere că tânărul rege nu abandonase principiile căutării longevității pe care ea i le inoculase din copilărie. Exercițiile pe care le făcuse uneori în prezența lui, dar mai ales în fața „corpului său scris", nu fuseseră așadar inutile. Pentru prima soție a lui Anguo era un imens motiv de liniștire și de satisfacție și, probabil, semnul că exista o cale ocolită prin care spera să-l țină sun control pe acest rege tânăr.

– A domni presupune o asemenea energie încât seara simt că suflurile mele sunt epuizate... N-o fi existând în Xianyang vreun spițer sau alchimist capabil să prepare aceste pilule pentru longevitate? o întrebă el trist pe Huayang.

– De ce nu pui să fie căutat? Dacă există vreunul, cine dispune de mai multe mijloace ca tine de a-l găsi? răspunse ea cu o ușoară perfidie.

– Dacă s-ar ști că regele aleargă după aceste pilule, ar fi o dovadă de slăbiciune și s-ar temina cu autoritatea lui, mărturisi el cu tristețe.

– Este adevărat că soțul meu și bunicul tău, Anguo, a decis într-o bună zi, din motive neștiute, să eradicheze taoismul din regat. El i-a vânat atunci pe toți preoții. Numai ei aveau puterile alchimice necesare pentru a fabrica elixirele de viață lungă! Din fericire, am reușit să păstrez un vas cu pilule pentru nemurire pe care continui să le folosesc, îi mărturisi ea, nu nemulțumită de a-l vedea în încurcătură.

– Îmi poți da câteva? o imploră Zheng care din mare rege părea să fi redevenit un simplu adolescent care cerea ceva.

– Rezerva mea e practic epuizată. În plus, îți repet, aceste pilule nu sunt eficace decât însoțite de exerciții de concentrare. Cum înțeleg că nu dorești ca alții să afle despre faptul că ești în căutarea nemuririi, cred că ar

trebui să te orientezi spre alte remedii..., spuse ea cu vocea cea mai suavă.

Răsucea cu satisfacție cuțitul în rana în care reușise să-l bage.

– Bineînțeles. Dar atunci, ce mă sfătuiești să fac?

Îngrijorarea profundă a tânărului rege i se citea pe față.

– Există mixturi pentru regenerarea suflurilor interioare, dar ele nu sunt atât de eficace precum cele obținute prin alchimie. În general, sunt pe bază de ingrediente ca pudra din dinte de tigru sau din laba uscată a aceluiași animal, sau din părțile nobile ale elefantului, dar și din plante ca rădăcină de ginseng sau floare de badian*.

– Trebuie neapărat să-mi faci rost de aceste medicamente! o imploră regele.

Zheng începuse să semene cu băiețelul pe care Huayang îl cunoscuse înainte ca destinul să-l cheme să conducă statul Qin.

– Poțiunile astea nu se găsesc pe toate drumurile! O să-i cer totuși lui Foc Arzător, pe care tocmai l-am angajat intendent personal – un băiat care îmi pare a fi mai șiret ca o maimuță! –, să meargă în cartierul spițerilor să vadă dacă poate găsi ceva pentru tine care să aibă efect, asta până când voi încerca să dau de Wudong, îl asigură ea, devenind dintr-o dată mai înțelegătoare.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc...

– Ești gata să faci în așa fel ca regatul Qin să renunțe la persecuțiile împotriva taoiștilor? Dacă îl găsesc pe Wudong, va fi cu siguranță singura întrebare pe care marele preot o să mi-o pună.

---

* badian - Arbust cultivat în China pentru frunzele, florile si fructele sale, care conțin substanțe aromatice si care se utilizează în industria farmaceutică si la producerea unor lichioruri.

Răspunsul regelui nu se lăsă așteptat.

– Chiar de mâine, dacă trebuie! E de ajuns să văd prin ce modalitate juridică, lege, decret, edict sau altceva, a fost declanșată această luptă, ca să mă folosesc de același instrument de drept pentru a o face imediat să înceteze.

– În acest caz, o să fac totul ca să-l găsesc pe marele preot Wudong. Când va sosi momentul, îți va mulțumi, cu siguranță, pentru clemența ta. Sunt convinsă că se va folosi de toată știința lui în domeniul alchimiei pentru a-ți prepara niște pilule de o eficacitate excepțională..., promise ea cu un aer liniștitor.

La auzul acestor cuvinte, fața tânărului rege se lumină.

Exprima întregul lui vis, nemărturisit și încă de nemărturisit. El se vedea deja centenar, sfidând timpul și rămânând neatins de trecerea lui, domnind asupra unui imperiu care se întindea cât vedeai cu ochii, dincolo de frontierele actuale ale regatului Qin. Grație longevității lui excepționale, va învinge regatele Zhao, Chu, Han și Qi, precum și alte regate împotriva cărora țara lui lupta de secole.

– N-o să-ți mulțumesc niciodată îndeajuns. Un rege care vrea să lase o amprentă trebuie să poată dura secole întregi.

– Important este, mai ales, să-ți întărești suflurile interne, chiar acelea care stau la originea Energia Primordială Chi fără de care nu există viața. Prin echilibrul dintre suflurile Yi și Yang, spiritul uman se apropie de Marele Dao și devine puternic. Iar un mare rege trebuie să aibă un spirit puternic!

Tânărul suveran asculta cu cea mai mare atenție cuvintele citate din *Cartea Centrului* de Laozi pe care le spunea Huayang.

Atunci, regina-mamă, însufleţită, îşi spuse că poate nu era totul pierdut pentru acest tânăr pe care îl iubise atât de mult.

– Ce crezi despre geomanţie? întrebă regele, nitamnisam, în momentul în care ea se pregătea să se retragă.

Zheng dorea să ştie părerea lui Huayang despre această practică. Cuvintele pe care i le spusese Desăvârşire Naturală, când îl întrebase în urmă cu câteva săptămâni despre arta războiului, nu-l lăsaseră indiferent, chiar dacă avusese grijă să le tăgăduiască legitimitatea.

– Dacă crezi în pilulele de nemurire, atunci trebuie să crezi şi în ştiinţa Fengshui despre apă şi vânt. Spaţiul contează la fel de mult ca timpul. Natura este imaginea corpului. După mine, geomanţia este o ştiinţă indispensabilă, zise ea.

– E nemaipomenit să mă pot baza pe tine! Eşti o femeie înţeleaptă! murmură tânărul rege îndepărtându-se de biroul său.

Huayang îl privi. Din spate, Zheng părea şi mai încovoiat. Aproape că ai fi putut spune că e un bărbat în vârstă pe umerii căruia greutatea responsabilităţilor apăsa atât de mult fizic încât îl copleşea.

Spre ce va avea aplecare acest rege tânăr, se întreba regina mamă. Va fi un bun legist, care să pună Legea şi Ordinea deasupra tuturor lucrurilor, fără să creadă decât în ce face? Sau va fi preocupat de nemurire şi, îmbătrânind, ameninţat de moarte, va fi în stare să abandoneze orice pragmatism, aşa cum o făcuse deja străbunicul lui, bătrânul Zhong, lăsându-se condus doar de instincte? Va ajunge ea să aibă asupra tânărului Zheng aceeaşi influenţă?

Regina Huayang avea să-şi amintească mereu de acel moşneag căruia, la sfârşitul vieţii, numai ea reuşise

să-i trezească simțurile. Sub mâinile ei experte și între buzele ei umede și calde, biata jucărie pe care bătrânul o avea între picioare sfârșise prin a-și recăpăta o anume forță și o alură aproape normală. Numai ea ajunsese la acest rezultat pe care pilulele lui Wudong nu reușiseră să-l obțină.

Dragostea și tandrețea, era sigură, erau mult mai puternice decât alchimia și elixirele de longevitate. Dar era un secret pe care ea nu l-ar divulga niciodată nimănui, și mai ales cuiva care nu merita.

De o parte, era Legea iar de cealaltă, Inefabilul. Cum se va situa regele Zheng între aceste două extreme?

Nici nu bănuia că va refuza să facă o alegere, pentru ea așa ceva era de neconceput.

*

– Zhaogao ar dori să exerseze o funcție în armată. Este încă prea tânăr pentru a pretinde să aibă un grad de general și, mai ales, n-a făcut dovada calităților lui în luptă. Dar sunt de acord să-i dăm în grijă un regiment, îi ordonă regele Zheng generalului Wang Norocosul.

Wang Norocosul tocmai îl înlocuise, ca ministru de război, pe bătrânul mareșal Pace a Armelor pe care sănătatea tot mai șubredă îl constrânsese să se retragă pentru a se bucura de o binemeritată pensie.

– Nobila dorință a augustului meu suveran va fi îndeplinită chiar de mâine! La ce tip de regiment vă gândiți mai exact? vru să știe noul ministru de război, făcând o plecăciune.

– Bună întrebare! Nu m-am gândit la asta. Dacă vrea să avanseze în grad, trebuie să-i încredințez o funcție activă, un post în care să-și poată dovedi rapid calitățile...

Wang Norocosul începu să se gândească.

– Maiestate, vreau să fac o sugestie Înălțimii Voastre.

– Vorbește! Ascult.

– De la retragerea lui Anwei, pe vremea tatălui dumneavoastră, zidul de piatră ridicat de regatul Yan, în nord, a rămas necucerit. Qin-ul greșește că renunță la acest teritoriu imens care ar putea să-i aducă bogății, cu condiția să trimitem acolo un corp expediționar eficace.

– Să fie acest zid, în spatele căruia regatul Yan pretinde că se ascunde! Vei înzestra regimentul lui Zhaogao cu arbalete, catapulte și cai puternici.

– Voi face asta începând chiar de mâine.

– Dar de ce a fost împiedicat, de fapt, fratele bunicului meu să continuie lupta acolo? adăugă regele, curios să știe ce se întâmplase.

– Prințul Anwei, ros de invidie și plin de resentimente față de Curte, se pregătea să-l înlăture de la tron pe tatăl dumneavoastră pe calea armelor. El s-a considerat succesorul legitim al bunicului dumneavoastră, regele Anguo, atunci când acesta, foarte bolnav fiind, a părăsit această lume.

Încuviințând cele aflate, Zheng nu se putu abține să nu strâmbe din nas. Medita la exemplul lui Anwei. Nu erai niciodată destul de sigur pe oamenii tăi. Era mai bine să ucizi complotul din față înainte de a-și atinge scopul. Trebuia să poți detecta pregătirea lui cât mai devreme posibil. Biroul Zvonurilor era, în această privință, suficient de vigilent? Se cam îndoia de asta și visa deja să înființeze un regiment special, care să fie în același timp o gardă pretoriană aflată doar în serviciul său și o veritabilă poliție secretă, care să nu primească ordine decât de la el personal.

Era atât de absorbit de gândurile lui, încât nu remarcase că generalul Wang aștepta acum să i se dea de înțeles că întrevederea se terminase.

De altfel, printr-un ciudat concurs de împrejurări, cei doi bărbați nu știau de rolul esențial pe care-l jucaseră unul pentru celălalt. Wang Norocosul n-avea să știe niciodată că Zheng îi datora urcarea pe tron. Tot așa cum Zheng n-avea să bănuiască niciodată asta.

Într-adevăr, Wang Norocosul fusese cel care, crezând că face bine și acționând din proprie inițiativă, aranjase ca Anwei să fie chemat din regatul Yan, unde Qin-ul îl trimisese să ducă lupte, confirmând zvonul conform căruia fratele mai mic al lui Anguo ar pune la cale o rebeliune împotriva puterii centrale. Acest nefericit ordin îl împinsese pe Anwei să se răzbune pe nepotul său Yiren asasinându-l, când, de fapt, acesta n-avea nici o vină.

În speță, generalul Wang Norocosul crezuse că în acest fel face pe placul celor de sus, devansând oarecum ceea ce crezuse el că ar fi dorința celor din anturajul lui Yiren. El se transformase într-un curtean foarte abil. Prin această inițiativă, își făcuse cu ușurință o flatantă reputație, devenise cel datorită căruiau fusese dejucat un complot odios. Ascensiunea lui la postul de ministru de război era dovada că acționase cu discernământ.

Într-adevăr, în Qin neîncrederea era atât de mare, încât suspiciunile pe care Wang Norocosul le aruncase asupra lui Anwei păreau să funcționeze de la sine. Nimeni nu-și imagina că unchiul regelui n-avea să încerce, într-o bună zi, să-și trădeze nepotul.

Fuseseră, mai întâi, informațiile venite de la propria armată a lui Anwei, făcând cunoscute acele chiolhanuri în cursul cărora el își răsfăța oamenii cu carnea cailor bolnavi. Ele îl oripilaseră pe generalul Wang pentru care caii de luptă aparțineau unei categorii aparte,

intermediară între lumea animală și lumea umană. Pe bună dreptate, în ochii lui, așa ceva era pură antropofagie! De altfel, când îl convocase pe Salt de Tigru, ordonanța lui Anwei, acesta îi confirmase informația atroce. Un mâncător de carne de cal nu putea fi decât un monstru!

Și de la monstru la rebel, sau de la ticălos la trădător, nu era decât un pas pe care Wang Norocosul îl făcuse repede. Directiva de a-l supraveghea pe Anwei, pe care i-o dăduse tinerei lui ordonanțe, rămăsese fără efect. Salt de Tigru nu-i raportase niciodată nimic. La urma urmei, cum ar fi putut s-o facă din moment ce loialitatea lui Anwei nu putea fi pusă în discuție? Dar abilul Wang Norocosul se folosise de tăcerea lui Salt de Tigru ca să lanseze zvonul că aceasta era o dovadă a cârdășiei lui cu Anwei. Ordonanța, pretinsese el, chiar îl avertizase pe Anwei în legătură cu bănuielile care planau asupra lui.

În zonele de frontieră din nordul regatului, se pregătea un redutabil complot ațâțat de Anwei și Salt de Tigru, asta era clar! Wang Norocosul n-avea nici o problemă în a susține această ipoteză, nici măcar n-avea nevoie să furnizeze dovezi. Bănuielile, eficient instilate, fuseseră de ajuns pentru a instrui procesul lui Anwei.

În aceste condiții, fiecăruia i se păruse normal să fie luată inițiativa de a-l destitui pe Anwei din funcția lui și de a i se ordona să se întoarcă de urgență la Xianyang pentru a fi judecat.

Dezertarea prințului complotist căzuse la țanc. Ea apărea ca o recunoștere a trădării și avusese efect asupra prestigiului generalui Wang căruia toți se repeziseră să-i laude perspicacitatea.

Cât despre dispariția lui, ea îi cădea formidabil generalului. El n-avea motiv să se teamă că în timpul procesului Anwei ar fi putut să-și spună varianta,

punându-l într-o oarecare încurcătură. Dispariție care rămânea o enigmă nedezlegată fiindcă Anwei scăpase pînă atunci de toate căutările întreprinse de autoritățile din Qin. Și, ca orice stat polițienesc, Qin-ul avea nevoie de anchete care nu duceau la nimic și de criminali care continuau să bântuie provinciile, sub nasul autorităților. Atâta vreme cât nu erau prinși, poporului îi era frică și rămânea docil, iar în ziua în care erau capturați, Statul putea să se mândrească cu o ispravă formidabilă.

Printr-o ciudată întorsătură a lucrurilor, acum generalul Wang avea să-l trimită pe Zhaogao către acea destinație neprimitoare și îndepărtată care îi purtase ghinion nefericitului Anwei...

– Poți să dai dispozițiile necesare, spuse în cele din urmă Zheng, făcându-i semn ministrului de război că e liber.

– Mă duc să-l anunț pe Zhaogao, bâigui Wang Norocosul care se retrase cu spatele.

Chiar în aceeași după-amiază, el se duse la Academia de Arte Marțiale unde Zhaogao, pentru a-și omorî timpul, își petrecea zilele fortificându-și trupul și lucrându-și mușchii abdominali.

Când Wang Norocosul ajunse în vasta curte unde se auzeau pocnetul bastoanelor și clinchetul săbiilor elevilor care se antrenau, strigătele guturale ale combatanților încetară brusc.

Era pentru prima oară când un ministru de război se deplasa personal la Academie!

– Îl caut pe elevul Zhaogao, îi spuse Wang Norocosul unuia dintre instructorii prezenți.

I se indică direcția sălii de gimnastică.

Acolo, îl găsi pe fiul lui Zhaogao și al lui Intenție Lăudabilă care, transpirat tot și lucind precum un pește ieșit din apă, mânuia în cadență greutățile de fier.

– Regele mi-a împărtășit dorința ta de a servi în armata regatului Qin și mi-a cerut să mă ocup de asta, îl anunță ministrul de război pe tânăr.

– Sper să fiu un militar la fel de valoros ca dumneavoastră! zise mândru tânărul, umflându-și bicepșii.

Ministrul putea să constate rezultatele exercițiilor înverșunate pe care Zhaogao le făcea de luni de zile. Talia lui modestă nu făcea decât să-i accentueze forța brațelor și a coapselor unde fiecare mușchi ieșea în relief precum rădăcinile noduroase ale unui ienupăr foarte bătrân.

– Vei pleca în nord, acolo unde regatul Yan a început să ridice un zid lung din pietre pentru a se proteja de xiongnu*. Va trebui să reduci forțele armatei acestui stat care, după câte se spune, e tot mai slăbit. După care vom putea lansa împotriva lui o ofensivă care sper să fie victorioasă!

Tânărul se duse să pună cele două greutăți de fier pe etajeră. Când se întoarse, cu pași lenți și solemni, către Wang Norocosul, era atât de mândru și își bomba atât de tare torsul, încât ai fi zis că mușchii aveau să-i plesnească.

– Voi merge acolo unde regele a hotărât să mă trimită, clamă el, cu vocea plină de exaltare.

Visul lui Zhaogao de a deveni, încet-încet, cineva, prindea contur. El avea să-și poată satisface orgoliul batjocorit.

---

* xiong-nu – popor de călăreți nomazi, strămoși ai hunilor, care în sec. IV – III î. Cr. au deținut controlul în Asia Centrală, fiind în cele din urmă înfrânți de chinezi în timpul împăratului Wu din dinastia Han. (n. trad.)

*

La sediul Biroului Zvonurilor, cei doi eunuci se înfruntau. Când înaintase spre Verigă Esențială, ochii lui Cuțit Rapid aveau o strălucire funestă.

– Știu că ai păstrat pentru tine o informație pe care ar fi trebuit s-o transmiți regelui, declară el cu o voce dură, imediat ce se așeză pe scaun.

Șeful Biroului Zvonurilor rămase impasibil, făcându-se că nu înțelege.

– Nu știi despre ce vorbesc? adăugă, răutăcios, chirurgul șef. Chiar nu știi? Haide, spune! Te ascult...

Verigă Esențială simula o detașare totală.

– I-ai surprins pe Lubuwei și Zhaoji împreună în podul unui grajd și n-ai spus nimic cui trebuia să știe!

Pentru Verigă Esențială, șocul fu atât de puternic încât trebui să-și muște limba ca să nu tremure. Probabil îl urmărise cineva atunci când se ducea să inspecteze podul grajdului în care se aflau armăsarii Akkal ai lui Lubuwei. Fără îndoială, un spion în solda lui Chu. Nu erai niciodată destul de suspicios, nici chiar atunci când erai șeful unui serviciu de informații, în acest sistem al statului polițienesc fondat pe teroare unde absența totală a patriotismului favoriza existența unui număr atât de mare de spioni.

Ajunși în acest punct și ținând cont de bruschețea și precizia atacului chirurgului șef al eunucilor, singura soluție era să nege totul.

– Cu siguranță, ai avut vedenii, bietul meu Cuțit Rapid. Crezi că n-am avut ceva mai bun de făcut decât să-i supraveghez pe regina-mamă și pe premier ca să aflu dacă se culcă unul cu altul? zise el, luîndu-l peste picior.

– Sursele mele sunt sigure..., se mulțumi să răspundă, mieros, chirurgul șef.

Cea mai bună apărare, gândi atunci Verigă Esențială, rămânea atacul.

– Și ale mele sunt la fel în privința înțelegerii pe care ai avut-o cu regatul Chu! Nu ești tu, Cuțit Rapid, cel care altădată îi recomanda călduros regelui Anguo să-l numească pe Efluvii Negre în sânul propriului meu serviciu?

– Baliverne! N-ai avut niciodată nici o dovadă. De altfel, dacă ar fi fost așa, de ce ai fi așteptat până acum ca să te folosești de informația asta? șuieră el veninos.

– N-ai mărturisit-o chiar tu într-o seară într-o adunare a eunucilor, fiindcă te-a luat gura pe dinainte? continuă celălalt.

Vorbele lui Verigă Esențială îl scoseseră din sărite pe Cuțit Rapid. Corpul îi tremura precum coarda unui arc după lansarea săgeții. Dacă nu se stăpânea, avea să sfârșească sugrumat de furie! Făcu așadar un efort ca să se calmeze și își puse mâinile pe pântec ca să regăsească puțină seninătate interioară.

– Trebuie mai întâi să răspunzi la întrebarea mea. Poți să juri că regina-mamă și primul-ministru n-au reînnodat idila? întrebă din nou chirurgul șef pe un ton sobru.

– Nu știu nimic! răspunse, aparent la fel de frondeur, Verigă Esențială.

– Știi ce ți se poate întâmpla dacă se află undeva sus că ai tăinuit așa ceva?

În ciuda eforturilor pe care le făcea ca să salveze aparențele, Șeful Biroului Zvonurilor avea impresia că pământul îi fuge de sub picioare. Păstrând pentru el ceea ce văzuse în podul grajdului micuților Akkal, el știa că riscă o condamnare la moarte pentru înaltă trădare.

Spumega de furie împotriva lui Cuțit Rapid și a josniciei la care se preta pentru a-l distruge. Își adună ultimele puteri pe care le mai avea pentru a continua să simuleze cea mai mare mirare.

– Fă ce crezi de cuviință! Această țară este obișnuită cu acuzațiile lipsite de dovezi, du-te și spune-le unde vrei! Solicită-i o audiență lui Zheng și du-i aceste vești ca o ofrandă pe un platou de bronz!

Vocea lui Verigă Esențială tremura de indignare.

– Ușurel, Verigă Esențială! Ușurel! Îți înțeleg indignarea! Totuși, n-am spus niciodată că o să te denunț... De altfel, am altceva mai bun de făcut. Mai mult de zece persoane mă așteaptă, în acest moment, ca să le operez...

Dacă ar fi fost singur în prezența unui asemenea păduche, fără îndoială că Verigă Esențială i-ar fi sărit la gât pentru a-l face să-și înghită vorbele. Dar în acel moment, camerele de la Biroul Zvonurilor erau la fel de animate precum un stup de albine. Deja, unii agenți ai serviciului se uitau cu neliniște la fața roșie de furie a șefului lor și se temeau că ceva nu era în regulă.

N-avea ce să facă decât să strângă din pumni.

– Ți-am spus, fă ce vrei! N-am ce să fac cu amenințările tale! îi aruncă Verigă Esențială lui Cuțit Rapid când acesta plecă zâmbind răutăcios.

Rămas singur, Verigă Esențială încercă să-și vină în fire. Amenințarea lui Cuțit Rapid era clară și fără îndoială că, la momentul potrivit, se va folosi de ea.

Trebuia așadar să acționeze urgent.

În punctul în care se afla, șeful Biroului Zvonurilor consideră că important era să înceapă prin a-l face pe Lubuwei să înțeleagă că legătura lui cu Zhaoji nu mai era un secret pentru nimeni și că cea mai elementară prudență trebuia să-l facă pe primul-ministru s-o întrerupă.

Atunci, exista poate speranța, credea el, ca zvonul să se stingă de la sine și ca supravegherea la care erau supuși, în egală măsură, cei doi amanți, să confirme că nu era nimic concret în spatele bârfelor răutăcioase.

Verigă Esențială reflecta la modalitatea prin care ar putea să-l prevină pe primul-ministru fără a-l ofusca. Începu să treacă în revistă cunoștințele și apropiații în care Lubuwei ar fi putut avea încredere. Ajunse rapid la concluzia că cel mai bine era totuși să i să adreseze chiar lui direct, fără martori, între patru ochi.

În aceeași seară, el făcu în așa fel pentru a se nimeri în fața ușii biroului lui Lubuwei la ora la care, de obicei, acesta îl părăsea pentru a se duce acasă ca să se bucure de odihnă după o zi istovitoare de muncă.

– Iată că Biroul Zvonurilor îl supraveghează pe primul-ministru! glumi Lubuwei.

– Trebuie să vorbim numai noi doi, este important, îl anunță Verigă Esențială, hotărât să-i spună tot.

Oarecum mirat, Lubuwei îl invită în biroul lui și închise ușa.

– La Curte, unii știu despre idila dumneavoastră cu regina-mamă. Regele are deja suspiciuni în ceea ce vă privește. Cât despre mine, îmi asum cele mai mari riscuri avertizându-vă...

– În acest caz, de ce o faci? întrebă, gânditor, primul-ministru.

În mod curios, Lubuwei, uimitor de calm și resemnat, nu părea surprins câtuși de puțin de vorbele eunucului.

– Lașitatea îmi repugnă. Văd cum se conturează o vastă coaliție a tuturor celor care au interes să vă distrugă. Așa ceva mi se pare nedrept!

– Și regele Zheng ce părere are despre asta? îl chestionă Lubuwei.

– Poziția pe care o aveți în regatul Qin, unde mulți vă consideră vice-rege, este atât de puternică de ani de zile încât nu poate decât să-l incomodeze!

Primul-ministru îl invitase pe șeful Biroului Zvonurilor să se așeze pe un fotoliu în fața lui.

– Ce te face să spui asta? continuă zâmbindu-i cu tristețe eunucului.

După modul în care o pusese, întrebarea avea deja răspuns. El părea obosit, împărțit între descurajare și indiferență, ca și cum ceea ce aflase trebuia, mai devreme sau mai târziu, să se întâmple.

– Este o evidență. De când a urcat pe tron, așa-zișii oameni de bine se spetesc să-i demonstreze că mama lui e amanta dumneavoastră. De față cu mine, acum câtva timp, el l-a însărcinat pe Lisi să-i facă un raport referitor la acest subiect.

– Dacă ar ști! suspină Lubuwei.

Felul în care lăsase să-i scape acest suspin spunea mult despre disperarea lui. Propriul lui fiu îl punea pe ministrul Legii și Numelor să-l spioneze! El nu simțea nici un fel de revoltă, nici un sentiment special de nedreptate, ci doar o infinită tristețe.

– Cum e și firesc, Lisi a mandatat Biroul Zvonurilor să se ocupe de această anchetă. Eu v-am surprins împreună cu regina, zilele trecute, sub grămada de fân a grajdului care vă adăpostea întâlnirile amoroase...

– Și ai păstrat secretul?

– Dacă vă spun! protestă eunucul.

Se ridicase și îl apucase pe Lubuwei de braț.

– Am preferat să nu dezvălui nimic pentru vă vreau binele! adăugă el cu lacrimi în ochi.

– Dar, din câte cunosc eu Qin-ul, mai devreme sau mai târziu se va afla că ai păstrat pentru tine o informație pe care funcția te-ar fi obligat să o transmiți superiorilor...

– S-ar putea, vai, să se fi aflat deja. E posibil să vină să mă aresteze imediat. Dar acum că v-am spus adevărul, cel puțin voi avea conștiința curată! zise el, părăsind repede biroul lui Lubuwei.

Ajuns afară, Verigă Esențială, recapitulă conversația pe care o avusese cu Lubuwei.

I se părea ciudat de liniștită. Primul ministru nu căutase să nege nimic. Nici nu protestase, nici nu se drapase într-o demnitate ofensată. Eunucul găsea cel puțin edificatoare o asemenea resemnare. Ce ascundea ea? Cum se putea ca un om plecat de atât de departe și ajuns atât de sus să se poarte brusc așa, ca un acrobat care, ajuns în vârful unui catarg, se hotărăște subit să-și dea drumul? De ce, după atâtea eforturi, să lase totul baltă în acest fel?

În momentul în care Verigă Esențială se simțea cuprins de o oarecare tulburare, Lubuwei deschidea marele sertar din tablă al biroului său și lua cu nepăsare mica bucată de bambus care îi fusese adusă cu o seară înainte, când abia se întorsese în frumoasa lui locuință de pe colina cu cai.

Nu conținea decât opt ideograme, scrise cursiv de o mână care trebuie că o făcuse în grabă.

Era doar un mic text anonim care îi aducea la cunoștință că fusese denunțat fiului său.

50

Era într-o seară, într-una din nenumăratele case de toleranță ale cartierului Florilor și Sălciilor de la Xianyang.

Curtezana îl studia amuzată pe tânărul cu fața fină, cu privire amabilă și ușor intimidat care îi mângâia stângaci sânii dezgoliți.

– Este prima oară când vii la femei? îl întrebă ea râzând în hohote.

– Trebuie să fie un început în toate, zise tânărul.

Deși un pic jenat de întrebare, zâmbea totuși în mod agreabil și părea să aprecieze acest prim contact cu sfârcurile frumoasei, maronii și ridicate spre cer.

Fata, o creatură superbă cu părul castaniu și ochi de jad, pe care meseria n-o consumase încă prea mult, se dezbrăcase cu lentoare, mișcându-se lasciv, până când rămăsese în întregime goală. Apoi luase mâna tânărului și i-o purtă ușor peste pântec, întârziind pe fina podoabă pubiană pe care avusese grijă s-o parfumeze în prealabil și s-o dea cu o cremă uleioasă.

– Iată cum o să faci ca să-mi deschizi Valea Rozelor. E de ajuns să-mi urmezi mâna! îi spuse femeia la ureche tânărului.

Fără nici o greutate, îi scoase lui Pește de Aur din pantaloni Tija de Jad al cărei aspect trăda deja o incontestabilă și viguroasă tensiune.

Dorința, pe care o simțea furnicându-l sub pântec, începea să-i facă pielea de găină.

Era o senzație mult mai puternică decât cea pe care o simțea cu Huayang atunci când, în timpul exercițiilor de controlare a energiei interne, regina-mamă îi masa spatele sau își punea mâinile pe Câmpul de Cinabru inferior al pântecului său neted și musculos. Prima soție a regelui Anguo nu se sfia să atingă trupul lui Pește de Aur, care, la rândul lui, descoperise senzația pe care i-o dădea frecarea de pielea fină și parfumată a lui Huayang. Dar acestea rămâneau simple mângâieri, un contact nevinovat între ei, fără nici un amestec și fără căutarea unei anume plăceri. Ea își impusese mereu să nu meargă mai departe cu el, în ciuda dorinței care se trezea în ea, mai ales când rămânea singură cu tânărul, acum, când funcțiile regale ale lui Zheng îl împiedicau pe acesta să li se alăture.

Curtezana se folosea acum de Tija de Jad a lui Pește de Aur ca de un penel de literat care ar fi desenat ideogramele „iubire, seducție, plăcere" pe coapsele ei pe care le desfăcuse larg, lăsând să se întrevadă, tocmai în fundul Văii Rozelor, Sublima Fantă deja întredeschisă.

Pește de Aur se abținea din toate puterile.

Când îl ajută să pătrundă prin Poarta Intimă, ea nu se putu stăpâni să nu se cutremure de plăcere șoptind: „Da, e bine! Da, e atât de bine!".

Apoi, scoase un strigăt și tot trupul începu să i se unduiască în timp ce Fântâna de Jad a lui Pește de Aur țâșni, imediat ce membrul lui intră în delicioasa cavitate a curtezanei. Aceasta nu-și ascunsese plăcerea. Cât despre el, fără a înțelege prea bine ce i se întâmplase, era încă amețit.

După „mica moarte", ea îi spuse:

– Vei avea toate femeile la picioare. Deși e prima oară, ai deja practica unui seducător cu experiență.

– M-ai condus bine! spuse el cu modestie.

– O să te mai văd? se alintă ea, îmbrățișându-i posteriorul drăgălaș.

Pește de Aur, care își ridicase pantalonii, plecă fără să răspundă după ce o sărutase pe frunte.

Afară, îl regăsi pe Omul fără Frică care-l aștepta la ușa bordelului.

De-a lungul anilor, sarcinile publice acaparându-l cu totul pe Lubuwei, uriașul hun devenise un fel de protector recunoscut pentru cel pe care-l adusese imediat după naștere, la cererea negustorului, din îndepărtatul ținut al marelui Sud-Vest unde îl găsise. În unele zile, el era chiar principalul său educator.

El îl învățase pe Pește de Aur să urce pe cal și să vâneze păsările cu praștia când era mai tânăr. El fusese cel care-l învățase să hăituiască cerbul și maimuța urlătoare și să recunoască, după forma urmelor lor, animalele și păsările care populau colinele și pădurile, să pescuiască în râuri somonii și crapii. Omului fără Frică nu-i fusese greu să-i inoculeze gustul pentru natură și dragostea pentru întinderile fără de sfârșit, acolo unde puteai galopa ore în șir fără să întâlnești nici ținut de om și unde suflurile venite din cele patru zări, fiindcă nu întâlniseră nici un obstacol în calea lor, atingeau puterea maximă.

Acest lucru le dădea ocazia să petreacă multe ore împreună, în timpul cărora Pește de Aur nu înceta să-l întrebe pe uriaș despre împrejurările în care fusese adus la Xianyang.

Atunci, Omul fără Frică răspundea invariabil prin enigmaticul: „Secretul hunului!" și izbucnea în râs. Până într-o zi când uriașul, ajuns la capătul răbdării, întrucât Pește de Aur îl presase mai mult ca de obicei, îi mărturisise că Lubuwei îl pusese să jure că nu va dezvălui niciodată nimănui ceea ce se întâmplase.

Peşte de Aur cunoştea îndeajuns loialitatea Omului fără Frică pentru a şti că avea să-şi ţină promisiunea. Aşa că încetase să-l mai întrebe despre originile lui, dar nu-i purta pică pentru refuzul de a-i dezvălui mai multe, fiindcă asta era voinţa lui Lubuwei, tutorele pentru care avea atât de mult respect.

Când Peşte de Aur îşi exprimase dorinţa de a merge pentru prima oară la femei, aşa cum îl incitase puternic şi Huanyang cu câteva zile înainte, fusese cât se poate de firesc ca uriaşul hun să se ofere să-l însoţească în cartierul Florilor şi al Sălciilor. De aceea Omul fără Frică îl aştepta la ieşire.

În zori, la întoarcerea din această escapadă amoroasă, Peşte de Aur îl găsise pe Lubuwei aşteptându-l în salonul de muzică al palatului său de pe colina cu cai.

– Nu dormi! S-a întâmplat ceva? îl întrebă, mirat, Peşte de Aur pe Lubuwei.

– Te aşteptam. Aşadar, cum e?

– Cred că am fost la înălţime. De altfel, Omul fără Frică veghea asupra mea! Nu putea să mi se întâmple nimic rău..., glumi tânărul.

Lubuwei avea un aer ciudat. Peşte de Aur, surprins, remarcă acest lucru şi îl întrebă ce nu merge.

– În câteva zile, o să părăsesc Xianyang pentru a mă întoarce la Handan. Regele Zheng, va face cunoscut, dintr-o clipă în alta, decretul prin care vor înceta funcţiile mele de prim-ministru. Vroiam s-o afli de la mine şi nu de la alţii..., spuse atunci Lubuwei.

Tonul primului-ministru era sobru. Nu era nici o urmă de protest în vorbele lui. Părea foarte calm, dar mai ales foarte emoţionat.

– Ce vrei să spui? se indignă Peşte de Aur care nu se aştepta la aşa ceva.

– Nimic mai mult. Am făcut multe lucruri în Qin. Sunt un om împlinit, puternic şi bogat, primul-ministru

al unei țări care nu e a mea! Poate că e timpul să mă întorc la originile mele, răspunse Lubuwei cu blândețe.

Uluit, Pește de Aur nu știa ce să răspundă și rămânea tăcut. Îl privea pe Lubuwei și nu-i venea să creadă că nu visează.

– Dar pentru tine, dragul meu Pește de Aur, nu se schimbă nimic. Viața ta este aici. Nu trebuie să te îngrijorezi pentru ce o să mi se întâmple!

– Este imposibil! Decizia asta nu-ți aparține... Sunt sigur că îmi ascunzi ceva! strigă Pește de Aur care nu era departe de a se revolta.

Lubuwei se apropie atunci de tânăr și îl luă pe după umeri. Apoi îi făcu semn Omului fără Frică să se îndepărteze.

Acum erau singuri, numai ei doi.

– În seara asta, a venit momentul să-ți dezvălui un ultim secret. Zhaoji și cu mine, ne iubim. Regele a aflat, iată de ce locul meu nu mai este aici.

– Nu are fiecare dreptul să iubească pe cine vrea?

– Mai e ceva mult mai important despre care vreau să-ți spun: Zheng este fiul meu. Bineînțeles că el n-o știe și nu va trebui s-o știe niciodată. L-am conceput cu câteva zile înainte de a pleca să-l caut pe Yiren la Xianyang unde se complăcea ca ostatic. Yiren s-a căsătorit cu Zhaoji când ea s-a întors de la Handan și a crezut mereu că micuțul Zheng e copilul lui.

– Dar de ce ai lăsat-o să plece pe femeia pe care o iubeai cu copilul pe care i-l făcuseși? îl întrebă Pește de Aur tulburat de această mărturisire.

– Lucrurile s-au petrecut altfel de cum prevăzusem eu și Zhaoji. Din partea mea, nu era nici pe departe un abandon. Scuză-mă, dar n-o să-ți mai spun nimic altceva!

Pește de Aur putea să vadă, din tristețea privirii lui și din descurajarea care părea să-l cuprindă, că

întrebarea îl atinsese totuși în punctul sensibil. Văzu lacrimi strălucindu-i în colțul ochilor.

– Și de ce-mi faci o asemenea confidență mie? adăugă el pentru a alunga tulburarea care-l cuprinsese pe negustor.

– Pentru că tu ești singura persoană în care am încredere! Această paternitate pe care am pierdut-o și care în prezent mă depășește mi se pare destul de importantă pentru a-ți încredința secretul, pentru că te iubesc ca pe un fiu. Cred totodată că această confidență ar putea într-o bună zi – cine știe? – să-ți servească la ceva! mai spuse Lubuwei care acum plângea de-a binelea.

Pește de Aur îl îmbrățișă, încercând să-l consoleze.

– Cine mai știe de asta în afară de mine?

– Zhaoji, bineînțeles, și regina Huayang. Cum bine știi, ea a văzut mereu în Zhaoji fata pe care nu a putut s-o aibă. Cu tine, suntem patru care știm. Nu mai mulți!

– Îți mulțumesc pentru această încredere care mă înduioșează. Dar, în acest caz, nu mai există un alt secret pe care ai putea să mi-l încredințezi?

– Care?

– Cel al circumstanțelor în care am fost găsit de Omul fără Frică, pe care l-ai pus să jure că nu-mi va spune niciodată...

Răspunsul lui Lubuwei izbucni, clar și ferm. Îl pronunță dintr-o suflare:

– Ele contează prea puțin ! Dacă ți le spun, nu-ți vor servi la nimic. Sunt de domeniul trecutului. N-ai de ce să te rușinezi, nici de părinții tăi, nici de locul unde te-ai născut. Ignoranța, în acest caz, este cea mai bună protecție a ta. Din acest motiv, cu voia ta, dragul meu copil, ne vom opri aici.

Pește de Aur înțelese că Lubuwei nu-i va mai spune nimic.

Când se duse la culcare, se simți copleșit de veștile pe care le aflase și care eclipsau amintirea plăcută lăsată de momentul petrecut alături de curtezană.

Avea să-l piardă pe Lubuwei, asta era sigur! Dar spera ca, într-un fel sau altul, să preia el făclia lui.

*

Sângele apăru din nou sub dimia care se deșiră dintr-o dată, lăsând să se vadă o rană oribilă.

Supraveghetorului șantierului nu-i plăcea nimic atât de mult ca acest șuierat strident provocat de bilele care spintecau aerul cu toată viteza și de care toți se temeau când le vedeau apropiindu-se de umerii lor.

Fiindcă nu spărgea pietrele destul de repede, biciul se abătuse încă o dată, cu violență, asupra omoplaților bărbatului extenuat. Era un bici făcut din douăzeci și cinci de cordelete de mătase care aveau la capăt o mică bilă de bronz a cărei circumferință era scoasă în relief prin două linii, una orizontală și alta verticală, care făceau din ea o masă contondentă de o redutabilă eficacitate. Bărbatul abia gemu. Știa foarte bine că dacă se văieta nu-i folosea la nimic decât să atragă asupra lui o altă lovitură de bici.

Atunci, bărbatul care sângera nu avu altă alegere decât să ia din nou ciocanul și burinul în mâinile lui umflate ca să se apuce de tăiat piatra, sperând că supraveghetorul va găsi ceva mai departe o altă victimă asupra căreia să-și exercite cruzime.

În fața lui, grămada de pietre pe care trebuia să le taie până la sfârșitul zilei i se părea un munte imens cu vârf inaccesibil pe care n-ar fi avut niciodată puterea să-l urce.

Așa se întâmpla mereu pe șantierul Marelui Zid al regatului Yan.

Li se cerea atât de mult oamenilor, încât aceştia erau descurajaţi chiar înainte de a începe să muncească. Dar frica de pedepse şi de curelele biciului gardienilor şantierului îi făcea să îndeplinească întotdeauna sarcini pe care nu-şi imaginau că vor fi în stare să le ducă la bun sfârşit.

Din nefericire pentru bărbatul care sângera, supraveghetorului îi căşunase pe acelaşi muncitor. Nu-l mai lăsa. Loviturile de bici se abăteau asupra lui în ritmul cadenţat al bătăilor unui tambur. Deja, puterile victimei slăbeau. Trupul lui era numai răni deschise. Apoi capul îi căzu în piept şi bărbatul se prăbuşi greu la pământ.

Supraveghetorul se pregătea să-i dea lovitura de graţie. Regulile prevedeau ca muncitorii extenuaţi să fie omorâţi pe şantier pentru a se evita îngrijirea şi hrănirea lor. În acel moment, el auzi un zgomot de copite de cai. Supraveghetorul se întoarse brusc. Trei călăreţi se năpusteau asupra lui.

El încerca să ridice arma cu care să-şi termine victima, când lancea lui Zhaogao îl lovi drept în inimă.

Căzut în genunchi, supraveghetorul strângea cu toate forţele coada de lemn care îl străpunsese. Păru că-i aduce un derizoriu omagiu celui care-l nimerise, apoi căzu ca fulgerat.

Alături de corpul însângerat al supraveghetorului, muncitorul zăcea şi el, foarte tulburat, implorând graţierea.

– Felicitări, colonele Zhaogao! În prima încăierare, nu ţi-ai ratat ţinta! spuse unul dintre călăreţi.

Zhaogao, foarte mândru de el, se umfla în pene.

– N-ai văzut încă nimic. Asta nu e decât o încălzire! zise el, lăsându-l pe muncitorul căruia îi salvase viaţa să-şi vină în fire.

Apoi dădu pinteni calului care făcu o întoarcere bruscă şi plecă în galop de-a lungul zidului de piatră.

Puțin mai departe, un mic grup de muncitori care asistaseră la scenă se grăbiră s-o zbughească din loc ca niște iepuri pentru a se duce să se ascundă în spatele mușuroaielor mici de nisip care deformau câmpia plină de pietriș barată de Marele Zid al regatului Yan. Când el ajunse în locul unde credea că-i găsește, acolo nu mai era deja nimeni, doar praful care se ridica în aer. Zhaogao urlă la ei, ocărându-i, ca să-i sperie, apoi dădu pinteni calului pentru a se întoarce la cei doi companioni de escapadă care îl așteptau.

Era timpul, acum, să se alăture regimentului care staționase.

– Marele nostru rege vede întotdeauna just. El a avut perspicacitatea să-ți ceară să te alături expediției mele ca să îi faci un raport despre această lucrare, zise Zhaogao.

– Perspicacitatea regelui Zheng nu este egalată decât de inteligența lui, recunoscu unul dintre călăreți a cărui glugă îi ascundea fața.

– Ce crezi despre zidul regatului Yan? Nu pare o lucrare fortificată și eficace? întrebă Zhaogao.

– Nu e prea solidă, fiindcă e făcută din moloane nelipite unele de altele. Este ceva deocamdată. Dar proiectul pe care îl nutresc pentru regele Zheng este infinit mai ambițios! Mă gândesc la un mortar dur ca piatra care să facă fortificația mea indestructibilă! răspunse călărețul.

Ajunseseră la tabără. Călărețul care tocmai vorbise își dădu jos gluga.

Atunci apăru fața arhitectului Perfect în Toate.

– Este adevărat că acest zid din pietre poate fi escaladat cu ușurință de orice invadator! constată Zhaogao.

– Marele Zid al regatului Qin va trebui să aibă câte un mic fort la fiecare o mie de li. El va fi o barieră cu

adevărat de netrecut. Regele Zheng mi-a promis deja că-mi va asigura toate mijloacele necesare – muncitori, mortar și pietre.

– Având în vedere cum se chinuiește regatul Yan pentru a ridica această mică împrejmuire de pietre, întreprinderea ta riscă să te ducă foarte departe! recunoscu Zhaogao.

Avea un aer admirativ și gânditor în același timp. Ei, arhitecții, spre deosebire de militari, construiau , nu distrugeau!

– Cât va dura campania ta în regatul Yan? se interesă arhitectul regelui.

– Mi s-a spus că un an. Până atunci, regele nostru va fi pregătit ofensiva care-i va permite regatului Qin să anexeze Yan-ul. Cât despre mine, trebuie să-mi hărțuiesc dușmanul, să fac destule diversiuni pe teritoriul lui, astfel ca fortificațiile să se prăbușească la viitorul atac general.

Rândașii veneau să-i ajute să coboare de pe cai. Zhaogao îi făcu semn arhitectului să-l însoțească în cortul său de comandant.

Pe o suprafață circulară în jurul căreia fusese instalat bivuacul, bucătarii militari pregătiseră imense proțapuri sub care se făcuse foc din crengi uscate. Patru oi bârsane, tăiate după ce fuseseră furate dintr-o turmă a nomazilor care o duseseră la păscut nu departe de acolo, zăceau pe pământ, unele lângă altele. Măcelarii le tăiară și le împărțiră în hălci pentru a le putea roti în frigare.

Se impunea să-ți hrănești bine trupa epuizată de cele zece zile de mers călare neîntrerupt care fuseseră necesare pentru a ajunge aici de la Xianyang.

În aceste ținuturi boreale, era anotimpul în care noaptea cădea cu încetineală. Mâncarea de oaie, udată cu alcool de sorg, se termină înainte ca întunericul să fie

total. În jurul focurilor stinse, ghiftuiți, oamenii erau adormiți deja când fu dat ordinul să se întoarcă la corturile lor.

În fața unui foc de cărbuni învăpăiați, Zhaogao și Perfect în Toate erau așezați unul lângă altul. Puneau la cale lumea sau mai degrabă Marele Zid.

În genunchi, aplecat asupra solului, înarmat cu un bețigaș, arhitectul desenase pe nisip un soi de hartă a Qin-ului și trasa pasajul „Zidului" la care regele Zheng îi ceruse să reflecteze.

– Am de gând să utilizez și tronsoanele de ziduri deja construite de regatele dinainte. Unele par destul de semețe. De exemplu, zidul regatului Wei. Se spune că regii lui au pus să lucreze la el mai mult de trei sute de mii de muncitori! Dar în principal va fi o construcție nouă care va uni Cele Patru Direcții...

Fascinat, Zhaogao privea mâna abilă a lui Perfect în Toate cum lega toate acele puncte unele de altele, cum hașura într-un loc și făcea mici cerculețe în altul, ca să realizeze planul acestui Mare Zid pe care se pare că îl cunoștea deja în cele mai mici detalii.

Fără ca arhitectul să bage de seamă, tânărul colonel se apropiase atât de mult de el pentru a privi desenul, încât simțea cum pletele lui îi atingeau ușor nările. Aveau un miros special de mosc și de fum. Pe lângă gulerul cămășii, putea să zărească spatele lui Zhaogao, lucios și musculos. Perfect în Toate, atent, nu era indiferent nici la această odoare, nici la această viziune.

Arhitectul era atras de băieți la fel de mult ca de fete, cu condiția ca atât ei, cât și ele să arate bine. El putea să-și petreacă noaptea cu o curtezană sau la fel de bine cu un eunuc.

Sobru, în ciuda tulburării care-l cuprinsese, el continua imperturbabil să deseneze traseul zidului din

pietre în timp ce celălalt, acum, era atât de aproape de el, încât arhitectul regelui Zheng putea să simtă căldura pielii atletului.

Perfect în Toate rămase nemişcat în ciuda furnicăturilor pe care le simţea în picioare. Zhaogao era acum lipit de el. Senzaţia era plăcută, corpul musculos al acestui colonel îndrăzneţ îi plăcea. Dar acesta nu părea să-şi dea seama, fascinat cum era de amploarea Marelui Zid pe care desenul arhitectului o pusese în valoare.

O dată desenul terminat şi explicaţiile date, când plecară să se culce, fiecare pregătindu-se să meargă la cortul lui, tânărul colonel, care îşi dăduse seama în cele din urmă de tulburarea arhitectului, schiţă un mic surâs în colţul gurii.

- Te pricepi la desen! Bravo pentru acest plan al Marelui Zid, îi zise el politicos.

Perfect în Toate nu prea ştia ce să creadă. Acest zâmbet al lui Zhaogao şi acest compliment pe care i-l făcuse semnifica o invitaţie reală sau nu se referea decât la talentul lui de desenator?

De fapt, mintea lui Zhaogao era în întregime ocupată să-şi imagineze cum va arăta Zidul atunci când construcţia lui va fi fost terminată sub conducerea arhitectului. Harta desenată era atât de complexă, cu toate acele tronsoane care se întretăiau, încât îl făcea să se gândească la o reprezentare a constelaţiilor cereşti.

El îşi spunea că, de pe o stea sau de pe lună, Marele Zid s-ar putea vedea cu ochiul liber.

*

Lui Foc Arzător nu-i venea să-şi creadă ochilor: „Pulbere de Dragoste cu extract de Foc Arzător"!

Erau chiar ideogramele propriului său nume afişate lângă cele cu „Pulbere de Dragoste" pe eticheta de

bambus pe care spițerul o pusese pe mojarul alb de marmură plin ochi cu această pulbere de culoarea portocalei. În fața tejghelei pe care fusese pus mojarul, se formase deja o coadă lungă de cumpărători care se împingeau, ademeniți de cuvintele tentante de pe etichetă.

Era o adevărată busculadă.

Fiecare vroia să aibă un dram din această prețioasă pulbere. La coada unde se amestecau cumetre și gură-cască, se comenta despre raritatea și excepționala calitate a substanței orange pe care toată lumea vroia să și-o procure.

Foc Arzător, imobil ca o statuie, se uita la mulțimea de cumpărători.

Huayang, în serviciul căreia abia intrase, îi ceruse să meargă în cartierul spițerilor ca să vadă dacă găsește să cumpere pilule fortifiante de pe vreo tarabă. Străbătuse fără succes mai multe străzi când privirea îi fusese atrasă de această etichetă neagră pe care se afișau cu vermillon, ca să fie vizibile de departe, ideogramele.

Vânzătoarea era complet depășită de situație. Era cu ochii pe mojar și distribuia cu parcimonie solicitanților câte-o lingură de pulbere ambalată în foaie de betel, în schimbul câtorva monede.

– Trebuie să profităm! Tocmai își terminase mixtura și se spune că a putut să-și procure părțile rușinoase ale unui eunuc tânăr recent castrat! se auzea vorbindu-se la coadă.

Tot felul de remarci se întretăiau, de la cele mai medicinale la cele mai deocheate.

– Este pentru prima oară când vinde „Pulbere de Dragoste" făcută din „Foc Arzător"!

Sau:

– Cu asta poți satisface trei femei o dată!

Sau foarte bine, nu fără umor, deși îndoielnic:

– O să fie foc arzător pentru Bastonul de Jad!

De fiecare dată revenea numele „Foc Arzător". Și tânărul eunuc avu deodată senzația că era vorba despre el. O oribilă intuiție îi veni în minte...

Vroia să fie cu inima împăcată și se hotărâse să intre în prăvălie. În spatele tejghelei, spițerul cântărea niște plante uscate pe care le mărunțise într-un mic mojar de piatră.

– De ce există marca „Foc Arzător" pe eticheta pusă la grămada de pulbere orange? zise el precipitat.

Celălalt îl privi cu un aer suspicios și temător. Poate era unul din acei funcționari inspectori de fraude care îi verificau din când în când pe spițeri.

– Este extract de organe bărbătești de origine umană garantată.

Eunucul căruia i s-au extirpat se numea Foc Arzător. Eticheta nu este deloc mincinoasă fiindcă nu spune altceva! se apără el, vrând să-și dovedească buna credință.

– Dar cum de sunteți sigur de asta? reuși să articuleze tânărul eunuc care simțea cum îl cuprinde revolta, înecându-i inima.

Spițerul îi făcu semn să se apropie.

– Între noi fie vorba, chirurgul care l-a operat pe acest tânăr mi le-a vândut! Există o garanție mai bună privind proveniența lor? Câte doze vrei? Dacă iei mai multe, aș putea să-ți fac un preț... șușotea el cu subînțeles la urechea tânărului.

Foc Arzător se clătină și fu pe punctul de a cădea pe spate.

Ca să evite căderea, se agăță de o grămadă de coșuri pline de plante, de piei de reptile și de oseminte, al căror echilibru nu rezistă gestului său. Ele se prăbușiră cu zgomot, vărsând conținutul mirositor și macabru pe jos. El își dădu seama că lovise și o cușcă de bambus în care

colcăiau șerpi, de data asta vii. Spițerul vindea „vinul" făcut din sângele și din fierea lor pentru fortificarea persoanelor vârstnice. Eliberate din închisoarea lor, viperele începură să se târască în toate direcțiile pentru a încerca să găsească o ascunzătoare, provocând o panică generală în coada cumpărătorilor care continuau să se înghesuie în fața tejghelei.

Tânărul eunuc nu putu să asiste la spectacolul grotesc și dezolant al spițerului în patru labe care încerca să recupereze, strigând după ajutor, reptilele care navigau prin mijlocul frunzelor uscate și al rădăcinilor chircite: el se aruncase înainte și își băgase rapid mâna în pulberea orange a mojarului de marmură albă. La atingere, era fină precum făina de orez. Își făcu palma căuș și luă o mână, după care o luă la sănătoasa.

Spițerul începuse să urle la hoț, dar Foc Arzător era deja departe!

El își croi drum prin mulțime, îmbrâncind, alergând cu pași atât de mari încât trecătorii, care aglomerau piața la acea oră a zilei, nu puteau decât să-l lase să treacă, dându-se la o parte și ocărând.

O dată ieșit din cartierul negustoresc, el își vărsă conținutul pumnului într-unul din buzunarele traistei lui. Apoi își înfășură repede capul cu un turban care îi ascundea fața pe jumătate.

Ochii îi erau injectați de sânge precum cei ai femelei tigru al cărui pui tocmai a fost ucis de vânători. Toate fibrele ființei lui strigau răzbunare. Se simțea transformat într-o săgeată întinsă spre acea țintă spre care îl ducea corpul său. Știa deja clar modul în care avea de gând să se răzbune pentru josnicia a cărei victimă era.

Se năpusti cu pași repezi spre clinica eunucilor. Aceasta era situată exact în partea opusă a orașului, spre

periferia vestică. Ca să ajungă acolo, trebuia așadar să traverseze întreg Xianyang-ul dintr-o parte în alta. Dar mergea atât de repede, încât, în ciuda aglomerării străzilor, nu peste mult timp ajunse în fața gratiilor impozante ale parcului său maiestuos unde câțiva operați recenți se odihneau pe bănci, la soare.

Îmbrânci fără menajamente portarul, surprins, care îl întrebă care e motivul vizitei lui, și se îndreptă direct spre pavilionul în care locuia chirurgul șef.

Când dădu buzna în încăperea principală, după ce fusese cât pe ce să dărâme ușa de la intrare, Cuțit Rapid, întins liniștit pe un șezlong, se lăsase pe seama unui infirmier care îi curăța unghiile.

Înainte ca acesta să poată interveni, Foc Arzător, a cărui furie îi înzecea puterile, îl pusese pe Cuțit Rapid la pământ, răsturnând micuțul platou lucios pe care se aflau, aranjate cu grijă unele lângă altele în vederea ascuțirii, bisturiele cu care opera chirurgul.

Infirmierul se repezise în afara pavilionului după ajutoare. Ei rămaseră singuri.

Mâna dreaptă a tânărului strângea cu brutalitate pielea flască a gâtului lui Cuțit Rapid, apoi își ridică dintr-o singură mișcare pulpana turbanului care îi acoperea încă fața.

Când își văzu agresorul, chirurgul înlemni de frică.

– Știu ce ai făcut cu „comorile" mele, ticălos bătrân! Le-am găsit transformate în pulbere pe tejgheaua unui spițer din oraș! urlă tânărul eunuc apăsând tot mai tare pe vertebrele cervicale ale celui care îi furase „comorile".

El își deschise traista și luă cu vârful degetelor puțină pulbere orange pe care i-o introduse cu violență în nări lui Cuțit Rapid, după ce îi dădu capul pe spate, trăgându-l de păr.

– Uite, respiră un pic suflurile rele ale lui Foc Arzător!

Și scuturat de spasme, începu să plângă ca un copilaș.

Tot strângând întruna, mâna lui se albise din cauza efortului. El simțea, sub pielea gâtului, marginile mai ascuțite ale cartilagiilor celui care, după ce îl mutilase, nu ezitase să împrăștie resturile atât de prețioase. Ar fi vrut să sfărâme unul câte unul toate oasele lui Cuțit Rapid, apoi să le usuce, să le cearnă, pentru a obține o făină la fel de fină precum pulberea din mojarul de pe tejgheaua spițerului. Apoi, s-ar fi urcat în vârful unui munte și-ar fi lăsat-o în voia suflurilor pentru ca fi împrăștiată în cele patru zări ale Universului!

Un firicel de salivă înroșită de sânge începea să strălucească în colțul buzelor chirurgului. Sufocarea îl împiedica să strige. El deschise gura mare, în timp ce globii oculari înspăimântați îi ieșeau deja din orbite.

Tânărul începuse să izbească cu furie capul lui Cuțit Rapid de dalele de piatră. Craniul scotea un zgomot surd la fiecare izbitură. Încet-încet se forma pe piatră un nor roșiatic ale cărui contururi se răspândeau precum râurile pentru a se vărsa într-o mică mare care semăna în mod straniu cu o frunză de arțar, atunci când acest copac capătă culorile lui autumnale.

În fața lui, pe pământ, în mijlocul bisturielor împrăștiate, zări unul din stilete, la fel de ascuțit precum un ac, cu care erau curățate unghiile victimei lui.

El lăsă capul lui Cuțit Rapid, luă instrumentul în mână și ridică brațul lovind în ochiul lui drept ieșit din orbită, apoi în stângul. Simți rezistența corneei și auzi șuierătura vârfului de stilet care pătrundea prin membrana elastică. Globii oculari semănau cu două mici mere roșiatice pe jumătate ciugulite de ciocul unei păsări de pradă.

Atunci, aruncă violent stiletul, care se lovi de unul din pereții încăperii, și privi corpul victimei lui. Nu se simțea nici măcar ușurat când o luă la fugă cât îl țineau picioarele.

Cuțit Rapid nu simțise nici oroare, nici durere atunci când Foc Arzător îi mutilase ochii: el murise deja de mult.

51

Pe colina cu cai, în salonul de muzică al palatului, Zhaoji și Lubuwei celebrau ceremonia despărțirii.

Nu considerau că trebuie să se mai ascundă. De acum înainte, era inutil.

Stăteau de ceva timp față în față. Pe jos, erau împrăștiate un fonolit, tambure, țitere și flaute. Ei se țineau de mână, scrutând în liniște, aproape cu religiozitate, toate aceste semne complice, făcute din regrete și amintiri, pe care fiecare le vedea în privirea celuilalt.

În jurul celor doi amanți care se întâlniseră acolo pentru ultima oară, atmosfera era liniștită, grea și sfâșietoare, de reculegere. Chiar în acea dimineață, decretul prin care Lisi era numit prim-ministru al Qin-ului în locul lui Lubuwei fusese expus pe Tumul Afișajului.

În ajun, ca și cum totul trebuia să se întâmple în același timp, Desăvârșire Naturală, trimisese la palatul negustorului cele nouă lamele de bambus ale *Cronicilor Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei*. Ele erau asamblate câte treizeci, prinse cu grijă cu ajutorul unui fir de mătase, și ocupau o parte dintr-un întreg perete din salonul de muzică unde fuseseră depozitate.

Testamentul lui spiritual sosea la țanc.

Lubuwei n-avu nici măcar curajul să citească cuvântul către cititori pe care bătrânul literat îl

compusese în numele lui și care servea drept prefață a enciclopediei. Ea exprima dorința comanditarului compilației de a transmite generațiilor viitoare ceea ce el primise de la cele de dinaintea lui, informații care erau dispersate în numeroase lucrări disparate din care încercase, cu această ocazie, să extragă esențialul, apoi le rezumase și alcătuise culegerea.

Ultima frază a cuvântului înainte invita cititorul să ia și el, la rândul lui, un stilet sau un penel și să recopieze, atunci când va dori, această antologie ca să existe cât mai multe exemplare posibile din ea sau pentru eventualitatea în care, prin absurd, vechile cărți din care ea conținea cele mai bune extrase, aveau să fie, într-o bună zi, distruse sau pierdute.

Lubuwei avea de gând să ia cu el la Handan toate aceste mănunchiuri de bambus care, îngrămădite neglijent lângă acest zid devenit al cunoașterii, ar fi putut fi confundate de unii inculți cu banalul lemn de foc. Trebuia să le deschizi și să fii capabil să descifrezi ideogramele gravate pe fața interioară a lamelelor pentru a-ți da seama că acolo era strâns tot ceea ce, de la omul simplu la marele învățat, trebuia să se știe în acele timpuri pentru a cunoaște Istoria și pentru a înțelege Lumea.

Lubuwei și Zhaoji, pe care nenorocirea reciprocă îi aruncase într-o stare de febrilitate, ar fi trebuit să-și arunce în față toate reproșurile din lume și să se acuze unul pe altul de această catastrofă care îi lovea în acea zi. Dar, conștienți că asta n-ar fi servit la nimic, decât să-i rănească și să le amplifice în mod inutil suferința, ei avuseseră, fără a se vorbi, înțelepciunea și inteligența să nu-și spună nimic din toate astea.

De altfel, ei acționaseră mereu la fel, fără ca unul să aibă o inițiativă care să fie contrară părerii celuilalt,

legându-și astfel în mod hotărât destinele atât în glorie, cât și în oprobriu. Ca atare, fiecare fusese gata să-și asume, cu eleganță și moderație, dureroasele consecințe ale acestei separări de acum iminente.

– Eram sigur că asta ni se va întâmpla, acum că nu mai suntem sub protecția Bi-ului negru înstelat, suspină Lubuwei, încercând să zâmbească.

El căuta un mod de a sparge această asurzitoare tăcere din care nici unul, nici celălalt nu puteau ieși.

– Și când te gândești că fiul nostru nici măcar n-a binevoit să se uite la acest disc de jad care zace pe fundul unui sertar în Turnul Memoriei, regretă ea mai serios.

– Fiul nostru va fi cu siguranță un rege foarte mare pentru regatul Qin.

Asta îmi mai atenuează puțin suferința provocată de faptul că trebuie să te abandonez în voia sorții.

Ea se ghemui, tremurând și cu lacrimi în ochi, lângă genunchii negustorului care se așezase pe o banchetă.

– Dar furia lui nu riscă să se abată și asupra mea? murmură ea.

– Nu și dacă eu îmi recunosc vina de a te fi sedus fără voia ta. Există poate o șansă ca asta să-i atenueze mânia! zise Lubuwei.

– Dar eu refuz o asemenea minciună. Te-am iubit întotdeauna!

După ce făcuse eforturi să se abțină, ea începu să plângă.

Această declarație de iubire pe care i-o făcea subit lui Lubuwei, deschis și pentru prima oară, avu darul să-l emoționeze la rândul său pe negustor ai cărui ochi se umplură de lacrimi.

– Eu te-am iubit din prima clipă, când te-am descoperit în acel cort de circ ambulant la Handan! Din acea zi, n-am încetat să mă gândesc la tine și să te caut.

Când te-am regăsit la Xianyang, prizonieră în acea casă a plăcerii, n-am avut decât un scop: să te eliberez. Pe atunci, te iubeam în tăcere, încercând să te fac să înțelegi că deveniseși lumina ochilor mei!

– Vedeam asta, dar eram atât de tânără!

– Te-ai lăsat greu sedusă! Ceea ce pentru mine a fost și mai plăcut!

El își trecu mâinile peste ochii ei pentru a-i șterge lacrimile.

– N-am fost un pic nebuni și iresponsabili să punem la cale căsătoria mea cu Yiren? N-am fi fost mai câștigați dacă am fi rămas liniștiți împreună? Spune tu, Lubuwei, n-am pierdut atunci totul, deși credeam că am obținut totul?

– De ce spui asta?

– Pentru că, astăzi, chiar propriul nostru copil provoacă acest cataclism care ne distruge!

Ea își frângea mâinile de disperare.

– De ce să rescrii Istoria? Ce a fost făcut e bun făcut, nu servește niciodată la nimic dacă regreți.

– Dar de ce acest blestem care ne urmărește?

– Nu uita că, dacă Pește de Aur n-ar fi fost însemnat cu un Bi, atunci el ar fi fost acum regele Qin-ului, iar copilul nostru ar fi rămas al nostru! Este o altă formă de disc ritual care a distrus ceea ce discul de jad ne-a ajutat să concepem și să realizăm...

– După tine, am fi instrumentele unor evenimente care ne depășesc?

– Sunt convins. Toți suntem purtați de Marele Fluviu al Vieții al cărui curent puternic ne împinge acolo unde vrea.

Ea îl luase de umeri.

– Dar nu vreau să te pierd! Fără tine, viața mea va deveni goală!

Îi cuprinse capul cu mâinile și îl sărută.

– Și dacă am pleca amândoi la Handan sau oriunde, dar departe de aici? șopti ea brusc.

Nu vroia să-l vadă îndepărtându-se de ea. El simțea unghiile lui Zhaoji înfigându-i-se în piept precum ghearele unei păsări de pradă.

– Ar fi nebunie curată! Oriunde am merge, am fi hăituiți. Important pentru mine, de acum înainte, este dimpotrivă să separ destinul meu de al tău pentru a te proteja, îi spuse el cu gravitate.

Ea plângea din nou cu lacrimi fierbinți.

– Tânărul rege Zheng are încă nevoie de mama lui. Nu uita că este și fiul tău! adăugă el cu tandrețe, trecându-și mâna prin părul ei.

– Jură-mi cel puțin că o să-mi dai vești despre tine când vei fi exilat la Handan, îl imploră ea.

– Îți promit... Sunt curieri care pleacă și vin în fiecare lună. Dar după cum merg lucrurile, în câțiva ani, sunt sigur că regatul Zhao va fi anexat regatului Qin de fiul nostru! Atunci voi fi pur și simplu unul dintre supușii lui!

Lubuwei încerca, din răsputeri, s-o înveselească pe Zhaoji.

– Nu cumva dorința ta de a aduna aceste texte vechi l-o fi iritat și mai mult pe fiul nostru? zise ea deodată, zărind rulourile din foi de bambus care stăteau grămadă în fața lor.

– Mi s-a spus, ce-i drept, că i se pare deplasat demersul meu, mai ales din partea unui prim-ministru. Nu cred totuși ca această compilație cerută lui Desăvârșire Naturală să fie singura cauză. E alta, mai profundă. În Qin, eu îl pun prea mult în umbră pe fiul nostru.

– Este adevărat că tu ai tăria și calitățile unui rege! Cel puțin, știu cu cine seamănă Zheng al nostru...

Ea arboră un surâs palid. Era rândul ei acum să încerce să glumească.

– Cred într-adevăr că influența mea asupra regatului Qin a devenit jenantă pentru noul său rege, de când acesta dorește să-și exerseze funcțiile în plenitudinea lor. Nu e nici o îndoială că Zheng al nostru nu merge deloc pe urmele lui Yiren și Anguo, care nu făceau mare lucru... Eu am devenit prea puternic. Toată lumea știe, de asemenea, că sunt foarte bogat. E mult pentru un singur om.!

El se întristase, dar părea și resemnat.

– Ce-o să faci acum? îl întrebă ea cu oarecare îngrijorare.

– Mai întâi, o să mă ocup de redactarea textului care te va disculpa. Păcat că dragul de Hanfeizi nu mai este aici ca să mă ajute, ar fi făcut minuni! Cât regret că nu mai este alături de mine! Sfaturile lui, ca și subtilitățile, erau de neînlocuit...

– S-a anunțat numirea lui Lisi în locul tău.

– Se pregătește de ceva timp un asemenea eveniment, în ciuda tăgăduirilor celui în cauză.

Acum, ea era cea care încerca să-l liniștească. Îl simțea complet descumpănit, ca și cum acel foc interior care ardea în el era pe cale să se stingă lent.

Ea se așezase într-un fotoliu și el, pentru a se liniști, își pusese capul pe genunchii amantei lui.

Atunci, pentru a alunga această angoasă care îl sugruma, ea începu să-i vorbească despre amintirile fericite ale clipelor petrecute împreună.

– Îți amintești de ziua în care ne-am descoperit trupurile și de primele lor efuziuni?

– Ca și cum a fost ieri!

– Spui mereu asta, continuă ea, silindu-se să râdă în timp ce el îi mângâia ușor pântecul.

– Dar ăsta-i adevărul!

El se ridicase și, lipindu-se de ea, începuse să o strângă în brațe și să o sărute.

Umerii lor loviră imensul clopot care ritmase primii pași de dans ai lui Zhaoji când ea sosise la negustor. Se întâmpla chiar după ce fusese răscumpărată în statul Qin pentru a putea fi scoasă din bordelul public unde fusese vândută cu forța. Notele Shang și Zhi ieșiră din piatră, ritmând mișcarea unduitoare a brațelor lor.

Cele două trupuri dansânde se căutau din nou nebunește, ca și cum ar fi vrut să regăsească înflăcărarea și inocența primelor lor întâlniri.

Lubuwei o întinse pe Zhaoji pe covorul din lână groasă unde, altădată, se acompania de țitera Qin atunci când cânta.

Amantul regăsea gesturile febrile pe care le avusese atunci când se îndrăgostise de ea. El era muzicianul și ea țitera. Îi masa ușor sânii ale căror sfârcuri se înălțau precum butoanele de lemn înfipte la capătul cutiei de rezonanță a acestui instrument și care serveau la menținerea și adaptarea tensiunii corzilor.

Foarte repede, limbile lor se atinseră în timp ce el se culca peste ea. Îmbrățișarea fu lungă și languroasă ca și cum fiecare voia să se înfrupte din celălalt pentru ultima oară, ca să-i păstreze savoarea cât mai mult timp posibil.

Apoi, ea își puse picioarele în jurul gâtului lui, astfel încât el putu să-și umezească buzele cu Roua de Jad pe care ea nici măcar nu mai încerca să și-o rețină... Câteva clipe mai târziu, el era înlăuntrul trupului ei, iar ea îl înlănțuia pe al lui.

Fuziunea dintre Yin și Yang fu atât de puternică, încât îi lăsă fără voce și năuciți, îmbrățișați, lacrimile amestecându-se cu licorile, privindu-se pierduți unul în ochii celuilalt, conștienți că era probabil pentru ultima oară.

– E timpul să ne despărțim! Absența ta riscă să dea, din nou, naștere la bârfe în Palatul Regal, zise în cele din urmă Lubuwei, cu moartea în suflet.

Rostind aceste cuvinte, negustorul de cai cerești își simțea inima sfâșiată. Zhaoji îl ținea încă strâns cu o mână, nereușind să-i dea drumul. El fu nevoit să-i descleștеze degetele, apoi îi luă mâna și o puse pe pieptul lui.

Când se mai sărutară încă o dată, știau amândoi foarte bine că nu se vor mai revedea niciodată.

*

– Am găsit pilulele care-ți trebuie, îi zise Huayang tânărului rege Zheng.

Prima soție a răposatului rege Anguo se prefăcea a fi cât mai amabilă cu putință.

Suveranul, așezat la biroul său invadat de o grămadă de decrete pe care se pregătea să-și pună sigiliul, păru mirat, ba chiar un pic agasat, s-o vadă intrând așa, fără a fi anunțată.

El dăduse ordine foarte stricte: nu putea nimeni să-l vadă decât cu programare, iar în timpul lungilor ședințe de semnare a actelor dorea să fie liniștit.

Fosta regină nu dăduse nici o șansă gărzilor, nici ordonanțelor regale, nici lui Uneori Așa care încercase zadarnic să o împiedice să meargă mai departe, întrebând-o care este motivul vizitei ei inopinate. Ea îl dăduse politicos la o parte și se grăbi să intre în birou înainte ca gărzile să aibă timp să zăvorască ușa.

Puse pe masă un săculeț de pulbere orange pe care era lipită eticheta „Pulbere de Dragoste cu extract de Foc Arzător".

– Această pulbere este foarte rară. N-am mai găsit niciodată așa ceva la Xianyang, ai noroc! Conține

extract din părțile bărbătești ale unui tânăr castrat. Este pomană curată. Este pentru prima oară că pot să fac rost, îl asigură ea fără a intra în amănunte.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc! zise tânărul rege a cărui agasare făcuse loc dintr-o dată unui zâmbet larg.

– Trebuie să iei câte puțină o dată la două zile, dizolvată într-un bol de ceai verde. Sunt deja sigură de rezultat! adăugă ea veselă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare... Ce vrei? E de ajuns să spui și voi încerca să-ți îndeplinesc dorința, insistă regele, al cărui imens orgoliu se ascundea în spatele acestei aparente modestii.

– Cererea pe care ți-o adresez se referă la altcineva, dar țin mai mult la ea decât dacă ar fi vorba de mine! zise ea atunci aruncându-se la picioarele suveranului.

– Ei bine, te ascult... bombăni el, suspicios din nou.

– Te implor să o ierți pe mama ta. Este o femeie remarcabilă, care și-a făcut mereu datoria față de tine!

Agasarea lui Zheng reveni în forță. I se părea o adevărată impertinență demersul lui Huayang căruia îi tăgăduia orice legitimitate de a interveni în acest conflict care nu o privea deloc.

– Te referi, fără îndoială, la acel moment de rătăcire pe care l-a avut cu Lubuwei? Am primit deja o misivă de la acesta în care se acuză că el ar fi sedus-o, în timp ce ea îl refuza, răspunse el înțepat.

Huayang, care avea de gând să pledeze cauza celor doi amanți punând în evidență faptul că acest capriciu pasager nu făcea rău nimănui, se trezi luată pe nepregătite. Consideră că era mai bine să simuleze că era la curent.

– Euh... Exact despre asta vroiam să-ți vorbesc. Regina, mama ta, n-are nici o vină în această poveste. Recenta ei văduvie a făcut-o pur și simplu mai fragilă..., bâigui ea.

– Nu știam că fostul meu prim-ministru era un așa mare seducător, se strâmbă el.

Huayang nu știa ce să răspundă. Nu vroia să-i facă probleme lui Lubuwei și cu atât mai puțin, în asemenea împrejurări, să-l înfunde.

– Din câte știu, Lubuwei nu ți-a făcut niciodată rău. El ți-a transmis un regat bogat și cuceritor, dispunând de cei mai buni cai de luptă. Dacă astăzi domnești asupra unui mare regat, în mare parte lui i-o datorezi! îl înfruntă ea nu fără curaj.

Își ascundea mâinile în mânecile largi ale tunicii de doliu, astfel că Zheng nu putea să vadă cum îi tremurau de furie.

– Trebuie să ne gândim că suntem mereu depozitari a ceva realizat de alții, ba chiar datori cuiva, îndrăzni ea să spună.

Nu ezitase să-l sfideze din priviri.

El întoarse capul în altă parte și începu să bată cu degetele în micul tripod de bronz care purta ideograma numelui său. Ea putea auzi zgomotul cavalcadei pe care-l făceau unghiile lucioase ale suveranului pe burta micului vas pântecos.

– I-a trecut timpul! În orice caz, nu e sănătos ca un prim-ministru să rămână în funcție prea mult, zise el tăios.

Apoi, pentru a-i arăta că era inutil să mai discute pe această temă, schimbă brusc subiectul conversației.

– Ce-ai spune dacă aș organiza o expediție destinată să repereze, pe întinsa mare de Est, locul unde se află insulele Penglai?

Huayang, surprinsă de întrebare, lăsă să treacă puțin timp înainte de a lua cuvântul.

– Este o idee excelentă. Cel care le va atinge țărmurile va trăi mai mult de zece mii de ani! Dar trebuie să știi că toate tentativele dinaintea ta au eșuat.

– Pentru a reuși, va trebui ca regatul Qin să pună stăpânire pe regatul Lu, locul unde a trăit venerabilul Confucius. Aici se găsesc țărmurile care mărginesc întinsa mare de Est. Nu disper, de acum într-un an-doi, voi lansa o vastă ofensivă împotriva acestei țări!

– Ai de gând să te duci chiar tu pe aceste insule sau doar să le ceri exploratorilor să-ți aducă florile de jad care cresc în arborii de aici?

– Ambele. Aceste insule au o reputație minunată. Nu e mai bine să-ți prelungești în mod nedefinit zilele aici, decât să iei câte puțin din pulberea orange care trebuie să fie la fel de amară ca toate celelalte?

El arăta spre ceea ce mai rămăsese din părțile intime ale bietului Foc Arzător.

– Când reușesc să-mi fac spiritul să zboare în afara trupului meu, mi se întâmplă să-mi imaginez că plutesc deasupra celei mai mari insule, cea unde se cuibăresc mii de păsări phoenix în copaci mai înalți decât munții..., murmură ea.

Evocarea Insulelor Nemuririi părea să-i fi redat toată însuflețirea.

Îi plăcea să viseze că survola acei masivi muntoși apăruți la suprafața valurilor, asemănătoare unor țestoase marine gigantice care îi împiedica să se scufunde, purtându-i pe imensele lor carapace. Pe aceste insule nemaipomenite, aurul și pietrele prețioase creșteau din belșug pe copaci, mătasea se țesea singură și o varietate de iarbă grasă conținea destul mercur, astfel că era de ajuns să fie uscată și mărunțită pentru a fi transformată în cinabru.

– Această expediție spre Insulele Nemuririi va fi, alături de ridicarea Marelui Zid, una din marile mele opere! Îi voi consacra tot timpul și mijloacele necesare. I-am cerut deja lui Alege Simplitatea, geomantul, să

elaboreze hărţile marine şi terestre adecvate. Cred că un bun geomant trebuie să fie şi un abil geograf!

– Constat cu satisfacţie că nu mai eşti insensibil la virtuţile Fengshui-ului. E bine. Suflurile şi râurile guvernează Universul!

– Ai insistat atât, altădată, să recurg la aşa ceva, încât nu puteam să fac altfel...

Era rândul lui Zheng să fie fermecător.

Huayang se întreba ce putea ascunde o asemenea schimbare de atitudine.

– Am nevoie să mă înveţi în continuare să-mi controlez suflurile interne. Şi mai ales să mă contopesc cu Energia mea Chi Primordială pe care nu reuşesc întotdeauna nici s-o captez, nici s-o simt. Eşti gata să vii să mă ajuţi? se interesă el cu o voce scăzută.

Ea nu lăsă să treacă mult timp ca să încuviinţeze.

– Este cu siguranţă cel mai bun mod de a-ţi proteja corpul de atingerea timpului, în timp ce aştepţi să te duci să locuieşti pe insulele Penglai...

– Mă simt neputincios în faţa acestor zile care trec şi a acestei scurgeri a timpului căruia e imposibil să-i poruncești. Tu eşti singura care mă poate ajuta să înfrunt această dură constrângere. Pot conta pe susţinerea ta?

– Oricând vei avea nevoie. Dar şi eu contez, la rândul meu, pe tine ca să n-o faci pe mama ta să plătească pentru mica ei extravaganţă. Trebuie să ştii să ierţi.

Hotărât lucru, nu se dădea niciodată bătută!

Fără o vorbă, Zheng se mulţumi să-i facă semn că putea să plece.

*

– Ce tristeţe să asist la plecarea lui Lubuwei. E o adevărată tragedie! se plânse Peşte de Aur.

În culmea nefericirii, el se refugiase în brațele lui Huayang. Regina mamă îi mângâia cu blândețe părul, pe care și-l prinsese cu grijă în coc cu o mică panglică de piele aurită.

– Credeam că ai venit să-mi povestești cum ți-ai petrecut prima noapte de dragoste cu acea curtezană drăguță! zise ea veselă ca să-l bine dispună.

– N-a fost rău deloc, dacă mă iau după vorbele pe care le-am auzit din partea doamnei căreia i-am adus aceste prime omagii... Avea sâni frumoși, bombați și ascuțiți. Dar acolo, gândul mi-e cu adevărat în altă parte! zise el cu o figură mai degrabă tristă.

Se auzi un scârțâit ușor. Cineva aștepta probabil în spatele ușii de la camera reginei-mamă și o întredeschise puțin.

– Intră, Foc Arzător, vreau să te prezint lui Pește de Aur, spuse Huayang către tânărul eunuc care băgase capul pe ușă.

Când văzu zâmbetul deschis care lumina fața tânărului, Pește de Aur înțelese imediat că nu-i va fi greu să se înțeleagă cu el.

– Foc Arzător este în serviciul meu de câteva săptămâni și sunt foarte mulțumită de el, zise regina-mamă.

– Și reciproc, dacă-mi permiteți s-o spun, regina mea! declară spontan Foc Arzător, înclinându-se în fața lui Huayang.

– El a reușit să găsească în oraș o pulbere de menținere a tinereții care l-a satisfăcut pe deplin pe regele Zheng, adăugă ea ca să-i facă plăcere.

Foc Arzător o lăsă să spună și întoarse capul în altă parte. Simțea că n-are curaj să răspundă printr-o ultimă formulă de politețe, așa cum o cerea codul bunelor maniere.

– Credeam că nu se mai găsesc pilule de tinerețe la Xianyang de la plecarea marelui preot Wudong. Sunt fericit să te cunosc, Foc Arzător, spuse la rândul său Pește de Aur pe tonul cel mai cordial din lume.

– Și eu la fel. Regina Huayang îmi vorbește adesea despre tine! spuse în replică tânărul eunuc.

Constatând că păreau să se înțeleagă, Huayang decise să-i lase singuri.

– Cum alegi să devii eunuc? îl întrebă Pește de Aur pe noul său prieten.

– Nu alegi, ești forțat să devii. În zilele noastre, e un mod de a ieși din mediul tău familial și de a fi crescut în societate. Cel puțin așa se crede...

– Nu pari convins.

– Aș fi preferat să rămân întreg, ca și tine. Dar nu mi s-a dat șansa să aleg!

Foc Arzător avea o privire melancolică.

– Îți place să tragi cu arcul sau să călărești? Am putea să facem asta împreună... Dar jocul de șah Xiangqi? Aș vrea, de asemenea, dacă dorești, să-ți arăt orașul Xianyang.

– Când joc Xiangqi, sunt incapabil să-i iau generalul adversarului meu fără să mă enervez! Prefer șahul cu Cinci Tigri, zise tânărul eunuc zâmbind.

– Eu prefer și șahul cu Animale Combatante, când șoarecele nu poate să treacă râul, spre deosebire de leu și tigru, dar poate să-l ucidă pe elefant rozându-i trompa din interior! reluă Pește de Aur a cărui față se animase.

– Ce vârstă ai? întrebă tânărul eunuc.

– În curând o să am șaptesprezece primăveri. Sunt născut în anul Tigrului!

– Eu sunt mai mic ca tine cu un an. Pentru mine, era anul Iepurelui!

– Sunt două animale care sar...

– Dar, pentru tigru, iepurele reprezintă doar o îmbucătură. El e animalul rege!

– Tigrul poate de asemenea să-i împiedice pe vânători să-l hăituiască pe prietenul său iepurele, replică în glumă Pește de Aur.

Deodată, fața lui Foc Arzător deveni mai serioasă.

– Ce părere ai despre situația din Qin? De înlocuirea primului-ministru Lubuwei, de exemplu? Și de ascensiunea legismului?

Tânărul eunuc avea încă în memorie violenta diatribă în care se lansase Verigă Esențială în fața adunării Cercului Phoenix.

– Regret nespus dizgrația în care a căzut Lubuwei. Este un om bun și generos, care a făcut multe pentru Qin. El m-a crescut. Ar trebui să-i rămân recunoscător pe vecie...

– Și de la omul care tocmai a fost numit în locul său la ce trebuie să ne așteptăm?

– Lisi? Îl cunosc puțin. Se spune că e foarte inteligent, dar și foarte dur. În schimb, o cunosc foarte bine pe unica lui fiică, Roză Primăvăratică!

– Se spune că Lisi are ambiții imense pentru Qin.

– Fără îndoială, dar cele ale lui Lubuwei erau, din punctul meu de vedere, la fel de legitime.

– Se spune, de asemenea, că el și regele Zheng își vor susține reciproc dorința de a crea un Imperiu al cărui Centru să fie regatul Qin.

– N-ar fi primul rege care să viseze la un Imperiu!

– Dar tu ce crezi, mai exact, despre un asemenea proiect?

– Bătrânul literat care m-a învățat textele și doctrinele, Desăvârșire Naturală, a fost mereu foarte rezervat față de acest subiect. Dar trebuie să constat că n-a reușit să împărtășească rezervele sale și altui elev,

regele Zheng în persoană, pentru care au fost totuşi organizate aceste cursuri şi la care eu am fost admis graţie intervenţiei lui Lubuwei.

– Şi Roză Primăvăratică este la fel de drăguţă şi dulce pe cât se zvoneşte?

– Mult mai mult! Este de o frumuseţe perfectă şi de o inteligenţă superioară. Dacă doreşti, o să ţi-o prezint într-o zi, îi propuse Peşte de Aur, nu fără înflăcărare.

Cei doi tineri rămaseră astfel destul de mult în camera lui Huayang, tăifăsuind liniştiţi. Complicitatea care se instalase între ei era atât de mare, încât nu ezitaseră să-şi spună deja lucruri esenţiale.

Regina-mamă revenise.

– Văd că prezentările sunt pe larg făcute, constată ea râzând.

– Foc Arzător e noul meu complice. Suntem de acord în toate! zise, luminându-se la faţă, Peşte de Aur.

Atunci, tânărul eunuc îi lăsă singuri.

– Într-adevăr, acest Foc Arzător îmi place mult!

– Este un asistent foarte gentil. Uneori, îmi aminteşte de tine...

Ea îşi trecu cu drag mâna prin părul lui şi îi aranjă panglica de la coc care se dezlegase.

– Nu pare nici calculat, nici viclean ca atâţia eunuci, remarcă el.

– Acest băiat este blând ca un mieluşel, n-ar face rău nici unei insecte! Cred că n-a acceptat niciodată faptul că a fost castrat. Ce păcat de mutilarea asta, ar fi fost cu siguranţă un soţ şi un tată bun...

Peşte de Aur se apropiase de uşa care dădea spre mica grădină interioară. La ora aceea a zilei, orhideele, agăţate de liane precum nişte păsări mari, răspândeau deja un parfum subtil.

– Acum că Lubuwei părăseşte regatul Qin, voi deveni un fel de orfelin! zise el cu tristeţe, adulmecând

o floare a cărei gură roșie deschisă îi amintea de Fanta Intimă a curtezanei căreia îi prezentase omagiile lui.

– De ce spui asta?

El nu răspunse. Se gândea la negustorul de cai și la probabilul lui exil. Cântărea cât de mult o să-l maturizeze și o să-l călească această încercare. Va trebui, de asemenea, ca de acum înainte să accepte o anumită doză de solitudine.

Depozitar al celui mai mare secret al statului Qin, el nu va putea să-l împărtășească oricui... Dar nu fusese fiecare, la nivelul lui, confruntat cu aceeași situație ca el, prizonier a ceea ce ar fi putut vedea sau auzi, dezvăluirea fiind imposibilă căci ea te punea în pericol?

Numai copiii nu credeau așa ceva.

Huayang, de exemplu, pe care el o privea acum aranjându-și părul în fața unei mici oglinzi de bronz, nu fusese și ea, la rândul ei, la curent cu secrete de nemărturisit? El nu le va ști niciodată, fiindcă acestea erau, cu siguranță, făcute pentru a fi păstrate. Poate îi fusese dat să afle un fapt ascuns cu consecințe tot atât de grele ca cel pe care Lubuwei dorise să i-l împărtășească lui!

Pește de Aur conștientiza că ieșise definitiv din spațiul protejat al copilăriei pentru a intra pe picior de egalitate în lumea deschisă și periculoasă a adulților. Confidența pe care i-o făcuse Lubuwei îl făcea să creadă că, sub aparențele cele mai anodine, puteau să se ascundă fapte extraordinare.

Când o părăsi pe regina-mamă, după ce o îmbrățișase îndelung, Pește de Aur îl reîntâlni pe Foc Arzător care îl aștepta pe culoar. Tânărul eunuc îl însoți până la ieșirea din Palatul Regal unde portarul cu picioarele tăiate îi salută cu respect.

Când se despărțiră, cei doi tineri aveau senzația că se cunosc dintotdeauna.

52

– Maiestatea Voastră a avut infinita bunătate să mă numească prim-ministru, nu pot decât să-i mulțumesc, bolborosi Lisi în fața regelui Zheng.

Acesta din urmă, care curăța un măr de coajă, constată cu satisfacție că noul său ministru se comporta ca și cum nu prea era în largul său. De fapt, cu cât cineva era plasat mai sus, cu atât tânărul rege vroia să-l vadă mai neliniștit.

Lisi aflase de numirea sa din auzite, când nici nu se mai aștepta.

Așa alesese regele Zheng să procedeze: mereu prin surpriză și astfel încât principalilor interesați să nu li se spună niciodată nimic. Era modul lui de a le arăta că funcțiile care le fuseseră încredințate puteau la fel de bine să le fie retrase în orice moment și fără multe explicații.

În speță, oamenii de rând putuseră să citească decretul prin care Lisi era numit prim-ministru al Qin-ului din momentul în care acesta fusese expus pe Turnul Afișajului, chiar înainte ca principalul interesat, care nu mai îndrăznea să scoată nasul afară, să fi luat cunoștință de el.

Apoi, în timp ce se aștepta să fie convocat la palat, nu venise nici un semn. Asta îl destabilizase și mai mult. Nu știa ce să spună tuturor celor care așteptau în fața ușii lui pentru a-l felicita și a-i solicita ajutorul.

Mersese chiar până acolo încât se întreba dacă tânărul rege nu cumva se răzgândise.

Când, două zile mai târziu, i se aduse la cunoștință că regele dorea să-l vadă, simți acel amestec de bucurie intensă că obținea funcția dorită și de surdă neliniște că, într-o zi, o va pierde.

Regele își atinsese perfect obiectivul. Prebendele distribuite trebuiau să fie tot atâtea lovituri.

– Am luat masa de curând cu Roză Primăvăratică. Ți-a vorbit despre asta?

– Mi-a spus, dar fără să-mi dea prea multe detalii... răspunse prudent Lisi.

În ciuda insistenței lui, Roză Primăvăratică refuzase cu încăpățânare să-i povestească cel mai mic amănunt despre această masă pe care o luase cu regele.

– S-a făcut o fată foarte frumoasă. Mereu a fost, dar eu numai acum mi-am dat seama...

– Ați dori s-o revedeți? se grăbi să sugereze noul prim-ministru.

– Nu pentru asta am vrut să te văd, te înșeli. Dar dacă ai putea s-o convingi, ar fi o bună modalitate de a aprecia autoritatea pe care trebuie s-o aibă un tată asupra fiicei lui! zise regele râzând.

Lisi își dădu seama că, în spatele acestui râs cam forțat, se profila de fapt o speranță și mai ales o exigență la care ar fi fost necuviincios să nu răspundă.

– O s-o fac..., promise Lisi cu convingere.

Regele, care își terminase mărul, se ridicase și începuse să meargă prin încăpere în lung și în lat.

– Uită-te pe fereastră, îi ordonă el brusc primului-ministru.

Acesta se repezi la deschizătura perfect rotundă prin care intrau razele soarelui ce făceau să scânteieze culorile imensului covor de mătase ornat cu flori și păsări care se întindea la picioarele lor.

– Ce vezi? Spune-mi.

– Maiestate, văd vârful unui chiparos.

– Și dacă acum aș hotărî să numesc acest chiparos „salcie", ce-ai spune?

După ce ezită o clipă, Lisi răspunse:

– Aș spune că văd capătul unei sălcii, Maiestatea Voastră, pentru că un rege mare are puterea să schimbe numele lucrurilor. Dacă înțeleg bine, Înălțimea Voastră a hotărât să lanseze marele șantier al noii denumiri.

Tânărul rege se uita la Lisi mai degrabă satisfăcut.

– Cel puțin am un prim-ministru care știe mereu unde vrea să ajungă regele lui. Am recitit recent comentariul *Cărții Mutațiilor*, care povestește cum suveranul Paoxi, cu mult timp în urmă, ridicând ochii a văzut Xiang-urile în cer și coborându-i a văzut Fa-urile pe pământ. Apoi, a văzut celelalte semne Wen pe păsări și animale. Așa a conceput cele opt trigrame! Eu vreau să fiu noul Paoxi!

– Maiestate, dorința voastră este legitimă!

– Să fie într-un ceas bun!

– Este un fapt, Maiestate. Ceea ce a făcut Cangjie, omul care a descris înaltele fapte ale Împăratului Galben și a stabilit, după aceea, prima scriitură Shu folosind pictogramele Wen care reprezintă forma lucrurilor denumite, un mare rege ca Maiestatea Voastră poate foarte bine s-o facă din nou în alt fel. Eu aș putea să fiu, dacă doriți, Cangjie al vostru!

– Îmi place imaginea. Dar eu nu sunt, vai, decât un simplu rege.

– Nu ține decât de Înălțimea Voastră să hotărâți să domniți ca un Împărat.

– Qin nu este deocamdată decât un regat mare. Mai am ceva drum de parcurs...

– Va fi de ajuns să anexați alte trei sau patru, Chu, Yan și Zhao, de exemplu. Aceste regate reunite sub

flamura Înălțimii Voastre ar reprezenta deja o bucată frumușică din Imperiul Centrului!

Ultimele vorbe ale lui Lisi îl îmbujorară pe tânărul rege care străbătea cu febrilitate biroul de la un capăt la altul.

– Să revenim la acel mare șantier al redenumirii lucrurilor. Cum îți imaginezi tu că o să funcționeze?

Lisi, foarte relaxat, fiindcă se gândise deja la întrebare, îi spuse părerea lui fără să ezite:

– A numi înseamnă a supune un lucru numelui său. Uneori, numele nu se potrivesc cu obiectele pe care le denumesc. Marele rege este cel care o să îndrăznească să facă ordine în această veselă dezordine.

– Dar cum poți să distingi ceea ce este potrivit de ceea ce nu este?

– Cu ajutorul imensei voastre înțelepciuni, Maiestate, și a marii voastre perspicacități...

– Sarcina pare atât de grea, numai și pentru a trece în revistă tot ceea ce trebuie să-și schimbe numele, încât ar fi nevoie de un suveran capabil să trăiască o sută de ani!

– Noul Împărat Galben va trăi zece mii de ani...

– Ai dreptate, fără îndoială. Voi încerca să mă instalez pe Insulele Nemuririi.

– Voi face tot ce-mi stă în putință ca să vă ajut!

– Ce crezi că ar trebui să mai fac acum pentru a declanșa Marea Revoluție a Numelor?

– Maiestate, trebuie să începeți prin a face liste cu toate lucrurile la care țineți din toată inima. Toate au un nume uzual. Apoi va trebui să dați indicații scribilor însărcinați cu colaționarea lor. Atunci, vor exista lucruri al căror nume veți dori să-l păstrați, fiindcă este în acord cu armonia generală, și altele atât de disonante încât va fi de dorit să le atribuiți un nume nou. Puteți să decideți, de exemplu, că dudul tinctorial trebuie să ia

numele de phoenix galben și viceversa! Apoi, nu vă mai rămâne decât să faceți tabele de corespondență pe care să le agățați, de exemplu, pe Turnul Afișajului, pentru ca nimeni să nu le ignore. În sfârșit, va fi necesar să înființați o Poliție a Numelor pentru a vă asigura că oamenii au adoptat bine noua terminologie.

– O Poliție a Numelor? făcu tânărul rege incredul.

– Exact. Fără constrângere, Marea Revoluție a Numelor riscă să rămână literă moartă.

– Va fi nevoie de un imens efort de memorie, din partea poporului, pentru a folosi noua denumire cu bună știință! exclamă regele.

– Va fi modul decisiv prin care să vă impuneți definitiv domnia, căci, în fiecare clipă, poporul se va gândi la acel rege mare care a îndrăznit să renumească lucrurile pentru a le pune în echilibru.

– Și ce se va întâmpla cu numele proprii utilizate pentru xiaoming-ul indivizilor? se întrebă Zheng care continua să meargă în lung și-n lat și gândea cu voce tare.

– Ele vor trebui să se conformeze noii terminologii. Dacă „curcan" se spune „merlan", cel care se numește Curcan Bălțat se va numi de acum înainte Merlan Bălțat, răspunse Lisi cu toată seriozitatea din lume.

– Asta va fi și o metodă eficace de a face un recensământ exhaustiv al populației. În Qin, suntem deja atât de numeroși, încât există prea mulți șmecherași care nici măcar nu sunt înscriși pe listele fiscale și scapă astfel, nepedepsiți, de plata impozitului!

Tânărul Zheng se bucura deja să poată pună în aplicare această mare operațiune de control fiscal care ar avea ca efect multiplicarea încasărilor financiare ale Statului, permițându-i astfel să construiască Marele Zid fără a sacrifica pentru asta bugetul armatelor sale.

– Fiecare va fi obligat să vină la autoritățile administrative pentru a primi un alt nume, adăugă Lisi

pe care această idee de recensământ combinat cu o gigantescă fișare îl încânta.

– Am, de asemenea, ca proiect să-i cer arhitectului Perfect în Toate să construiască un imobil dedicat acestei mari acțiuni de denominare. Aș vrea ca forma acestei clădiri să sugereze funcția pe care o are. Îți cer așadar să te gândești și tu la asta împreună cu el.

Suveranul se oprise din acel du-te vino. Sprijinindu-se în coate pe pervazul ferestrei rotunde, el contempla aglomerarea acoperișurilor din țiglă multicoloră a Xianyang-ului care străluceau în soare și se reflectau în delicata sclipire a covorului de mătase.

– Ce părere ai avea de un plan care ar lua configurația trigramelor așa cum sunt ele reprezentate în *Cartea Mutațiilor*? Mi-ar plăcea să fie numit Imobilul Numelor.

– Este o idee extraordinară! se entuziasmă Lisi care nu uita să se poarte ca un curtezan abil.

– Operațiunea prealabilă Marii Revoluții a Numelor este unificarea scriiturii. Există în Qin atâtea moduri de a scrie câte provincii sunt. Ceea ce mă face să mă gândesc la distanța dintre roțile carelor care variază de la un regat la altul..., continuă regele.

– Primul nostru șantier, asta e sigur, trebuie să consiste în unificarea scriiturii, repetă Lisi, mimând încă o dată admirația.

Vroia să-i arate acestui rege tânăr că perspicacitatea și inteligența lui îl surprindeau mereu.

– Dacă înțeleg bine, Înălțimea Voastră contează pe mine pentru a organiza această operațiune de denumire a lucrurilor? se hazardă el să întrebe, roșu de emoție.

– Ca să te gândești la asta, da. De alfel, n-am de gând să numesc un nou ministru al Numelor.

Asta era o veste bună, care amâna apariția oricărui potențial rival. Dar Lisi se feri să-și arate în vreun fel

satisfacția, se temea prea mult ca asta să nu se întoarcă împotriva lui. Cel mai bine era ca deocamdată să nu lase să se vadă nimic.

Regele îi făcu semn că putea să plece.

- Nu uita de Roză Primăvăratică! îi zise el în momentul în care prim-ministrul, îndoit de mijloc, se retrăgea cu spatele.

*

Primul act al noului primului-ministru fusese să-l convoace în biroul său pe Desăvârșire Naturală.

– Lăsându-mi în continuare responsabilitatea de ministru al Legii și Numelor, regele mi-a cerut să-ți pun câteva întrebări legate de compilația pe care Lubuwei ți-a comandat-o și care te-a ținut ocupat luni de zile.

Bătrânul învățat își drese glasul.

– Am ezitat să o accept. Lubuwei m-a convins atunci când m-a făcut să înțeleg că era un mod de a rezuma textele esențiale pentru cazul în care originalele ar dispărea într-un cataclism. Fiica dumneavoastră, Roză Primăvăratică, ar putea să vă vorbească la fel de bine ca mine despre această antologie a cărților clasice. Mi-a fost asistentă și a avut o contribuție decisivă.

– Știu. Dar atunci când folosești cuvântul „cataclism", la ce te gândești mai exact? întrebă Lisi bănuitor.

– La inundații, de exemplu, sau la incendii. În fond, lamelele de bambus sunt un suport fragil. Ploaia și focul pot distruge o carte și, dacă e să fie un exemplar unic, ar fi o pierdere iremediabilă pentru generațiile viitoare.

– Așa deci! Ignoram această motivație. Mă gândisem mai degrabă la setea de glorie a acestui om care s-ar fi visat rege în locul suveranului nostru...

Desăvârșire Naturală îl privi pe Lisi cu un aer rezervat, ba chiar ostil.

– Vă asigur că se gândea realmente la cei care nu sunt încă născuți și care într-o bună zi vor avea nevoie tot atât de mult ca noi de cărți și de lecturi! îl contrazise el glacial.

Bătrânul își scosese stiletul din etui și tapota masa cu vârful lui. Era pentru el un mod de a-i arăta acestui prim-ministru inchizitor că nu-i va spune mai mult.

– Dar de ce colaborarea mea la această lucrare constituie o problemă?

Lisi afișă un aer sever.

– A fost făcută în timpul activității voastre oficiale. Din câte știu, nu erați mandatat în mod oficial să o faceți!

Atacul era direct. O dovedea pronumele de politețe folosit de primul-ministru.

– Dar asta nu mi-a luat deloc din timpul consacrat îndeplinirii funcțiilor mele. Clasificarea cărților din Turnul Memoriei este complet terminată. Compilația lui Lubuwei mi-a dat ocazia să mă conving că această dificilă activitate a fost realizată conform regulilor, zise bătrânul învățat rănit în amorul propriu.

– Și sarcinile care vă revin în privința studiului și a întreținerii colecțiilor de obiecte de artă a muzeului Statului n-au avut de suferit?

– Din câte știu, munca mea de conservator al obiectelor muzeului regal n-a avut cum să sufere peste măsură din simplul motiv că, de ani de zile, campaniile victorioase ale Qin-ului nu mai dau aduc nici o pradă de război! Nu îndrăznesc să mă gândesc că valoroșii noștri generali păstrează – ar fi culmea – pentru folosință proprie, ceea ce găsesc! Singurul obiect care a fost recent depus este un Bi negru înstelat care se afla deja în mormântul primei concubine a fostului rege Zhong și care a fost sustras de aici în condiții misterioase. Acum, acest disc de jad a apărut ca prin miracol! Însuși regele

Zheng a pus să fie depus în Turnul Memoriei, la câteva zile după ce a urcat pe tron. Eu l-am examinat și l-am repertoriat cum se cuvine. În prezent, figurează pe registrele muzeului din Qin. Este aranjat în dulapul Venerabilelor Bi rituale.

Lisi părea să fi primit un pumn în stomac.

Își amintea perfect de vorbele pe care le spusese despre acest Bi Vale Adâncă, acea femeie cu părul lung și privire ciudată care venise să o viziteze, pentru prima și ultima oară, pe fiica sa Neclintita Stea de Răsărit. Ea îi lăudase proprietățile extraordinare.

Chiar își dăduse seama atunci că soacra lui se simțea jenată, părând să regrete că a spus prea multe despre asta de față cu el.

Acolo se afla așadar discul de jad al lui Lubuwei, la care preoteasa medium din piscul Huasham făcuse acea eliptică și scurtă aluzie.

– Am auzit deja vorbindu-se deja de acest Bi negru înstelat. Ai putea să mi-l arăți într-o zi? îi sugeră el, cu aparentă indiferență, Preaînțeleptului Conservator.

– Primul-ministru nu se simte oarecum acasă în Pavilionul Pădurii de Arbuști? Colecțiile muzeului regal vă sunt bineînțeles accesibile în orice moment, îi răspunse, puțin mirat, bătrânul.

Lisi se trezi deodată cu gândul în altă parte.

Până într-atât, încât uitase de mustrarea pe care își propuse să i-o adreseze lui Desăvârșire Naturală pentru a-l face să simtă mai bine presiunea morală pe care hotărâse s-o exercite asupra persoanei lui și pentru a-l putea înrola în cea mai nebunească aventură a Marii Revoluții a Numelor. Fără să o știe, Preaînțeleptul Conservator era într-adevăr un punct de trecere obligatoriu, căci numai el cunoștea pe de rost cele opt mii trei sute treizeci și două de ideograme atunci în uz în limba scrisă din Qin.

Primul-ministru nu se gândea decât la acel disc de jad care apăruse întâmplător în conversația lor, atunci când se aștepta mai puțin.

Era ciudat. Ardea deja de nerăbdare să vadă cu ce semăna acel Bi ritual și visa să descopere cheia enigmei acestui obiect care îi aparținuse lui Lubuwei, apoi trecuse prin mâinile noului rege pentru a fi în cele din urmă donat colecției publice din Turnul Memoriei. Dacă acest Bi poseda într-adevăr proprietățile extraordinare semnalate și lăudate de Vale Adâncă, atunci de ce acceptase Lubuwei să se despartă de el în acest fel?

– Am putea să mergem acolo imediat, ard de nerăbdare să admir acest obiect! zise el nemairezistând.

– Sunt la dispoziția voastră, murmură bătrânul, foarte surprins de această grabă.

Fără să mai aștepte, părăsiră, unul înaintând cu pași mari și celălalt șchiopătând, clădirea care adăpostea cancelaria și se îndreptară spre Turnul Memoriei din Pavilionul Pădurii de Arbuști.

Acolo, la ultimul etaj al edificiului, bătrânul deschise dulapul din lemn de sicomor, unde era aranjată colecția de discuri de jad a regatului Qin, și luă cu delicatețe săculețul de mătase ca damascul care se afla pe o pernuță de lână. Îl deschise și scoase din el, cu infinite precauții, marele Bi negru înstelat.

Lisi nu putu să-și stăpânească un suspin de admirație în fața acestei pietre întunecate perfect lucioasă și strălucind de stele infinitezimale.

– Într-adevăr nu este nu obiect banal, se mulțumi el să spună pentru a-și ascunde tulburarea.

Îl ținea acum în mână. Chiar îi simțea căldura blândă.

Chiar dacă, spre deosebire de Lubuwei și de Vale Adâncă, nu întrevăzuse figurile din constelația

Văcarului și a Țesătoarei, și asta fără îndoială fiindcă era o natură mult mai puțin sentimentală, noaptea înstelată a discului Bi de jad îl fascina deja, ca pe toți cei care îl contemplau pentru prima oară.

El, care nu credea în virtuțile jadului, nu se putea împiedica să nu simtă o oarecare tulburare.

– Obiectul datează fără îndoială din epoca preavenerabilului Împărat Galben, când începuse să fie stăpânită tehnica abrazivă care permitea șlefuirea acestei pietre invincibile, observă Desăvârșire Naturală care își redescoperea veleitățile de profesor.

– Într-adevăr, acest disc n-a putut fi prelucrat decât în timpul unui mare Imperiu! oftă primul-ministru.

El căzuse din nou în contemplarea obiectului ritual când se auzi un zgomot venind din fundul sălii. Tresări. Se credea singur cu bătrânul învățat.

Era un mic tambur de bronz care trebuia să fie aranjat pe o etajeră și căzuse jos, provocând zgomotul cu pricina.

O umbră apăru pentru a-l ridica. Lisi se dădu înapoi un pas.

Apoi zâmbi când recunoscu eleganta silueta a fiicei lui, Roză Primăvăratică.

Ea îi observase cu câteva clipe înainte, ascunsă în penumbră, când din neatenție lovise cu brațul o etajeră. Ținea în mână o cupă de bronz Ku, conservată la etajul inferior în colecția de vase ritualice a regatului Qin. Tocmai o lustruise și, cum îi văzuse pe cei doi că urcă la etaj, dorise să-i arate rezultatul lui Desăvârșire Naturală.

Dar când îi surprinsese examinând acel disc ritual, nu îndrăznise să-i deranjeze.

– N-am lustruit-o prea mult? murmură ea jenată pentru a-și ascunde tulburarea.

– Nu, e bine așa. Ai știut să-i păstrezi patina străveche.

Tânăra zâmbi. Iubea lucrul bine făcut și pe cei care îl apreciau.

– Roză Primăvăratică are multe talente, adăugă politicos bătrânul învățat adresându-se tatălui ei.

– Nu m-așteptam să fii aici, zise cu blândețe Roză Primăvăratică ridicând ochii spre acesta.

– Oh, discutam cu Preaînțeleptul Conservator despre necesitatea de a continua îmbogățirea colecțiilor statului Qin, explică Lisi cu o oarecare grabă.

Când ieșiră afară, primul-ministru o luă pe fiica sa de braț și o duse să se așeze pe o bancă de marmură din unul din ediculii care străjuiau canalele cu crapi uriași.

– Fata mea, nu-ți spun cu siguranță nimic nou anunțându-te că regele Zheng are anumite sentimente pentru tine.

Roză Primăvăratică, cu fața impasibilă, privea apa imobilă a canalelor ca și cum n-ar fi auzit nimic.

– Vrei să-i răspunzi tatălui tău, te rog! insistă Lisi.

Tânăra rămânea cu obstinație mută.

– Nu vreau să-l mai aud pe rege plângându-se de indiferența ta! țipă el, ulcerat cum era de această absență a răspunsului.

– În acest caz, ar fi mai bine să-ți iei adio de la mine! replică ea dintr-o dată.

Se ridicase în picioare și îl înfrunta pe tatăl ei din priviri. El avea impresia că o vede pe mama ei, Neclintita Stea de Răsărit, atunci când aceasta îi ținea piept.

– Ce e rău în a-ți dori un destin de regină? Tu ai pentru asta frumusețe, educație și inteligență. Ai toți bărbații la picioarele tale. De ce să nu accepți omagiul celui mai bun dintre ei?

– Și dacă inima mea nu vrea asta? îi aruncă ea.

Aceste cuvinte îi stârniră mânia lui Lisi. El spumega de furie. Grijuliu să evite un scandal public în acel loc, se ridică și o scoase pe fiica lui în afara Palatului Regal.

Străzile colcăiau de oameni care mergeau încoace și încolo, cărând unii baloturi grele, alții cobilițe pline, sau trăgând ricșe și împingând roabe. Mulți înclinau capul temători în fața primului-ministru care era văzut rar mergând așa prin oraș, fără cea mai mică escortă și însoțit de o superbă tânără pe care părea că o împinge ca să meargă.

Când ajunseră acasă, el își dezlănțui întreaga furie împotriva atitudinii intransigente a fiicei lui.

– N-o să te las să-mi ruinezi cariera prin această conduită infantilă și inconsecventă!

Ea îl privi. Era frumoasă ca lumina zilei. Tulburarea o făcea și mai înduioșătoare. Pielea sidefie a obrajilor ei imaculați abia dacă se aureola cu un pic de roz palid.

– Și dacă aș iubi pe altul, care ar fi răul? întrebă ea atunci gata să izbucnească în plâns.

– Poți să-mi spui numele lui? urlă el.

– E un secret. Nu i l-am mărturisit nici măcar lui! șopti ea.

Era o minciună pioasă. Trecuseră câteva luni de când îi dăduse de înțeles lui Pește de Aur, într-un mod subtil, din privire, din surâs și din grația unor gesturi abia schițate, că nu-i era indiferent.

– Jură-mi cel puțin că nu e vorba de Pește de Aur!

Era un strigăt spontan pe care Lisi îl lăsase să explodeze precum un disc de jad care ar fi fost aruncat cu forță într-un perete de piatră.

El nu obținu nici un răspuns.

Roză Primăvăratică plecase deja în fugă, refugiindu-se în camera ei.

Și acolo, întinsă cu fața în jos pe pat, izbucni în hohote de plâns.

53

Peşte de Aur o luase pe Roză Primăvăratică în braţe. N-o mai făcuse niciodată. Era mult mai emoţionat decât fusese, în acea seară, cu curtezana.

Cei doi tineri merseseră liniştiţi de-a lungul râului Wei. Timpul trecuse cu uşurinţă. Apele cenuşii şi învolburate ale fluviului defilau cu repeziciune, cărând ramuri şi animale moarte, aşa cum se întâmpla de obicei în această perioadă de creştere, la ieşirea dintr-o iarnă cu precădere umedă.

Se opriseră în faţa unei sălcii curbate precum o femeie foarte bătrână, ale cărei rădăcini noduroase plonjau în râu asemenea unor nişte şerpi împletiţi. Până atunci, nu-şi adresaseră practic nici un cuvânt, fiecare savurând compania celuilalt.

Cum era şi normal, Peşte de Aur fu cel care făcu primul pas.

– Eşti încântătoare, şoptise el cu o voce melodioasă.

Fata nu spusese nici un cuvânt şi se mulţumise să zâmbească, descumpănită un pic de un compliment atât de direct.

– Spune-mi, Roză Primăvăratică, tu care eşti curtată de toţi bărbaţii precum fata pură din cântecul dedicat pescăruşilor din *Cartea celor Trei Sute de Poeme*, am dreptul să-ţi dezvălui ceea ce simt pentru tine?

– Te referi la *„fata cea pură care se retrage pe malul râului la auzul țipetelor pescărușilor"*? continuă ea râzând.

Nu mai părea deloc speriată.

– Am uitat că știi toate poemele clasice! Ești cea mai drăguță dintre fetele erudite, zise el apropiindu-se de ea.

Îi simțea prospețimea răsuflării pe fața lui. Ea se sprijini de trunchiul bătrânei sălcii. El se lipi de ea, corpul îi era fierbinte. Și deja fremătător. Îi luă mâinile într-ale lui, le avea fine precum mătasea.

Astfel o sărutase pentru prima oară, beat de bucurie și de excitare, pe malul maiestuosului râu.

Limbile lor se amestecaseră îndelung, cu înflăcărare și dorință, ca și când s-ar fi cunoscut dintotdeauna. Picioarele li se lipiseră unele de altele.

– Se spune că te-ai dus deja la femei..., șopti ea un pic tristă, după ce se sărutaseră și el o conducea de-a lungul malului.

– Pe tine te iubesc. Huayang a insistat să mă duc să îi aduc omagiu unei curtezane experte ca să aflu ce le place femeilor. Dacă aș fi putut să fac asta cu tine, nu m-aș fi dus.

Atâta simplitate și o asemenea absență a oricărei prefăcătorii o convinseră în cele din urmă. Pește de Aur era un tânăr absolut sincer, pur precum apele transparente ale lacului miniatural din grădina interioară a casei unde locuia împreună cu tatăl ei.

– Tatăl meu este de nevindecat. Știi că pune să fiu supravegheată aproape la orice oră a zilei? adăugă ea cu voce de fetiță.

– Mă iubești? o întrebă el cu acea bruschețe pe care n-o puteai adopta decât atunci când erai sigur de răspuns.

Se așezaseră pe un trunchi de copac și ea se cuibărise la pieptul lui. Părul ei lung îi atingea nările și

putea să-i simtă delicatul parfum de flori de portocal cu care se dăduse.

– Știi că Zheng îmi face curte?

– Circula zvonul acesta încă dinainte de a urca pe tron!

– Mai bine mor decât să cedez avansurilor unei ființe atât de inumane! protestă ea cu forță.

Se agățase de gâtul lui Pește de Aur și căuta să-l sărute din nou.

Al doilea lor sărut fu mult mai senzual decât primul. Lipită de el, ea își dusese piciorul în față și simțea cum mâna lui Pește de Aur o mângâia cu febrilitate sub pântec, așa cum îl învățase curtezana.

Nemairezistând, ea îi desfăcu centura și își băgă mâna în pantaloni, atingându-i ușor vârful deja întărit al Bastonului lui Jad. Când descoperi mărimea și lungimea instrumentului său, ea îl privi, pe jumătate incredulă, pe jumătate amuzată.

– N-am ce face, e ceva mai puternic decât mine, șopti el ca un fel de scuză.

Dar ea, fără să mai aștepte, mersese deja mai departe, conducând mâna lui Pește de Aur chiar spre Sublima ei Poartă. El simți cu emoție, sub degete, puful infim al podoabei ei pubiene. Era la fel de fin ca puful unui puișor de o zi. Mângâindu-i Sublima Fantă Intimă, el putea să simtă cum aceasta era în întregime umedă.

– Sper ca trupul meu să-ți dovedească la fel de puternic precum virilitatea ta că sunt, la rândul meu, atrasă de tine, reuși ea să articuleze atunci când acțiunea mâinii tânărului îi provocase un prim spasm de plăcere.

O barcă de pescari care cobora râul tocmai atinsese malul la câteva anclaburi în amonte. Câțiva bărbați coborâră din ea pentru a-și dezlega năvoadele încurcate în care peștii se zbăteau și dădeau din coadă cu gura deschisă.

Cei doi îndrăgostiți își aranjară repede hainele și luară o poziție mai normală.

– De acum înainte, nu mai vreau să te părăsesc, îi spuse Roză Primăvăratică lui Pește de Aur.

El se dădu un pas înapoi pentru a o vedea mai bine. Dragostea avea darul de a o face și mai frumoasă decât era.

– Mi-ar plăcea să fii a mea pentru totdeauna, răspunse el.

Ochii verzi ca jadul ai fetei iradiau o infinită fericire, amestecată cu acea voință implacabilă pe care o moștenea de la mama ei.

– E timpul să-i spun lui Zheng că nu are nici o șansă cu mine!

– În ziua aia, o să-i pice atât de rău încât vom fugi din Xianyang. Vom pleca departe de aici, spre una din Cele Patru Zări, declară el pe tonul cel mai serios din lume.

Ea bătu din palme.

– Ziua aceea o să vină, asta e sigur! Atunci, o să rămânem împreună pentru totdeauna! strigă ea râzând în hohote, amintindu-i de fetița cu care se juca cu câțiva ani înainte, la concursul de zmeie.

Pește de Aur era convins că spunea adevărul.

*

De când se întorsese la Handan, Lubuwei își găsise refugiu într-o căsuță unde locuia scutierul său Mafu. Locuința scăpase, ca prin minune, de rechiziție.

Negustorul căzuse de sus. Comparată cu cea a Qin-ului, capitala regatului Zhao îi părea foarte înghesuită fostului prim-ministru. Casele erau mai joase, cu ziduri instabile, iar palatele deteriorate ilustrau mediocritatea prezentă, care nu mai era decât umbra

splendorii trecute. Cât despre străzile nepavate și prost întreținute, ele erau pline de cerșetori care se agățau de pulpanele celor care nu erau îmbrăcați în zdrențe.

După un traseu atât de glorios ca cel parcurs de Lubuwei, timpul făcea întotdeauna ca lucrurile să pară mai mici la întoarcerea în locurile frecventate în tinerețe...

De la Xianyang, pe care îl părăsise foarte discret și fără nici un fel de protocol, drumul de întoarcere în locul de unde plecase i se păruse infinit mai lung și mai plictisitor decât la ducere.

Acum nu mai călărea în fața unui convoi impozant. Numai scutierul șef Mafu și Omul fără Frică îl însoțeau. De frică să nu atragă atenția, își acoperise craniul ras cu un turban care îi acoperea toată fruntea. În acest fel, putea să spere că nu va fi recunoscut.

Nu se știe niciodată. Putea fi riscant să traverseze regatul Qin cu fața descoperită în condițiile în care nu mai era decât un prim-ministru decăzut. Trecerea de la statutul de om atotputernic la cel de renegat făcea din el o țintă ideală pentru aceia, numeroși, care visau să se răzbune pe acest Stat opresor ce nu ezita să le ia țăranilor cu forța băieții pentru a-i face soldați și să încaseze și cea mai mică bogăție reziduală a locuitorilor sub formă de impozite și taxe de tot felul.

Era periculos, în aceste condiții, să se afle că un țap ispășitor ideal se afla la o aruncătură de băț de ei.

Trecerea frontierei se derulase fără probleme deosebite. Vameșii erau interesați mai ales de mărfurile care intrau în Qin, pe care percepeau dijma pentru Stat și cea pe care și-o opreau ei. Când ieșeai pentru a merge în regatul Zhao, vameșii acestui regat nu puteau să-i provoace călătorului nici cea mai mică neplăcere: era mult timp de când Zhao nu mai avea mijloacele necesare ca să întrețină o administrație a vămilor.

I se păruse surprinzător contrastul dintre orgoliosul Qin, putere cuceritoare și opulentă, și sărmanul Zhao, unde foametea făcea ravagii.

Regatul său natal era tot mai epuizat de războiul disperat pe care îl ducea cu greu împotriva puternicului său vecin a cărui presiune era din ce în ce mai mare și îl lăsa fără vlagă. Pe câmpuri nu mai rămâneau decât femeile și bătrânii și recoltele se resimțeau. Regatul Zhao era acum incapabil să producă suficient mei și grâu pentru a-și hrăni propria populație. După cum se impunea, armatele erau aprovizionate primele, dar ele își pierdeau imediat, în luptă sau ca pradă de război, oamenii valizi și tineri de care dispuneau.

Când întâlnise, rătăcind pe drum în căutarea unei improbabile surse de subzistență, aceste siluete străvezii de mame, ajunse numai piele și os din cauza foamei care le chinuia, purtând în brațe copii cadaverici care nu mai aveau nici măcar putere să plângă, Lubuwei își lăsase ochii în jos. Țara se descompunea încet-încet. Premizele apropiatei ei prăbușiri se vedeau în lipsa întreținerii șanțurilor de pe marginea drumului unde colcăiau gângănii și șerpi, în crăpăturile turnurilor de pază roase de iederă, în hanurile care nu mai erau decât niște ruine devastate, colonizate de lilieci al căror zbor greoi se auzea la căderea nopții când, în lipsă de altceva mai bun, poposeai acolo pentru a dormi, și în nenumăratele pârloage care înlocuiau aproape peste tot opulentele culturi de altădată.

Lubuwei nu se putea stăpâni să nu se facă răspunzător de toată această mizerie și decrepitudine, palpabile la fiecare pas.

Oare nu se întâmplase asta într-adevăr din vina lui? Fără cai de război, lipsit de călăreți arcași indispensabili supremației lui militare, Qin-ul ar fi lăsat regatul Zhao

să se ocupe liniștit de poporul său. Numai datorită cailor cerești ai negustorului din Handan reușise regatul Qin să-și recapete forța de cucerire și să pornească război împotriva vecinilor săi. Atunci, ocazia fiind prea frumoasă, el se întorsese evident împotriva regatului Zhao, pe care armistițiul armat încheiat grație schimbului de ostatici îl apărase până în acel moment. În prezent, regatul Qin îi înfometa țara de origine, încercuind-o și obligând-o la insuportabile eforturi militare. El nu-și dăduse niciodată seama cu adevărat de această situație, trebuise să străbată câmpiile devastate pentru a vedea teribilele ei consecințe.

Cu cât înainta pe drumul spre Handan, cu atât avea mai multe remușcări.

El era vinovatul pentru atâtea nenorociri? Se străduia în zadar să fie rațional, să-și spună că, la urma urmei, era datoria autorităților din Zhao să facă în așa fel încât țara și poporul lor să nu fie scufundate în sărăcie și slăbiciune. Încerca totuși un sentiment asemănător cu rușinea de a fi abandonat astfel pământul copilăriei lui pentru a urma un vis de glorie care tocmai se spulberase brusc. Se simțea ca o pasăre lovită în plin zbor de săgeata unui arcaș destoinic și care cădea brusc pe un pământ încărcat de tristețe.

Când se prezentă la poarta fostei locuințe, Palatul Comerțului, un gardian bănuitor întredeschise una din imensele batante al cărei lemn observase că fusese ros de carii. În fața călătorului necunoscut, însoțit de doi bărbați dintre care unul de talie gigantică, portarul nu părea prea liniștit.

– Nu mă recunoști, Laogong? întrebă negustorul, forțându-se să-i zâmbească jovial.

– Stăpâne? Dumneata aici? După atâția ani! exclamă, stupefiat, gardianul după câteva clipe.

Dar pe fața lui Laogong nu întârzie să se arate din nou suspiciunea.

– Și ce face aici primul-ministru al Qin-ului? îi aruncă el aproape cu duritate fostului său stăpân.

– Ar fi prea multe de povestit. Am cel puțin dreptul să intru în casa mea?

Lubuwei împinse batanta porții pentru a încerca să vadă interiorul vastei curți care se întindea chiar în spate.

– Bineînțeles. Este strict interzis, dar pot să fac o excepție.

– În sfârșit, sunt acasă!

– Trebuie să știți că Palatul Comerțului a fost anexat de administrația regatului Zhao, care l-a transformat în antrepozit public..., explică gardianul.

– Deci nu mai locuiește nimeni aici?

– Paznicii și familiile lor. Ca antrepozit, edificiul nu mai servește la mare lucru. Aici, e mai degrabă foamete!

– Dar n-a mai rămas nimic din ce știam! izbucni uriașul hun când Laogong începu să le arate locurile.

Lubuwei își va aminti mult timp de turul rapid pe care îl făcuseră, la căderea serii, conduși de Laogong. Totul era dezolant.

Ei traversaseră imensele curți complet goale unde se puteau zări câțiva șoareci scheletici chinuindu-se, fără cea mai mică teamă, să caute rămășițele infime ale mărfurilor comestibile de care altădată antrepozitele erau pline. Clădirile în care, ieri, armata de funcționari ai lui Lubuwei întocmea facturile și număra stocurile fuseseră probabil jefuite și incendiate judecând după sinistrele urme de funingine de pe ziduri. Din hotelul său particular, nu mai rămăsese decât o ruină mâncată de mușchi și iederă. Ușile și obloanele fuseseră demontate de mult. Cât despre rotonda templului dedicat strămoșilor săi, locul unde aranjase pentru

prima oară discul Bi negru înstelat după ce îl cumpărase de la Dinte Ușor, coloanele lui de piatră continuau să se înalțe spre cer, dar fără să mai aibă nici un acoperiș. Totul dispăruse: dulapurile masive din sicomor, coliviile volierelor, fără a mai pune la socoteală draperiile somptuoase care le acopereau.

– Pare evident că nu mai eram așteptat! suspină Lubuwei.

– Când Zhaosheng a fost arestat, după ce îi luase locul prințului Yiren, puterea a hotărât să se răzbune. Secretarul vostru a fost sfâșiat în bucăți în piața mare de trei care pornite în galop. Mai târziu, s-a hotărât, printr-un edict, să fiți expropriat. Între timp, a fost instigat poporul împotriva voastră și au avut loc manifestări în fața Palatului Comerțului. Apoi a urmat jaful, organizat cu pricepere. Atunci, au luat tot ce le cădea în mână! le povesti servitorul, ca și când s-ar fi scuzat.

– Din câte înțeleg, ar fi mai bine să nu mă arăt prin Handan! zise Lubuwei.

Descurajarea lui era atât de mare, încât îi era greu să-și ridice capul.

– În orice caz, asta-i părerea mea, încuviință, dezolat, gardianul Laogong.

Apoi, după ce îi condusese înapoi la intrare, el închise batanta masivei porți a ceea ce fusese Palatul Comerțului, frumoasa și luxoasa locuință a familiei negustorului din Handan.

– Vă propun să mergem la mine. Presupun că nimeni nu va asedia locurile, le zise Mafu.

Pradă unei profunde deznădejdi, Lubuwei rămăsese înțepenit în fața porticului Palatului Comerțului. În afară de viziunea locului unde trăise o tinerețe fericită și fără griji și care nu mai era decât ruine și dezolare, ceea ce îl copleșea era povestea morții lui Zhaosheng, așa cum i-o relatase Laogong.

Fidelul său secretar își dăduse viața – și în ce mod! – pentru a face posibilă evadarea prințului Yiren atunci când acesta era ostatic în Zhao. Dacă Yiren n-ar fi putut să evadeze, regele Qin-ului ar fi fost Anwei și destinul lui Lubuwei ar fi fost probabil altul. Sacrificiul lui Zhaosheng îi permisese negustorului de cai să-și mărească influența asupra regatului Qin. Succesul acestuia i se datora așadar în întregime lui Zhaosheng.

Moartea lui oribilă nu putea decât să-i răvășească lui Lubuwei sufletul și mintea. Nu plătise prea scump?

Ce mai rămânea acum din acest parcurs strălucit realizat prin sacrificiul lui Zhaosheng?

Enumerarea era cel puțin descurajantă: un copil care nu va ști niciodată că Lubuwei era tatăl lui și un tânăr rege atât de îndrăgostit de putere încât găsise ocazia să-l elimine pe tutorele lui potențial; o femeie iubită, adulată, rămasă singură la Xianyang, prizonieră și ea a acestui teribil secret; un tânăr, Pește de Aur, pe care ajunsese să-l iubească ca pe un fiu, lăsat acum singur; și tot acest câmp de ruine și mizerie, fie că era cel de la Handan, unde tocmai fusese, sau cel din Zhao, pe care îl traversase ca o umbră printre alte umbre care, toate, îl vor bântui de acum înainte.

Trebui ca scutierul său, Mafu, să-l tragă ușor de mânecă pentru a-l face să iasă din letargie și mâhnire.

Așezată pe ghizdul lacului său miniatural, Vale Adâncă invoca imaginea Rozei Primăvăratice. Ea fixa cu privirea cavitatea stâncii de unde țâșnea firicelul de apă clară al izvorului. Se gândi cu putere că era propria sa energie interioară care ieșea din străfundurile pământului. Atunci ea își lăsă spiritul să urce de-a lungul firicelului de apă, ca și când ar fi vrut să-l facă să pătrundă în măruntaiele muntelui.

Mutrișoară drăgălașă a Rozei Primăvăratice apăru în sfârșit, aureolată într-un nor vaporos care avea aceeași culoare, brun și ocru, ca și pietrele grotei.

Fata era de o frumusețe la fel de radioasă.

Bunica ei făcea astfel aproape în toate lunile pentru a fi sigură că nepoata ei era bine, atât pe plan corporal, cât și mintal, și chiar sentimental.

Roză Primăvăratică era singurul lucru prețios din lume care îi rămăsese...

Vale Adâncă putea să constate cu ușurare că suflurile interne ale Rozei Primăvăratice rămâneau perfect armonioase. Ea putea să simtă puterea focului interior care ardea în inima acesteia. Văzu de asemenea culoarea roșie și simți în gură un gust amar, în timp ce sunetul notei Zhi îi răsuna în ureche.

Nu era semnul că nepoata ei era îndrăgostită?

Vale Adâncă surâse. Ea văzuse deja, în cursul exercițiilor precedente, cât de mult era Roză Primăvăratică dorită în mod princiar. Încercase o oarecare mândrie. Faptul că nepoata ei era curtată de un rege nu putea decât să flateze orgoliul bunicii. De altfel, nu se întâmplase la fel și cu ea?

Dar acolo, ceva o tulbura. Totul se petrecea ca și cum, în inima Rozei Primăvăratice, nostalgia se amesteca acum cu dragostea.

Intrigată de acest presentiment, Vale Adâncă decise să tragă cu urechea mai bine.

Era bizar, sunetul notei Zhi se stinse încet-încet pentru a se transforma în prezent în cel al notei Yu. Yu este nota neagră a iernii. Exact contrariul notei estivale Zhi. Ce concluzie trebuia să tragă în fața unui asemenea fenomen?

Un pic neliniștită, și ca să fie cu inima împăcată, ea își concentră mai mult spiritul pe firicelul de apă care ieșea din stâncă. Și ce văzu o umplu de tristețe și de dezgust.

Moartea plana asupra ființei pe care o iubea nepoata ei. Acesta era sensul lugubrei note Yu, în acord cu anotimpul în care natura hiberna și în care florile cele mai fragile mureau înainte de a renaște în primăvară. Exista un rival care se pregătea să ducă o luptă implacabilă împotriva celui pe care Roză Primăvăratică îl îndrăgea mai mult decât pe oricare altul. Și acest rival era gata să meargă până la eliminarea fizică a celuilalt.

Preoteasa medium nu vroia cu nici un preț dispariția ființei iubite de Roză Primăvăratică, căci asta ar fi însemnat nefericirea nepoatei ei adorate! Astfel că decise să-și arunce toate forțele interioare în această luptă pentru a împiedica lucrurile să meargă înainte în această direcție funestă. Pentru a-și atinge scopul, trebuia să reușească să-și facă spiritul să intre în Curtea Galbenă.

Expiră și inspiră lung, accelerând ritmul până la sufocare. Efortul intens pe care îl depuse fu cât pe ce s-o facă să leșine.

Nu era ușor să ajungi în Curtea Galbenă, care era golul central al corpului și a cărui bază se situa în „principiul paselor", puțin mai jos de buric, și urca „la înălțimi vertiginoase" până în vârful craniului. Dar acolo, și nicăieri în altă parte, credea ea, putea să fabrice acest influx care lua forma unui suflu pozitiv pe care se chinuia să-l disperseze deasupra capului celor două ființe care se iubeau, evitând astfel tragica lor separare.

Curtea Galbenă lega cele trei Câmpuri de Cinabru sau cele trei plexuri ale organismului uman: cel al pântecului, legat de pământ unde se găsea mercurul a cărui oxidare permitea obținerea cinabrului; cel al pieptului, situat la mijloc, acolo unde materia ajungea să devină spirit și viceversa; cel al creierului care mai era numit „bila de noroi", sediul celor nouă palate supreme unde lumina, în sfârșit, se lichefia. Centrul

gravității Curții Galbene se localiza mai precis în „templul stacojiu", o regiune situată sub inimă, acolo unde putea să se coaguleze Elixirul Nemuririi.

Curtea Galbenă era astfel Centrul centrului, locul unde se neutralizau toate energiile, locul ultim al Marii Păci, unde elementele roșii și albe ale cinabrului fuzionau pentru a fi aspirate în Marea Vacuitate. Acesta era stadiul ultim al organizării Universului.

Dar nu avea acces la Marea Vacuitate decât cel al cărui spirit era suficient de puternic. Și pentru asta, trebuia să aibă control total asupra propriului corp, ca să ajungă la acea dedublare care să-i permită să devină propriul său spectator.

Ea începu să recite pasajul din capitolul despre Respirația Embrionară din *Cartea Curții Galbene* destinat să-i permită să vizualizeze acel teritoriu vid, centru al marilor forțe originale:

„În sus locuiește sufletul; în jos sunt principiile trecerilor. La stânga Yang; la dreapta Yin. În spate se află poarta secretă, în față intrarea nașterii. Soarele își face intrarea, Luna iese. Atunci, trebuie să-ți depui respirația. Acolo se concentrează suflul original pentru a desena cercul constelațiilor. Gura este Eleșteul de Jad, Palatul Armoniei Supreme; clătiți-vă gura cu licoarea magică, apoi înghițiți-o; nefericirea n-o să vă mai afecteze. Atunci va apărea Ființa Interioară din Curtea Galbenă, acoperită toată cu brocart. Dacă reușiți să o vedeți, nu veți mai fi niciodată bolnav..."

Vale Adâncă privea acum Ființa Interioară din Curtea Galbenă care tocmai îi apăruse în fața ochilor, într-un văl de nori și sufluri. Picioarele lungi îi erau acoperite de o fustă largă de flori purpurii. Ținea în mână o ramură verde turcoaz. La centură îi atârna o imensă cheie de jad folosită pentru a deschide poarta secretă și pentru a închide intrarea nașterii.

Sub privirea extatică a preotesei medium, Ființa Interioară deschise Curtea Galbenă. În fundul acesteia, ea văzu atunci înaltele și întunecatele turnuri care flancau Izvorul Misterios care curgea înspre Lacul Central a cărei divinitate păzitoare era îmbrăcată tot în vermillon.

În acest eleșteu calm, ea văzu scânteind străfulgerări aurite: erau solzii unui pește. De obicei, Lacul Central era mereu gol. Prezența animalului era semnul neîndoielnic al ființei iubite de Roză Primăvăratică.

Atunci, plină de ardoare, ea își concentră suflurile spre acest Pește de Aur și îi ură viață lungă, pronunțând aceste cuvinte pe care le repetă de trei ori:

– Pește de Aur, păstrează Vinul de Aur din saliva ta și înghite-ți Floarea de Jad, mâine trebuie să părăsești acest lac prin trecerea inferioară pentru a ajunge în marea cea înaltă. Atunci, vei scăpa de soarta funestă pe care unii ți-o pregătesc!

Ea își aruncase ultimele forțe în această luptă pe care o ducea pentru nepoata ei.

Se pregătea să aștepte răspunsul, puțin neliniștită, când suprafața Lacului Central se încreți foarte ușor sub efectul unei unde venite din străfundul apelor.

O dâră de pulbere de aur se ridică în aer.

Scăldat în lumină, triumfătorul Pește de Aur tocmai făcuse un salt magnific spre cer! Traiectoria lui, materializată prin picături sidefate și vibrante, forma o perfectă arcatură în momentul în care el dispăru iarăși în elementul lichid în care căzuse din nou.

Era ca un pod de aur care se formase astfel deasupra Lacului Central.

Muzica amețitoare a Izvorului Misterios o scoase pe Vale Adâncă din toropeala în care căzuse. Epuizată, ea se prăbuși lângă o stâncă de la marginea lacului miniatural.

Se simțea liniștită. Își atinsese scopul.

Pește de Aur avea să trăiască.

54

– Rezerva mea de pilule pentru nemurire este epuizată, trebuie să mă ajuți. Energia care îmi e necesară pentru a duce la bun sfârșit realizarea Marelui Zid și pregătirea Marii Revoluții a Numelor este pe cale să slăbească periculos, o simt perfect! gemu tânărul rege.

– Te-am prevenit că, în afară de ceea ce Wudong ar fi putut avea, dar a luat cu el, izvorul meu este secat. Nu mai există nimic la spițerii din oraș!

– Dar ce-o să se întâmple cu mine? se smiorcăia el, fără nici o rușine, în fața lui Huayang.

– Îți rămâne să faci exerciții mentale. Poate ar trebui să practici alchimia interioară Neidan. Dar pentru asta, trebuie să consimți să-ți iei o concubină, căci Neidan se bazează pe fuziunea corpurilor. Or, treburile regatului par să te acapareze atât de mult, încât să te priveze de orice relație cu femeile! răspunse ea cu fermitate, conștientă că starea dezastruoasă a tânărului rege îi permitea să-i spună verde-n față ce gândește fără să riște să-l înfurie.

Zheng își privea, încurcat, vârful pantofilor.

– Un exercițiu Neidan îți trebuie! În afară de cazul în care ai folosi un adjuvant, cum ar fi o oglindă magică sau un obiect cu virtuți speciale, și fără ca prin asta să-ți garantez că ar fi eficace, nu văd deloc ce anume ar putea înlocui în mod util aceste pilule care îți lipsesc...

La aceste cuvinte, privirea regelui, până atunci pierdută, începu să-și recapete o oarecare strălucire.

– Vorbele tale mă fac să mă gândesc la acel disc de jad pe care mama mi l-a dat împreună cu multe recomandări în ziua urcării mele pe tron, insistând asupra virtuților lui miraculoase.

– Ai putea să pui să mi-l aducă, e probabil ceea ce îți trebuie!

– Din păcate, am pus să fie depozitat în colecția regală din Turnul Memoriei, dar tocmai am aflat, chiar în dimineața asta, că a fost furat. Ar fi fost cu siguranță de folos! zise el cu ciudă.

Huayang păru mirată.

– Muzeul regal este totuși bine păzit! Hoțul a avut cu siguranță complici...

Regele se ridică și strânse pumnii.

– Am primit în același timp o misivă de denunțare. Cred că știu cine e vinovatul, adăugă el cu duritate.

– Îl cunosc? întrebă ea, dintr-o dată neliniștită.

– Venea foarte des să te vadă împreună cu mine!

– Pește de Aur? strigă ea, nevenindu-i să creadă.

În ciuda eforturilor, Huayang nu putu să-și ascundă profunda tulburare pe care i-o provoca semnul de încuviințare al tânărului rege.

– În orice caz, acesta e numele scris pe misivă! Oricum, am de gând să deschid o anchetă amănunțită pentru a clarifica treaba asta. Totuși, așa ceva pare fără sens! În fond, nu e vorba decât de un obiect de artă, insinuă el cu perfidie.

– Dar de ce ar fi comis băiatul acesta un asemenea furtișag când are acces la Turnul Memoriei și n-are nici o nevoie de un astfel de obiect ritual?

– Este întrebarea pe care or să i-o pună anchetatorii de la Biroul Zvonurilor, conchise sec regele Zheng.

– Vrei să facem acum câteva exerciții de respirație? Cel puțin, nu te vei fi deranjat degeaba, îi sugeră ea pentru a schimba vorba și pentru a încerca să-l calmeze.

El acceptă.

Mâinile ei jilave aprinseră mirodeniile dintr-un mic vas de bronz Boshanlu a cărui formă reprezenta muntele sacru Kunlun unde locuia Regina - Mamă a Occidentului. Rotocoalele de fum ieșeau prin încrețiturile reliefului acestui mic munte în formă de ciupercă.

Cu ochii închiși, Huayang rosti atunci formula obișnuită:

– Pieptul și pântecul tău sunt palatele și lăcașurile tale, cele patru membre sunt cartierele mărginașe ale capitalei tale, articulațiile sunt slujbașii: dacă știi să-ți guvernezi trupul, vei ști să-ți guvernezi țara...

Apoi, repetă de mai multe ori aceeași frază, și regele după ea, în timp ce îi astupa nările cu mâna. Într-adevăr, era important ca el să-și țină mult timp respirația.

Când era în pragul asfixierii, ea slăbi presiunea degetelor și aerul invadă din nou plămânii lui Zheng, căruia îi ceru să-și controleze suflul.

La sfârșitul exercițiului, tânărul rege părea atât de aerian, încât ai fi zis că băuse. Ea putea acum să facă ce vroia cu el. Pentru a-l supune până la capăt, aruncă un pahar de apă într-un vas scuipător pe care îl luă de pe un gheridon.

Era o vască de bronz în formă de bol pe care trebuia, după ce a fost umplută ochi, s-o faci să vibreze lovindu-i marginile în cadență. Atunci, invariabil, datorită științei și măiestriei meșteșugarului care-l realizase, bolul începea să producă nota Zheng înainte ca apa să se reverse și să inunde în jur.

Ea lovise ușor marginea bolului și apa începea să producă un fel de gâlgâit, când Huayang reuși să facă să țâșnească, din centrul vasului, un mic jet care stropi, spre stupefacția ei, fața tânărului rege.

– Jetul acesta precis ieșit dintr-o magmă lichidă informă dovedește că ai o imagine bună a lui Dao însuși, afirmă ea, foarte mândră de isprava ei.

– De ce nu mi-ai făcut mai devreme această prodigioasă demonstrație? Întrebă el, înnebunit de recunoștință.

– Nu trebuie niciodată să-ți dezvălui toate secretele o dată, răspunse ea cu delicatețe.

– Am nevoie de cunoștințele tale. Mi le vei încredința într-o zi? îi ceru el plecând.

De cum fu singură, ea îl chemă pe Foc Arzător. Tânărul eunuc, care dormea într-o cameră de alături, se duse în grabă.

– Du-te și spune-i lui Pește de Aur că trebuie să părăsească Xianyang-ul imediat!

El o privi năucit.

– Ai auzit ce-am spus?

– Da, dar de ce? Ce-a făcut?

– Mâine, va face obiectul unei anchete judiciare penale. Este pe nedrept bănuit de furtul unui obiect public. Aici, este una din crimele cele mai grave, de exemplu mai gravă decât uciderea unui țăran sărac. Îl îndrăgesc pe băiatul acesta ca pe propriul meu fiu și vreau să-l protejez. Dacă nu fuge, riscă să fie condamnat la moarte!

– Mă duc la colina cu cai să-l previn!

Tânărul eunuc înțelesese foarte bine că situația era gravă și că regina mamă nu glumea.

Huayang nu-și putu stăpâni un suspin. Ținea atât de mult la Pește de Aur! Tânărul era acum consolarea acestei femei a cărei viață nu fusese decât un lung șir de lupte implacabile pentru supraviețuire. Pește de Aur devenise, pentru Huayang, ceea ce avea mai de preț, dăruindu-i tot ceea ce ea nu simțise niciodată: nevoia de a proteja și pe aceea de a iubi. Copilul cu semn îi aducea inocența și dreptatea care îi lipsiseră atât.

Datorită lui Zhaoji, pe care o formase după imaginea sa, ea obținuse o moștenire spirituală care-i permisese să-și ia revanșa de când reușise să o facă să-l ia de bărbat pe Yiren. Dar în asta încă mai erau calcule și mașinațiuni. Zheng, copilul lui Zhaoji, era o decepție. Știa că n-o să primească niciodată din partea lui dragostea cu care ea îi legănase copilăria. Abia devenit rege, el îi dăduse de înțeles că orice complicitate între ei va fi exclusă.

Nu era proastă! El nu se întorsese către ea decât pentru a-i capta știința și tehnicile de control ale corpului și de regenerare a suflurilor. Tânărul Zheng era la fel de obsedat de nemurire ca și străbunicul lui, bătrânul rege Zhong. Calcule și mașinațiuni, nimic mai mult.

Rămânea drăguțul Pește de Aur.

El era copilul de vis, cel pe care ar fi vrut să-l aibă, care nu i-a cerut niciodată nimic și căruia, acum, ea i-ar fi dat totul... El era cel gentil, vesel și generos. Cel după care, când era mic, se topeau femeile pentru că era încântător. Cel care mergea mereu mai repede și mai departe, cu ușurință, fără să dea impresie vreodată că depune cel mai mic efort.

Cel care părea să-l aibă pe Dao în el, dar nu-l arăta.

Cel a cărui prezență îți făcea plăcere. Preferatul ei.

Era prea experimentată pentru a nu ști că, mai devreme sau mai târziu, atâtea calități o să declanșeze gelozii, dușmănii, ură, calomnii și capcane. Totuși, nu-și imaginase că evenimentele aveau să se petreacă atât de repede.

Și Huayang nu vroia cu nici un chip ca acest neprețuit tânăr să suporte povara unui proces nedrept în care era deja desemnat drept vinovatul ideal. Să nu-l mai vadă pe Pește de Aur va fi desigur cea mai crudă încercare, dar asta nu era nimic pe lângă riscul de a-l pierde.

Dacă ar fi bănuit, cu câteva zile mai înainte, că îl vedea pentru ultima oară, l-ar fi strâns și mai tare în brațe și ar fi făcut în așa fel ca să-i fure un fir de păr sau o unghie, ca să aibă un suport pentru exercițiile pe care avea de gând să le facă pentru a-i întări de la distanță forțele fizice și mentale, acum că avea să fie departe de ea.

Înnebunită de îngrijorare, ea își dădu seama că îl iubea ca pe copilul pe care nu-l avusese niciodată.

*

Foc Arzător bătea fără succes în poarta vechiului palat al lui Lubuwei de pe colina cu cai.

Era o noapte neagră și o ceață deasă invadase împrejurimile. Se auzea lătrând o haită de câini vagabonzi care probabil fugăreau un cerb sau o căprioară, rătăciți prin acele locuri.

Tot lovind cu ciocanul în micuța placă de bronz fixată de scânduri, un servitor somnoros deschise în cele din urmă poarta și îl privi cam neliniștit pe tânărul nebun care îl trezise în mijlocul nopții.

– Unde este camera lui Pește de Aur? Trebuie să-i transmit un mesaj urgent..., șușoti Foc Arzător.

– Dar doarme. Întoarce-te în zori! îi răspunse servitorul.

Se pregătea să închidă poarta la loc, când eunucul îl dădu la o parte politicos și înaintă în peristilul care înconjura curtea interioară. Nu trecu mult și-l văzu apărând pe Pește de Aur care ieșea din camera lui unde dormea iepurește.

Eunucul îi făcu semn că vroia să-i vorbească singur. Pește de Aur îl pofti în camera lui și se asigură că ușa era bine închisă în urma lor.

– Trebuie să părăsești Xianyang cât mai repede. Mâine, regele va declanșa o anchetă împotriva ta. Ai

fost acuzat de furtul discului de jad al lui Lubuwei din colecția regală. Este o crimă de Stat care se pedepsește cu moartea! îi zise Foc Arzător noului său prieten.

– Ce disc de jad? Despre ce vorbești?

– Regina Huayang m-a însărcinat să te previn. Părea foarte neliniștită. Presupun că știa mai bine ca oricine de pericolele care te pasc.

Copleșit, Pește de Aur părea să ezite.

– Dar toate legăturile mele sunt aici! Și nu sunt cu nimic amestecat în povestea asta!

– Este inutil acum să te plânge de o nedreptate, trebuie doar să-ți salvezi pielea. În zori, trebuie să fii departe de aici, spuse cu fermitate Foc Arzător.

– Și dacă m-aș duce să mă explic în fața justiției din țara mea?

– În câteva ore, jandarmii or să bată la ușa ta. Știi la fel de bine ca mine ce se întâmplă în Qin cu un suspect! Nimeni nu poate opri o asemenea mașinărie judiciară unde vinovații sunt desemnați dinainte. Nimeni nu-i poate ține piept. Crezi că mie mi s-a cerut părerea când s-a hotărât să fiu castrat?

Ultima frază a lui Foc Arzător avu darul de a-l impresiona pe Pește de Aur.

– Ai, fără îndoială, dreptate... Statul Qin este la fel de implacabil pe cât este de orbit de propria sa putere. Totuși, dacă aș vorbi direct cu Zheng, n-aș putea opri inexorabilul mers al justiției? Altădată, ne spuneam „gemeni". Mă cunoaște îndeajuns ca să știe că nu sunt un hoț!

– În acest caz, de ce crezi că a declanșat această anchetă care te vizează?

– Vrei să spui că el este în spatele a ceea ce se întâmplă?

– Tu ce crezi?

Peşte de Aur nu răspunse.

Cunoştea suficient gelozia lui Zheng faţă de el pentru a înţelege raţiunile gestului său. Se gândi de asemenea şi la Roză Primăvăratică pe care tânărul rege o curta.

Era de ajuns. Trebuia să se supună evidenţei: aceste motive erau mai mult decât suficiente ca să justifice îndepărtarea lui şi chiar eliminarea, pur şi simplu.

– Dar unde aş putea să mă duc? zise el într-un târziu cu o voce sfâşietoare.

– Am putea merge spre sud. De acolo vin eu. Natura este mai puţin aspră decât aici şi viaţa e mai uşoară.

– Ai accepta să mă însoţeşti? strigă, mai întâi neîncrezător, apoi surprins în mod fericit, Peşte de Aur, ai cărui ochi începuseră să strălucească de speranţă.

– Dacă vrei, sunt gata să merg. În doi, vom fi mai puternici.

Acum Peşte de Aur zâmbea.

– Nu-mi place viaţa aici, în această lume unde domneşte intriga. Am lăsat deja prea mult din mine aici, continuă, întunecat la faţă, Foc Arzător.

Peşte de Aur îşi apucă prietenul de umeri.

– Este o surpriză plăcută! Eşti generos! Vom face cu siguranţă o pereche potrivită...

– Atunci, eşti de acord?

– Da!

Şi căzură unul în braţele celuilalt. Apoi privirea lui Peşte de Aur se posomorî uşor şi un văl de tristeţe îi învălui faţa.

– Înainte de a pleca, trebuie să previn pe cineva.

– Pe cine? Timpul ne presează, Peşte de Aur, acum trebuie să ne mişcăm foarte repede, îl imploră tânărul eunuc.

– Pe fata primului-ministru, Roză Primăvăratică. O

iubesc... Ne-am promis unul altuia.

– Dar unde locuiește?

– La tatăl ei, la cancelaria Regatului.

– Mi se pare riscant să te duci la ea. Clădirea este păzită zi și noapte.

– Nu pot părăsi acest oraș ca un hoț fără ca cel puțin să fi avertizat-o eu însumi!

Tonul lui Pește de Aur era fără replică.

– În acest caz, trebuie să plecăm imediat și să facem un ocol pe la ea! îi zise tânărul eunuc noului său prieten.

Câteva clipe mai târziu, după ce aruncase în grabă într-un sac câteva efecte personale și un cuțit de jad, Pește de Aur pe care Foc Arzător îl urma ca o umbră protectoare, părăsea pe ascuns locuința în care stătuse din fragedă pruncie.

Când coborî panta ierboasă, deosebit de deasă în acest început de primăvară, cadrilată de țarcurile în care caii, ca niște statui de piatră, dormeau în picioare lipiți unul de altul sub friguroasa lumină a razelor de lună, i se strânse inima. Întoarse capul.

Grajdul principal, cu acoperiș în formă de corabie răsturnată, îl făcu să se gândească la o epavă eșuată pe un ocean ale cărui valuri fuseseră provocate de ondularea ierbii înalte sub efectul brizei care tocmai se ridicase.

Când ajunseră în oraș, constatară că jandarmii deja patrulau.

– Am face mai bine să nu mai mergem mai departe, îl sfătui Foc Arzător pe Pește de Aur. E interzis după ora stingerii!

Dar acestuia nu-i păsa. Dragostea lui pentru Roză Primăvăratică era mai puternică decât frica.

Ei înaintară pe lângă ziduri, sărind de pe o margine pe alta a străzilor, luând-o prin zonele cele mai

întunecate, şi reuşiră să ajungă în cartierul Turnului de Afişaj care părea abandonat de patrulele de jandarmi. Piaţa Turnului era goală. Imensul monument se ridica în faţa lor ca o gigantică coloană de întuneric.

Un panou mare atârna, agăţat la primul balcon. Peşte de Aur îşi dădu seama cu groază că era decretul cu arestarea sa, parafat cu cerneala stacojie a semnăturii lui Lisi.

Puţin mai departe, în capătul unei străzi mai mari mărginită de impozante palate de piatră, se ridica austera construcţie a Cancelariei regatului Qin unde primul-ministru dispunea de o locuinţă de serviciu.

Acolo trebuie că dormea frumoasă Roză Primăvăratică, gândi Peşte de Aur cu emoţie.

Încercară să se apropie de ea, cu infinite precauţii, precum pisicile.

Trei jandarmi care erau de gardă păzeau intrarea. Ei aşteptară un moment, sperând că aceştia se vor mişca atunci când le va veni schimbul. Dar două ore mai târziu, nimic nu se schimbase, zbirii erau tot acolo.

– După cum vezi, este imposibil! Trebuie să plecăm de aici cât mai repede! insistă tânărul eunuc.

Ei puteau auzi zgomotul cizmelor ţintuite ale jandarmilor care, încet-încet, invadau cartierul pentru a se asigura că ora stingerii era respectată.

Peşte de Aur n-avea de ales. Când Foc Arzător îl trase de braţ către o străduţă întunecată, el trebui să se resemneze şi să-l urmeze, în timp ce zorii deja iviţi începeau să destrame noaptea.

*

– Dragi prieteni eunuci, situaţia e gravă. N-am putut face nimic împotriva decretului regelui Zheng care

stipulează că eunucii vor fi de acum înainte numai în serviciul regelui și sub autoritatea primului-ministru.

În fața confreriei Cercului Phoenix, Verigă Esențială, tras la față, nu putea decât să-și exprime profunda resemnare.

Acest decret, destinat să facă rău confreriei, restrângându-i în mod considerabil perimetrul de activități, fusese afișat, în urmă cu două zile, în balconul Turnului de Afișaj. Când Verigă Esențială aflase de existența acestui proiect, cu o săptămână înaintea ieșirii lui, încercase să-i întârzie promulgarea, dar zadarnic.

Încă de când auzise vestea, se gândise că era încă o lovitură a lui Lisi. Nu se înșelase.

La inițiativa acestuia, regele Zheng consimțise, chiar dacă cu reticență, să promulge acest nou regulament. Lisi reușise să-i demonstreze regelui că era cea mai bună metodă de a-i împiedica pe eunuci să comploteze împotriva lui. Argumentul ținuse.

Atunci, Lisi avusese grijă să-l convoace pe Verigă Esențială pentru a-i comunica decizia regală. Începuse prin a arbora un zâmbet răutăcios, apoi îi spuse fără ocol:

– Voi, eunucii, ați avut mereu tendința să slujiți mai degrabă propriile voastre interese decât pe cele ale regatului...

– Ești eunuc pentru că Statul te-a forțat, nu pentru că ți-ai dorit-o vreodată, răspunsese, mascându-și prost furia și indignarea, șeful Biroului Zvonurilor.

Înțelegând că Lisi era un personaj care nu se dădea înapoi de la nimic, el hotărâse să convoace Cercul Phoenix ca să-și pună în gardă prietenii în legătură cu pericolul comportamentului primului-ministru.

– Instigatorul acestei măsuri aberante a regelui Zheng nu este altul decât Lisi. Mi-a confirmat-o chiar el acum trei zile.

În sânul adunării, vorbăria încetase. Toți erau uluiți. Ce se putea face împotriva voinței cuplului care forma executivul regatului?

– Mai este și ancheta asta asupra furtului unui disc de jad ritual din colecțiile regale. O scrisoare de denunț a aterizat, după cum știți, pe biroul regelui. Ea îl pune sub acuzare pe tânărul Pește de Aur. Eu cred că este complet nevinovat. Fuga lui, totuși, îl nenorocește. Face din el vinovatul ideal, fiindcă nu va putea niciodată să se apere, adăugă Verigă Esențială copleșit.

– Instituțiile noastre judiciare sunt atât de incapabile să facă niște anchete adevărate? întrebă o voce.

– Ele nu sunt decât instrumentul absolutismului. Judecătorii execută ordinele regale. Vinovații sunt mereu desemnați dinainte. Toți tac și Legea domnește. Totul merge deci cât se poate de bine! aruncă alta, mai cu obrăznicie.

– Și oribilul asasinat al chirurgului nostru șef, Cuțit Rapid? Nu este un semnal de intimidare destinat să ne sperie? spuse o a treia.

– Cazul lui Cuțit Rapid este diferit. Acum, pot să v-o mărturisesc, Cuțit Rapid era agentul unei puteri străine pe teritoriul nostru. Aș înclina să cred că a fost mai degrabă o reglare de conturi.

– Vrei să spui că era spion? Și eu care credeam că un eunuc este înainte de toate devotat cauzei lui!

– N-o să vă spun mai mult, funcțiile mele îmi interzic să dau amănunte. Aș fi putut să vă ascund acest fapt. Dacă vi l-am dezvăluit, am făcut-o mai degrabă din loialitate față de voi, răspunse cu fermitate Verigă Esențială.

Tulburarea celor prezenți se putea deduce din liniștea care se lăsase. Vorbele șefului Biroului Zvonurilor avuseseră efectul unei lovituri de trăsnet.

Faptul că un trădător putuse să-și facă cuib atâta vreme în Cercul Phoenix îi șoca pe mulți.

– Și ce să mai spui de trădarea colegului nostru Foc Arzător! Există martori care l-au văzut părăsind Xianyang-ul în miez de noapte împreună cu Pește de Aur. Aud deja vorbindu-se, pe ici, pe colo că a fugit fiindcă era complice la furt! Cine se poate mândri cu așa ceva? se lamentă bătrânul Pădure de Pinacluri.

Bătrânul eunuc, deși ieșit la pensie de curând, n-ar fi vrut pentru nimic în lume să rateze o asemenea întrunire a scumpei sale confrerii.

– Foc Arzător nu este mai vinovat decât Pește de Aur! replică Verigă Esențială cu siguranță în glas.

O nemulțumire extremă se instalase în rândurile eunucilor. Conciliabulele, unele mai pesimiste decât altele, se derulau cu repeziciune.

- Cine, dintre noi, este afectat de acest nou decret? întrebă atunci o voce venind din ultimele rânduri ale sălii.

- Conform listelor mele, mai mult de jumătate din efectivul nostru. Toți cei care, de exemplu, au o responsabilitate în sânul unui minister și sunt subordonați din acest motiv autorității ministrului: directorul Marii Scrieturi, Marele Maestru de Ceremonii, funcționarul de la Casa Echității, subdirectorul Arhivelor regale, pentru a nu menționa decât șefii mai mari. Dar mai sunt toți ceilalți, de rang inferior, și sunt foarte numeroși. În ceea ce mă privește, eu scap în mod miraculos: Biroul Zvonurilor depinde chiar de rege în persoană. Dar ar fi suficient ca Lisi să-l convingă pe Zheng, în numele eficacității, să i-l subordoneze direct ca să cad și eu sub lovitura acestui decret! explodă Verigă Esențială.

Toți plecară capetele, consternați în același timp de decretul scelerat și de anunțul stupefiant că fostul lor chirurg era agent al inamicului.

– Din cauza acestui decret, nici unul dintre noi nu va putea să râvnească la postul de guvernator al provinciei sau la cel de prefect. Or, aceste funcţii vor deveni esenţiale o dată cu punerea în funcţiune al noului cadrilaj administrativ şi fiscal al teritoriului care se profilează la orizont! se mai plânse bătrânul Pădure de Pinacluri.

– Dar nu înţeleg, atunci, de ce regele aduce la Xianyang atâţia nobili din provincii: ar fi mult mai simplu să le încredinţeze sarcina de prefect, adăugă vocea piţigăiată.

– Tocmai pentru a anihila mai bine rolul vechii nobilimi. Zheng a înţeles că feudalitatea străveche este cel mai rău duşman al său. Aducând-o sub ochii lui, o va supraveghea mai bine şi nu-i va mai rămâne decât să-i reducă influenţa, ţinând-o la foc mic, ca pe un sos! exclamă şeful Biroului Zvonurilor.

În timp ce Verigă Esenţială îşi expunea implacabila demonstraţie, bătrânul Pădure de Pinacluri se cocoţase caraghios pe taburetul lui. Lacrimile făceau să-i curgă pe obrajii fardaţi două şiroaie negre, din cauza vopselei cu care-şi dăduse pe gene pentru a le face mai strălucitoare şi mai rigide.

– Dragii mei, în punctul în care am ajuns, vă propun să depunem între noi jurământul de într-ajutorare. Trăim vremuri întunecate. Să facem cel puţin în aşa fel încât să ne ajutăm reciproc. Chiar cu riscul de a mai fi printre noi un alt trădător..., clamă el pe un ton patetic.

Mai multe mâini se ridicară, în semn de aprobare.

Şi într-o atmosferă lugubră, după ce şi-au înţepat vârful degetului arătător şi au lăsat sângele să curgă într-un Gu de bronz pe care şi l-au trecut din mână în mână pentru a-şi umezi buzele, membrii confreriei au jurat să-şi poarte reciproc de grijă.

55

– Fii atent! Verifică dacă metalul nu este prea cald. Pentru asta, trebuie să scuipi deasupra şi să vezi dacă saliva se evaporă! răcni contramaistrul.

Bronzul avea nevoie de ore întregi ca să se răcească, dar, cum nu se mai împurpura, era extrem de periculos să apuci un vas din imensa grămadă fără a face o simplă verificare: în lipsa căreia, îţi luai adio de la pielea de pe mâini.

Ţinând cont de numărul mare de muncitori angajaţi şi de complexitatea operaţiunilor necesare pentru a reuşi să faci o piesă complet finisată, cu cizelări şi inscripţii, care puteau conţine data fabricaţiei, numele comanditarului şi pe cel al meşterului, celebra turnătorie a Meşterului Ding era organizată ca un veritabil oraş în miniatură, cu străduţe între cuptoare, cu suprafeţe de răcire, cu antrepozitele unde se strângea minereul, cele unde se realizau mulajele din lut şi, în sfârşit, cu atelierele de lustruire şi de finisare. Ea avea în jur de patru sute de muncitori, fiecare cu specializarea lui.

Turnătoria era situată în sudul statului Qin, la marginea unei coline, într-o regiune înverzită şi împădurită care fusese anexată în detrimentul regatului Chu cu douăzeci de ani înainte.

Carisma Meşterului Ding îi permisese să continue să aprovizioneze cu bronzuri rituale curtea din Chu, fiind în

același timp furnizorul principal al celei de la Xianyang. Turnătoria Ding, al cărei renume era foarte mare, era una din singurele capabile să stăpânească tehnica mulajului în ceară care permitea turnarea de piese mult mai complexe și impresionante. O dată cizelate, acestea arătau ca niște veritabile sculpturi cu forme animale, vegetale și umane sau hibride, amestecând toate aceste genuri după exemplul himerelor.

Grijuliu să satisfacă o clientelă cu gusturi sofisticate și dispunând de solide mijloace financiare, Meșterul Ding nu ezita să încrusteze în cele mai frumoase piese de aur aramă roșie sau piatră dură, pentru a le ornamenta. Pentru unele dintre ele răgazul între comandă și livrare putea să depășească douăsprezece luni.

Aici reușiseră să-și găsească refugiu Pește de Aur și Foc Arzător, după ce se angajaseră în atelierul de mulaje din ceară.

Toamna își etala deja bruma matinală deasupra colinelor plantate cu pini. Trecuseră șase luni de când fugiseră din Xianyang, la sfârșitul primăverii.

În primele trei luni de mers, avuseseră grijă să evite drumurile, preferând să meargă de-a lungul râurilor pline de pești unde găseau din belșug din ce să-și asigure subzistența. Era anotimpul în care livezile de pe maluri își ofereau fructele și bacele sălbatice. Majoritatea cursurilor de apă serveau și de bazine improvizate unde te puteai scălda ore în șir în apa încălzită de un soare de plumb.

Cei doi tineri înaintau astfel spre sud, ferindu-se să treacă prin sate, căci știau că se pusese un preț pe capul lor.

Într-o seară, după o zi de mers printr-o ploaie puternică care îi înghețase, ajunseseră la turnătoria Meșterului Ding. Acolo, ei întrebaseră, la întâmplare,

dacă nu avea să le dea ceva cald de mâncare. Meșterul Ding, ușor suspicios, le răspunsese că vor avea dreptul la o supă vită în schimbul muncii prestate.

La început, nu intenționaseră decât să-și petreacă acolo două sau trei zile, dar apoi rămăseseră. Plini de sudoare, ei puneau în cuptoare mulajele în interiorul cărora se turna bronzul lichid care, dintr-o dată, expulza ceara. Aceasta, vaporizată de căldura extremă a metalului, țâșnea prin micile țevi puse în lutul mulajului, scoțînd un șuierat caracteristic.

Arta meșterului turnător în bronz îl fascina atât de mult pe Pește de Aur încât acesta reușise să-l convingă pe Foc Arzător să învețe meseria. La rândul lui, Meșterul Ding constatase că noii lui ucenici înțelegeau repede și bine. Prea fericit de chilipir, el nu se lăsase rugat să-i păstreze.

– Sunteți bineveniți aici! Cât despre tine, cu siguranța gesturilor și minuțiozitatea ta, ai putea să fii un excelent turnător în bronz și, de ce nu, în zece sau cinsprezece ani un meșter..., îi spusese el lui Pește de Aur când acesta din urmă venise să-l caute ca să-și exprime dorința de a mai lucra ceva timp la turnătorie.

Meșterul Ding turna bronzul mai întâi în piese disparate, apoi le asambla, ceea ce făcea arderea lor mai puțin periculoasă și facilita adăugarea elementelor decorative sofisticate, precum croșete, bulbi, cârcei, spirale sau boboci.

Dexteritatea necesară realizării unui vas mare ornamentat, așa cum numai Ding, turnătorul în bronz, era în stare să o pună în aplicare, îl fascina pe Pește de Aur care nu se mai sătura să-l privească.

El începea prin a desena forma vasului pe un pătrat de nisip, după care îi dădea instrucțiuni artizanului să-i fasoneze sufletul din ceară. O dată forma acestuia

stabilită, el era acoperit cu argilă amestecată cu praf de cărbune de lemn şi cu nisip. Era bine apoi ca mulajele să fie arse până când exteriorul lor devenea lucios ca ceramica. După aceea, putea începe delicata operaţiune de turnare a bronzului în fuziune la o mie o sută grade în spaţiul ocupat de sufletul de ceară. După care, în cazul vaselor turnate în bucăţi separate, nu mai rămânea decât să le asamblezi între ele şi apoi să adaugi ornamentele dorite printr-o turnare suplimentară.

Venea apoi rândul dăltuitorilor şi şlefuitorilor care desăvârşeau ornamentarea savantă şi lustruirea. La sfârşit, intra în acţiune scribul gravor, ocupându-se de semnături şi de diverse adăugiri, texte juridice sau elegiace, căci aceste vase erau de asemenea şi cărţi, şi coduri penale, şi culegeri de poeme.

Printre nenumăratele modele care ieşeau din turnătoria lui, Meşterul Ding avea o preferinţă netă pentru vasele în formă de cap de pasăre cu cioc coroiat. Chiar aşa ceva, o superbă bufniţă de bronz, se pregăteau să asambleze Peşte de Aur şi Foc Arzător atunci când contramaistrul îi pusese în gardă în privinţa arsurilor care puteau să le afecteze mâinile de ucenici distraţi.

– Fii atent, Foc Arzător! Contramaistrul are dreptate. Priveşte, acest vas este încă incandescent! strigă Peşte de Aur după ce constatase că saliva sa se vaporizase pe suprafaţa vasului pe care prietenul lui se pregătea să-l deplaseze.

Un pic mai târziu, Peşte de Aur îi prezentă Meşterului Ding bufniţa de bronz, asamblată din patru bucăţi, pentru a avea acordul lui înainte de turnarea finală.

– Ai făcut treabă bună! îl complimentă meşterul.

– Am deja o idee de ornamentare secundară, am de gând să plasez pe flancuri aceşti mici godroni de bronz...

Pește de Aur îi arăta opt mici creste de cocoș fin cizelate.

– Exact la așa ceva m-aș fi gândit și eu!

Ding examina pasărea nocturnă cu admirație.

– Pește de Aur, prin exercițiu, cu timpul, ai putea să ajungi și tu meșter turnător în bronz! zise el.

– Mi-ai mai spus-o! Este adevărat că această meserie de artist mă atrage..., răspunse Pește de Aur zâmbind.

Meșterul Ding plecă mai departe să supravegheze turnarea unui imens tripod cu picioare despicate.

– Iată-te în curând și meșter bronzier! îi strecură Foc Arzător lui Pește de Aur care pufni în râs.

– Dacă-ți mai bați joc de mine, o să-i cer Meșterului Ding să-mi dea voie să torn un vas cu efigia ta! glumi Pește de Aur pe care îl apucase un râs nebun, cu lacrimi.

– Și la ce ar fi folosit un asemenea vas? se interesă, oarecum neliniștit, tânărul eunuc.

– Nu m-am hotărât încă. Poate fi un Yubogui, pentru ofrande de cereale, sau un vas Zun pentru libații. Nasul tău seamnă perfect cu un cioc, iar urechile tale cu două mici toarte. Dar ar trebui mai întâi să-mi spui ce preferi, să fii băut sau mâncat..., zise celălalt, râzând și mai tare.

*

Cuibărită în brațele lui Huayang, Roză Primăvăratică nu-și mai putea stăpâni plânsul.

– Îl iubesc atât de mult pe acest băiat de parcă aș fi jumătatea lui de pasăre Biyiniao. Fără el, nu sunt nimic!

– Și mie mi-e drag la fel de mult Pește de Aur. Dar nu aveam altă alegere decât să-l fac să plece, altfel ar fi fost cu siguranță mort! Nu trebuie să disperi. Sunt sigură că într-o zi o să vă revedeți, o asigură cu blândețe Huayang.

Ea mângâia tandru ceafa delicată a lui Roză Primăvăratică care-și pusese capul pe genunchii ei.

– Credeți? întrebă timid aceasta.

– Fii liniștită. Văcarul reușește s-o regăsească mereu pe Țesătoare. Și totuși, un ocean de stele îi desparte..., murmură regina mamă.

– Dar el n-a putut să comită acest furt! Ce îngrozitoare nedreptate această acuzație care nu este decât pură calomnie! Cine poate să-i vrea într-atât răul? strigă tânăra, strângând din pumni de furie.

– Când ești frumos, inteligent și tânăr, nu poți să trezești decât invidie, spuse Huayang, încercând s-o consoleze.

– Ajung să urăsc sistemul din Qin! A devenit un instrument de a-i nenoroci pe toți cei care nu acceptă să intre în acest tipar.

Roză Primăvăratică, curajoasă, nevoind să se arate prea descurajată față de Huayang, se hotărî să-și șteargă lacrimile și să-și ascundă supărarea. Pentru a reuși acest lucru, ea privi fix acoperișurile orașului prin fereastra mare de la camera reginei care dădea spre sud.

Niciodată Xianyang nu i se păruse atât de sublim și arogant în același timp.

Campania de înfrumusețare a capitalei regatului Qin dusă în numele regelui de arhitectul Perfect în Toate transformase orașul într-un imens șantier. Casele particulare fuseseră încet-încet împinse înspre margine în favoarea edificiilor publice mult mai înalte, masive și impozante care dădeau Xianyang-ului un aspect mai maiestuos, dar și mai compact.

Familiile nobile deportate din provincii se îngrămădeau în vreo douăzeci de reședințe imense, special construite în acest scop. Ele n-aveau aspect de palat decât în exterior, în rest, stricta supraveghere la care portarii înarmați îi supuneau pe locatari făceau din aceștia niște prizonieri.

Pe fiecare fațadă a noilor imobile, suveranul Zheng ordonase să fie imprimată marca lui, făcând obligatorie ștampilarea numelui său pe cărămizi și țigle, ca și pe toate antefixele monumentale. La fel se întâmpla și cu Wadang, acele capete rotunde de țiglă prin care se terminau muchiile curbate ale acoperișurilor: toate erau însemnate cu sigla „Zheng".

Încet-încet, tot orașul avea să fie semnat cu numele noului rege.

Deja trei poduri noi se înălțau peste râul Wei, căci Zheng ordonase ca orașul să se întindă de acum înainte la sud de acesta. În aceste noi cartiere de pe țărmul drept, clădirile administrative, pe cât de largi, pe atât de înalte se ridicau de-a lungul străzilor perfect aliniate. În depărtare, o bucată mare, pătrată, de pământ făcea o rană roșiatică în vegetația înconjurătoare; se puteau vedea terasieri care se agitau precum furnicile; era amplasamentul unui palat gigantic pe care regele Zheng se hotărâse să-l construiască. La intrare, Perfect în Toate prevăzuse să construiască ambițiosul Imobil al Numelor, menit să fie simbolul Marii Revoluții... Cele patru laturi ale lui, gravate cu tablourile de corespondență între noile nume și cele vechi, trebuiau să constituie și un gigantic dicționar de piatră.

Se zvonea, de asemenea, că regele pusese să se sape un tunel subteran secret între Palatul din Sud și cel din oraș, pentru a se duce de la unul la altul fără a fi văzut.

Peste tot, marile artere înlocuiseră străduțele strâmte care făceau tot farmecul orașului vechi. Copaci dezrădăcinați, cu mare cheltuială, din pădurile învecinate, fuseseră plantați în jurul intersecțiilor la distanțe calculate cu grijă de geomanți. Nimic nu fusese lăsat la întâmplare în acest spațiu urban unde mineralul și vegetalul trebuiau să fie strict adaptate legilor implacabile ale Universului.

Acest urbanism rece și carceral presupunea locuitori disciplinați.

Oricine scuipa pe jos era pedepsit cu lovituri de bici. Cerșetorii erau rugați să se ascundă. La fiecare răscruce stătea un gardian înarmat care era înlocuit de două ori pe zi. Nu era bine să fii surprins comițând un furtișag mărunt sau culegând un fruct dintr-un copac, că îți lăsai acolo cel puțin mâna sau piciorul!

La Xianyang, se locuia, se muncea, se mânca și se dormea, dar nu se trăia.

Menită să simbolizeze puterea Statului, capitala regatului Qin devenise orașul în care administrația își etala aroganța. Trei sferturi din imobilele sale erau sedii administrative. Cei care purtau insignele de funcționar aveau întotdeauna dreptul să treacă în fața altora, la răscruci sau la traversarea străzilor prin locurile prescrise.

– Acest rege transformă orașul într-o colecție de palate inumane! bombăni Roză Primăvăratică.

Huanyang se apropiase de tânăra fată.

Spectacolul acestui oraș tentacular, care lua încet-încet formele geometrice și implacabile ale absolutismului, n-o interesa, nici n-o impresiona.

– Am auzit vorbindu-se că regele este îndrăgostit de tine ca un nebun! spuse regina.

– Mă urmărește, într-adevăr, cu insistențele lui. Dar eu îl resping întruna, cu tot atâta constanță și hotărâre... Noi doi n-avem nimic în comun!

– Nu ți-e teamă că într-o bună zi nu vei mai avea nici o alegere? riscă Huayang s-o întrebe.

– În orice caz, nu mă voi dărui niciodată lui din calcul sau lingușire. O să opun rezistență, sufletul meu se va închide complet în el însuși. Îl iubesc prea mult pe Pește de Aur!

– Îți doresc să te poți comporta așa cum vrei, suspină Huayang.

– Oricât ar trebui să aștept, poate chiar douăzeci de ani, îl voi regăsi pe Pește de Aur și atunci, ca orice soț și soție, vom avea copii, declară ea cu o naivitate de fetiță.

Huayang înțelese din tonul Rozei Primăvăratice că nu se născuse încă cel care o va împiedica să-și atingă țelul.

Regina mamă vedea în atitudinea ei semnul unei noi generații care dădea o mare importanță adevărului sentimentelor și purității atitudinilor. Altădată, o femeie tânără s-ar fi lăsat probabil sedusă de rege ca să-l prindă mai bine în mreje, ca să profite de statutul lui și să-și ducă apoi viața amoroasă după bunul ei plac.

Desigur, neîncrederea lui Zheng era atât de mare încât ar fi trebuit ca respectiva femeie să facă risipă de viclenie pentru a nu-i trezi bănuieli. Dar viclenia feminină nu era ea oare capabilă – și Huayang o știa mai bine ca oricine fiindcă se folosise de ea – să simuleze sentimentele până la eliminarea oricărei neîncrederi?

Astăzi, ea nu era surprinsă să constate că Roză Primăvăratică nu era înclinată spre nici un compromis. Această tânără, pură precum apa de izvor, nu negocia niciodată cu ea însăși. Avea să-i aparțină în întregime lui Pește de Aur. Spre deosebire de Huayang și chiar de Zhaoji, ea nu trebuia să-și ia nici un fel de revanșă asupra vieții. Nu se născuse săracă, primise o educație superioară. Nu putea să-și imagineze cum era să nu ai dreptul să fii liberă să-ți alegi destinul.

De altfel, Huayang nu era departe de a gândi că, în asemenea împrejurări, și ea ar fi acționat la fel. Pește de Aur merita toată osteneala. Era un tânăr de excepție care merita din plin ca o femeie atât de frumoasă și inteligentă să aibă asemenea sentimente pentru el.

Ea nu avusese șansa să întâlnească, când era tânără, o ființă asemănătoare. Se gândi la propria ei tinerețe. Se folosise de toate artificiile amoroase pentru a seduce,

cuceri şi domina, dar şi pentru a supravieţui. Din acest motiv, rămăsese prizoniera rolului său, condamnată să se prefacă şi să manipuleze.

Sătulă de zădărnicia conduitei ei din trecut, îşi jură să-şi facă în fiecare zi exerciţiile şi meditaţia care să favorizeze reîntâlnirea dintre Peşte de Aur şi Roză Primăvăratică.

– Îmi voi folosi energia ca să fac să se îndrepte unul spre altul suflurile voastre reciproce. Îmi voi pune în joc toată ştiinţa şi toată forţa mentală. Poţi să contezi pe mine ! promise ea, strângând-o pe fată în braţe.

– Cum aş putea să vă mulţumesc? întrebă tânăra.

– Nu caut mulţumiri, am depăşit această fază de mult timp. La apusul vieţii, iată că tu îmi redai speranţa în bunătatea umană. Eu n-am avut niciodată această şansă să întâlnesc fiinţa Yang corespunzătoare Yin-ului meu, căruia aş fi fost în stare, ca şi tine, să-i dau totul, adăugă ea cu tristeţe.

Huayang regăsea în privirea emoţionantă şi sinceră a Rozei Primăvăratice ceva din cea a lui Zhaoji atunci când o văzuse pentru prima oară în salonul de muzică al lui Lubuwei. Această asemănare era tulburătoare.

A priori, ele nu aveau totuşi nimic în comun. N-avuseseră nici măcar acelaşi drum.

Zhaoji suferise prea mult în tinereţe, venea prea de jos, revenind în acelaşi timp de atât de departe, încât cunoscuse mereu preţul exact al lucrurilor şi nu se iluzionase niciodată, înainte de a-l întâlni pe Lubuwei, în privinţa a ceea ce motiva conduita bărbaţilor faţă de femei. Astfel că ea nu crezuse niciodată că trebuie să reziste tentaţiei de a se căsători cu un rege, în ciuda reticenţelor pe care le avea. O făcuse şi pentru că, totodată, asta favoriza în cel mai înalt grad cariera bărbatului pe care îl iubea. Acceptase, de asemenea, chiar dacă în silă, să i-l dea lui Yiren pe micuţul Zheng.

Pentru Huayang, care îi frecventase mult în acea perioadă și nu era străină de decizia lor, era un pact între două ființe care se iubeau, dar care hotărâseră să pună complicitatea care le unea în serviciul ascensiunii lor reciproce.

Acum, ea nu prea mai știa dacă făcuse bine, încurajându-i să acționeze în acest fel.

Astăzi Roză Primăvăratică visa fericirea și nu-i păsa de glorie, în timp ce Zhaoji, la aceeași vârstă, știa că sărăcia și subjugarea nu-ți permiteau niciodată să fii fericit.

Fiica lui Lisi alesese pur și simplu să-l iubească pe Pește de Aur. Setea ei de absolut și de dragoste o proteja definitiv de toate avansurile lui Zheng. Roză Primăvăratică nu s-ar visa niciodată regină a Qin-ului și cu atât mai puțin soția despoticului și sângerosului lui suveran. Ea va încarna acea mică bucată de teritoriu peste care regele n-avea să domnească niciodată și care îi va rezista până la capăt.

Puritatea intransigentă a tinerei fete devenise, în ochii bătrânei regine, un motiv de speranță, o nobilă cauză care merita susținută în amurgul unei existențe făcută din lupte, din lovituri date și primite, marcată de blestemul sterilității care o condamnase să se apropie de ființe care, într-o bună zi, sfârșeau, precum Anguo, prin a muri sau, ca micuțul Zheng, prin a-i scăpa de sub control.

Dar cu Roză Primăvăratică și Pește de Aur era ceva diferit: aceste două ființe, o știa, n-o vor dezamăgi niciodată.

*

Două gărzi, cu halebarde în mâini, îl flancau pe regele Zheng. Noul său tron fusese ridicat pe o estradă

a cărui înălțime o depășea pe cea a unui curtean mijlociu, astfel că, o dată ce te prosternai în fața lui, nu-i puteai atinge decât papucul.

Asta era pentru a sublinia mai bine că fiecare trebuia să se simtă foarte mic atunci când se prezenta în fața foarte puternicului rege al Qin-ului.

– Maiestatea Voastră, am onoarea să vă supun atenției raportul meu asupra reformei de Stat. Dacă o aplicăm, mâine n-o să ne mai rămână decât să instaurăm Imperiul și veți deveni atunci la fel de puternic ca suveranii vechilor dinastii imperiale Shang și Zhou din Vest, îl asigură Lisi, după ce se înclinase respectuos în fața suveranului și îi atinsese ușor papucii cu un deget, în semn de supunere.

– Te-ai gândit la dorința mea de a organiza societatea în celule unitare legate între ele în mod piramidal? Ce-ai făcut cu cele patruzeci de ordine pe care vreau să le înființez? Ai avut grijă ca moneda rotundă cu gaură pătrată să fie singura autorizată în regat?

– Am aici decretul care face obligatorie plata în sapeque*. În rest, reforma de Stat va demara de îndată ce vă veți hotărî să o puneți în aplicare.

Regele Zheng părea puțin iritat de vorbele lui Lisi și de acest talent al lui de a avea prompt răspuns la toate.

– În privința reformei de Stat, ea nu trebuie să aștepte. Cred că am fost clar cu acest subiect! zise el.

Lisi înțelesese că regele era totuși gata să audă discursul pe care și-l pregătise minuțios despre acest subiect.

Pentru a fi eficace, această reformă va trebui să fie vizibilă. Ea va merge mână în mână cu construirea palatului Înălțimii Voastre pe malul de sud. Va fi

---

* sapeque – monedă chinezească de formă rotundă, cu o gaură pătrată în mijloc (n. trad.)

semnul unei mari schimbări, fiindcă atunci veți putea trece de pe o parte pe alta a râului Wei! Șantierul tocmai a început. Clădirea, cea mai mare construită vreodată în regat, va trebui să fie o dovadă a puterii voastre și a forței Regulii. Poporul vine deja să admire maiestuoasa fundație! declară el cu emfază.

El cunoștea gustul regelui pentru construcțiile în care monarhul vedea tot atâtea semne ale amprentei lui.

– Sper ca amploarea acestui șantier să nu dea naștere la bârfe. Vreau să fie pedepsit cu moartea oricine își bate joc de așa ceva! În ziua în care vom lansa Marea Revoluție a Numelor, nimeni nu va trebui să îndrăznească să se pună cu Statul! strigă regele.

Primul-ministru prinse atunci ocazia să formuleze o cerere pe care o avea pregătită deja, dar nu știa deloc cum s-o plaseze.

– Ar fi bine, în acest caz, să-mi dați mie în subordine Biroul Zvonurilor, astfel, aș putea să vă raportez personal despre anchetele lui.

– De ce nu?! Ideea nu e rea!

– Eunucul care îl conduce nu este cel mai de încredere om... dacă se poate spune așa, strecură perfid primul-ministru.

– Vorbești de Verigă Esențială? întrebă, bănuitor, regele Zheng.

– Chiar de el. De altfel, se află la frâiele acestui serviciu de prea mult timp. Nu mi se pare o situație normală, atacă Lisi care vroia să profite de această ocazie nesperată care îi fusese oferită ca să-și transmită mesajul până la capăt.

– Sunt de acord, spuse sobru regele care, din nou, părea să fie cu mintea în altă parte.

Lisi nu avu timp să se bucure, că Zheng relua deja ofensiva.

– Ce spun rapoartele de poliție despre starea de spirit a populației? Toate aceste impozite noi pe care m-ai făcut să le ridic, au fost încasate așa bine cum ai prevăzut?

Primul ministru păru serios atins.

Regele era cel care cerea mărirea impozitelor. Acest stil pe care îl avea să schimbe brusc subiectul, fără a ezita câtuși de puțin să dea dovadă de cea mai mare rea-credință, pentru a-și pune în dificultate interlocutorii, îi făcea să tremure pe curteni. Lisi, care cunoștea metoda, era și cel care ieșea cel mai bine din situația asta.

Totuși, de data asta, atacul îl lăsa fără voce.

Își luă inima în dinți pentru a găsi răspunsul bun. Cel mai bine era să surprindă.

– Impozitele se încasează acum mai bine ca niciodată, regele meu!

– Mă bucur. Sunt ele totuși vărsate la timp?

Grijuliu să nu se aventureze pe acest teren, Lisi consideră bine să-și asume riscul de a-i livra tânărului rege sfârșitul mesajului pe care i-l pregătise.

– Maiestatea, veți fi judecat după două criterii: cel al victoriilor militare ale regatului Qin și cel al capacității Statului de a umple hambarele de cereale pentru a face față perioadelor de foamete. Amândouă sunt bune. De șapte ani, treizeci și două de orașe din regatele vecine au fost cucerite. Regatul Zhao este gata să cadă în întregime. Cât despre hambare, sunt atât de pline cu grâu, încât trebuie împiedicați șoarecii să mănânce din ele! Am creat o escuadă specială de supraveghetori însărcinați cu eliminarea acestor rozătoare care mișună. Dar atâta timp cât vor fi șobolani în hambare vom putea dormi liniștiți. Dacă are ce să mănânce, poporul va accepta întotdeauna să plătească impozit!

Primul-ministru își ascundea cu greu satisfacția. Într-adevăr, regele îi încuviințase vorbele, chiar dacă doar din vârful buzelor.

Mașina de Stat a Qin-ului mergea din plin. Puterea ei militară, hrănită de clasa săracă care nu avea altă alegere, se vedea recompensată prin prăzile luate de la dușman. Pământurile anexate, de unde era scoasă populația, redusă la sclavie, furniza surplusul necesar ameliorării generale a nivelului de viață.

Chiar dacă poporul regatului Qin era cu fiecare zi mai strâmtorat, iar Statul, din ce în ce mai lacom, punea mâna pe ce era mai important, acesta era tipul de raționament prin care o putere își închipuia mereu că acționează în mod legitim și, refuzând să audă vuietul revoltelor, ajungea mai devreme sau mai târziu să se prăbușească.

Așteptând așadar acest moment, totul mergea în mod obligatoriu tot mai bine.

– Este adevărat că regatul este în fază ascendentă de când îl conduc eu. Trebuie să continuăm Fuguo, îmbogățirea Statului, ca și Qianbing, întărirea armatelor. Atunci, Qin-ul va fi în perfect acord cu armonia universală, asemeni unei tije de bambus sonore Lu care, servind de referință, permite măsurarea sunetelor, dar și a tuturor celorlalte lucruri! zise regele umflându-se în pene.

– Ați vrut, pe bună dreptate, ca aceeași denumire de „Lu" să se aplice și codurilor noastre penale. Ele sunt etalonul binelui și al răului, al recompenselor și pedepselor.

– A pedepsi, a recompensa, a separa binele de rău: acesta este efectul esențial al sarcinii mele! aprobă Zheng.

– Maiestatea, vă repet, acum trebuie să gândiți în termeni de Imperiu, al cărui centru va fi regatul Qin iar Xianyang capitala divină. Anexarea numeroaselor regate aservite trebuie să vă facă să săriți peste acest pas. Atunci, o să apăreți ca demnul succesor al Împăratului Galben! clamă Lisi, din ce în ce mai exaltat.

– Știu, zise regele.

Cu totul îndrăgostit de grandoare, el se visa deja în postura de Preamărit Prinț, asemeni împăratului mitic al timpurilor de altădată al cărui mandat de a domni peste oameni îi fusese dat de însuși cerul, de unde numele lui de „Fiu al Cerului". Se și vedea ordonând să se pună, la fiecare intersecție a Imperiului Centrului, stela al cărei text îl redactase deja: *„ Am adus ordinea în gloata oamenilor. Am verificat actele și faptele. De acum înainte, fiecare lucru are numele potrivit."*

Atunci, nimeni nu va mai ignora numele acestui împărat care îndrăznea în sfârșit să guverneze și mințile supușilor săi; care ar fi reușit să plaseze Imperiul în centrul Universului și să integreze societatea în marea armonie generală, acest dispozitiv perfect imobil în care fiecare individ și fiecare lucru era mereu la locul lui; care pusese la punct această mașinărie impecabil rodată, grație căreia Imperiul devenise la fel de ușor de condus ca un teritoriu nu mai mare decât unghia de la degetul mic.

El zărise în ochii lui Lisi satisfacția de a-l fi condus acolo unde dorea, spre această dulce euforie care putea să-l facă să-și piardă tot sângele rece.

De aceea hotărî să schimbe prompt subiectul.

– Ce mai face Roză Primăvăratică? întrebă el brusc.

Întrebarea avu darul să-l facă pe primul-ministru să cadă într-o realitate mai puțin strălucitoare. Nu putu decât să-și plece capul.

– Rău, prințul meu. Fiica mea se închide într-un mutism total. Practic, nu-mi mai vorbește deloc și petrece ore în șir copiind texte vechi fără să vadă pe nimeni.

– Poate ar trebui să o vadă niște doctori? Șambelanul Uneori Așa ar putea s-o examineze. O să-i spun imediat.

– Roză Primăvăratică are mintea în altă parte. Nu mai pare să fie în lumea noastră.

– O să-i treacă până la urmă! E de ajuns să ai răbdare...

Lisi vedea în vorbele lui Zheng o amenințarea abia voalată.

Când pretindeai că stăpânești mintea supușilor tăi, puteai accepta fără să reacționezi reticențele unei tinere care nu răspundea avansurilor tale? Răspunsul părea evident.

– Dacă doriți s-o vedeți, pot s-o aduc în fața dumneavoastră! Dar e hotărâtă și nimic n-o intimidează. Riscă să reziste... Din păcate, nu vă pot garanta nimic, îndrăzni el să spună.

– Oh! Știu. Mai ales nu trebuie s-o forțezi! Avem tot timpul, se mulțumi să spună gânditor tânărul rege.

În fața acestei tinere pe care aparatul puterii n-o intimida, Zheng rămânea băiețelul timid care nu îndrăznea să-i mărturisească dragostea și căruia îi repugna să se folosească de funcțiile sale regale pentru a o forța. Cunoscându-i caracterul, el știa că asta n-ar servi la nimic, ba chiar ar avea efectul invers.

Ea era de neîmblânzit. Totuși, el mai spera să reușească să-i cucerească inima.

Pentru a se liniști, încerca să se convingă că ar putea reuși arătându-i pur și simplu că o iubea sincer. Și pentru a ajunge la asta nu trebuia în nici un caz să acționeze prin forță.

Un rege capabil să anexeze orașe și regate avea să reușească într-o zi să anexeze și inima acestei fete.

Se înșela.

Dar, din fericire pentru toți, el nu știa încă.

56

– Tu crezi în povestea asta cu Moxi? îl întrebă încet Foc Arzător pe Peşte de Aur.

Moxi era un turnător din vremurile de altădată, a cărui soţie acceptase să se arunce în cuptor pentru a fi catalizatorul metalului în curs de topire, fiindcă acesta nu atinsese temperatura cerută. Meşterul Ding le servea adesea ucenicilor săi această poveste pentru a le arăta până unde trebuia să meargă grija pentru lucrul bine făcut.

– E o legendă frumoasă! În orice caz, sper ca viitoarea mea soţie să fie mai puţin proastă! pufni Peşte de Aur care lustruia un vas pentru libaţii în formă de berbec, ale cărui coarne servind drept toarte se încolăceau de o parte şi de alta a guleraşului în spirale elegante.

În dimineaţa aceea, meşterul turnător Ding nu părea să fie în toane bune. De altfel, de-abia îi salutase pe cei doi ucenici atunci când aceştia veniseră să-l întrebe ce au de făcut în timpul zilei.

Meşterului Ding nu-i plăcea să-l vadă descinzând în turnătoria lui pe sergentul Lingwu însărcinat cu recrutările.

Vizitele acestuia, ultima având loc în urmă cu doi ani, se terminau mereu cu înrolarea forţată în armata regatului Qin a trei sau patru dintre cei mai valoroşi ucenici ai întreprinderii lui. Dar Ding nu putea face

nimic. Era metoda eficace pe care o folosea armata din Qin pentru a-i lua pe tinerii cei mai puternici și mai valoroși în serviciul ei.

– Ca de obicei, o să-i aliniezi pe un rând pe toți ucenicii care au intrat în serviciul tău de la ultima mea vizită, îi zise sergentul Lingwu meșterului care își stăpâni cu greu o grimasă.

Un contramaistru veni să le spună celor doi tineri, care tocmai terminau de lustruit berbecul, să se pregătească să se prezinte, în caz că li se va cere, în fața sergentului recrutor.

– Gândește-te puțin! Dacă ne ducem, suntem terminați. E de preferat să încercăm marea cu degetul, dacă vrem să ne continuăm periplul, îi șopti Pește de Aur la ureche lui Foc Arzător.

– Cred că ai dreptate. Dar ce-i de făcut? întrebă neliniștit tânărul eunuc.

– N-avem de ales. Trebuie să ne eclipsăm înainte de a fi prea târziu!

– Turnătoria este supravegheată. Toate intrările sunt păzite de soldați. Este aproape imposibil să ieși fără a fi văzut...

Pește de Aur n-avu timp decât să-și împingă prietenul în spatele peretelui antrepozitului unde lucrau.

– Privește, Meșterul Ding vine cu sergentul! murmură el, lăsându-se pe vine după o grămadă de lingouri de bronz.

Puteau să audă vocea meșterului care îl anunța pe sergent că ar putea să-i dea doi tineri valoroși și musculoși. Nemernicul îi descria în cel mai elogios mod!

Apoi, un strigăt de surpriză, dublat de o înjurătură, sfâșie atmosfera, după ce Meșterul Ding constatase, furios, că Foc Arzător și Pește de Aur nu răspundeau la apel și dispăruseră.

În fața lor, pajiștea cobora în pantă ușoară către panglica argintată a unui pârâu de unde muncitorii topitori mergeau să ia apă pentru a o vărsa în hârdaiele de răcire.

– Ia-ți avânt și năpustește-te drept înainte. N-avem altă alegere, ordonă Pește de Aur.

Ei coborâră panta care devenea din ce în ce mai ierboasă pe măsură ce se apropiau de cursul de apă. Nu era ușor să alergi în linie dreaptă pe acest teren anevoios din cauza pietrelor mari de calcar care, din loc în loc, îi făceau să se poticnească.

Ajunși jos, observară că o mică faleză îi împiedica să ajungă la râu. Singura soluție era să-și ia avânt și să sară în apă. Dar aceasta nu părea destul de adâncă ca să poată face asta fără a-și asuma prea multe riscuri.

Se uitară unul la altul panicați și cu răsuflarea tăiată.

– Dacă urcăm înapoi, s-a zis cu noi, bombăni Foc Arzător.

– Trebuie să ne agățăm de stâncă ca să coborâm spre cursul acesta de apă și să-l traversăm. Pe partea cealaltă căile de ieșire sunt numeroase. Râul este un fel de meterez al turnătoriei, îi spuse Pește de Aur prietenului care îl privea cam neîncrezător.

Se așezară așadar pe marginea falezei, apoi se răsuciră pe burtă pentru a începe s-o coboare, ajutându-se de mâini. Un ienupăr cu crengi răsucite ca o mână bătrână, ale cărui rădăcini erau prinse în stâncă, le amortiză coborârea. Dar în jos era un mare gol, căci faleza avea o ușoară scobitură și nu mai aveau pe ce să-și sprijine picioarele. N-aveau altă cale decât să-și dea drumul în apă.

Pește de Aur zări, în mijlocul râului, o vască naturală unde apa învolburată părea să indice că era puțin mai adâncă. Își luă avânt și sări cât de bine putu

în mijlocul ei. Jeturi de apă țâșniră după zgomotul surd produs de plonjonul corpului său în elementul lichid.

– Sări! Sări! Hai o dată! striga Pește de Aur la prietenul lui.

Dar Foc Arzător, asemenea unui motănel urcat din întâmplare pe trunchiul unui copac, părea incapabil să se miște. Nu mai știa cum să coboare.

Pește de Aur se năpusti afară din râu pentru a ajunge la piciorul falezei, chiar sub locul unde Foc Arzător atârna, ținându-se cu brațele de crengile ienupărului.

– Dar ce aștepți? Să vină să ne ia, pacoste ce ești! urlă el.

– Mi-au înțepenit mușchii!

– O să încerc să te ajut. Relaxează-te.

În momentul când ridică capul, îl văzu sus, pe faleză, pe meșter însoțit de un bărbat înarmat care trebuie că era sergentul recrutor.

– Arestații pe acești fugari! le ordonă sergentul Lingwu celor trei soldați care apăruseră în spatele lui.

Puțin mai târziu, Pește de Aur și Foc Arzător, legați cu lanțuri unul de celălalt, erau somați de către un subofițer bănuitor să răspundă unui interogatoriu mai degrabă brutal.

– Nume și proveniență! Și mai repede! răcni acesta, lovindu-i cu pumnul în față.

– Suntem frații Zhou și venim din orașul Xingyan, din sudul regatului Chu. Aveam de gând să ajungem turnători în bronz și ne făceam stagiul de formare la Meșterul Ding, spuse fără ezitare Pește de Aur, în ciuda durerii pe care i-o provoca buza tumefiată de lovitura militarului.

– Este adevărat că acești doi ucenici sunt muncitori. Mă felicit că i-am luat să lucreze la mine! se grăbi să adauge meșterul turnător.

El n-avea nici un chef să trimită la armată alți recruți în afară de cei doi ucenici pe care nu fusese nevoit să-i cumpere.

– Știți ce vă costă să vă sustrageți obligației de a servi sub arme regatul Qin? le aruncă sever Lingwu.

Pește de Aur constată, ușurat, că bărbatul părea să se mulțumească cu informațiile pe care i le dăduse.

– Dar noi suntem născuți în alt regat. În aceste condiții, cum ne privește obligația asta?

– Regulamentul armatei noastre este limpede. El se aplică tuturor tinerilor, indiferent de origine, de pe teritoriul Qin-ului. Turnătoria Meșterului Ding aparține unei foste provincii a regatului Chu pe care Qin-ul a anexat-o de câțiva ani. Așa că ați comis amândoi o infracțiune, afirmă, sigur pe el, sergentul.

Afișa un rânjet de mulțumire prostească care îi scotea la iveală doi dinți, singurii care îi mai rămăseseră pe mandibula superioară.

– Vom începe prin a vă înfiera cu semnul care stipulează că, de acum înainte, aparțineți regatului Qin.

Cei doi tineri se priviră îngroziți.

Soldații îi conduseră spre locul unde se aflau cuptoarele în care se topea bronzul pentru forjarea celor mai mici piese decorative destinate a fi sudate pe vase.

Lingwu băgă în cuptor tija de bronz a cărui extremitate avea forma unui sigiliu marcat cu caracterul „Gong" care simboliza munca, a cărui formă deriva din echerul dulgherului.

Când ideograma Gong începu să se înroșească la capătul tijei, el o presă pe umerii dezgoliți ai lui Pește de Aur și Foc Arzător. Se auzi un mic sfârâit, apoi se simți un delicios miros de carne arsă.

Cu buzele strânse în fața durerii insuportabile, nici unul, nici celălalt nu scoaseră nici cel mai mic țipăt. De

acum înainte, cei doi tineri aparțineau în mod oficial forței de muncă a regatului Qin.

Deveniseră niște obiecte la cheremul autorităților.

*

Locul fusese supranumit, pe drept cuvânt, Poarta de Jad.

Poarta de Jad se deschidea în Marele Zid la mai puțin de două mii de li la nord-est de Xianyang.

Acolo începea drumul oazelor unde călătorii puteau găsi apă în mijlocul deșerturilor de pietre și de nisip. Acestea duceau mult mai departe spre vest, cu condiția să fi avut șansa să scapi de sete și de teribilele furtuni de nisip, spre tenebroșii munți ale căror culmi formau acoperișul lumii.

De o parte, era teritoriul bogat și ordonat al regatului Qin și de cealaltă haosul mineral, cu nisipul care acoperea totul atunci când vântul se ridica.

Dincolo de aceste deșerturi, pe unde își lăsau viața numeroși oameni, se deschideau alte lumi... Și cei care reușeau să străbată fără probleme deșerturile, după ce înfruntaseră temuta furtună Karaburan, numită și „uraganul negru al caravanelor", aduceau de acolo podoabe din aur, stofe vopsite cu purpură și obiecte încrustate cu fildeș care dovedeau existența, dincolo de aceste orizonturi dezolante, a unor regate bogate și puternice. În celălalt sens, cei care reușeau să ducă din Qin bucăți de mătase lucioasă stârneau murmurele de stupefacție și încântare ale prinților și negustorilor din acele ținuturi îndepărtate.

Poarta de Jad era punctul final al acestui drum de trecere. Curajoșii călători care se încumetau să-l străbată îl numeau Drumul Mătăsii.

Arhitectul regelui Zheng proiectase ridicarea acestei lucrări monumentale în aşa fel ca ea să marcheze cum se cuvine solemnitatea intrării în acest semeţ regat căruia îi era dat să devină Imperiul Centrului. El concepuse Poarta de Jad ca un castel solid cu două imense turnuri crenelate care erau legate între ele printr-un balcon de marmură albă situat deasupra deschizăturii. Acest balcon ajurat, decorat cu colonete torsadate, le dădea gărzilor posibilitatea să-i supravegheze de sus pe cei care treceau şi, eventual, să-i împiedice să meargă mai departe, vărsând asupra lor un lighean cu ulei de rapiţă clocotit.

Era într-adevăr important ca, în acest loc, Marele Zid să fie de netrecut şi să aibă un aspect grandios; să constituie un motiv de teamă şi de respect pentru toţi cei care, venind din deşert, se prezentau în faţa lui.

Mii de muncitori trudeau la terminarea ei, sub conducerea unui arhitect adjunct care lucra direct sub ordinele lui Perfect în Toate.

Şantierul Porţii de Jad era plin de adolescenţi. Încă de când măsura puţin peste patru chi*, un copil putea fi condamnat să lucreze pe şantierele publice ale regelui Zheng. Era de ajuns un mic furtişag sau să fie prins în oraş după ora stingerii. Durata pedepselor era proporţională cu gravitatea faptelor, dar se întâmpla rar să se întoarcă în viaţă de pe aceste şantiere când plecau acolo prea tineri, copiii fiind supuşi, mai rău decât sclavii, la corvezile cele mai istovitoare.

Marele Zid se construia pe porţiuni de cincizeci de li lungime. Se începea prin ridicarea unui rambleu de pământ, acesta fiind adus în mici urcioare de teracotă, apoi bătătorit cu picioarele. Apoi, trebuia ridicat zidul de

---

* un chi = 33 cm

pietre care se rostuiau cu ajutorul unui mortar îmbunătățit cu clei de orez pentru a fi mai rezistent. Panta zidului era atât de abruptă, încât acesta era imposibil să fie escaladat fără frânghie sau scară. Ea era accentuată, în partea exterioară, prin săparea unui șanț, ceea ce îl făcea practic invulnerabil la asalturile inamice.

Pentru cei doi prizonieri, periplul între turnătoria Ding și șantierul Porții de Jad fusese interminabil. Fuseseră nevoiți să parcurgă un drum lung pe jos, cu lanțuri la picioare și legați, printr-o curea prinsă în jurul gâtului, de caii pe care erau urcați gardienii escortei.

La plecare, erau o mie. Pe parcursul drumului, mai mult de o treime pieriseră. Dar la sosire erau tot același număr ca la începutul călătoriei. În fapt, în fiecare oraș prin care treceau, sergentul recrutor se ducea să le ceară judecătorilor rația lui de tineri delicvenți. Pe măsură ce se apropia de șantierul Porții de Jad, convoiul continua astfel să se umple cu sclavi, noii sosiți înlocuindu-i în mod util pe cei care muriseră din cauza epuizării.

Munți arizi veniseră după coline înverzite, apoi stepa sălbatică și pustie după pajiștile pline de iarbă pe care pășteau turme.

Seara, la bivuac, oboseala era atât de mare, încât oamenii legați cu lanțuri unii de alții cădeau lați chiar înainte de a-și fi golit gamelele. Dimineața, se alegeau cadavrele. Rănile provocate la glezne de lanțuri se infectau până ajungeau să se vadă oasele tibiei. Țăranii, vânătorii și crescătorii de animale care întâlneau acest lugubru convoi de sclavi, legați și biciuiți pentru a fi siliți să meargă în urma cailor, întorceau capul în altă parte la trecerea lui, atât de greu le era să vadă așa ceva.

– O să facem două grămezi. Cei din partea asta vor merge să muncească la mina de sare, iar ceilalți pe șantierul Marelui Zid, răcni un zbir, pocnind din cureaua lungă a biciului său.

În groapa în care erau, Peşte de Aur şi Foc Arzător fură prinşi în vâltoarea tuturor acelor trupuri extenuate care încercau să scape de loviturile biciului. Astfel, erau aproape o sută care se împingeau unii pe alţii, reuşind în cele din urmă să se separe, nu se ştie cum, aşa cum ordonase zbirul, în două grămezi aproape egale.

Cei doi tineri, pe care lanţurile de la picioare îi condamnau să rămână împreună, se treziră fără voia lor de partea celor destinaţi să lucreze la Marele Zid. Fură puşi în rând câte doi, apoi conduşi în baraca de scânduri care servea de dormitor comun pentru muncitorii şantierului.

Era caverna nenorocirii şi a spaimei, unde se îngrămădeau chiar pe jos, în vermină şi în mijlocul mirosurilor fetide, corpurile descărnate ale lucrătorilor sclavi doborâţi de munca istovitoare de pe şantierul regal. Peşte de Aur nu pusese niciodată piciorul într-un loc atât de sinistru şi jegos. El şi tânărul eunuc, reuşiră să găsească o minusculă parcelă de spaţiu vital între nişte zdrenţe vechi care serveau de cuvertură pentru alţii. Adormiră îmbrăţişaţi în sforăiturile unora şi gemetele altora.

Promiscuitatea şi duhoarea îl treziră pe Peşte de Aur. Lângă el, Foc Arzător dormea ca un copil.

Tânărul bărbat n-avu nici măcar nevoie să reflecteze. Ştia că, pentru a supravieţui acolo, trebuia să se bazeze doar pe forţa sa mentală şi pe nimic altceva. Trebuia să fie capabil, în unele momente, să facă abstracţie de nenorocirea în care se scălda pentru a-şi face spiritul să plutească spre ţărmuri mai însorite unde ar putea să-şi revină. Învăţase suficient, gândea el, de la Huayang pentru a nu se lăsa îngropat în toată această cenuşă.

Închise ochii.

În atâta nenorocire, el se simţea totuşi incredibil de puternic şi liniştit. Faţa blândă a iubitei lui Roză

Primăvăratică îi apăru într-un nimb de lumină perfect circular. Acest disc de lumină corespundea întocmai formei semnului pe care el îl avea pe piele. De unde trase concluzia că, în același moment, fata trebuie că se gândea și ea la el. Îi recită un poem din *Cânturile regatului Chu* în care contele Fluviului, zeul Fluviului Galben, îi mărturisea dragostea lui femeii iubite:

Tu și eu parcurgem până la vărsare
Fluviul învolburat de furtuni,
Carul nostru acvatic e împodobit cu nuferi,
Doi dragoni îl conduc, flancați de doi șerpi.

El bănuia că nici ea nu dormea mai mult ca el și că mai mult ca sigur îl asculta, culcată în patul ei, foarte departe de acolo, la Xianyang. Simțea chiar, pe gât, atingerea ușoară a răsuflării ei proaspete.

Mai știa că ea îl va aștepta zece mii de ani dacă trebuia, adică, după alchimiști, timpul de care avea nevoie cinabrul să se transforme în aur. Pentru el, era la fel: timpul nu va conta.

Dragostea era capabilă să-și bată joc de tot, de spațiu și de timp.

Dragostea îl făcea Nemuritor, ca și pe fata pe care o iubea.

Atunci, asemenea Nemuritorilor, „*pielea le va fi proaspătă precum promoroaca, vor aspira vântul și vor bea roua înainte de a urca pe spatele unui dragon care va zbura peste patru mări, pe insula Penglai, unde vor trăi cel puțin zece mii de ani.*"

*

Lubuwei reciti, nici nu mai știa pentru a câta oară, documentul care purta semnătura oficială a regelui Qin.

Era o planşă de catalpa lată de-un cot şi de formă pătrată. Erau peste tot din ajun, afişate la fiecare intersecţie de străzi din Handan. Sărăntocii în zdrenţe se îngrămădeau în faţa pancartelor. Cei care ştiau să citească le spuneau conţinutul celorlalţi.

„În câteva zile, regatul Zhao va cădea în mâinile armatelor noastre. Toţi trebuie să se prezinte la sergenţii însărcinaţi cu recensământul populaţiei. Unele nume şi denumiri vor fi schimbate. Semnat: marele rege Zheng al regatului Qin."

De săptămâni întregi, ofensiva armatelor lui Zheng făcea ravagii la frontiera regatului Zhao, decimând slabele trupe pe care regele acestuia putuse să le alinieze, asemenea mizerabilelor diguri încropite în grabă în faţa apelor dezlănţuite ale unui fluviu în creştere.

Ultimul fort de pe drumul de frontieră, care proteja capitala, căzuse şi el. Regimente întregi dezorientate se pregăteau să se supună fără cea mai mică ruşine învingătorului. Şi toţi ştiau că ele nu vor fi mai puţin crude atunci când generalii armatei Qin-ului le vor da ordin să ia cu asalt Palatul Regal din Handan unde familia regală, ruptă de restul ţării, se ascundea

Fiind totul pierdut, regelui Lien al regatului Zhao nu-i trebuise mult ca să le-o ia înainte. El se omorâse cu o sabie de jad, servitorii ajutându-l să şi-o înfigă în pântece. Leşul lui fusese expus la fereastra principală a faţadei palatului, înainte ca mulţimea să pună mâna pe el şi, pentru a se răzbuna pe acest rege blestemat, vinovat de a fi dus ţara la distrugere, să-l arunce ca hrană câinilor vagabonzi pe cât de hămesiţi, pe atât de periculoşi care mişunau prin oraş în căutare de mâncare.

– Stăpâne, trebuie neapărat să plecaţi cât mai repede!

Mafu și Omul fără Frică încercau, când unul, când celălalt, să-l convingă pe Lubuwei. Dar nu era nimic de făcut. Negustorul, închis într-un mutism absolut, cu gândul în altă parte, nu părea să audă nimic.

– Plecați! Lăsați-mă în pace, locul meu este aici, răspunse el în cele din urmă cu o voce foarte obosită.

– Dar când armatele dușmane vor asedia orașul, totul nu va fi decât ruină și haos! gemu Mafu.

– M-am întors în locul unde m-am născut. Nu acesta e visul multor oameni? murmură Lubuwei.

– Trebuie să fugiți, stăpâne, armatele Qin-ului n-or să vă cruțe! insistă scutierul.

– Are dreptate, n-or să vă cruțe, repetă uriașul hun, ai cărui ochi exprimau o mare tristețe.

– Trebuie să lași destinele să se împlinească. Viața mea este deja terminată! A fost bogată în evenimente favorabile, am obținut ceea ce mi-am dorit. Nu mai am nimic de dovedit. Ce să mai cer în plus? Nu vreau să sfârșesc ca fugar, nici ca renegat. Și mai ales nu în fața armatelor unui regat căruia i-am fost prim-ministru! se indignă negustorul.

– Stăpâne, trebuie să fiți rezonabil! îl imploră Mafu.

– Ce e rațiunea pentru mine, după părerea ta? întrebă Lubuwei zâmbind. Crezi într-adevăr că e, cum spui tu, rezonabil – în ceea ce mă privește, eu aș spune demn – ca fostul prim-ministru al Qin-ului să fugă din fața armatelor victorioase ale țării pe care a avut onoarea s-o conducă?

Pe străzile orașului, toți se pregăteau pentru asaltul final. Mulți își părăseau casele, purtând agățate de cobilițe boccele pe care le duceau în altă parte. Alții se chinuiau să agațe oriflamuri roșii și galbene, grosolan marcate cu armele Qin-ului. Câțiva jandarmi se dezbrăcau de uniforme, schimbându-le cu hainele

trecătorilor. Nefericiții, bucuroși de chilipir și crezând că se protejează, nu știau că tocmai din acest motiv vor fi masacrați primii atunci când batalioanele armatelor lui Zheng vor pătrunde în Handan.

– Nu vreau să văd toate astea... Acum, e timpul să plecați. Vă sfătuiesc să vă îndreptați spre nord. Cu puțin noroc, o să ajungeți la vreun crescător de cai care va fi impresionat de experiența voastră! le șopti Lubuwei celor doi.

– Stăpâne, nu există pe lumea asta doi Lubuwei! protestă Omul fără Frică care, pentru prima dată, avea lacrimi în ochi.

Negustorul se hotărî să se folosească de autoritatea lui. El le ceru uriașului hun și lui Mafu să părăsească locurile.

– Vă ordon să mă lăsați singur!

Ei se prosternară la picioarele lui și îi sărutară mâinile cu efuziune. Apoi își strânseră lucrurile și fugiră ca două umbre, pe lângă ziduri.

Lubuwei așteptă ca siluetele lor să fi dispărut la colțul străzii pentru a se întoarce în căsuța scutierului.

Avea inima strânsă. Mafu și Omul fără Frică fuseseră servitori pe cât de zeloși, pe atât de credincioși și de nădejde. Dar nu putea să facă nimic pentru ei. Era gânditor. Totul mergea bine. Închise ochii și se așeză în poziția lotusului.

Atunci, brusc, trecutul reînvie.

Se revedea întorcându-se la Palatul Comerțului, după ce stătuse în grota preotesei de pe piscul Huashan, în brațele Omului fără Frică, după ce fusese salvat de acesta din ambuscada în care căzuse.

În ziua aceea totul se schimbase. Fără intervenția uriașului hun, el ar fi fost mort iar Bi-ul negru înstelat ar fi fost furat de tâlharii care îl așteptau la cotitura drumului care traversa pădurea întunecată.

De fapt, profeția făcută de Vale Adâncă nu făcuse decât să-și urmeze cursul.

De atunci, el avusese totul, apoi pierduse totul.

Constată cu amărăciune că lucrurile începuseră să ia o întorsătură urâtă atunci când se despărțise de discul de jad ca să-l dea fiului său. Fusese ideea lui Zhaoji. Nefericita crezuse, fără îndoială, că face bine.

Își aminti reticențele pe care le avusese să se supună dorinței amantei lui. Privind acum în urmă, înțelegea mai bine de ce. Se sacrificase pur și simplu pentru fiul său. Ca să ajungă acolo...

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi putut să-l înlocuiască pe Zheng cu Pește de Aur, așa cum plănuise împreună cu Zhaoji? Discul de carne pe care-l purta copilul venit din Sud îi împiedicaseră să facă asta. Dar acest lucru era într-adevăr fructul unei sorți potrivnice sau semnul unui destin extraordinar pentru acest copil însemnat cu disc?

Lubuwei nu mai era sigur de nimic.

Destinul nu voise ca planul lor să reușească. Fiul lui și nu altul domnea acum peste regatul Qin. Nu folosea la nimic dacă era împotriva a ceea ce era scris în marea carte a scrierilor de Mâine.

Profeția făcută de Vale Adâncă, care văzuse urmele Haosului original de la Hongmeng în jadul negru al discului, se împlinea. Și Lubuwei va fi fost unul din instrumentele ei, împreună cu Zhaoji. Puișorul galben în centrul Haosului – nu este aceasta imaginea lui Zheng care se pregătea să restaureze Imperiul, mergând pe urmele ilustrului Împărat Galben care lăsase oamenilor scrierea, muzica, numerele, tăierea jadului și topirea bronzului?

Știa că n-o să mai vadă acest Imperiu, dar era sigur că el va veni.

La urma urmei, Lubuwei nu făcea decât să-i transmită fiului său ultima pagină din această carte a cărei poveste

Vale Adâncă ştiuse s-o descifreze în Haosul format de minusculele stele micacee ale Bi-ului ritual.

Trebuia aşadar să accepte tot. Totul reintra în ordine.

Să accepte să i se ia înapoi ceea ce i se dăduse. Să accepte să redevină praf de jad pe care într-o bună zi vântul îl va împrăştia. Să devină acel Mare Vid care era la originea tuturor lucrurilor.

Lubuwei îşi desfăcu traista şi scoase din ea o mică fiolă de bronz pe care o destupă cu lentoare. Îi vărsă cu grijă conţinutul într-o cupă de pământ.

Afară rândunelele se roteau în înaltul cerului, scoţând ţipete ascuţite.

El se aplecă pe fereastră pentru a observa zborul în cerc al păsărilor. Când o părăsise pe Vale Adâncă, avusese parte, la fel, de un concert al zburătoarelor.

În cupa de pământ, lichidul era verde ca jadul. El luă cupa, o adulmecă, apoi o bău dintr-o dată.

Era împăcat.

Se întinse chiar pe pământ şi simţi cum se abate asupra trupului său vălul negru al suflului întunecat al marii păsări nocturne.

Câteva clipe mai târziu, ochii lui daţi peste cap încetaseră să vadă decăderea regatului Zhou şi mizeria în care căzuse poporul său. Ei priveau acum un alt peisaj neştiut...

El n-avea să mai încerce niciodată „cele şase senzaţii" care dădeau sens vieţii oamenilor: pacea, odihna, lenea, bucuria, gravitatea, seriozitatea, aşa cum erau ele descrise în compilaţia sa *Cronicele Primăverilor şi Toamnelor*.

Lubuwei era mort.

În noul său palat din Xianyang unde trăia retras, atât de departe de cadavrul negustorului asaltat deja de furnici, fiul lui n-avea să ştie niciodată că îşi omorâse tatăl.

Partea a patra

57

Au trecut nouă ani.

Nouă ani înseamnă, în același timp, puțin și mult: puțin pentru timpul istoriei, dar mult pentru cel al oamenilor.

Marele filozof taoist Zhuangzi avea nevoie de nouă ani pentru a accede la inițierea completă care conduce la posesia lui Dao, după trecerea celor opt trepte necesare uniunii mistice cu Universul.

Acești nouă ani, cum se întâmplă de obicei, au favorizat și întărit ambițiile unora și le-au făcut să dea înapoi pe ale altora. Pentru unii, acesta fusese deceniul statu quo-ului, nimic neschimbându-se cu adevărat, ca și cum, pentru ei, timpul se mulțumise să-și încremenească zborul.

*

Pește de Aur și Foc Arzător au fost salvați de constituția robustă a corpurilor lor, pe care tinerețea le-a permis să și-o păstreze în ciuda condițiilor îngrozitoare în care erau siliți să trăiască prizonierii de pe șantierele construcției Marelui Zid.

De zece, de douăzeci de ori au încercat să fugă. Mereu în zadar. Erau aproape tot atâția zbiri câți terasieri pe acest șantier. Cine era prins în flagrant delict de fugă era imediat decapitat în fața celorlalți.

La fiecare aproape douăzeci de li, muncitorii vedeau expuse, în cuști de lemn, corpurile supuse supliciului ale celor care nu respectaseră cadențele impuse de contramaiștrii pe cât de cruzi, pe atât de irascibili. Capul le era prins într-o scândură găurită în mijloc și, la fiecare oră, se mai scotea una din penele de lemn pe care erau cocoțați, astfel că sfârșeau spânzurați. Dar, spre deosebire de supliciul frânghiei, cel al spânzurării prin scândură dura aici cel puțin o zi întreagă, plină de strigăte și gemete interminabile, până la sinistrul pârâit al vertebrelor cervicale.

Totuși, când existau muncitori valoroși ca Pește de Aur și prietenul lui Foc Arzător, se făcea în așa fel ca să fie hrăniți suficient pentru a nu epuiza prea repede capacitatea lor de muncă. Astfel că nu erau lăsați niciodată nemâncați.

De altfel, Pește de Aur continua să stea bine cu moralul, nu se resemnase. Cât despre Foc Arzător, întrucât se baza pe Pește de Aur, trecea prin aceste încercări cu o aparentă ușurință.

Câtă vreme nu te omoară, nenorocirea te face mai puternic. Amândoi își însușiseră această frumoasă maximă.

Ziua se anunța iarăși istovitoare. Era vară. Și în acest anotimp, în regiunea Porții de Jad, totul devenea fierbinte: pietrele, nisipul, apa rămasă în blide, mortarul care se întărea abia frământat, foarfecele de fier care serveau la tăierea pietrelor pe care lucrătorii sclavi le extrăgeau din carierele de la suprafața solului, dar mai ales aerul uscat al deșertului. Această adiere de foc căra un praf atât de fin, încât dacă îți intra în nări, îți pătrundea în plămâni și crea o senzație insuportabilă de sufocare. Era mai bine să încerci să-i întorci spatele, ceea ce nu era ușor, căci Marele Zid se afla în calea vântului venit din deșert.

Cureaua de la biciul contramaistrului pocni sec și toți se opriră din lucru. Așa se întâmpla mereu când zbirul voia să fie auzit de muncitorii sclavi.

– Mâine, generalul Zhaogao, noul guvernator al provinciei noastre militare, vine pe șantier în inspecție oficială. Vreau ca această bucată de zid să fie terminată în seara asta. Și ca nimeni să nu-și întoarcă privirea spre general... Am auzit că cere să le fie tăiat capul tuturor sclavilor care îndrăznesc să-l privească în față!

Stupefiat, Pește de Aur lăsă să-i cadă foarfecele care se rostogoli în praf.

– Pari contrariat, observă Foc Arzător.

– Am fost crescut împreună cu Zhaogao. Știam că avea în vedere o carieră militară. Dacă vine să inspecteze șantierul, o să mă recunoască. S-a arătat mereu puțin amabil în privința mea, din gelozie fără îndoială. De data asta, risc să-mi las capul pe-aici!

Cureaua biciului se abătu acum asupra picioarelor lui Pește de Aur și Foc Arzător.

– Voi doi de acolo, la muncă! Mă auziți? Bucata asta de zid trebuie terminată în seara asta!

Plecând capul, ei reîncepură să taie un molon mare de piatră cu care se chinuiau de trei zile.

– Uscate-ar soarele de viu, șuieră printre dinți, de furie, Pește de Aur la adresa contramaistrului, ridicându-și foarfecele de jos.

– Ce-ai de gând să faci? șopti eunucul.

Pește de Aur nu răspunse.

În timp ce tăia piatra, el privea în depărtare orizontul deșertului. Era barat de un nor de praf care semăna cu o barieră de marmură roz.

– În seara asta, va fi o furtună de nisip! lăsă el să-i scape într-un târziu, arborând un surâs straniu.

Foc Arzător se cutremură.

Furtunile de nisip, atunci când se abăteau asupra acestor regiuni deşertice, erau considerate un blestem al cerului. Vai de cel care se lăsa surprins de rafalele de praf cărora nu le rezista nimic! Putea să-şi piardă vederea doar rămânând cu ochii deschişi, violenţa vânturilor fiind atât de mare, încât transforma firele de nisip în praf abraziv capabil să distrugă corneea în câteva secunde. De asemenea, din acelaşi motiv, devenea imposibil să respiri, existând riscul să-ţi scuipi plămânii.

Se putea face atunci noapte neagră în plină zi. Din cauza acestei absenţe bruşte a soarelui, tot ce era viu se ascundea cât putea de repede. Scorpionii, şerpii, şopârlele de nisip, şoarecii de câmp şi mangustele intrau repede în găurile lor. Forţaţi să facă la fel, oamenii nu puteau decât să aştepte, sperând că adăpostul unde-şi găsiseră refugiu nu va fi luat pe sus ca un pai de forţa dezlănţuită a uraganului. Furtuna putea să sufle două, ba chiar trei zile la rând. Praful fin se infiltra insidios prin cel mai mic interstiţiu al clădirilor şi corturilor. Fiinţele umane, buimăcite şi de nerecunoscut, ieşeau de acolo cu părul grizonat şi cu genele albite de praf, ca şi cum furtuna de nisip durase zece ani.

O dată vânturile potolite, nu mai rămânea decât o imensă mare de culoare albicioasă cu pete de ocru, care le apărea oamenilor în faţă atunci când, orbiţi de lumina intensă care se difracta pe minusculele cristale de nisip, aceştia ieşeau în sfârşit din refugiile lor, abia ţinându-se pe picioare, într-atât îi chinuise frica. Stratul de praf putea fi atât de gros, încât să acopere un zid mic sau un arbust. Abia dacă se mai vedeau câteva pietre sau vreo ramură spinoasă din acest ocean mineral, asemenea urmelor unei foste lumi îngropate.

- Vom părăsi acest şantier de îndată ce vântul va fi destul de puternic încât să nu putem vedea mai departe de braţul meu, adăugă sobru Peşte de Aur.

Foc Arzător era consternat.

– Glumești! Să fugim în plină furtună de nisip? șușoti el incredul.

– E perfect! E singura noastră șansă. Toți gardienii se vor zăvorî în adăposturile lor, drumul va fi liber. Dacă ți-e frică, poți să rămâi, fără discuții. Eu n-o să te oblig să mergi.

– Mai bine mor. De altfel, nu voi putea niciodată să rezist aici fără tine, în asemenea condiții de viață! protestă Foc Arzător.

Din nou, cureaua biciului se abătu asupra umerilor lor, lăsând fiecăruia câte-un semn.

– Voi doi, terminați, gata cu vorbăria! Dacă bucata voastră de zid nu e terminată înainte de furtuna care se anunță, o s-aveți de-a face cu mine! urlă gardianul.

Abandonând molonul masiv pe care nu-l terminaseră de tăiat, ei reușiră să înalțe vitejește bucata lor de zid, în timp ce cerul, tot mai amenințător, se întuneca. Perfect rodați, Pește de Aur tăia mici bucăți de piatră pe care Foc Arzător le ajusta. Marginile lor erau atât de netede, încât ar fi fost inutil să le mai rostuiască.

Pământul era presărat cu așchii de piatră, tăioase ca niște lame. Pește de Aur îi făcu semn eunucului să adune discret câteva.

– Aceste pietre tăiate ne vor servi drept cuțitașe sau vârfuri de săgeți.

Un vânt arzător începea să învolbureze la nivelul solului mici cantități de nisip care se ridicau în rotocoale. Se auzea vuietul suflurilor venite din est, din spatele Marelui Zid. Într-o oarecare dezordine, fiecare căuta deja un adăpost. Unii după alții, muncitorii sclavi intrau în barăcile situate un pic mai la o parte de șantier. Nu mai era nici un gardian la orizont.

Fără un cuvânt, Pește de Aur și Foc Arzător escaladară rapid bucata de zid pe care tocmai o

terminaseră de înălțat și trecură în partea dinspre deșert, acolo de unde veneau, șuierătoare precum proiectilele, primele rafale de praf.

Părul lui Pește de Aur era deja plin de ocru galben, iar obrajii primeau zgârieturile nisipului proiectat de vânturile dezlănțuite. El sărută pământul, după ce îngenunchease, prosternat în fața întinderii deșertice al cărei orizont era barat de un zid de nori galben-maronii și negricioși.

În depărtare, furtuna de nisip făcea ravagii.

– În sfârșit, ne vom putea relua cursul normal al vieții! asigură el, după ce își înnodase în jurul feței, pentru a și-o proteja de rafalele de nisip, turbanul pe care-l desfăcuse.

– Pe unde trebuie să mergem? întrebă eunucul.

– N-avem decât să mergem de-a lungul zidului spre stânga. Puțin mai spre vest, vom da peste drumurile păstorilor care ne vor permite să intrăm din nou în Qin și să mergem spre locuri mai puțin ostile. Dar trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să rămânem cât mai puțin timp posibil în acest focar, dacă vrem să ieșim de aici!

Acum vânturile se întețiseră, devenind violente precum suflul care ieșea din gura imensului dragon care-l dusese în cer, după moarte, cu două mii de ani înainte, pe Huangdi, Împăratul Galben. Neliniștitoare coloane de nisip, aproape palpabile la atingere, se învârteau în jurul lui Pește de Aur și Foc Arzător, precum niște fâșii de giulgiuri mortuare gata să-i înfășoare.

Atmosfera nu mai era decât un vid monstruos în care se sfârșea neantul tenebrelor opace. Nu mai exista nici cer, nici pământ, nici orizont.

Ei înaintau pe dibuite, cu mâinile lipite de zid, mergând pieziș ca să nu cadă și să sfârșească îngropați, după ce ar fi fost înghițiți de praf. Nu era ușor să

avanseze de-a lungul zidului cu ochii închiși. Pietrele Marelui Zid, cu muchiile perfect tăiate, rănindu-le degetele, erau de acum înainte singura lor legătură cu lumea tangibilă.

– Nu trebuie, cu nici un chip, să ne oprim. În felul ăsta, atunci când vânturile se vor calma, noi vom fi deja departe de șantier! zise Pește de Aur.

Foc Arzător îl apucase de mână pe prietenul său. Pește de Aur simți că tremură.

– De ce te temi? E de ajuns să nu ne dăm bătuți. Furtunile de nisip sfârșesc mereu prin a se opri!

– Spiritul tău de decizie este pentru mine o mare liniștire. Fără tine, aș fi deja mort de frică, zise celălalt, încurajat.

– Nu trebuie să mai vorbești. Riști să ți se usuce gâtul și nu e nimic de băut pe aici.

Noaptea trecu în timp ce ei continuau să avanseze pe dibuite, ținându-se de mână și urmând pietrele.

Nu văzură zorii. Soarele rămânea ascuns în imensa plasă de praf care continua să acopere ținutul deșertic din jurul Marii Porți de Jad.

Nu mai aveau mult până la epuizare din lipsă de apă, de hrană și de somn. Înaintarea celor doi tineri era atât de înceată, încât era mai mult o târâre de-a lungul zidului de pietre.

Suflul Marelui Dragon se auzea mugind acum pe Marele Zid ca o plângere zbuciumată și lugubră și părea să fie instalat acolo pentru zece mii de ani. Forța monstrului era imensă, de neîmblânzit. Exista acum riscul să-i scufunde. Cadavrele lor vor fi găsite la fel de uscate și casante precum trunchiurile de bambus tăiate și arse de soare...

Pește de Aur nu se simțea în largul lui, dar nu se punea problema să-l neliniștească pe Foc Arzător.

Acum că îl antrenase în această aventură, avea datoria să-l ajute și să-l protejeze.

Simți că singurul mod prin care puteau să scape de o moarte sigură era să-și acorde propriul suflu intern cu dezlănțuirile energiei Chi a Marelui Dragon cu scopul de a armoniza energiile lor contrare pentru a le face să conveargă spre Marele Dao. Acționând astfel, energia sa internă Chi va capta mai bine toată această forță venită din deșertul îndepărtat și va găsi în ea resurse noi, regenerându-se. Haosul forțelor contrare și divergente se va transforma în Armonie. Și atunci, vânturile se vor liniști.

El reuși să facă abstracție de corpul lui și de mușcătura tăioasă a pietrei pe care o simțea în vârful degetelor. Își imagină că devenise unul din acele minuscule fire de nisip învolburat, căruia vânturile arzătoare îi dădeau această traiectorie de proiectil cosmic capabil să meargă de la o margine la alta a Universului. Forța Suflului era atât de mare, încât energia acestui fir de nisip îi crescuse masa în proporții nemaiauzite.

Pește de Aur avu impresia că are greutatea unui munte. Corpul lui devenise centrul exact al unui nod pur de energie. El se simțea atât de puternic, încât știa că este capabil să poruncească tuturor acestor vânturi învolburate care continuau să mugească.

Furtuna începea să dea primele semne de slăbiciune.

Sub ochii lui, apăru un copac, apoi un altul, îngălbeniți de nisip, ca și cum ninsese cu aur. Ei escaladară Marele Zid și puseră piciorul pe teritoriul regatului Qin. Erau de partea cea bună!

Drumul părea liber. La orizont, nu părea să fie nici țipenie de om, nimic nu se mișca. Vântul încetase și se lăsase acea liniște adâncă ce plana mereu asupra peisajelor după furtună.

În fața lor se întindeau coline mai puțin albite ca cele din deșert. Frunzele plantelor nu erau toate gălbui.

În timp ce se îndreptau, ținându-se în continuare de mână, către un pâlc de palmieri și arbuști care semnala prezența unui punct de apă, Pește de Aur își spuse că Marele Zid era cel puțin o apărătoare utilă contra vântului.

*

Zheng găsise modalitatea de a domni prin absență. Era invizibilul și implacabilul suveran care știa tot, vedea tot și auzea tot. Reușise să-și impună pumnul său de fier poporului, dar fără ca niciodată să fie văzut de cineva, neavând decât rare apariții publice, acolo unde era așteptat mai puțin. Astfel că poporul ajunsese să creadă că marele rege Zheng era peste tot!

Mania grandorii arhitecturale îl făcuse să construiască câte un palat pentru fiecare regat cucerit. În nouă ani, avea patru în plus. Se întindeau la sud de Xianyang, legate între ele prin tuneluri care îi permiteau să meargă de la unul la celălalt în secret. Cât despre Marele Zid, el mobiliza acum la fel de mulți tineri ca armatele Qin-ului.

Dar noile cuceriri militare ale regatului îi dăduseră acces la resurse în oameni valizi mult mai importante. Qin-ul intrase în acest cerc virtuos în care victoriile măreau puterea, care aducea la rândul ei noi cuceriri. Nimic nu părea de acum încolo în măsură să oprească lungul drum al Qin-ului către Imperiu.

După regatele Han și Zhao, căzu la rândul lui și Wei, apoi Yan, peste care Zhaoghao reuși să ajungă stăpân, chiar dacă alții îl împiedicaseră pe Anwei să-și ducă cucerirea la bun sfârșit. Qi și Chu nu mai rezistau

decât pe fâșii. O dată aceste două ultime regate căzute în mâna regelui, nimic nu se mai opunea unirii sub flamura Imperiului Centrului.

Singurul vis pe care regele Zheng nu putea să și-l împlinească era acela de a trăi zece mii de ani pentru a face din Imperiu Centrul Totului. El știa că sarcina era atât de grea încât o simplă existență umană nu era de ajuns. Se străduia prin toate mijloacele – pilule speciale, exerciții taoiste, consultații de magi și vrăjitoare – să evite trecerea timpului, dar numai Huayang i se părea a fi, în acest domeniu, cea mai credibilă și cea mai eficace. De aceea încerca s-o menajeze pe fosta regină mamă ca să obțină de la ea rețetele pentru longevitate.

Într-adevăr, bătrânețea nu reușise s-o schimbe pe Huanyang care încarna de minune ceea ce căuta regele Zheng.

În ciuda greutății anilor, prima soție a regelui Anguo conserva în ea o indestructibilă bucată de frumusețe. Ea își ferea corpul de o hrană prea bogată care i-ar fi provocat îmbătrânirea prematură. De ani de zile, se abținea să mănânce cel mai mic bob de cereală. Ținea dietă taoistă și nu mai bea decât ceai verde care îi era adus cu mare greutate de pe pantele muntelui Maoshan. Avea grijă ca frunzele să fie infuzate, așa cum trebuie, în apă de ploaie și nu în apă de izvor.

Această femeie, altădată atât de senzuală și plinuță, se transformase în spirit pur. Huayang devenise ușoară.

Și această aparență îl fascina din ce în ce mai mult pe regele Zheng, convins că la contactul cu o asemenea ființă, el va reuși să obțină rețeta care i-ar permite să devină nemuritor.

Regina Huayang îl primi personal pe rege.

Îi pregătise una din savantele ei gustări taoiste, fără nici un fel de cereale, după care se înnebunea pentru virtuțile menite să le confere celor care le mâncau.

El se dusese incognito și singur în apartamentele reginei mamă. În prealabil, gărzile goliseră fără menajamente curțile, saloanele, anticamerele și toate zonele de trecere care se aflau pe traseul său. Nimeni nu trebuia să știe niciodată unde se afla regele Zheng și cu atât mai puțin că se ducea la prima soție a regelui Anguo.

– Crezi într-adevăr că toate astea mă vor face să trăiesc zece mii de ani? întrebă el, ușor îngrijorat.

În ziua aceea, suveranul regatului Qin părea bine dispus. Huayang era singura persoană față de care el nu simțea nevoia să-și ascundă sentimentele.

– Dacă realizezi corect exercițiile adecvate, nu văd ce te-ar putea împiedica!

– Nu depinde decât de tine să-mi transmiți știința ta care, în materie de asta, este atât de mare...

Huayang constata cu oarecare satisfacție că, cu cât trecea timpul, cu atât fiul lui Zhaoji și al lui Lubuwei era din nou familiar cu ea. Era departe vremea când o umilise, prefăcându-se că n-o recunoaște în momentul în care îi succedase tatălui său. Ea ar fi fost acum în stare să-i ierte conduita și să-i arate simpatie, dacă nu s-ar fi comportat ca un monarh nemilos și crud care domnea, invizibil și tiranic, asupra atâtor popoare oprimate.

– O mai vezi pe mama ta din când în când? Știi că îți duce dorul? spuse ea cu o voce intenționat mai dură.

Regele, rușinat, plecă capul. Era cel puțin un an de când n-o mai primise pe mama sa, Zhaoji.

– Îți promit că am să fac asta chiar de mâine. Timpul trece foarte repede! Să guvernezi o țară precum Qin presupune citirea a numeroase rapoarte..., se scuză el cu platitudine.

– Zhaoji a sacrificat multe pentru tine. Ei îi datorezi ceea ce eşti, chiar mai mult decât crezi, zise ea sibilinică şi gânditoare.

– Ce vrei să spui?

– Am spus ceea ce am gândit şi cu asta, basta! Propun să ne aşezăm la masă. Astăzi, meniul va fi pe bază de usturoi şi de dufu, adăugă ea schimbând vorba.

Se apropiară de masa joasă pe care fuseseră aranjate, pe un elegant platou decorat cu flori şi păsări, cupele umplute cu rondele de brânză de soia perfect tăiate.

Regele se aşeză. Un servitor veni să-i şteargă mâinile, apoi i le masă cu grijă folosind un unguent antiseptic. Regele avea oroare să ia mâncarea cu degetele fără să şi le cureţe în prealabil.

Faţă în faţă, fără să scoată un cuvânt, cu ochii pe jumătate închişi, mestecau mâncarea, având grijă să bea în acelaşi timp şi alternativ o gură de ceai verde şi una de apă parfumată cu ciuperci de pădure.

– Există vreo metodă prin care să seduci o femeie pe care o iubeşti şi care nu răspunde niciodată avansurilor pe care i le faci? reluă regele după un timp.

Vocea lui devenise insistentă şi nu era departe de a exprima o oarecare suferinţă.

Huayang înţelesese că făcea aluzie la Roză Primăvăratică.

– Nemuritor sau seducător? Trebuie să alegi! Eu cunosc reţetele de longevitate, nu pe cele care transformă indiferenţa în dragoste! Cu toată bunăvoinţa pe care o am faţă de tine, nu sunt atotştiutoare..., zise ea amuzată.

– Un suveran nu e făcut ca să aibă de ales... Nu e nimic amuzant în asta! replică el, ofensat.

Se încruntase iarăşi. Această nerăbdare pe care o percepea la el era ceva nou.

Ea își spuse că probabil nu era departe momentul în care va exploda și va ajunge să pună stăpânire cu forța pe Roză Primăvăratică. Zece ani de suspine fără răspuns era mult pentru un viitor împărat. De aceea devenea urgent să-l facă să înțeleagă că, în acest caz, nu-i va servi la nimic să utilizeze forța.

– Femeia iubită este ca o pasăre. Dacă nu este îmblânzită și dacă o pui cu forța în colivie, ea nu se mai hrănește și în cele din urmă moare de inaniție. Dragostea este unul din puținele lucruri care nu pot fi decretate, îndrăzni ea să spună.

– Dar ce trebuie să fac?

– Să aștepți cu răbdare momentul, cu speranță. Până la urmă va veni, chiar atunci când te vei aștepta cel mai puțin. Atunci, ce rost are atâta grabă și nerăbdare? Vrei să trăiești zece mii de ani și ai dreptate. Trebuie să știi, și în privința asta, să lași timpul să hotărască.

Zheng privi fața frumoasă a lui Huayang, diafană și emaciată de ani. Nu era ea oare însăși imaginea înțelepciunii? Pletele lungi, grizonate ale reginei mamă se asortau perfect cu ochii pe care anii păreau să-i fi luminat. Emana din această femeie o senzație de frumusețe rară și de seninătate interioară în spatele căreia ea știuse să-și ascundă dureroasa rană și imensa frustrare de a nu fi avut un copil.

– Mi-ar plăcea să am înțelepciunea ta! recunoscu el.

Părea într-adevăr sincer.

– O găsești în tine însuți. Este un fel de mare bătălie interioară. Trebuie să ignori suflurile rele, instinctele primare și impulsurile pripite care, cel mai adesea, nu duc la nimic altceva decât la eșec.

– Trebuie să devii Augustul Suveran al propriului corp, dacă înțeleg bine?

El vroia să-i arate că reținuse lecțiile precedente.

– Expresia este pertinentă. În curând, vei fi, la rândul tău, la fel de experimentat și savant ca un preot taoist, spuse ea, zâmbind.

Regele mânca acum cu grijă din bolul pe care Huayang tocmai i-l umpluse. El continua să se gândească la Roză Primăvăratică. Răspunsurile pe care regina mamă i le dăduse nu-l satisfăceau decât pe jumătate.

Argumentarea ei ținea, dar i se părea a fi doar de circumstanță. Să aștepți, mereu să aștepți, la ce-o să-i folosească dacă Roză Primăvăratică nu-și schimba părerea?

– Și dacă i-aș ordona femeii pe care o iubesc să se căsătorească cu mine? întrebă el, părând să se încăpățâneze din nou.

– Dorințele unui mare rege vor fi mereu ordine. Poți să te căsătorești cu ea, dar, cu toate astea, această femeie te va iubi și mai puțin fiindcă ai forțat-o astfel. Ce vrei să-i cucerești, trupul sau sufletul?

Viitorul Împărat al Centrului, a cărui privire exprima agasarea, se abținu să răspundă. Roză Primăvăratică era singurul lucru din lume care îi rezista.

Sufletul acestei fete rebele era un mic regat inexpugnabil, mai greu de cucerit decât marele regat Chu, cel care dăduse cel mai mult de furcă armatelor Qin-ului, din cauza arcașilor săi de elită capabili să doboare un cal în galop cu o singură săgeată, pe care, datorită dexterității lor, reușeau s-o înfigă în artera carotidă a animalului și acesta, lipsit de sânge, cădea după câțiva pași și murea.

Zheng nu înțelegea ce-i făcuse lui Roză Primăvăratică pentru a nu merita decât această insuportabilă indiferență. Totuși, gândea el, nu făcuse economie nici de strădanie, nici de gentilețe pentru a-i da de înțeles fetei că era aleasa inimii lui. Cum putea ea, în aceste condiții, să refuze remarcabila onoare a avansurilor unui viitor Împărat al Centrului?

Suveranul regatului Qin n-avea să înțeleagă niciodată că singura cauză a eșecului tentativelor sale se numea Pește de Aur, cel despre care nimeni nu mai vorbea.

Cel pe care Zheng îl credea definitiv dispărut sau mort.

De altfel, nu ajunsese el să uite, o dată cu trecerea anilor, că băiatul cu semn chiar existase?

*

Primul-ministru Lisi fusese cel care câștigase cu adevărat marea cursă a roții destinului. El cumula funcții și onoruri și era singurul personaj politic care beneficia de încrederea regelui. Acesta din urmă rămânând invizibil și nedorind să vadă pe nimeni, totul trecea prin Lisi. El era filtrul și instrumentul. În ambele cazuri, rămânea la cele două capete ale lanțului, de neocolit.

Lisi nu era ultimul care visa ca regatul Qin să ajungă imperiu. Pentru un legist nu acesta era oare punctul final prin care toți erau aserviți Legii? Când îl zăreau, toți plecau ochii. Unii îl credeau mai implacabil decât însuși regele. De altfel, în Qin, toată lumea se temea de el, în afară de fata lui, care era la fel de rebelă.

Roză Primăvăratică devenise o prizonieră în viață.

Din ziua în care Pește de Aur plecase, ea intrase în rezistență. Hotărâse să-și închidă sufletul pentru a-l proteja mai bine, așteptând ziua în care îl va regăsi în sfârșit. Asalturile stângace și timide ale regelui Zheng n-aveau nici un efect asupra ei. Nu-i adresa nici un cuvânt nici măcar atunci când el o poftea să ia masa în compania lui și când, după zece refuzuri, ea trebuia în cele din urmă să accepte.

Deși n-avusese nici o veste, ea avea certitudinea că Pește de Aur o va aștepta mereu și că într-o bună zi vor

trăi fericiți împreună. Atunci, așteptând, ea se hrănea cu poeme din *Cartea Odelor și Elegiilor regatului Chu*, petrecând ore întregi, încuiată în camera ei, ca să le copieze. Descoperise și ea ezoterismul cărților Interior și Exterior din *Curtea Galbenă*. Medita la strofele premonitorii care se potriveau cu starea ei:

„Pentru a fi în Dao, bucurați-vă de viața în singurătate; întrețineți naturalul și esența vitală prezervând vacuitatea; trăiți mult timp o eternă tinerețe, apoi o să vă luați zborul."

În ziua aceea, în timp ce-i arăta un vas tripod de teracotă în care plantase un arțar pitic ale cărui frunze roșii nu erau mai mari decât unghia de la degetul mic, Lisi știu că nu va obține nici cel mai mic cuvânt de mulțumire.

– Este o realizare a Marelui Botanist. De douăzeci de ani se chinuiește să micșoreze copacii pentru ca grădinile miniaturale să semene mai mult cu cele normale. Acest copac minuscul are deja cinci ani! Mi l-a oferit în dimineața asta. Ți-l dăruiesc ție. E mai mult decât o raritate, spuse el zâmbind amabil.

Instalată sub streașina ușii de la biroul tatălui său, Roză Primăvăratică, așezată pe un taburet înalt, cu penelul în mână, părea să nu fi văzut și nici să fi auzit nimic. Ea continua să contemple minuscula broscuță verde care lua cu asalt floarea roz a nufărului pe care îl desena cu cerneală sepia pe o planșetă din lemn pictată în alb.

Lisi era, o dată în plus, indignat de indiferența încăpățânată a fiicei lui. El suporta din ce în ce mai puțin acest mutism pe care ajunsese să-l ia drept obrăznicie și dispreț. De ani de zile se abținea, prefăcându-se că nu vede nimic, ca să nu explodeze de furie, căzând în ceea ce credea a fi jocul ei.

Convins că nu căuta decât să-l scoată din sărite, el nu vedea că fiica lui dăduse în neurastenie. De aceea consideră că acum ea depășise orice limită.

Niciodată nu-i făcuse un cadou atât de prețios și de scump. Acest copac pitic valora cu siguranță o mică avere. În plus, Lisi știa foarte bine că fiica lui era înnebunită după grădinile în miniatură, pe care le colecționa în ghivece de bronz și de care se ocupa ca și cum erau propriii ei copii. Când era vreme frumoasă, le punea la soare, pe marginea ferestrei de la camera ei, când era frig, le băga înăuntru grijulie. Putea să petreacă zile întregi smulgând cu mica pensetă de bronz minusculele ace ale pinilor pe care îi împiedica să crească tocindu-le rădăcinile și turnându-le cât mai puțină apă posibilă, având totuși grijă să nu-i lase să moară de sete.

Jignit de absența unui răspuns, Lisi găsi un pretext pentru a-și exprima nemulțumirea.

– Știi bine că nu-mi place să vină cineva și să-mi deranjeze lucrurile în cabinetul meu de lucru!

Lui Roză Primăvăratică îi plăcea totuși să stea sub streașina camerei unde tatăl lui se izola pentru a lucra și a reflecta. Acest mic birou, ai cărui pereți erau construiți din lemn de catalpa, dădea spre un eleșteu în formă de boabă de fasole dintr-o agreabilă grădină de agrement înconjurată de ziduri.

– Nu văd cum îți deranjez dosarele! catadicsi ea să răspundă impasibilă, continuând să-și picteze broscuța.

Acest birou fusese mereu un măr al discordiei între tată și fiică. Lisi nu suporta ca ea să dea târcoale pe acolo, în timp ce se simțea mereu atrasă de acel loc.

În camera unde lucra tatăl ei, dosarele urgente ale afacerilor de Stat ale Qin-ului, pe care el le aducea seara când venea de la lucru, erau stivuite cu grijă de o parte

și de alta a mesei lungi de mahon patinat pe care se etala o colecție de sigilii de jad. Un secretar particular avea sarcina să ia în fiecare dimineață dosarele care treceau dintr-un teanc în altul, ștampilate cu grijă, ceea ce însemna că fuseseră studiate de primul ministru.

În spatele mesei lungi, se înălța un dulap masiv din lemn de tec ale cărui uși erau acoperite cu niște plăci de bronz ornate cu măști Taotie a căror gură larg deschisă și ochii terifianți fuseseră probabil create pentru a-i descuraja pe eventualii spărgători. Era un fel de casă de bani de la care doar Lisi avea cheia.

Cu câțiva ani mai înainte, Roză Primăvăratică, care nu împlinise încă cincisprezece ani, nebănuind că face rău, intrase în biroul tatălui său în momentul în care cele două batante ale casei de bani erau larg deschise. Acesta, pe cât de surprins, pe atât de palid, îi ordonase violent să iasă afară. Ea fusese șocată de asprimea lui exagerată, era pentru prima oră că-și vedea tatăl într-o asemenea stare.

– Să nu te mai prind pe aici! Nu trebuie să deschizi niciodată acest dulap. De altfel, broasca de bronz este inviolabilă, urlase el la fiica lui care plecase să se refugieze în camera ei plângând.

Atunci, Roză Primăvăratică, înnebunită de furie și umilită pe nedrept, își jurase să nu-i mai vorbească tatălui său.

Cu cât anii treceau, cu atât acest jurământ se adeverea. Ea putea să stea luni de zile fără să-i adreseze nici un cuvânt. Se simțea din ce în ce mai străină față de acest personaj odios în care tatăl ei se transformase încet-încet.

Amintirea câtorva momente de tandrețe pe care i le acordase, atunci când era încă un copil, se spulberase pentru a face loc unei imense amărăciuni. Tatăl ei nu mai era pentru ea decât un legist însetat de putere, un ahtiat după muncă pentru care nimic altceva nu mai conta de acum înainte.

Incapacitatea lui de a înțelege îi devenise de nesuportat.

Atunci, uitându-se la acel arțar pitic pe care el i-l pusese furios în față, lăsându-i-l acolo, ea avu dintr-o dată chef să-și pună capăt zilelor.

Viața fără Pește de Aur semăna cu acele flori cu forme și culori atrăgătoare, dar care nu mai emanau nici un parfum. Ea nu era decât o pasăre închisă într-o colivie de aur, nezărind cerul decât printre gratii.

Anii trecuseră și nimic nu se schimbase.

Îi era teamă că, mai devreme sau mai târziu, răbdarea lui Zheng va ajunge la limită și că într-o bună zi o va forța, într-un fel sau altul, să-l ia de soț. Își jurase mereu că în ziua aceea nu-i va oferi decât cadavrul ei.

Vedea acum că vine acel moment. Nu era oare timpul să suporte consecințele?

De la fereastra camerei ei, contempla cerul fără de nori. Simțea o nelămurită angoasă cuprinzându-i abdomenul și invadându-i Câmpul de Cinabru inferior. Era pentru prima dată că avea o asemenea stare de rău.

Începu să intre în panică. Și dacă Pește de Aur era mort?

În ciuda tuturor căutărilor ei disperate, nu mai avea nici o veste de la iubitul ei al cărui nume, încă afișat pe panourile cu nume de indivizi dați în urmărire pentru crime împotriva Statului, era acum aproape șters de ploaie și vânt.

Până atunci, ea trăise cu speranță și se agățase de convingerea intimă că el era undeva, încă în viață, și că în cele din urmă se vor regăsi după atâția ani în care se așteptaseră cu fidelitate.

Dar acum, o îngrozitoare îndoială îi invadase sufletul. Și dacă totul nu era decât o iluzie din partea ei, ca să se apere de această realitate insuportabilă?

Cerul pustiu îi păru a fi o prevestire foarte rea.

De obicei, norii îi erau cei mai buni tovarăși la necaz. Suflurile lor luau forme și expresii din cele mai variate: phoenicși albi înfruntându-se orgolioși, bivoli roz în galop, ciuperci negre, mândre și nemuritoare, munți cu vârfuri irizate sau bujori sidefii și ciopârțiți de vânt; erau mereu acolo pentru a-i arăta că nu e singură pe lume și că exista un alt loc în care fericirea era permisă.

Fereastra de la camera ei, situată în partea cea mai înaltă a palatului tatălui său, dădea spre o curte pavată, aflată la un nivel inferior. Era suficient să treacă peste parapet și să se arunce în gol... Ar găsi-o cu gâtul rupt.

După acest gest simplu, pasărea prizonieră va fi ieșit în sfârșit din colivia ei și și-ar fi luat zborul pentru totdeauna!

Ea privi golul.

Nu văzu decât un puț negru al cărui fund era un minuscul punct alb, precum centrul unui nimb de lumină căruia pereții puțului i-ar fi servit de ascunzătoare. Nu era lumina acelei lumi îndepărtate unde exista fericirea, acolo unde unica ei dragoste o aștepta? Era de ajuns să se arunce înăuntru și va fi înghițită de această sursă luminoasă.

Cu siguranță, Pește de Aur trebuia să fie acolo jos.

Angoasa pe care o încerca devenise o senzație dureroasă, aproape insuportabilă. Îi venea să-și urle durerea, dar nu reușea să scoată nici un sunet.

Atunci, se cocoță pe marginea ferestrei, cu picioarele atârnând deasupra curții.

Se pregătea să sară în gol, când simți o forță ciudată și blândă împiedicând-o, ca și cum niște brațe salvatoare îi cuprindeau picioarele și o forțau să rămână așezată. Încercă să se miște, dar, spre surprinderea ei, întreg corpul îi rămânea țintuit.

Încet-încet, se simți invadată de un mare calm. Câmpul ei de Cinabru nu mai era incendiat de acel suflu nefast care o împingea, cu câteva clipe mai înainte, spre moarte. O undă de plăcere i se răspândi în trup, ca o cascadă binefăcătoare.

Ea se înfioră și mai privi o dată în gol. Puțul negru se închisese în mod miraculos. Nu mai putea să sară în el.

I se păru de asemenea că aude o voce foarte tandră care îi vorbea. Era o voce de femeie. Ciulind urechile, reuși să înțeleagă că vocea feminină și îndepărtată pronunța cuvintele liniștitoare pe care le aștepta.

– Nu trebuie să fii îngrijorată, scumpul tău Pește de Aur este sănătos..., repeta vocea ca o litanie calmă.

Ea redeschise ochii.

Pe cer tocmai apărea o suită de nori. Erau aliniați. Ea îi numără, erau cinci. Formele lor îi aminteau de ideograme familiare. După o clipă, ea zări „cele cinci viscere" Zang: inima, plămânii, splina, ficatul și rinichii. Dar inima Xing domina de departe lotul; inima era organul Zang dominant, care le comanda celorlalte organe grație dublei sale funcții de prim-ministru și de suveran al corpului. Xing era sediul iubirii, dar și al sufletului.

Nu asta era fericita prevestire pe care o aștepta?

La sute de li distanță, în grota sa de pe piscul Hushan, Vale Adâncă, cuprinsă de un sumbru presentiment nocturn, își dăduse seama că nepoata ei nu se simțea bine.

Ca întotdeauna, în asemenea împrejurări, după ce se concentrase în fața lacului miniatural, ea îi transmisese toată energia pozitivă pe care o avea. Din cauza vârstei ei înaintate, acest lucru devenea tot mai epuizant. În ziua aceea, pentru a reuși să întoarcă spiritul nepoatei ei în partea cea bună, ea fusese nevoită să încerce de mai multe ori, atât de mare era suferința Rozei Primăvăratice.

Vale Adâncă aproape că fusese stoarsă de puteri. Dar dragostea pentru unica urmaşă a Neclintitei Stele de Răsărit îi înzecise resursele. Ea nu încetase să mediteze şi să se concentreze, neobosită, în ciuda epuizării care o cuprindea, când auzise clar, purtate de suflurile cosmice, bătăile de inimă ale lui Peşte de Aur, fiinţa pe care nepoata lui o iubea.

Ele erau dovada că băiatul mai era încă în viaţă.

Atunci, ea îi poruncise unui nor care trecea în acel moment pe deasupra imensei cascade să ia forma unei inimi şi să se ducă să i se arate fetei.

Îşi spusese că era soluţia cea mai eficace de a calma sufletul neliniştit şi disperat al adoratei ei Roză Primăvăratică.

Nu se înşelase.

58

Geomantul Alege Simplitatea era profund jignit. Regele Zheng hotărâse să numească pe altcineva Mare Analist al Regatului.

El nu ezitase să se destăinuiască primului ministru Lisi la care se dusese imediat ce aflase de această numire.

– Rolul tău este să determini locul şi timpul exact al lucrurilor. Nu să redactezi Marea Istorie a regelui nostru! Chiar nu văd de ce te plângi!

– Fără ajutorul astrelor şi al celor Cinci Direcţii, îi va fi imposibil suveranului nostru să se înscrie în Marea Istorie..., pledă el.

Lisi îl privi pe geomant cu un aer amuzat. Îl găsea mai degrabă simpatic. O asemenea sinceritate nu era obişnuită la Curte, unde disensiunile se reglau în culise. Totuşi, tonul grandilocvent adoptat de geomant friza puţin ridicolul.

Dar nu asta era caracteristica adepţilor acestei ştiinţe în care Lisi credea atât de puţin? Primul-ministru era într-adevăr prea puţin receptiv la vorbele acestor indivizi pe jumătate vrăjitori, pe jumătate preoţi, care vedeau corpuri, ochi şi cozi de dragoni peste tot, la suprafaţa pământului, ca şi sub el. Înarmaţi cu compasuri şi busole, ei se plimbau mândri, livrându-şi oracolele şi prescripţiile bieţilor oameni creduli care îi solicitau pentru a le indica buna orientare a pietrei

tombale sau locul potrivit pentru plantarea unui copac sau pentru construirea unei case.

– Nu te îngrijora. Vei avea ocazia să-ți scoți pârleala, îi mărturisi primul ministru.

Alege Simplitatea îl privi cu un aer mirat. Geomantul se îngrășase, enormul lui pântec părea să plesnească sub impozanta centură de mătase verde ornată cu phoenicși argintii care îi încingea talia.

– De la căderea regatului Qi și a semeției lui capitale Linzi, calea este deschisă pentru înfăptuirea Imperiului. Anul viitor, regele Qin-ului va deveni Fiul Cerului și Împăratul Centrului. Ne rămân în mare între șase și nouă luni, în funcție de momentul care va fi ales. Tu vei fi însărcinat să determini data și locul exact. Va fi ceremonia cea mai grandioasă pe care Qin-ul a organizat-o vreodată! Toate popoarele cucerite vor veni să-i aducă omagiu Fiului Cerului, preciză primul-ministru.

Geomantul chicoti de bucurie.

– Va trebui să mi se lase timpul necesar pentru a-mi efectua calculele cu cea mai mare grijă. Locul precis unde Împăratul va trebui să-și pună picioarele, ca și momentul exact în care va primi mandatul Cerului necesită o precizie infailibilă. Va trebui cu siguranță să pun să mi se facă un compas special și o busolă al cărei ac să indice sudul. Cunosc un artizan în bronz care este în stare s-o realizeze.

– Vei dispune de tot ce ai nevoie! Cel mai important va fi să determini locul ideal al construcției Palatului Luminii, Mingtang, unde va trebui să stea regele când va primi mandatul Cerului. Sper ca știința ta să-ți permită să reușești din plin! făcu primul-ministru după ce râse zgomotos.

– Imediat ce voi ieși de aici, o să mă duc să-l văd pe arhitectul Perfect în Toate pentru a vorbi cu el despre

construirea acestui Palat al Luminii! O să-i consacru toată energia necesară, poți conta pe mine!

Mingtang trebuia neapărat să conțină Sala Sacră, având în centru un spațiu pătrat perfect gol, cu un acoperiș rotund. Această Sală Sacră trebuia să fie înconjurată de Șanțul Inelar Biyong și să dea spre Terasa Transcendentă Lingtai. Mingtang era o veritabilă busolă arhitecturală, acul ei fiind suveranul care putea astfel să se potrivească cu astrele și să adopte poziția lor celestă față de Cele Cinci Direcții. Fiecare cameră a Mingtang-ului avea să corespundă unui anotimp. În ele trebuia să stea Împăratul, după ce îmbrăcase hainele potrivite și înainte de a consuma carnea și ceea ce era lângă ea, așa cum prevedea calendarul astral: oaie și grâu primăvara, pui și soia vara, carne de câine și semințe de muștar toamna, porc și mei iarna.

– Ție îți revine sarcina să determini locul construcției. Va trebui totuși să ai grijă să fie construită pe o colină suficient de înaltă pentru ca toate popoarele celui care va deveni Împăratul Centrului să poată vedea de foarte departe locuința Augustului, adăugă primul-ministru.

– Asta înseamnă că suveranul nostru s-a hotărât în sfârșit să se arate supușilor săi? întrebă cu ingenuitate geomantul.

– Asta e altceva! Marele nostru rege este invizibil căci el vede tot și știe tot.

– Dar când Imperiul Centrului va fi instituit, cum va face el pentru a continua să controleze tot? insistă, oarecum incredul, durduliul Alege Simplitatea.

Fericit de sarcina care îi revenise, el își tot trecea mâinile, cu un aer satisfăcut, peste larga lui centură.

– Împăratul va avea în mână imperiul ca pe o boabă de muștar ținută doar pe degetul arătător! Imperiul Centrului va fi ca un pește, el nu se va putea împuți

decât de la cap. Și cum suveranul nostru este imputrescibil, Statul nu se va prăbuși mâine! îi declară peremptoriu Lisi geomantului.

– Domnule prim-ministru, secretarul dumneavoastră particular așteaptă în anticameră cu vraful de decrete Zhi și edicte Zhao ale zilei. Să-l las să aștepte? șușoti la urechea lui Lisi un majordom care intrase tiptil în birou.

Cu roba lui lungă, bărbatul părea să alunece pe dalaj precum o corabie coborând cursul unui fluviu.

– Nu, spune-i să intre! zise primul-ministru, privind la geomant ca să-l facă să înțeleagă că era timpul ca întâlnirea lor să ia sfârșit.

– Înțeleg că imensele sarcini vă cheamă, zise politicos acesta.

– Ești șiret, dragul meu Alege Simplitatea. Înțelegi lucrurile din jumătăți de cuvinte. Este bine.

Tonul lui Lisi se voia aproape paternal.

– Eminentul nostru monarh are șansa să fie secondat de un prim-ministru eficace ca dumneavoastră, conchise geomantul în chip de mulțumire, după care făcu o plecăciune și ieși.

Afară, el își regăsise buna dispoziție.

În lipsa funcției de Mare Analist, tocmai i se încredințase o sarcină altminteri mai exaltantă. Pe umerii lui stătea tot viitorul Imperiului Centrului. Oricât de puțin să se înșele asupra datei și locului, și întreaga operă a regelui Zheng se va prăbuși precum acele grămezi de mărfuri pe care unii barcagii – atât de zgârciți cu banii lor, încât refuzau să consulte geomanții de serviciu – le depuneau pe malurile râului Wei în locuri proaste fără a-și da seama că le lua vântul și le făcea să cadă în râu unde curentul le înghițea într-o clipă.

Alege Simplitatea se simțea răspunzător de perenitatea și de grandoarea operei regelui său. El simțea o legitimă mândrie.

Cine l-ar fi văzut, umflându-și pieptul ca un cocoș, în timp ce se îndrepta cu pași mari spre imobilul unde lucra arhitectul Perfect în Toate, și-ar fi dat seama cu ușurință că era un om mândru și fericit.

Când intră în biroul arhitectului, acesta termina de desenat elevația unei porțiuni a Marelui Zid ceva mai delicată, terenul pe care trebuia ridicată fiind foarte denivelat.

– Vii să vorbim de Mingtang? îl întrebă arhitectul pe geomant.

– Nu ți se poate ascunde nimic!

– Subiectul este la ordinea zilei. Timpul presează și autoritățile se impacientează. Totul va trebui să fie terminat la data pe care o să ne-o comunici tu...

– Data ca data, dar e vorba mai ales de loc. Deocamdată, n-am nici o idee clară în privința asta. Mi s-a spus că trebuie neapărat să fie o colină. Mi-e teamă că acest lucru îmi limitează alegerea.

– Asta n-are nici o importanță, îl liniști el. Dacă e musai, o să ridicăm o colină artificială. Acționează fără cea mai mică constrângere. Locul trebuie să primeze asupra restului. Dacă trebuie să demolăm un palat somptuos pentru a construi Mingtang, o vom face fără cea mai mică ezitare.

– Chiar și una din fastuoasele reședințe ale regelui?

– Bineînțeles! Amplasamentul Mingtang-ului trebuie să fie lipsit de orice reproș.

– În acest caz, o să fac în așa fel ca să fie construit chiar în centrul ochiului Dragonului, iar colina care îi va servi de subasment va trebui să coincidă cu capul.

Când ieși din imobilul unde lucra arhitectul, Alege Simplitatea era și mai fericit și mai mândru decât atunci când intrase.

Nu-i mai rămânea decât să detecteze locul sub care dormea Marele Dragon al cărui suflu va purta noroc Imperiului Centrului.

*

– Augustul Suveran al Centrului a hotărât să te numească şef de stat-major al armatelor regatului! îi spuse cu solemnitate lui Zhaogao foarte bătrânul, de acum, Wang Norocosul.

Zhaogao, cu bicepşii umflaţi precum burdufurile, luă impecabil poziţia de drepţi. Târa o sabie atât de grea încât, la atingerea dalelor de piatră, acestea rezonau ca un fonolit. Epoleţii din labe de urs, provenind de la un animal uriaş pe care îl omorâse în stepă cu câteva luni mai înainte, îi luase prin surprindere pe trecătorii întâlniţi pe stradă care se aşteptau să vadă capul animalului apărând din spatele lui.

Purta, de asemenea, casca regulamentară a generalilor de armată, grad pe care îl obţinuse de mai puţin de un an, după o fulgerătoare ascensiune care nu era fără legătură cu simpatia de care se bucura din partea bătrânului general.

– Cu puţin noroc, continuă bătrânul cu un aer complice, peste ceva timp o să-mi iei locul ca ministru al războiului! Va trebui pur şi simplu să ai grijă să nu te afişezi în public cu puicuţele tale, căci asta ar putea să-i facă pe cei prea conformişti să bârfească...

Chicotitul care însoţise aceste ultime vorbe ale generalului Wang spunea mult despre înclinaţiile bătrânului ministru al războiului.

Este adevărat că atracţia lui Zhaogao pentru băieţi se manifestase deja, spre marele regret al bătrânei lui mame. Ea ştia de acum înainte că fiul ei n-o să-i mai

dea nepoți. El se înconjura de ordonanțe bucălate, cu fața efeminată și trupul sculptat ca al său, pe care le folosea în același timp ca gărzi și amanți.

În ciuda acestor abateri, aventurile îi erau iertate de bătrânul ministru al războiului Wang Norocosul, căci curajul și vitejia făcuseră din generalul Zhaogao unul din cei mai valoroși luptători ai armatei Qin-ului.

– Pot să știu cărui fapt îi datorez o asemenea favoare?

Era un mod ca oricare altul, gândea el, de a primi o lingușire. Lui Zhaogao nu-i plăcea nimic atât de mult ca unii să enumere înaltele lui fapte de arme de care era foarte mândru. În afară de cucerirea regatului Yan, el avea la activ luarea a douăzeci de fortărețe. Se lăuda uneori că făcuse trei sute de mii de prizonieri. Cifra era fără îndoială exagerată, dar nu cu mai mult de o treime. Cel care era numit acum „Bărbatul cu bicepși de bronz" își întreținea deja cu grijă legenda.

– Maiestatea Sa a fost mai ales impresionată de șiretenia ta constând în a dispune trupele în așa fel încât să se închidă precum fălcile unui crocodil peste armata adversă.

– Te referi la formațiunea Sancai a cărei eficacitate am încercat-o atunci când am pus stăpânire pe zidul care proteja regatul Yan?

– Așa e. Această tactică este deja un caz de studiu foarte comentat în școlile noastre de ofițeri, adăugă bătrânul Wang.

Zhaogao se umflă în pene. Singura lui mică frustrare era de a nu fi primit vestea acestei promovări din gura regelui Zheng în persoană. El făcu în mod politicos remarca ministrului, având mare grijă să nu-l vexeze.

– Nu se poate să nu știi că regele nu vede niciodată pe oricine. Lisi este unicul intermediar. Dar cei doi bărbați sunt precum degetele de la o mână. Așa că regele, prin

intermediul primului său ministru, știe tot și vede tot. Sunt sigur că el nu este străin de faptul că tu te afli exact în acest moment în biroul meu! se complăcu el să spună pentru a-și liniști protejatul, mângâindu-i antebrațul.

– Și când te gândești că regele și cu mine ne-am jucat împreună, făcând forme din nisip și lansând zmee! De altfel, Pește de Aur era cel care ne sufla mereu primul loc atunci când ne întreceam la luptă, la jocul cu bile sau la tragerea cu arcul...

– Pește de Aur? Vorbești de cel care a furat marele disc de jad din colecția regală?

– Chiar de el. Mi s-a spus că a fugit chiar înainte de arestare. Păcat! Ar fi meritat o pedeapsă crudă pentru un furtișag atât de abject! se înfierbântă Zhaogao.

Simpla evocare a numelui lui Pește de Aur avea darul de a-l umple de amărăciune, ca în prima zi.

– Trebuie că se ascunde pe undeva, prin sate. Țara e mare, iar țăranii noștri, majoritatea inculți și analfabeți, sunt incapabili să citească pe pancartele de la intersecția drumurilor numele criminalilor căutați. Dacă nu cumva e deja mort, zise distrat bătrânul general care nu se sinchisea de toate astea.

– Au circulat zvonuri prin care se atesta prezența lui pe șantierul Marelui Zid care ține de comanda mea militară. Am pus să se ancheteze, dar n-am găsit nimic. Este adevărat că acolo jos terasierii mor ca muștele!

– Cum ți s-a părut această provincie occidentală?

– Se simte deja acolo marele deșert, cel unde caii Xiongnu străbat întinderi nisipoase cât vezi cu ochii.

– La sud, această provincie se învecinează cu ceea ce rămâne din regatul Chu. Acest faimos ținut își trăiește ultimele zile, tot suportând asalturile trupelor noastre. Este ultima za pe care trebuie s-o punem la locul ei. Aceasta va fi prima ta sarcină: să supui

definitiv această țară unde mătasea este atât de frumoasă! declară, foarte vesel, bătrânul ministru.

– Pentru a desăvârși ofensivele împotriva acestei țări, voi recurge la arcașii călări. Numai ei au mobilitatea și puterea necesare pentru a domina trupele de elită pe care regatul Chu le-a masat în jurul capitalei lui, singurul sanctuar al acestui Stat rămas intact, dar care ține tot restul!

După terminarea întrevederii, Zhaogao se hotărî să meargă să se destindă la sala de forță a Academiei Regale de Arte Marțiale. O ordonanță slăbănoagă îl însoțea. Ajuns acolo, putu să constate că toți se înclinau în fața lui cu respect. Vestea viitoarei lui promovări trebuie că răsuflase și în exterior.

O dată intrat în sală, el se pregătea să ia dintr-un raft două greutăți de fontă pentru exerciții, când simți că cineva îl bătea pe umăr. Surprins, se întoarse. Era fostul medic Uneori Așa, pe care îl recunoscu cu greu, din cauza calviției care îi dezgolea complet craniul.

- Ce surpriză! Ce face pe aici Șambelanul viitorului Împărat? exclamă Zhaogao cu o voce amabilă.

- Supraviețuiesc. Deja fac asta. Ocup funcții foarte chinuitoare în preajma unui rege a cărui extremă neîncredere îmi complică în mod deosebit sarcina, răspunse Șambelanul.

Zhaogao se întreba ce anume ascundeau asemenea accente de sinceritate. Pentru a se simți mai în largul său, el începu să-și ridice fonta după ce își desprinsese epoleții, își dăduse jos capa de lână gri și își scosese gulerul tunicii.

– Despre ce vorbești mai exact?

– Spun că nu e ușor să rămâi în serviciul unui prinț care refuză orice contact cu exteriorul. Trebuie să fiu prezent în anticameră și ziua, și noaptea. Iar regele

doarme puțin. Cel mai adesea, lucrează cu obloanele trase zile întregi. Atunci, nici măcar nu-și dă seama că soarele a apus și trebuie să-i duc foaia de calendar pe care să vadă data zilei. La început, am încercat să-i spun eu-însumi în ce zi eram. Dar mi-a ordonat să-i respect directivele. E mai bine să te conformezi. Are atât de puțină încredere și izbucnirile lui de furie sunt de temut!

– Dar de ce îmi faci toate aceste confidențe? se interesă, neîncrezător, generalul Zhaogao.

Abia terminase primele serii de mișcări, că lucea deja de sudoare.

– Pentru că știu că tu mai ești încă unul din singurii care va putea, într-o bună zi, să se apropie de el și să-i vorbească. Iată mesajul pe care vroiam să ți-l încredințez: mi-ar plăcea să fiu înlocuit. Nu mai pot trăi într-o închisoare nocturnă și în această atmosferă lugubră a micului cerc de servitori ai regelui, unde fiecare se teme să nu facă vreo gafă care să-l coste viața! mărturisi, deodată rugător, Șambelanul Uneori Așa.

– Credeam că tu și Lisi sunteți inseparabili... De ce nu te confesezi primului-ministru?

– Am fost cândva camarazi foarte buni de studii. De atunci, drumurile noastre s-au despărțit. Timpul a șters încet-încet orice prietenie. Astăzi, Lisi este mai inaccesibil decât vârful piscului Huashan, viața lui este în întregime devotată viitorului Împărat al Centrului! Când ne întâlnim în anticameră, abia dacă mă salută, gemu el.

Tânăra ordonanță slăbănoagă a lui Zhaogao începuse să-i fricționeze umerii stăpânului său care se întinsese pe burtă după ce vărsase pe mușchii umflați de efort o fiolă de ulei parfumat. Generalul, căruia îi plăcea să fie masat după exerciții, scoase un mic geamăt de plăcere.

– Îți promit că o să-i vorbesc de îndată ce voi avea ocazia. Și ce ți-ai dori să faci când vei fi părăsit serviciul regelui?

– Mi-ar plăcea pur și simplu să fiu un om liber, murmură fostul medic.

Cu ochii pe jumătate închiși, Zhaogao savura mișcările de du-te-vin-o făcute de mâinile experte ale ordonanței slăbănoage. Nimic nu-i plăcea mai mult decât amestecul de ulei și sudoare care îi intra în corp prin toți porii, provocându-i o incomparabilă impresie de căldură liniștitoare. Efectele masajului îl transportau într-o dulce euforie. Se visa deja raportând Qin-ului anexarea definitivă a regatului Chu. Atunci, ridicat la rangul de erou național, până unde n-ar putea el să ajungă?

– Trebuie să te părăsesc. E posibil ca regele să mă caute, suspină Uneori Așa, lăsându-și generalul cufundat cu totul în letargia lui.

*

– Judecând după înălțimea tumulului, acest mormânt trebuie să fie al unui nobil bogat! strigă Foc Arzător.

– În acest caz, e al nostru! decretă râzând Pește de Aur.

El schiță un pas de dans în vârful grămezii de pământ care se ridica, asemenea unui mamelon, în mijlocul cimitirului înconjurat de un câmp de mei verde.

Jefuirea unui mormânt bogat le permitea să trăiască după plac săptămâni întregi. Era singura modalitate pe care o găsiseră Pește de Aur și Foc Arzător de a-și asigura supraviețuirea. În aceste regiuni recent anexate, neîncrederea țăranilor, înzecită de exacțiunile armatelor Qin-ului, era atât de mare, încât ei vedeau în mod sistematic cum oferta lor de a lucra pentru casă și masă era primită în cele din urmă cu un refuz.

În timp ce deveniseră jefuitori de morminte, Foc Arzător îi dezvăluise prietenului său secretele nemărturisite din viața lui.

Totul începuse în acea faimoasă dimineață când, după o noapte infestată cu muște și țânțari, se pregăteau să blesteme, ca în fiecare zi, rădăcinile cu care se hrăneau de bine, de rău și apa clocită a bălților pe care erau obligați să o bea. Pește de Aur își dăduse seama că tocmai se treziseră în mijlocul a ceea ce semăna cu un sit funerar.

Foc Arzător părea bosumflat. Pește de Aur vedea bine că ceva nu era în regulă.

– Poți să-mi spui ce anume te-a tulburat în asemenea hal tocmai acum când am picat probabil într-o necropolă care geme de comori?!

– Port în mine un mare secret pe care reușesc din ce în ce mai greu să-l ascund... mărturisi în cele din urmă eunucul.

– Te ascult. Poți să-mi spui, n-o să te judec. Te stimez prea mult.

– S-a întâmplat acum mai bine de zece ani... Eu l-am ucis pe Cuțit Rapid. După ce m-a operat, a vândut biluțele mele unui spițer din Xianyang. Am aflat asta întâmplător. Imediat ce am știut, m-am dus să-i tai beregata.

– Nu ți-ai făcut decât dreptate! Asta nu mă șochează deloc, îl asigurase Pește de Aur, bătându-l cu mâna pe umăr pe prietenul său.

Ușurat în sfârșit de această insuportabilă povară, Foc Arzător izbucnise în plâns. Încercase de o sută de ori să-i vorbească lui Pește de Aur despre acest secret, dar în ultimul moment simțea mereu că nu are puterea s-o facă. Eunucul luase hotărârea să-i dezvăluie tot în timpul fugii lor prin furtuna de nisip. Trecuseră acum prin atâtea încercări...

Foc Arzător se simțea eliberat, dar asta îi reînviase amintirea castrării lui forțate.

– Nu voi putea niciodată să fiu tată! Am fost castrat împotriva voinței mele. Cuțit Rapid s-a purtat ca un măcelar!

Tulburat de această confidență, Pește de Aur îi luase mâna într-a lui.

– Cât de mult trebuie să fi suferit... Nici nu știi cât te compătimesc.

– A fost ceva inimaginabil. Din fericire, datorită ție, am impresia că sunt iarăși cineva.

– Dacă așa stau lucrurile, deja pentru mine e o fericire de neprețuit că ai putut să-mi spui că te-am ajutat puțin, îi spuse Pește de Aur prietenului său.

După această conversație, au intrat destul de ușor într-un mormânt, furând cele mai frumoase piese de veselă rituală pe care le puteau vinde după aceea bișnițarilor. Descoperiseră astfel modalitatea de a supraviețui, atunci când ceea ce vânau sau culegeau era insuficient pentru a le permite să mănânce decent.

La urma urmei, nu văzuseră niciodată un tumul atât de înalt ca cel ce se ridica acum sub ochii lor, în mijlocul unui cimitir care semăna cu un sat în miniatură. Fiecare mormânt era construit după modelul unei căsuțe.

Tumulul corespundea mormântului central despre care Pește de Aur credea că trebuie să fi fost destinat unei familii de neam mare, pentru că era mult mai înalt decât celelalte.

El forma, într-adevăr, pe partea opusă, un veritabil mic palat a cărui poartă de intrare avea deasupra un lintou de piatră sculptat cu doi dragoni așezați față în față.

– Crezi că putem intra aici pe poarta principală? întrebă eunucul.

– Poarta de bronz pare ușor de forțat, observă Pește de Aur, lovind cu umărul scândurile putrede de lemn.

Ele cedară cu ușurință. La picioarele lui Pește de Aur nu mai era decât o grămăjoară de praf maroniu. În fața lui se deschidea un culoar strâmt. Atunci, el adună câteva ramuri uscate pentru a face din ele o torță.

Mormântul închidea în el mult mai multe comori decât îşi putuseră imagina. Sala funerară era atât de aglomerată de bronzurile rituale şi de figurinele de pământ, încât nu puteai să faci un pas. Peşte de Aur îi ceru lui Foc Arzător să treacă în spatele lui şi începu să scoată mobilierul funerar care îl împiedica să avanseze. În curând, vasele, cupele şi figurinele Mingqi formară un munticel impresionat pe culoarul de la intrare.

Erau, de asemenea, şi multe obiecte de jad: discuri Bi, Cong, barde rituale şi cuţite. Într-o ladă neagră, Peşte de Aur descoperi o podoabă din aur montată cu pietre dure.

– Nobilul bogat trebuie să-şi fi iubit soţia! Această podoabă îi era cu siguranţă destinată..., spuse el, arătând corpul mumificat al unei femei ale cărei haine păreau să fi fost distruse de ani.

– N-am văzut niciodată obiecte de aur atât de fin cizelate! se extazie eunucul.

– N-a putut să profite mult de ele. Ea a fost înmormântată de vie împreună cu soţul ei.

– Ce cruzime! Şi eu care credeam că figurinele Mingqi făceau să se evite îngroparea fiinţelor umane şi a animalelor.

– Aceste Mingqi înlocuiesc într-adevăr în mod avantajos servitorii şi animalele de companie. Probabil că numai soţia defunctului a avut – îndrăznesc s-o spun – privilegiul de a-şi însoţi bărbatul în marea călătorie! Nu cu mult timp în urmă, acest obicei barbar a fost abandonat în Qin, preciză Peşte de Aur.

– Avem cu ce trăi patru sau cinci luni dacă obţinem un preţ bun pe tot acest mobilier de la bişniţari şi anticari...

– Marea problemă este să-i găsim pe acei negustori de antichităţi care să accepte să ne cumpere aceste piese a

căror proveniență n-o s-o putem niciodată indica... Amintește-ți cât de greu ne-a fost să vindem acea flamură de mătase din primul mormânt pe care l-am jefuit.

– Îți mărturisesc că jefuirea mormintelor îmi face frică. Îl deranjăm pe defunct în timpul somnului său și îl privăm de ustensilele necesare vieții lui subterane..., murmură Foc Arzător.

El privea neliniștit cadavrul uscat al defunctului, întins într-un sarcofag de scânduri căruia Pește de Aur îi ridicase capacul.

– Nu-ți face griji! Suntem într-o stare foarte apropiată de ceea ce este calificat drept „legitimă apărare". N-avem altă alegere, dacă vrem să supraviețuim. Nu eu am cerut să fiu aici unde sunt! Am fost acuzat pe nedrept de o nelegiuire pe care n-am comis-o. Sunt sigur că spiritul defunctului înțelege necesitatea în care ne aflăm. De altfel, fac mereu gestul prin care îi onorez pe strămoși atunci când mă aflu în prezența unui cadavru.

El extrase din buzunar scândurica necesară realizării acțiunii rituale adecvate. După ce va spune rugăciune, o s-o ardă, așa cum se făcea în a o suta zi de la moartea unui defunct.

Alături de sarcofag se afla un cufăr de lemn impozant. Părea să fi fost închis în ajun, atât de lustruite și lucioase îi erau încuietorile din bronz aurit. Cu unul din cuțitele de jad pe care le recuperase, Pește de Aur ridică cu grijă capacul ale cărui încuietori cedară.

Nu putea să uite ce simțise când, aplecat deasupra, văzu conținutul a ceea ce crezuse că este un cufăr și care era în realitate sicriul principal al mormântului.

Corpul defunctului era în întregime acoperit cu plăcuțe de jad legate între ele prin fir de aur. Plăcuțele luau perfect formele lui, precum un etui de protecție care ar fi fost mulat pe el. Se distingea perfect nasul

cadavrului, în timp ce plăcuța situată pe gură avea un orificiu circular. Ființa de jad părea să doarmă confortabil. Capul îi odihnea pe o pernă de jad îndoită pe margini; era de culoarea „seului de oaie", una dintre cele mai prețioase. Pe lângă corp avea pusă o sabie cu mâner de jad și lamă de bronz pe care oxidarea presărase niște umflături pigmentate cu verde turcoaz.

– Ăsta e pentru a-i permite să capteze suflurile pozitive venite din pământ. E vorba de nobilul marchiz Zeng pentru care a fost construit acest superb mormânt, îi explică Pește de Aur lui Foc Arzător.

În timp ce arăta orificiul care ținea loc de gură, el descifrase o plăcuță agățată la gâtul defunctului pe care îi era scris numele, precum și titlul nobiliar.

Uluit de splendoarea acestei carapace de jad, eunucul rămase cu gura căscată, aproape la fel de rotundă ca orificiul făcut pentru a-i permite cadavrului să respire.

– N-am văzut niciodată atâta jad adunat într-un singur loc! Cât despre spadă, ea ar putea să străpungă dintr-o parte în alta un dragon la fel de înalt ca un copac!

– E o grozăvie, recunoscu sobru Pește de Aur.

El începuse să taie unul câte unul firele de aur care legau între ele plăcuțele armurii și să le pună într-un sac de iută.

– Ce faci? șuieră, nevenindu-i să creadă, Foc Arzător.

– Aceste plăci de jad valorează cel puțin zece taeli de bronz fiecare, iar cele mai importante de zece ori mai mult. Asta înseamnă bani mulți. Mi-am zis că, mai devreme sau mai târziu, vom avea cu siguranță nevoie.

– Pentru ce?

– E prea devreme ca s-o spun, dar nu se știe niciodată, răspunse Pește de Aur zâmbindu-i prietenului său.

Ei auziră un clinchet de clopoței și lătratul unui câine. Foc Arzător scoase capul afară ca să vadă.

– Vine un cioban cu turma lui de oi și un dulău nu prea simpatic!

– Să plecăm repede!

Sacul de iută era plin ochi cu plăcuțele de jad luate din carapacea funerară a marchizului Zeng.

59

– Construcţia mausoleului meu va trebui începută în aceeaşi zi; astfel, vom avea cele două capete ale marelui ciclu al vieţii mele pământeşti! zise regele Zheng.

– Necesarul a fost deja făcut de către arhitectul Perfect în Toate, răspunse primul-ministru.

Lisi tocmai îi comunicase regelui data şi ora la care era de dorit să primească mandatul Cerului şi să devină Împăratul Centrului.

Avea să se întâmple mai precis la prânz, în ziua cea mai lungă a anului, în mijlocul celei de-a doua luni a verii, la ora la care soarele se afla în punctul cel mai de sus din an, cel aparţinînd celei de-a douăzeci şi doua etape stelare Dongjing.

Era luna focului, luna galbenului, a ceea ce strălucea ca aurul. Animalul acestei luni era pasărea şi nota ei muzicală Zhi, ieşită din tubul muzical Ruibin de esenţă Yang. Tubul muzical Ruibin era capabil să producă Marea Muzică, cea care plăcea în acelaşi timp şi prinţului, şi supuşilor săi pentru că ea îi făcea fericiţi.

Savoarea acestei luni era amarul şi gustul ei arsura, era perioada în care plămânii animalelor destinate sacrificiului aveau să fie oferite în dar zeului Căminului. Era luna în timpul căreia nemiloasa călugăriţă, abia ieşită din învelişul ei, începea să-şi etaleze picioarele lungi şi cea în care sfrânciocul desfăta urechile vânătorilor cu trilul lui melodios.

– Am în față raportul maestrului geomant Alege Simplitatea: Fiul Cerului va ocupa Marele Templu al Palatului de Lumină, adică partea de sud a acestui edificiu. Trebuie să-i dăm instrucțiuni Marelui Maestru al Muzicii să aibă grijă ca pielea tambururilor să fie perfect întinsă. El va trebui,de asemenea, să supravegheze ca țiterele Qin , chitarele Si și flautele Gan și Xiao să fie bine acordate la nota muzicală a lunii. Marele Maestru al Baletului va trebui să repete cu dansatorii pentru ca aceștia să-și miște picioarele și brațele în cadență, în sunetul ocarinelor și al orgilor de gură Yu și Sheng. Ei vor purta cu mândrie scuturi din piele de rinocer, barde rituale de jad și sceptre împodobite cu pene de corb.

– A propos, în ce stadiu se află construcția Mingtang-ului?

Această întrebare, regele i-o punea în fiecare lună primului său ministru.

– Maiestate, Palatul de Lumină este pe cale de a fi terminat pe Colina Longevității. Geomantul Alege Simplitatea, după lungi și foarte savante calcule, i-a determinat locul și orientarea cu exactitate. Mii de terasieri, de tăietori în piatră și de dulgheri lucrează acolo zi și noapte. Pentru ca treaba să meargă mai repede, am cerut aducerea masivă de prizonieri de război. Instrucțiunile domniei voastre au fost respectate, așa cum trebuie, cuvânt cu cuvânt!

Viitorul împărat mângâia neglijent unul din cei douăzeci și șapte de dinți ai cutiei de rezonanță Yu. Făcută din lemn dur și sec, ea avea forma unui tigru cu gura deschisă. Cînd atingeai razant, cu ajutorul unui mâner, dantelata șiră a spinării animalului, asta provoca un zgomot strident care anunța începutul sau sfârșitul unei bucăți muzicale.

– Și din ce va trebui să fie compusă masa rituală a Fiului Cerului?

– Maiestate, veți mânca soia și pui fript. La desert, vă vor fi servite cireșe coapte.

– Alege Simplitatea a avut grijă și ca interdicțiile zilei să nu fie dezavantajoase pentru organizarea festivităților?

– Singurele interdicții ale zilei se referă la tăierea indigotierilor de tinctură*, la prepararea cărbunelui de lemn și la expunerea unui tablou la soare. Nimic care să ne încurce, Maiestate.

– Credeam că era interzisă și aprinderea unui foc spre sud?

Regele avea aerul suspicios al celui care tocmai descoperise o supărătoare omisiune a interlocutorului său.

– Aveți evident dreptate, Maiestate. Uitasem de interdicția asta totuși esențială! Cu toate astea, am pus să fie pregătit ieri decretul stipulând această interdicție..., zise Lisi, recunoscându-și vina.

El își mușca buzele că uitase interdicția de a aprinde, în ziua aceea, orice foc spre sud.

– Ce se prevede pentru popor? Este de dorit ca fiecare să-și amintească peste ani această zi mare!

Tonul regelui devenea puțin mai agreabil.

– Sire, orașele vor fi deschise în ziua aceea. Statul va renunța la accize și accesul în piețe va fi liber atât pentru vânzători, cât și pentru cumpărători. Rațiile prizonierilor de pe șantierele publice vor fi mărite. Mai ales pentru cei care lucrează la construirea Marelui Zid. De asemenea, suspendăm în mod provizoriu, dacă sunteți de acord, execuțiile capitale.

---

* indigotier (indigofera tinctoria) – arbust originar din India, cultivat pentru tinctura indigo care se obține din frunzele lui.

Lisi constată cu uşurare că regele Zheng părea satisfăcut.

– Referitor la execuțiile capitale, nu văd cum am putea face altfel decât să le suspendăm, întrucât toți călăii vor trebui să fie prezenți la poalele Colinei Longevității pentru celebrarea noului Mandat al Cerului. Dar consider necesar să fie reluate, bineînțeles, chiar de a doua zi!

– Maiestate, asta se înțelege de la sine... Marile Legi ale Qin-ului vor continua să se aplice și sub Imperiul Cerului!

– De-abia aştept să vină ziua aia! Va fi momentul rivalității dintre Yin și Yang... Cel al Marelui Echilibru... Cel al Imperiului Centrului pentru toate lucrurile, pentru toate ființele vii și pentru toți oamenii, murmură regele Zheng.

El exprima beatitudinea suveranului care își va atinge țelul, cel pe care-l fixase pentru domnia lui.

– Primind mandatul Cerului, veți acorda Imperiul la marile virtuți ale Regulii. Atunci, se va putea spune, în sfârşit, că şcoala Faja își va fi găsit, prin intermediul augustelor voastre funcții, expresia ei politică.

– Este adevărat că noi vom domni în curând peste toate ținuturile locuibile. Zhaogao este pe cale să supună definitiv regatul Chu, care este ultimul obstacol în calea unificării teritoriilor cucerite. Imperiul Centrului se va întinde atunci de la deșert până la Marea Cea Mare, acolo unde se află preafericitele insule Penglai ale Nemuririi.

Lisi se abținu să răspundă. Singura divergență de păreri care îl separa de regele Zheng se referea exact la credința în nemurire și mai ales în aceste Insule ale Nemuririi pe care suveranul dorea cu atâta înfocare să le descopere și să le cucerească, fără îndoială, deși n-o mărturisise niciodată, pentru ca să se instaleze acolo și să domnească zece mii de ani.

– Reflectez, de asemenea, și la numele pe care mi-l voi lua ca Împărat al Centrului. M-am gândit la Renhuang, Suveranul Umanității. Este un titlu nobil și străvechi.

– Maiestate, trebuie să vă gândiți mai bine, trebuie să vizați și mai sus! Mergeți pe urma preavenerabililor Sanhuangwudi, Cei Trei Augusti Împărați. După părerea mea, titlul de noblețe ar trebui să se înscrie în demersul dumneavoastră, dar incluzându-l și pe cel al lui Huangdi...

– Este adevărat că ideograma Huang trimite și la Galben, culoarea alături de care mă simt cel mai bine.

– Galbenul atrage aurul, maiestate! adăugă triumfător Lisi.

Regele tăcu o clipă. El părea să reflecteze în timp ce mângâia micul său vas tripod ritual, trecându-și degetul peste inscripțiile care-i ornau gâtul.

– Va fi Shihuangdi, Primul Împărat. Împăratul Fondator. Pe viitor, nu mai vreau nume postume, este cel mai bun mijloc oferit fiilor ca să-și denigreze tatăl! Succesorii mei n-au decât să folosească șirul numerelor: Al Doilea Împărat, Al Treilea Împărat și așa mai departe. După mine, vor fi mai mulți de o mie. Dinastia va trebui să dureze mii de ani!

La auzul unor asemenea vorbe fondatoare, Lisi nu întârzie să se exalte.

– În curând trebuie să vă gândiți, Maiestate, să aveți un urmaș. Ar fi foarte trist ca Împăratul Centrului să nu-și poată transmite puterea unui băiat ieșit din sângele lui. Asta este condiția pentru ca dinastia voastră să traverseze mileniile! zise el.

Cel care avea să fie Primul Împărat al Chinei strâmbă din nas. Nu-i plăcea să se pună astfel în discuție, în fața lui, una din puținele probleme la care

nu găsise încă soluție. Singura femeie care îl interesa era Roză Primăvăratică. Și deocamdată, nu-și putea imagina să facă mamă o altă femeie.

Lisi își dădu prea târziu seama de gafa pe care o făcuse. El încercă să găsească o modalitate prin care s-o repare.

– În definitiv, Maiestate, aveți tot timpul să vă gândiți la asta. Există mii de femei în Qin care visează să fie într-o bună zi onorate de augusta voastră persoană, se grăbi el să spună pe un ton obsecvios.

Grimasa regelui deveni atunci un rictus de-a dreptul hidos. Lisi înțelese că o dăduse și mai rău în bară.

Era mai bine să schimbe subiectul și să treacă la altceva.

– Să-i spun lui Perfect în Toate să vină să discute despre construirea a ceea ce va fi mausoleul vostru?

– Desigur. Trebuie să adaug că va trebui să se precizeze că această decizie nu înseamnă deloc că mă gândesc deja la moarte? zise regele.

– Se înțelege de la sine, Maiestate. De altfel, veți trăi atât de mult pe Insulele Nemuririi, încât nu se va mai ști nici măcar cine au fost constructorii mormântului! răspunse Lisi cu zel.

Apoi, se retrase cu spatele, în plecăciune, așa cum se impunea în fața viitorului Împărat care avea să se numească Quinshihuangdi.

*

– Nu pari să fii prea în formă. Ce se întâmplă? îl întrebă politicos Roză Primăvăratică pe Desăvârșire Naturală, luându-l ușor de braț.

Tânăra fată îl trata acum pe bătrânul învățat încovoiat de ani ca și când ar fi fost bunicul ei, cu infinită delicatețe

și afecțiune. Ea venea să-l viziteze în fiecare săptămână în Turnul Memoriei, unde bătrânul continua să-și petreacă zilele clasificând, citind și copiind.

Trupul lui Desăvârșire Naturală era precum ramura uscată și răsucită a unui copac foarte bătrân. Pielea ridată și diafană a feței lui se termina cu o barbă lungă și albă, rară și încurcată pe care nu se mai obosise s-o taie de ani de zile. Degetele lui, deformate de stiletul de scris și de reumatism, luase forma rizomului de ginseng.

În schimb, ochii îi erau neschimbați, vii și strălucitori, semn al capacităților intelectuale rămase perfect intacte.

– Mă simt din ce în ce mai inutil pe acest pământ. Constat, de altfel, că nimeni nu mă mai solicită pentru organizarea ceremoniilor de încoronare a Împăratului, constată cu tristețe bătrânul.

Desăvârșire Naturală era filosof. El nu părea deloc agasat, ci pur și simplu resemnat că era ținut așa la distanță.

– Să-i lăsăm pe toți acești legiști să-și vadă de orgolioasele lor vise legate de Imperiu. Noi avem ceva mai bun de făcut... De altfel, ideea asta de a continua dinastiile imperiale de altădată mi se pare cel puțin derizorie! zise ea pentru a-l consola.

– Ești o adevărată învățată rebelă. E bine. Un adevărat învățat trebuie să fie și un spirit independent, spuse el cu un ușor surâs.

– Ei sunt pe cale să transforme societatea într-o cușcă uriașă în care să închidă toate spiritele. Am văzut în biroul tatălui meu vraful de viitoare decrete care urmează să fie promulgate de Împărat de îndată ce va fi primit, cum zic ei, mandatul celest. Este edificator. Și înfricoșător!

– Este adevărat că Statul are pretenția să controleze până și cele mai mici acte din viața privată a indivizilor, suspină bătrânul învățat.

– Au de gând să împartă țara în patruzeci de provincii conduse fiecare de un prefect civil și un guvernator militar a căror funcție va fi să aplice legea în Imperiu. Fiecare provincie va fi organizată în unități secundare, apoi terțiare, până la satul în care fiecare familie va fi sub controlul unui tutore politic. Am văzut, de asemenea, un decret prin care monedele folosite acum în regate vor fi înlocuite printr-o piesă rotundă de cupru cu o gaură pătrată în mijloc.

– Unitatea monetară va federaliza regatele. Această măsură se înscrie în ceea ce dorește să realizeze Zheng.

Bătrânul părea să aprobe această reformă.

– Au hotărât chiar să unifice dimensiunea osiilor carelor și ale altor vehicule de transport, ca și toate greutățile și măsurile! În curând vor decreta un format unic pentru cărți și mărimea stiletelor de scris! zise Roză Primăvăratică ai cărei ochi exprimau revolta și străluceau de furie.

– Nu prea au încredere în cărți...

– Și în curând, a te afișa ca învățat în această țară va fi un act de eroism! Am citit și un proiect prin care erau excluse din programele de formare a înalților funcționari toate textele care nu provin din doctrina legistă Fajia. Cum s-a putut ajunge la atâta neîncredere în inteligență?

– Vor guvernatori și prefecți supuși, și nu mă refer la militari! bombăni bătrânul învățat.

– Crezi că vor reuși în nebunia lor de a ucide orice urmă de spirit critic de sub soare? întrebă, implorator, Roză Primăvăratică.

Ea se aruncase la picioarele bătrânului învățat și acesta îi mângâia ușor părul lung, ca și când ar mai fi fost fetița pe care o învățase să scrie și să citească.

Turnul Memoriei era gol și tăcut. De ani de zile, nimeni nu mai venea să consulte aici nici cea mai mică

carte, nici să contemple capodoperele artistice şi arheologice îngrămădite în dulapurile muzeului regal.

Acest regat care, devenind Imperiu al Centrului, urma să reia cursul unei istorii imperiale, înscriindu-se într-o tradiţie mitică transmisă prin textele imemoriale pe care învăţaţii şi le lăsau din generaţie în generaţie, se chinuia, pe de altă parte, să proscrie orice referinţă la trecut şi la istorie din care se hotărâseră, în mod evident, să facă, într-un fel, tabula rasa.

Era un demers total contradictoriu.

Dacă te duceai la bibliotecă şi la muzeul Palatului Regal, erai totuşi din ce în ce mai rău văzut. Astăzi, nici un ministru ori funcţionar de la Curte nu mai risca aşa ceva. Nimeni nu se mai aşeza la mesele lungi de lemn parfumat unde se puteau derula în întregime rulourile din lamele de bambus care conţineau povestirile şi poemele de altădată.

Bătrânul Desăvârşire Naturală domnea peste un spaţiu abandonat, populat doar de cărţi şi obiecte rituale. Pavilionul Pădurii de Arbuşti devenise un loc fantomatic unde rândunelele nu ezitau să-şi facă cuib prin ungherele ferestrelor sau pe parapetele balcoanelor.

– Cred că regele îmi poartă sâmbetele fiindcă l-am ajutat pe Lubuwei la *Cronicele Primăverilor şi Toamnelor*, reluă el.

– O regreţi?

– Pentru nimic în lume. A fost o operă utilă. De altfel, există un exemplar pe această etajeră. Dacă ar trebui să plec şi să iau cu mine o singură carte de aici, cred că asta ar fi.

El arăta spre un rulou din tije de bambus puţin mai gros decât celelalte.

Ea îl privi cu uimire.

– E mai presus de *Cartea Mutațiilor*? După mine, nimic nu întrece *Yijing*, chiar dacă unele capitole sunt greu de înțeles.

– După cum știi, *Yijing* este un fel de dicționar de ordonare a lumii, plecând de la numărarea tijelor de coada-șoricelului, în opt trigrame și șaizeci și patru de hexagrame formate din simbolurilor Gua care figurează în carte. În acest sens, tu ai perfectă dreptate s-o menționezi, este probabil lucrarea cea mai misterioasă, dar și cea mai profundă. Totuși, ezoterismul ei o face accesibilă doar inițiaților, în timp ce cartea lui Lubuwei este o antologie completă a ceea ce un om simplu trebuie să știe. În privința asta, deși cartea de care vorbești e salutară, ea tratează un subiect prea vast!

Cuvintele lui Desăvârșire Naturală păreau să fi convins-o pe Roză Primăvăratică.

– Poate va veni ziua când vom fi fericiți că am pus această carte la adăpost pentru că legiștii vor fi interzis lectura ei! zise ea luând ruloul din bambus.

– Ar fi foarte trist dacă s-ar întâmpla asta. În orice caz, n-aș vrea să asist la o asemenea tragedie! șopti el posomorât.

În ochii bătrânului învățat, ea putea citi toată tristețea din lume. Bătrânul părea să se teamă mai presus de toate de această interdicție a cărților. Ai fi zis că o vedea venind, atât îi păru de obosit, dintr-o dată, tinerei fete.

Strângând în brațe *Cronicile Primăverilor și Toamnelor lui Lubuwei*, ea conștientiză subit că ținea în mâini o comoară inestimabilă a gândirii, memoriei, reflecției și speculației. Era rezumatul mai multor secole de muncă perseverentă pe care timpul, în mod miraculos, îl păstrase intact.

Ce rămânea, până la urmă, din oamenii de altădată dacă nu cărțile lor?

Fiinţele erau trecătoare, dar scrierile lor rămâneau, cu condiţia să fi fost conservate cu grijă, aşa cum erau în biblioteca din Pavilionul Pădurii de Arbuşti.

Ele erau singura urmă a gândirii şi a memoriei, fără de care obiectele rituale şi alte vestigii străvechi – cu care strămoşii umpluseră subsolul a ceea ce avea să devină Imperiul Centrului – nu rămâneau decât nişte mute şi enigmatice mărturii dintr-un trecut îndepărtat ale cărui secrete nu vor putea să le descifreze niciodată.

Roză Primăvăratică era conştientă că acea comoară pe care o ţinea în braţe era în acelaşi timp extraordinar de fragilă.

*

Se împlineau doi ani de când regina Zhaoji nu-l mai văzuse pe fiul său între patru ochi.

– Huayang a insistat atât de mult să te primesc..., lăsă el să-i scape cu cruzime atunci când mama lui se prosternă la piciorul tronului din care viitorul împărat nici nu se obosise să se ridice.

– Drăguţ din partea ta, reuşi ea să articuleze cu o voce tremurând de emoţie.

Duritatea fiului său faţă de ea îi înmuia mereu atât de mult inima bietei Zhaoji. Ultima oară când o primise, se purtase în acelaşi fel şi ei îi trebuise luni de zile ca să-şi revină. Nu-l mai recunoştea pe micuţul ei Zheng, cel care, grăbindu-se să fie consolat de mama lui, i se agăţa de rochie la cea mai mică neînţelegere, mai ales atunci când era bătut din nou de Peşte de Aur în acele întreceri din cauza cărora se certau tot timpul.

O dată cu adolescenţa, fiul ei se îndepărtase încet-încet. Ea nu mai avusese dreptul decât la scurte confidenţe din partea tânărului care îşi petrecea cea mai

mare parte a zilei îngurgitând cărți despre legism în biblioteca regală. Apoi, urcat pe tron, fusese și mai rău, ca și cum piedestalul pe care adolescentul imatur urcase se înălțase subit cu o treaptă, devenind inaccesibil mamei lui.

Ea suferise îngrozitor, dar orgoliul o determinase să nu lase să se vadă nimic.

De la moartea lui Lubuwei, despre care aflase din auzite, o separa o adevărată prăpastie de fiul ei.

Ea îl făcea responsabil de moartea tatălui său, chiar dacă recunoștea că Lisi fusese, indirect, principalul instigator. Dar dacă regele ar fi vrut s-o evite, o asemenea dramă, gândea ea, n-ar fi avut loc. El acționase în mod inconștient și cinic, mânat de resentimentul inspirat de prezența unui mentor omniprezent. Desigur, din motive evidente, regele nu putea bănui că, acționând astfel, își eliminase tatăl, crezând de fapt că nu înlătură decât un tutore stânjenitor.

Ea îi reproșa atât cruzimea ingenuă, cât și absența totală a oricăror remușcări în momentul îi care vorbise în fața lui, în mod voalat, în urmă cu șapte ani, despre decesul negustorului din Handan.

Avea să-și amintească toată viața propoziția seacă și scurtă pe care o rostise fără ca măcar să observe tristețea de pe fața mamei lui:

– Tot trebuie să murim într-o zi!

O simțise ca pe o lovitură de pumnal drept în inimă. Cum putuse să iasă din măruntaiele ei o ființă atât de rece și crudă? Deznădejdii declanșate de moartea lui Lubuwei i se adăugase imposibilitatea de a împărți cea mai mică părticică de doliu cu Zheng. Adesea o chinuia remușcarea pentru trecutul pe care l-ar fi vrut altfel.

Visase atunci o altă poveste în care copilul ar fi fost crescut normal de mama lui și de tatăl său adevărat.

Poate că, în acest caz, el ar fi fost diferit, în mod necesar mai puțin strivit de imensa greutate a funcției sale și deci, cine știe, mai uman; un copil care, mai ales, l-ar fi avut pe Lubuwei ca model, cu inteligența, cu pragmatismul și toleranța lui.

Dar destinul hotărâse altfel și era mult prea târziu pentru a se întoarce înapoi.

Acest teribil eșec îi marca trăsăturile feței. Ea era la fel de frumoasă, dar în privire i se citea acum o infinită tristețe. În jurul pupilelor, minuscule riduri dovedeau că ochii ei plângeau mai des ca de obicei.

– Vei fi în curând împărat. Sunt mândră de fiul meu! zise ea pentru a sparge tăcerea.

Zheng își punea sigiliul cu cea mai mare grijă pe un vraf de texte care îi umpleau biroul și în spatele căruia se ascundea.

– Va fi o zi mare pentru Împăratul Centrului, zise el cu tristețe, ocupat cum era să umple cum trebuie cu cerneală sigiliul regal.

– Crezi că mama ta va putea asista la ceremonie? Nimeni nu m-a contactat încă, nici nu mi-a dat nici cea mai mică indicație referitoare la acest subiect, zise ea pe nerăsuflate.

Regele ridică capul și își privi mama surprins de aceste cuvinte. De parcă atunci descoperea că ea se afla în fața lui. Zhaoji își dădu seama. Ea nu se putu împiedica să-și arate amărăciunea.

– Dacă te încurc, trebuie să mi-o spui! Aș putea foarte bine să rămân acasă, în ziua aia. Trăiesc retrasă, asta n-ar schimba nimic din obișnuințele mele, îl atacă ea, încercând cu greu să-și stăpânească furia.

Avea ochii plini de lacrimi.

– Trebuie să mă consult cu geomantul și cu astronomul. Încă n-am hotărât dacă voi invita și femeile

să participe la ceremonie, totul depinde de forța suflurilor Yang. Dacă sunt prea slabe în acel moment, o prezență feminină nu va fi favorabilă..., răspunse el, agasat de atitudinea mamei lui.

– Mama viitorului Împărat nu mai contează deloc?

– De ce ai vrut să mă vezi, ca să mă copleșești cu reproșurile tale ridicole?

Atunci nefericita Zhaoji izbucni.

Cu vocea sugrumată de hohotele de plâns pe care se hotărâse să nu și le mai stăpânească, ea îi spuse:

– Mai sunt încă mama ta? Mă îndoiesc. Nu mai ești același Zheng!

– Îți dai seama că vorbele tale sunt aproape o amenințare? Regret că am cedat cererii lui Huayang, sfârși el cu o voce impasibilă, ridicându-se pentru a-i da de înțeles că dorea să pună punct întâlnirii.

Ieșind afară, Zhaoji se lovi de una din coloanele de pe culoarul care ducea la cabinetul de lucru al regelui, atât era de orbită de lacrimi.

Traversând nenumăratele curți ale imensului și sumbrului palat Xingong care se întindea în sudul orașului, pe celălalt mal al râului Wei, și unde regele trăia ascuns de poporul său, ea se simți singură pe lume și îi venea să urle de furie și durere. Însă prezența gărzilor înarmate până-n dinți, îmbrăcate în uniforme albastru închis care le făcea să se piardă în umbra în care se ascundeau, precum fiarele pândindu-și vânatul din cel mai mic ungher, o descurajă.

Ea se înfioră și grăbi pasul. Vroia să părăsească cât mai repede acele locuri bântuite de frică și de o tăcere sepulcrală care făcea să-i răsune micii pantofi pe dalele de granit negru.

În fața palatului, o aștepta lectica.

Întoarsă acasă, în fostul palat regal din orașul de sus, se prăbuși pe pat plângând.

Ar fi vrut să se cuibărească în brațele lui Huayang și să-i spună necazul ei. Prima soție a regelui Anguo era unica persoană către care mai avea forța să se îndrepte. Dar bătrână regină-mamă locuia, de mai mulți ani, la celălalt capăt al orașului, într-o mică locuință special amenajată pentru ea și care avea avantajul că dispunea de un acces subteran, ceea ce îi permitea Împăratului să se ducă acolo fără să fie văzut de cineva. Nu îndrăzni să strige un servitor și să-i ceară să pregătească o lectică pentru a merge la ea. Se simțea, de altfel, prea obosită și complet zdrobită de această întrevedere pe care regreta amarnic că o ceruse.

Din cauza epuizării, ea căzu într-un somn adânc.

Foarte repede deveni prizoniera unui vis, pe care și-l aminti perfect atunci când se trezi, lac de sudoare și gâfâind.

Visase că se îmbarcase cu fiul ei, devenit Marele Împărat al Centrului, pe o corabie mare care naviga în căutarea insulelor Panglai. Era noapte cu lună plină. Razele scânteietoare ale astrului nocturn se difractau pe suprafața valurilor negre. Împăratul dorise să urce el însuși pe duneta de veghe.

Deodată, el începuse să urle:

– Pământ! Pământ drept în față!

Pe corabie, toți se pregăteau pentru a acosta pe acel pământ necunoscut. Ajunseseră atât de aproape de insulă, încât puteau distinge perfect vârful copacilor în contra-lumină, asemeni unei dantele pe cerul luminat. Ei i se păru că vede o umbră alergând pe plajă. Uitându-se mai cu atenție, nu mai avu nici o îndoială: umbra era a lui Lubuwei.

Negustorul părea să-și aștepte soția și fiul.

Ea se bucura foarte mult să refacă astfel cuplul în prezența copilului. Se hotărî să mărturisească totul Împăratului și să încerce să-l împace cu tatăl său.

Un vânt foarte puternic se stârni, împingând corabia spre țărm. Ea simți o izbitură extraordinară, apoi auzi un țipăt sfâșietor atunci când etrava vasului lovi o stâncă ce nu se vedea din valuri.

Ea se aplecă peste bord.

Marel Împărat al Centrului, fiul ei, căzuse de pe dunetă! Îi văzu corpul plutind în apă, cu fața în jos, înainte de a fi înghițit de un val imens care fu cât pe ce să ia cu el toată corabia.

Înnebunită, ea privi plaja. Nu mai era nimeni, umbra dispăruse.

Chiar în momentul în care, aplecată peste bastingaj, se întreba dacă mai merita osteneala, pentru ea care nu mai avea pe nimeni pe lume, să acosteze pe acele țărmuri unde nu mureai niciodată, se trezi lac de apă.

Era singură în patul ei.

Mai singură ca niciodată.

60

Ceremoniile prin care Cerul acorda mandatul imperial Împăratului Centrului Qinshihuangdi durară exact trei luni.

Decretul instituirii Imperiului Centrului fusese afişat în toate provinciile sale şi în fostele regate cucerite.

„Imperiul Centrului înlocuieşte fostele regate": asta era formula consacrată, scrisă cu roşu vermillon pe planşe înnegrite cu cărbune de lemn.

Pentru a se arăta cât mai bine că se schimba era şi metoda, se publicaseră şi textele care unificau moneda ca şi unităţile de greutate şi de măsură.

Fiecare guvernator, fiecare prefect de district şi fiecare administrator de sat ţinea la dispoziţia negustorilor tabelele de conversiune. I se dăduse poporului un termen de şase luni pentru a se conforma noilor metode de plată şi noilor modalităţi de cuantificare a mărfurilor şi de calculare a distanţelor. La sfârşitul acestui răgaz, o escuadă de verificatori se pregătea să descindă pe teren pentru a verifica stricta aplicare a noilor reguli în tot Imperiul Centrului. Pentru mai multă eficacitate, era prevăzută pedeapsa cu moartea, cu expunerea cadavrului contravenientului în faţa mulţimii, pentru cei care aveau să refuze să se supună acestor noi reguli, fie că erau depozitarii unei parcele aflată sub autoritatea Statului, fie că erau simpli particulari care nu aveau decât dreptul de a plăti impozitul.

Atunci, colectarea taxelor în natură pe întreg teritoriul avea să devină un joc de copii, fiindcă fiecare va fi în stare să folosească aceeași măsură.

Popoarele regatelor și triburilor anexate fuseseră invitate să vină să depună jurământ de supunere față de Fiul Cerului la piciorul Colinei Longevității, acolo unde trebuia să stea, în centrul Mingtang-ului, Împăratul Centrului, exact în locul pe care marele geomant Alege Simplitatea îl determinase cu precizie.

Astfel, de săptămâni întregi, locuitorii din Xianyang văzuseră debarcând în capitală bărbați și femei cu coafuri și haine stridente, unii având tenul luminos ca zăpada, alții, dimpotrivă, cu fețe mate precum cărămida. Puteau admira femei care purtau bijuterii în nas, legate prin lănțișoare de panglicele multicolore cu care erau prinse meșele părului lor lung, în timp ce altele etalau coliere de aur pe mai multe rânduri, care le alungeau gâtul, făcându-l să semene cu cel al unui vas Hu, sau imense ace de păr care le străpungeau dintr-o parte în alta cocurile rotunde.

Bărbați înalți stăteau alături de alții care, deși în vârstă, nu erau mai mari decât niște adolescenți.

Fiecare putea să poarte, cu aceeași eleganță, mătase brodată cu fir de aur sau dimie de lână închisă la culoare țesută din păr de capră. Cu toții îi aduceau Împăratului Centrului omagiul lor.

Pe străzile orașului, existau tot atâtea rase de cai câte tipuri umane: cai mici cerești Akkal tekle „transpirând sânge", cai mari destinați purtării poverilor, animale semețe călărite de luptători cu arme strălucitoare. Fiecare armăsar, cu harnașament din bronz și uneori chiar din aur și argint, trebuia să dovedească grandoarea țării stăpânului său.

Era, de asemenea, posibil să zărești, alături de reprezentanții seminților veniți să-l salute pe Fiul

Cerului, un număr mare de animale diverse: urși bruni sau negri, legați de nas cu lanțuri grele; maimuțe cu zgărzi din piele cu ținte cuibărite pe umerii stăpânilor lor, giboni cu capișon ca niște bătrâne călugărițe, ca și tot felul de câini, de la cei mai mici, care puteau fi ținuți într-un manșon, la cei mai terifianți, cu păr lung roșu, înalți ca niște juncani, capabili să apere o turmă de oi sau de vaci atacată de un tigru.

Patru poduri de piatră se înălțau acum peste râul Wei, legând fostul oraș – în care vechile locuințe din orașul de sus fuseseră conservate, ghemuite în jurul fostului Palat Regal care îl domina – de imensul oraș din sud ale cărui străzi aliniate și jalonate de clădiri asemănătoare și austere se întindeau cât vezi cu ochii.

Cel mai recent din aceste poduri, a cărui unică arcatură teșită își lansa curbura elegantă deasupra fluviului, era opera unui tânăr inginer cu talent atât de prodigios, încât îl făcuse să pălească de furie pe arhitectul Perfect în Toate când acesta încercase, dar zadarnic, să reproducă calculele care făcuseră posibilă o asemenea ispravă arhitecturală.

Acest Nou Pod de Piatră devenise simbolul legăturii între capitala de ieri, cea a regatului Qin, și cea a Imperiului Centrului.

Cartierul administrativ al noului oraș, supranumit „cu o sută de palate", pe ale cărui străzi largi și ordonate erau plantați copaci tăiați cu grijă și ale cărui palate imense se succedau într-o ordine impecabilă, trezea admirația mulțimii de vizitatori care nu văzuseră niciodată atâta grandoare și lux reunite într-un singur loc.

Ca să aducă dovada strălucită a dorinței lui de a se înscrie în tradiția, dar și în ruptura succesiunii dinastice a fostului Imperiu Zhou – a cărui domnie fusese plasată sub „Virtutea Focului" –, Qinshihuangdi hotărâse s-o pună pe a lui sub „Virtutea Apei".

Apa era elementul rece și implacabil, apt să uzeze pietrele cele mai dure și care corespundea cel mai bine ideii pe care Împăratul Centrului o avea despre o bună guvernare. Conform teoriei Celor Cinci Elemente, Apa venea după Foc pentru a-l stinge mai bine, așa cum, în mintea noului Împărat al Centrului, dinastia Qin succeda direct dinastiei Zhou, trasând o punte peste secolele în timpul cărora regatele ieșite din dislocarea primului imperiu se reuniseră încet-încet, din nou, sub flamura Qin-ului.

Apa era întrucâtva superioară Focului pentru că avea, în definitiv, ultimul cuvânt asupra lui! Era simbolul ambițiilor incomensurabile ale lui Qinshihuangdi.

Flamuri lungi fâlfâiau la intrările pe cele patru poduri și pe catargele înfipte de-a lungul malurilor fluviului. Ele erau toate însemnate cu ideograma Apei, repetată cu șablonul ca o lungă litanie. Astfel, nimeni nu putea ignora că acest nou Imperiu al Centrului stătea sub semnul elementului acvatic.

Toate străzile din Xianyang erau pavoazate cu flamuri galbene și negre. Galbenul era culoarea Împăratului mitic cu același nume, binefăcătorul umanității căruia îi lăsase moștenire scriitura și calculul, muzica și toate artele spiritului, dar și atâtea alte lucruri benefice, de la roată la cultura viermilor de mătase. Negru pentru că era culoarea asociată cu Apa în corespondența Celor Cinci Elemente, dar și pentru că Împăratul hotărâse să înlocuiască Bunătatea cu Legea, ca principiu cardinal al unei bune guvernări.

Negrul asociat cu galbenul trimitea, de asemenea, cu gândul la blana tigrului, animalul rege. Și toți, chiar și cei mai puțin ahtiați după filozofie, puteau deci să remarce că mândrul Xianyang era în întregime împodobit cu culorile tigrului.

Dar admirația și uimirea reprezentanților popoarelor supuse era încă și mai mare atunci când, după ce traversau Noul Pod de Piatră, descopereau piața armelor unde fuseseră ridicate, în rând, câte două, ca și cum plecau la luptă, monumentalele statui de bronz ale Celor Doisprezece Luptători ai Marii Armate. Ele se aflau în fața Palatului Scriiturii a cărui impozantă fațadă era împodobită cu trei mii de ideograme dintre cele mai folosite.

Numeroși erau cei care, de spaimă, cădeau în genunchi, prosternându-se cu capul la pământ pentru a implora iertarea în fața acestor terifianți giganți. Înălțimea lor o depășea pe cea a unei căsuțe, globii lor oculari erau cât o cască, iar armele lor erau de trei ori mai mari decât cele ale modelelor reale.

Și asta era tot o idee a primului-ministru Lisi, care îl făcuse pe rege să ceară armatelor lui, prin decret, să aducă la Xianyang toată prada din bronz – vase, lăncii sau spade, cuirase sau coifuri – luată de la dușman. Astfel, Qin-ul priva armatele cucerite de toate armele lor și de tot materialul, evitând în același timp la propriii săi generali tentațiile de răzvrătire pe care le-ar fi putut genera acest armament excesiv și clandestin. După câteva luni, se adunaseră mii de vase rituale dar și halebarde, lăncii, vârfuri de săgeți, scuturi, căști, pumnale și săbii, formând, pe platforma special amenajată, un veritabil tumul, a cărui creștere primul-ministru venea s-o constate în mod regulat.

O dată colecta terminată, fuseseră chemați cei mai buni turnători în bronz din regatul Qin și din țările cucerite pentru a li se cere să fasoneze aceste statui uriașe. Meșterii bronzieri se folosiseră de toată știința lor ca să toarne, în piese detașate, apoi să asambleze și să șlefuiască aceste figuri terifiante. Operațiunile, foarte

delicate, duraseră nu mai puțin de șase săptămâni. Zeci de muncitori pieriseră, căzând în focul aprins în imensele gropi săpate chiar în pământ și care serviseră drept cuptoare de topire.

Fiecare statuie, fabricată în două exemplare, reprezenta câte un arhetip de luptător al Marii Armate Imperiale: infanteristul, arcașul, arbaletrierul, lăncierul, conducătorul de car și călărețul arcaș.

Datorită șlefuirii lor extreme, ochii acestor statui gigantice, făcuți din pietre dure, aveau o strălucire agresivă. Tăișurile armelor pe care le agitau în aer erau atât de fine, încât exista riscul să-ți tai degetul dacă le atingeai. Aceste spade păreau gata să cadă asupra celor care se apropiau de ele cu timiditate și teamă, în ciuda lamelor lor prea periculoase, pentru a-i atinge pe acești giganți, ca să capteze un pic din puterea lor, despre care se credea că îndepărtează demonii și spiritele răufăcătoare.

Dar acești războinici imenși nu erau nimic pe lângă monumentalul tripod de bronz pe care Împăratul îl plasase la intrarea în Mingtang, chiar în fața podului.

Această vască ar fi putut conține cel puțin douăzeci de oameni în burta ei bombată. Picioarele pe care se sprijinea, arcuite și cu gheare la capăt, aveau înălțimea unui om. Pentru a vedea în interior, unde fuseseră gravate numele și datele tuturor bătăliilor prin care regatul Qin devenise Imperiul Centrului, trebuia să te urci pe o scară care număra nu mai puțin de treizeci de trepte.

Un edict botezase acest tripod monumental cu numele de „Marele Vas al Centrului". El era menit să reprezinte forța Imperiului și capacitatea lui de a absorbi toate regatele cucerite. Fiecare ambasador al provinciilor și regatelor anexate fusese invitat să participe la procesiune și să arunce înăuntru o tăbliță de

bambus pe care fusese înscrisă, în limba de origine, declarația de supunere oficială a țării sau a tribului său.

Procesiunea prin care se aduceau aceste omagii durase o zi întreagă. A doua zi, un astrolog dăduse foc grămezii de declarații de supunere. După arderea conținutului „Marelui Vas al Centrului", când coloana de fum negru se risipise în cer, popoarele subjugate recunoscuseră, printr-un strigăt puternic, caracterul irevocabil al declarațiilor de supunere pe care Cerul le primise.

Străinii veniți din regatele supuse deja, sau pe cale de a fi, ori din ținuturi care pretindeau a fi prietene în speranța secretă de a scăpa de subjugare unui stat atât de puternic, fuseseră cazate în nenumărate corturi situate un pic mai în aval, pe malul râului Wei. Era nevoie de o oră bună pentru a parcurge distanța care separa această tabără pestriță, deasupra căreia pluteau, într-un nor de praf, mirosurile tuturor bucătăriilor din lume, de Colina Longevității, acolo unde aveau loc ceremoniile cotidiene care celebrau primirea mandatului Cerului de către Împăratul Centrului.

Reprezentanții popoarelor supuse și prietene, dar și miniștrii, generalii, prefecții și guvernatorii, înalții funcționari, scribii și arhivarii, geomanții și astronomii, intendenții și însărcinații cu impozitele, muzicienii și dansatorii, bucătarii responsabili cu mesele rituale și nu numai, care erau destul de implicați în ceremonii și festivități pentru a-și da seama de fastul de la piciorul Terasei Transcendente Lingtai, așteptaseră în van apariția, fie și numai pentru o clipă, a Fiului Cerului, pentru a-l aclama.

Ceea ce avea să însemne, astfel, venirea la putere a Marelui Vid al Împăratului Unic pe a cărui stelă era gravat acest poem:

Nu pretind că sunt acolo, nici că apar pe neașteptate, nici că mă arăt în carne și oase, nici că guvernez prin concretețea ființei mele,

Nici că le răspund prin vorbe celor care mă judecă; rebelilor printr-o privire implacabilă; miniștrilor vinovați cu un gest care le-ar face capetele să atârne de unghiile mele.

Domnesc prin uimitoarea putere a absenței. Cele două sute șaptezeci de palate ale mele, legate între ele prin galerii opace, sunt pline doar de urmele mele.

Cântă muzica în onoarea umbrei mele; ofițerii salută sediul meu gol; femeile mele apreciază mai mult nopțile în care nu binevoiesc să le onorez.

Egal cu Geniile care nu pot fi recuzate fiind invizibile, nici o armă sau otravă nu va putea să mă atingă.

Acesta, fidel principiilor sale, rămăsese invizibil și nu binevoise niciodată să iasă din Mingtang unde rămăsese singur, în timpul celor trei luni cât durase înscăunarea lui, în compania lui Uneori Așa care era asistat de un servitor schimbat în fiecare zi.

Această prezență ascunsă a lui Qinshihuangdi, chiar și în momentul în care mii de bărbați și femei se adunaseră pentru a aduce omagiu gloriei lui, nu făcuse decât să întărească teama pe care, de acum înainte, Marele Împărat avea să le-o trezească tuturor supușilor săi.

O asemenea absență, în realitate, avea efectul invers al omniprezenței. Domnia sa invizibilă n-avea să fie decât și mai eficace.

Celor care ajungeau să se îndoiască de însăși existența lui, din cauză că nu-l văzuseră niciodată și nu știau cum arată, le era de ajuns să citească teroarea în ochii celorlalți, atunci când Augustul său Nume era pronunțat, pentru a se convinge: Împăratul cel mai puternic din lume exista; nu era un spirit pur; el era încă și mai teribil decât îți puteai imagina!

Invizibil deci, ascuns în fundul vreunuia din nenumăratele lui palate – căci nu se ştia niciodată dinainte în care alesese să-şi petreacă ziua –, Împăratul ştia tot.

Ca şi cum Imperiul Centrului nu era decât o minusculă sămânţă de muştar pusă pe degetul lui arătător...

*

Sub ochii lor, suprafaţa apei abia dacă era ridată de capătul vâslelor. În depărtare, capitala părea pustie.

În ziua aceea de închidere a ceremoniilor prin care Cerul îi acorda mandatul său Împăratului Qinshihuangdi, toţi bărbaţii oraşului fuseseră convocaţi pentru a aduce un ultim omagiu noului Fiu al Cerului, pe imensa platformă în mijlocul căreia se ridica Terasa Transcendentă Lingtai încununată de palatul Mingtang. La marginea acestuia, pe cele patru laturi, geomanţii aveau să planteze în aceeaşi zi şirul copacilor corespunzători celor Patru Direcţii: tuia la Est, catalpa la Sud, castani la Vest şi acacia la Nord.

Huayang şi Zhaoji profitaseră de această acalmie care domnea asupra Xianyang-ului pentru a face o plimbare cu barca pe lacul artificial făcut, la porunca Împăratului Qin-ului, în mijlocul parcului Shanlingyuan.

Zheng pusese să fie adus aici vânat cu păr şi pene. El nu pusese niciodată piciorul în acest loc, destinat totuşi să-i permită să vâneze singur, în linişte şi având certitudinea că ia vânatul dorit fiindcă o mică armată de gonaci fusese prevăzută să mâne spre locul unde stătea Împăratul Centrului mistreţi, cerbi, căprioare şi fazani.

În acea blândă zi de început de toamnă, arţarii parcului ofereau privirii toată paleta de culori calde, de la galbenul cafeniu la brun închis, trecând prin roşul sângeriu şi portocaliu pal.

Situat în mijlocul acestui teritoriu vânătoresc, lacul artificial fusese săpat în așa fel încât, atunci când bătea vântul, parcă erai pe o mare dezlănțuită. Pe toată marginea din partea de nord a apei, faleze stâncoase artificiale dădeau impresia de coaste maritime inabordabile. Un pic mai departe de coasta de vest, plante acvatice tiveau apa, iar de-a lungul marginii estice a lacului, pietre mari și rotunde serveau de trecere pentru cei care se plimbau. În sfârșit, în partea de sud se întindea o mică plajă al cărei nisip fin era acoperit din când în când de valuri.

Pe această plajă, larg expusă la soare, se afla micuța barcă în care se urcaseră cele două femei.

Această mare în miniatură fusese însămânțată cu crapi și păstrăvi roz-portocalii. Li se putea simți freamătul la suprafața valurilor când le era aruncată puțină hrană. În centru, ieșeau la suprafață trei stânci mari în formă de dovleac. Reprezentau Insulele Nemuririi pe care Zheng le aranjase special în acest loc pentru a se antrena vâslind spre ele.

– Sunt fericită să respir liniștită aici, după tot zgomotul ăsta. De trei luni, cu tot tărăboiul, nu mai reușesc să dorm, suspină Zhaoji.

– În fond, e un noroc că Zheng le-a interzis femeilor să asiste la ceremoniile înscăunării lui. Cred că urechile mele n-ar fi rezistat! spuse Huanyang care încerca să facă haz de necaz.

– Noi am fost rugate să nu venim în timp ce unii reprezentanți ai popoarelor cucerite au fost autorizați să asiste la ele în compania soțiilor și a fiicelor lor! bombăni mama Împăratului Centrului.

– Recunoaște că nu erau prea numeroase. La urma urmei, ar fi fost necuviincios să li se interzică accesul pe platformă după un drum atât de lung. Din câte știu,

popoarele alogene, venite special să aducă omagiu Împăratului Centrului, nu erau obligate să cunoască această interdicție!

– E bine... Văd că tu ești mai indulgentă ca mine. Îți admir larghețea sufletului!

Huayang își lăsă mâna să atârne nonșalant pe suprafața lacului. Câteva clipe mai târziu, putu să zărească cercul negru al enormei guri deschise a unui crap uriaș care-i luase drept hrană degetele fostei regine mamă și începuse să i le sugă.

– Uită-te la voracitatea acestui pește! Mă face să mă gândesc la apetitul pentru putere al fiului meu, adăugă, gânditoare Zhaoji.

– Este adevărat că a dorit să pună domnia lui sub semnul apei! zise Huayang, hotărâtă să-i descrețească fruntea protejatei ei prin toate mijloacele.

– Din acest motiv a pus să fie săpat acest canal imens care să lege râul Jing de Wei? Cum mai încearcă să copieze opera împăratului din timpurile foarte îndepărtate Yu Cel Mare! Câte mii de oameni vor mai pieri pe acest șantier unde sapă pământul doar cu mâinile lor? reluă aceasta îmbufnată.

– Săparea Marelui Canal, chiar dacă recunosc că este o întreprindere cam nebunească, va permite și irigarea suprafețelor de pământ care acum sunt improprii culturii plantelor și pășunatului.

– Constat că fiul meu capătă mai multă iertare în ochii tăi decât în ai mei..., constată, gânditoare, mama Împăratului Centrului, lăsându-și și ea mâna în apă.

Imediat, trei sau patru crapi veniră, înotând zglobii, la vârful degetelor ei.

– Trebuie să ai un pic de răbdare. Când fiul tău va fi cu adevărat îndrăgostit de o femeie care îi va da un moștenitor, sigur se va apropia din nou de tine.

– Deocamdată, fiica primului-ministru, de care văd că e la fel de îndrăgostit, nu pare să răspundă avansurilor lui!

– Zheng are mijloacele necesare de a găsi și alte femei... Chiar dacă ultima oară când am stat de vorbă, el și cu mine, am simțit că este din ce în ce mai nerăbdător s-o seducă pe fiica lui Lisi.

– Și de ce, mă rog, micuța Roză Primăvăratică nu l-ar vrea pe fiul meu? întrebă mama lui, devenind deodată curioasă.

– Inima ei este în altă parte, îl iubește pe Pește de Aur, lăsă să-i scape regina mamă.

– Dar absența veștilor de la acest băiat nu este de rău augur? Eu m-am împăcat cu gândul că a murit! Bineînțeles, sper din tot sufletul să mă înșel..., murmură ea, foarte emoționată să audă pronunțat acest nume.

Zhaoji simțise mereu o oarecare tandrețe pentru acest copil care, din cauza semnului de pe piele, spulberase involuntar toate planurile pe care ea și cu Lubuwei le puseseră la cale.

– Este adevărat că soarta a fost nedreaptă cu el. Sunt sigură că nici măcar n-a atins faimosul Bi negru înstelat! A fost victima unui complot din partea celor care visau să-l îndepărteze de la curtea regatului Qin unde înclinațiile și talentul lui ar fi făcut, fără îndoială, minuni! zise Huayang.

– Ce putem face noi? Contăm atât de puțin încât Împăratul nici măcar n-a binevoit să ne alăture invitaților lui de onoare! Ultima mea întâlnire între patru ochi cu el, acum șase luni, obținută în urma presiunilor tale asupra lui, a fost un veritabil dialog al surzilor care mi-a sfâșiat inima. Nu vreau pentru nimic în lume să mai repet o asemenea experiență!

Fața lui Zhaoji, impregnată de o mare tristețe, exprima în același timp toată amărăciunea din lume.

– Ți-am povestit visul meu din noaptea de după această mizerabilă întâlnire pe care mi-a acordat-o?

Huayang dădu afirmativ din cap. Ea constata cu durere că Zhaoji, probabil din cauza suferinței morale care o măcina, nu mai avea memoria de altădată.

Protejata ei îi povestise de cel puțin zece ori, și încă de-a fir a păr, coșmarul pe care îl avusese în noaptea aceea. Visase că fiul ei cădea de pe duneta corăbiei în momentul în care aceasta se apropia de țărmul celei dintâi dintre Insulele Nemuririi. În același timp, ea zărise umbra trecătoare a lui Lubuwei care îi aștepta pe plajă și care apoi dispăruse și el.

Cu siguranță, acest vis – Huayang o știa prea bine – nu era de bun augur pentru fiul lui Zhaoji, dar ea obosise să-și tot liniștească prietena la fiecare din întâlnirile lor.

– Vârsta mi-a luat multe arme, dar sper să mai dispun încă de câteva atuuri în fața fiului tău..., șopti în cele din urmă Huayang, spărgând tăcerea care se instalase între cele două femei.

Mica lor ambarcațiune făcuse acum turul celor trei coline stâncoase din mijlocul lacului artificial. Ele vâsleau în cadență, plutind ușor spre micuța plajă de unde plecaseră.

– Știu. Influența ta asupra fiului meu este acum mai puternică decât a mea. El contează pe tine ca să-l ajuți să-și împlinească visul Nemuririi. Eu nu am această șansă, recunoscu Zhaoji cu melancolie în momentul în care puneau piciorul pe nisip.

Huayang, dezarmată de atâta deznădejde, atinse ușor fruntea protejatei ei cu un sărut afectuos. Când își apropie gura de ea, văzu că riduri minuscule îi brăzdau pielea albă.

Ea constată cu amărăciune că vederea îi scădea la fel cum pielea prietenei ei se încrețea ușor.

Timpurile erau grele, la fel cum era și povara timpului.

*

În piața orășelului unde Pește de Aur și prietenul lui își petrecuseră noaptea, în dormitorul comun al unui han jegos, moneda de jad mersese dincolo de așteptările lor. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să cumpere toate mărfurile expuse pe tarabe!

Erau pentru toate gusturile și de toate culorile. Foc Arzător se sprijini de o cușcă de răchită în care mișunau niște forme alungite. Tânărul eunuc constată cu oroare că era vorba de șerpi vii.

– Veniți să gustați vinul făcut din acest șarpe! Vă costă cinci taeli de bronz, sunt bani mulți dar, credeți-mă, n-o să regretați! repeta bărbosul cu gura fără dinți, aruncând ocheade puternice.

Șarlatanul, în fața căruia se adunase o grămadă de oameni, ținea cu mâna dreaptă o reptilă de coadă care, zvârcolindu-se în toate sensurile, îi mușca cu furie brațul.

– Trebuie că e imunizat, îi mărturisi Pește de Aur lui Foc Arzător.

– Mie n-o să-mi mai servească la mare lucru să beau vin de șarpe! glumi acesta din urmă.

Pește de Aur auzise bineînțeles de vinul de șarpe. Această băutură neprețuită, făcută dintr-un amestec de alcool de orez, sânge și bilă de șarpe veninos golit de sânge și tăiat de viu, era într-adevăr considerată cel mai eficace afrodiziac. Bătrânii bogați, mai ales, erau în stare să cheltuiască o avere ca să bea un pahar înainte de a-și petrece noaptea cu o tânără curtezană, în fața căreia se temeau să nu se facă de râs.

– O să ne oferim câte un păhărel. Sunt sigur că n-o să ne facă rău, spuse Pește de Aur, întinzându-i crescătorului de șerpi o plăcuță de jad.

– Nu accept genul acesta de plată, bombăni acesta.

Peşte de Aur vărsă atunci, sub privirea uluită a crescătorului de reptile, conţinutul sacului său cu plăcuţe, provocând imediat înghesuiala celor prezenţi.

– Ţi-am spus că refuz moneda de jad, repetă bărbatul, foarte încăpăţânat.

– Este pentru prima dată când mi se refuză o plăcuţă care valorează un tael de argint în orice piaţă! zise decepţionat Peşte de Aur.

– Trebuie s-o ştergem de aici, riscăm să atragem atenţia în mod inutil. Văd deja garda pieţii venind încoace..., îi şopti eunucul prietenului său la ureche.

Ei se strecurară prin mulţimea care se adunase în faţa cuştii cu reptile şi plecară la celălalt capăt al pieţii unde un ţăran le vându două portocale cărnoase.

– Există într-adevăr oameni pe care propria lor prostie îi orbeşte! suspină Peşte de Aur.

– Într-o lună sau două, vom ajunge la fundul rezervei noastre monetare. Ea ne-a permis totuşi să călătorim fără probleme timp de şase luni...

Aceasta era într-adevăr durata periplului lor de când jefuiseră mormântul nobilului marchiz Zeng. Apoi, merseseră mereu spre sud, fără un ţel precis, împinşi de atracţia pe care o aveau pentru aceste regiuni cărora atâţia călători le lăudau luxurianţa şi condiţiile climaterice mai favorabile decât cele din zonele mai continentale, unde treceai fără dificultate de la gerul iernii la focul verii.

– La următorul mormânt, va trebui să ne oprim, conchise Peşte de Aur.

Chiar a doua zi, după câţiva li de mers, ei ajunseră în faţa unui munticel funerar care se ridica în mijlocul unei câmpii pline de pietriş unde curgeau pâraie minuscule.

Din prudență, ei se uitară în jur pentru a se asigura că erau singuri și că nimeni nu-i urmărise de când plecaseră din sat. La orizont, nu era nici țipenie de om.

Puțin mai jos, într-o mică vâlcea spre care șerpuiau pâraiele, se puteau vedea frunzele lucioase ale unui pâlc de duzi.

– Acolo trebuie să fie un crescător de viermi de mătase, zise Pește de Aur, arătând acoperișul de piatră al unei case care abia se vedea dincolo de delicatul ecran de verdeață format de copaci.

– De data asta, aș vrea să intru acolo singur ca să-ți arăt de ce sunt în stare! imploră Foc Arzător.

După ce făcuse de mai multe ori turul mausoleului, eunucul descoperise intrarea chiar la baza movilei.

După ce curăță de praf și scoase la iveală piatra sculptată a unui basorelief cu phoenix care o închidea, el luă niște foarfece de bronz și începu să scoată molonii.

Era prima oară când își exprima dorința să jefuiască singur un mormânt. De obicei, se arăta fricos, temându-se ca, după aceea, spiritele morților să nu vină să se răzbune pe cei care îi deranjaseră din somn.

– Du-te! Constat că ți-e mai puțin frică de cadavre. E bine. Aștept să-mi aduci o comoară babană! glumi Pește de Aur care se întinsese lângă un copac, mestecând niște iarbă.

O dată prima piatră scoasă, Foc Arzător făcu o deschizătură prin care dispăru în măruntaiele pământului.

Instalat liniștit, Pește de Aur sfârși prin a ațipi. Un zgomot metalic îl făcu să se trezească. Era conținutul unei tigve pe care Pește de Aur o răsturnase la picioarele lui. Erau acolo cuțite, două trepiede mici și câteva monede vechi în formă de cazma.

– Mormântul era plin mai ales cu statuete Mingqi din teracotă fără nici o valoare. Aveai cu ce să

reconstitui un sat și o fermă: figurine umane și animale din belșug, fără a mai pune la socoteală machetele de căsuțe cu acoperișuri pictate în roșu aprins. În mijlocul acestor vechituri am reușit să găsesc astea! zise eunucul puțin decepționat.

Se referea la obiectele din bronz răsturnate la picioarele lui.

– Haide! Nu-i chiar așa de rău! Mi-e sete... Vino să mâncăm cele două portocale frumoase pe care le-am cumpărat ieri, îi propuse Pește de Aur.

Fructele erau foarte gustoase. Era un răsfăț. Pe măsură ce mușcau din felii, simțeau cum le curge sucul pe gât. Dar, după ce și-a mâncat fructul, Foc Arzător începu să se simtă ciudat. Gura îi lua foc și o durere îi zvâcnea în stomac. Nu consideră necesar să vorbească despre asta, totuși grimasele lui îi atraseră în cele din urmă atenția lui Pește de Aur.

– Ce se întâmplă? Ai un aer suferind...

Acum, Foc Arzător se ținea cu mâna de burtă.

– Nu-i nimic. Mi-e puțin rău. O să-mi treacă.

– Dar îți curg bale!

Înainte să apuce să se ridice ca să-i vină în ajutor, Foc Arzător, căzut la pământ ca un sac, se zvârcolea de durere. Un firicel de bale verzui îi lucea în colțul buzelor, iar ochii începeau să i se dea peste cap.

Opintindu-se cu prietenul său pe care îl vedea cum se duce, Pește de Aur urla: „Foc Arzător! Unde ești, uită-te la mine!" pentru a-l împiedica să-și piardă conștiința.

– Simt un foc în mine, reuși să bolborosească acesta din urmă.

În acel moment, un gând oribil îi trecu prin cap lui Pește de Aur: figurinele Mingqi!

Bietul Foc Arzător jefuise un mormânt în care figurinele Mingqi fuseseră probabil impregnate cu o

substanță veninoasă. Se proceda adesea așa pentru a-i descuraja pe jefuitori să dea spargeri. După ce pusese mâna pe figurinele Mingqi otrăvite, el mâncase portocala fără a se spăla în prealabil pe mâini! Pește de Aur i-o cerea mereu totuși. Dar atunci îl lăsase pe Foc Arzător să se descurce singur și începea să regrete amarnic.

Trebuia neapărat să caute ajutoare.

– Nu-ți face griji, o să te scot din starea asta! Cred că știu ce ai. Mă duc să caut ce trebuie la crescătorul de viermi de mătase, îi zise el după ce îl așezase rezemat de tumul.

Foc Arzător, asudat, pe jumătate conștient, cu ochii dați peste cap, era incapabil să răspundă. Simțea deja o insuportabilă strânsoare care pleca de sub burtă și urca spre plămâni, împiedicându-l să respire.

Pește de Aur fu cuprins de o teribilă angoasă. Substanțele nocive cu care se ungeau figurinele Mingqi erau destinate să le paralizeze jefuitorilor de morminte toți mușchii, ei pierind de sufocare în chinuri insuportabile.

În acest ținut îndepărtat, nu exista cu siguranță nici spițer, nici medic.

Unica soluție era să găsească cât mai repede apă pentru a-i clăti gura eunucului și să-i dea să bea lapte care să atenueze efectele acestor substanțe. În lipsa acestor remedii își va pierde complicele, care devenise pentru el un adevărat frate, un aliat în încercările prin care treceau și un fidel camarad, tovarăș al zilelor bune și rele.

Teama c-o să-l piardă îi dădu aripi.

Începu să fugă cât îl țineau puterile spre pâlcul de duzi. De mii de ori fu pe punctul de a se împiedica de pietrele mari care acopereau solul și ajunse ud până la os, tot stropindu-se cu apa din pâraie, atât de mult dorea să ajungă repede la ferma crescătorului de viermi de mătase.

Nu se vedea continuându-și singur periplul spre sud, nici înfruntând singurătatea unei călătorii atât de lungi și nesigure. El încredința soarta lui Foc Arzător în mâinile Rozei Primăvăratice și o imploră pe iubita lui să-l ajute să găsească ajutor cât mai repede. La fiecare pas din alergarea lui îi scanda numele.

Dincolo de câmpul de duzi plantați în rânduri aliniate, se ghicea un zid minuscul de pietre. Ajuns chiar în fața lui, el văzu că acesta dădea în fapt spre o curticică unde se trezi nas în nas cu o tânără fată care umplea cu lapte castronelul unui motan negru. Animalul, cu coada ridicată, își freca spinarea rotunjită de gleznele tinerei.

Peşte de Aur avu timp să-și dea seama că era adorabilă.

– Poți să-mi dai un pic din laptele tău? Am acolo, în vale, un prieten care moare otrăvit. Doar o cupă din această băutură ar putea să împiedice otrava să i se impregneze în tot corpul.

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă ceva, Peşte de Aur smulsese vasul plin cu lapte din mâinile fetei și începu să alerge înapoi spre tumulul lângă care îl regăsi pe Foc Arzător, care își pierduse deja cunoștința.

– Foc Arzător, te implor, nu mă abandona aici! strigă el, forțându-l pe nefericit să bea laptele care i se prelingea pe piept.

El reuși să-l facă să bea câteva înghițituri, apoi îl ridică și, punându-l pe umăr ca pe un sac de cereale, se îndreptă spre ferma cu duzi.

Abia făcu câțiva pași că fata surâzătoare cu motan negru îi apăru în față.

Ocupat să-l transporte pe Foc Arzător, el n-o văzuse apropiindu-se. Ea aducea o ploscă plină cu apă proaspătă. Peşte de Aur o vărsă pe toată pe gâtul

eunucului. Îl pusese pe pământ. Fata îi ținea fălcile lui Foc Arzător larg deschise cu două mâini, în timp ce Pește de Aur îi spăla gura cu multă apă, între două înghițituri de lapte pe care îl forța să-l bea.

La puțin timp după acest tratament șoc, Foc Arzător începu să clipească din pleoape.

– O să-l salvăm! Nici nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spuse încet tinerei fete al cărei adorabil surâs îl dădea gata.

– Mă doare mai puțin stomacul. Simt că îmi revine viața..., zise eunucul.

Ei îl târâră până la fermă și îl rezemară de un trunchi de dud.

– Laptele este cel mai bun antidot al otrăvii, am învățat asta când eram tânăr, îi spuse Pește de Aur fetei, în chip de explicație.

– Dar pari atât de tânăr! nu se putu ea abține să exclame.

Atâta spontaneitate și gentilețe îi aprinseră instantaneu inima.

Pește de Aur nu se simțea deloc indiferent față de această tânără, atât de încântătoare ca aspect și atât de modestă în comportament, care nu făcuse caz de atitudinea ei salvatoare.

– Cum te cheamă?

– Floare de Sare.

Vocea ei îi păru la fel de blândă pe cât de lucitoare era frunza de dud care tocmai îi căzuse la picioare.

61

Floare de Sare şi Peşte de Aur se priveau zâmbind în timp ce Foc Arzător, aşezat tot lângă trunchiul dudului, adormise de epuizare.

Fata simţea plăcutul miros de iarbă proaspăt tăiată de pe pajiştile care se întindeau mai în jos de fermă. Părul ei tăiat foarte scurt îi punea în valoare faţa perfect ovală pe care strălucea o pereche de ochi negri care exprimau în acelaşi timp blândeţea şi zburdălnicia.

Pentru Peşte de Aur, era un concentrat de prospeţime şi delicateţe care începuse deodată să-i sufle în ceafă, după sălbăticia şi mirosul fetid al vântului rău emanat de tovarăşii lui de nenoroc alături de care stătuse în timpul acelor duri şi lungi ani de muncă forţată petrecuţi pentru a construi acel interminabil zid.

– Tatăl meu cultivă duzi şi mandarini, spuse ea.

– E crescător de viermi de mătase?

– Nu chiar. Tatăl meu este cultivator, dar şi crescător de animale. Nu se mulţumeşte să planteze şi să cureţe copacii, avem şi o turmă de oi pe care o duce la păşunat în munţi în anotimpul cald, de aceea lipseşte acum. Livada de mandarini se află un pic mai departe, este o specie care nu îngheaţă. Iarna, aici, poate fi foarte frig. Creşterea propriu-zisă a viermilor de mătase este practicată de unchiul Verigă Esenţială.

– Unchiul Verigă Esenţială? întrebă el neîncrezător.

– Nu este unchi, în adevăratul sens al cuvântului, dar noi îi spunem așa de când locuiește cu noi, răspunse ea arătându-l pe bărbatul care tocmai se îndrepta spre ei.

Când întoarse capul, mare-i fu surpriza lui Pește de Aur recunoscând fața, doar puțin îmbătrânită, a fostului șef al Biroului Zvonurilor de la Xianyanag!

– Dar ce faci tu aici?

– Ce uriașă surpriză, Pește de Aur, să te văd prin aceste locuri! zise acesta din urmă.

În fața lui Floare de Sare, rămasă cu gura căscată, ei căzură cu efuziune unul în brațele celuilalt. Lacrimi de emoție și de bucurie le curgeau pe obraji.

Îl transportară imediat pe Foc Arzător într-o cameră și îl culcară pe o saltea. Apoi, toată seara și în timpul cinei nu făcură altceva decât să-și povestească fiecare cu lux de amănunte prin ce trecuseră.

– În nouă ani de muncă silnică nu te-ai ales cu nici un rid. S-ar crede că exercițiul fizic te întinerește! glumi Verigă Esențială.

– Un fost spion reconvertit la creșterea viermilor de mătase! Aș vrea să văd ce față ar face agenții Biroului Zvonurilor, dacă ar ști asta! i-o întoarse Pește de Aur care râdea și mai abitir.

– Unchiul Verigă Esențială a găsit un mod de a împiedica insectele să devoreze recolta de dud! interveni Floare de Sare.

Eunucul îi povesti lui Pește de Aur cum descoperise că o anumită specie de furnici galbene ucigașe mânca omizile care se hrăneau cu frunza de dud, în detrimentul viermelui de mătase, care murea înainte de a-și fi putut face coconul, și cu frunza de mandarin, împiedicându-l să înflorească și să facă fructe. El reușise să crească aceste furnici de temut, punând un cuplu într-un intestin de porc pe care reușea să-l ungă cu miere prin interior. De două ori pe an, vindea la preț de aur, în piața orașului

cel mai apropiat, câteva exemplare din aceste furnici ucigaşe arboricultorilor veniţi din cele mai îndepărtate ţinuturi meridionale unde renumele insectelor crescute de Verigă Esenţială era imens.

– Mulţumită unchiului Verigă Esenţială tatăl meu a putut să salveze această crescătorie de viermi de mătase! preciză triumfătoare Floare de Sare.

– Cred că prietenul tău se simte mai bine, zise Verigă Esenţială după ce puse mâna pe fruntea lui Foc Arzător care, întins pe salteaua pusă chiar pe pământ, părea să doarmă profund.

– A scăpat ca prin minune! Ar fi trebuit să-i spun să nu aibă încredere în acele figurine Mingqi otrăvite...

– Ce aveţi de gând să faceţi acum?

– Mergem spre marele Sud.

– De ce nu mai rămâneţi un pic aici pentru a vă mai reveni în puteri?

– Oh, da! Sunt sigură ca tatăl meu va insista să mai rămâneţi puţin la fermă, exclamă Floare de Sare.

Peşte de Aur văzu cu plăcere cum bătea din palme ca o fetiţă căreia i se face o surpriză plăcută.

– Dar să nu vă incomodeze asta...

– Cu siguranţă nu. Aici, viaţa este simplă şi uşoară. Grădina de zarzavat şi curtea de păsări şi animale sunt suficiente pentru a te hrăni în mod cât se poate de delicios, interveni fostul şef al Biroului Zvonurilor.

– Unchiul Verigă Esenţială are dreptate. Aici, nimeni nu incomodează pe nimeni! adăugă fata rugătoare.

– Fiindcă se pare că doreşti atât de mult, sunt de acord să mai rămânem aici câteva zile. Acest lucru o să-i permită lui Foc Arzător să se însănătoşească complet, îi mărturisi Peşte de Aur lui Verigă Esenţială.

În timp ce vorbea cu eunucul, el nu se putuse stăpâni să nu arunce o privire plină de interes spre tânăra fată al cărei farmec îl dăduse gata.

Crepusculul inunda cu reflexe aurii pâlcul de duzi și curtea de piatră în fața căreia stăteau. Cocoșii din cotețul cu găini începuseră să cânte. De o parte și de alta a porții de la intrarea în fermă, în micile lor colivii suspendate de zid, câteva prepelițe de luptă ciripeau.

– Creșteți și păsări de luptă? întrebă Pește de Aur.

– Tatăl meu. Dar nu se prea pricepe! Din când în când, le duce să participe la întreceri...

Verigă Esențială și Pește de Aur se priviră, apoi izbucniră în râs. Atât unul, cât și celălalt o găseau încântătoare.

Floare de Sare se dusese să pregătească cina.

– Floare de Sare este fenomenală. A devenit bucuria vieții mele... A contat mult în decizia mea de a rămâne aici după ce am ajuns în acest loc din întâmplare, nu prea știind unde aș putea să mă stabilesc, îi spuse eunucul lui Pește de Aur.

– Îmi place mult spontaneitatea ei. Este într-adevăr adorabilă!

La fel de surâzătoare, fata le adusese pe un platou două boluri aburinde. Erau pline cu mei fiert la abur și garnisit cu chifteluțe din carne cu aromă de mentă. Pregătise pentru fiecare câte un minuscul bol de ceai verde pe care-l lăsase în prealabil să se infuzeze mai mult.

Când i-l dădu lui Pește de Aur pe al său, mâna ei o atinse pe cea a tânărului. Ea stătea în genunchi, foarte aproape de fața lui. El îi admiră finețea pielii de pe frunte, netedă ca o piatră de jad perfect șlefuită.

În această postură în care putea să-i simtă prospețimea răsuflării, ea îi păru și mai dezirabilă.

– Ești o bună gospodină, Floare de Sare. Aceste chifteluțe miros delicios, șopti el, între două înghițituri de ceai.

– Este una din specialitățile mele. Am pregătit-o pentru tine. Mama mea m-a învățat să fierb așa boabele

de mei, la aburi. Pe vatră mai este un urcior plin, care aşteaptă să fie mâncat.

Privirea fetei exprima acea mare blândeţe care, pe alocuri, îi amintea de Roză Primăvăratică.

Verigă Esenţială se retrase discret în casă, lăsându-i singuri în curte.

– Mama ta nu este aici?

– Mama a murit de friguri acum patru ani, spuse ea cu ochii plecaţi .

– Iartă-mă! N-am făcut-o intenţionat...

– Nu-i nimic, n-ai de ce să te scuzi. N-ai făcut nimic rău.

Erau amândoi aşezaţi pe o bancă din piatră, rezemaţi de un zid expus la soare care conservase căldura înmagazinată în timpul zilei. Peşte de Aur simţea cum îl cuprinde o uşoară amorţeală după momentele de îngrijorare şi agitaţie de după otrăvirea lui Foc Arzător. Se simţea epuizat.

Era ciudat.

Împotriva voinţei lui, simţea o comuniune totală între ei, ca şi când se cunoşteau de secole şi deja îşi povestiseră tot unul despre celălalt. Ştia deja ce fel de fiinţă era. Avea convingerea că nu va fi decepţionat atunci când va descoperi ce ascundea în suflet.

El nu îndrăznea să se mişte. Prefera să nu spună nimic, uluit de o întâlnire atât de nesperată. Mai ales nu vroia să destrame acest farmec de care se simţea învăluit. Trecuseră mai bine de nouă ani de când nu mai avusese parte de atâta blândeţe şi bunătate.

Devenea ceva extraordinar.

Amorţeala îl făcea chiar să uite figura lui Roză Primăvăratică în avantajul acestei fete generoase şi pure care îl servise cu un bol de mei.

Pietrele calde ale zidului erau pentru spatele său ca un confortabil cocon. Începea să se scufunde într-o plăcută somnolență când simți gestul ei incredibil.

Îi luase mâna și i-o plimba pe piept. El putea să-i palpeze sânii cu palma. Căldura lor trecea prin bluza de mătase neînălbită.

Se trezi din toropeală și deschise ochii.

Ea stătea în genunchi, în fața lui. Vedea acum, în irisul ochilor ei, minuscule puncte aurite ca niște stele infinitezimale care dădeau ochilor negri o strălucire aparte. Pielea gâtului ei i se păru la fel de fină ca nisipul furtunii care le permisese să fugă din lagărul de muncă silnică al Marii Porți de Jad și la fel de albă ca laptele pe care i-l dăduse lui Foc Arzător pentru a-l vindeca.

Când își lipi gura de a ei, ea o deschise fără cea mai mică reținere, cu inocența – el era sigur de asta – primului sărut primit și dăruit.

Limba ei mică, jucăușă și mătăsoasă avea gustul unei felii de mandarină.

*

Era dimineață, în Palatul de Sud.

Chiar deasupra capului său, printr-o largă deschidere circulară făcută în plafon, coloana de lumină pătrundea în sala obscură în care stătea regele.

– Aud din toate părțile elogii la adresa frumuseții acestei prințese sogdiene care a venit cu tatăl său să aducă omagiul tribului său Imperiului Centrului. Ți-ar fi posibil să o aduci în fața mea înainte ca delegațiile să părăsească definitiv orașul pentru a se întoarce acasă la ele? îl întrebă Împăratul pe Lisi.

Vocea puternică și tonul amenințător erau deja cele ale Fiului Cerului.

– Maiestate, este adevărat că frumusețea prințesa Baya, fiica prințului sogdian Agur, i-a orbit pe toți cei care au văzut-o atunci când a apărut, împodobită toată în aur, alături de tatăl său, la poalele colinei Terasei Transcendente, în timp ce dumneavoastră mâncați bucățile de carne de câine cu susan, exact în locul din Mingtang unde geomantul vă ceruse să stați, recunoscu premierul plecând capul.

Lisi era împărțit între satisfacția de a vedea că în sfârșit prințul părea interesat de o femeie și neliniștea de a constata că nu mai era vorba de fiica lui, Roză Primăvăratică.

Fiica prințului sogdian merita, este adevărat, cu vârf și îndesat elogiile care circulau pe socoteala ei și de care urla tot Xianyang-ul de când ea se instalase acolo.

Mult mai înaltă decât femeile din Qin, din Yan sau din Chu și diferită de acestea din urmă al căror farmec era considerat totuși de neîntrecut, pielea ei avea albeața imaculată a fildeșului. Părul ei negru, strălucitor precum piatra de cerneală atunci când penelul caligrafului o umezea, ajungea mai jos de adâncitura șalelor într-o maiestuoasă cascadă de bucle dese. O diademă de aur împodobită cu granate prețioase îi încingea fruntea înaltă la baza căreia, sub niște sprâncene arcuite perfect, se deschideau doi ochi de forma migdalei a căror culoare albastră era atât de intensă, încât ai fi zis că sunt fosforescenți.

Îmbrăcată în stil sogdian, ea purta la orice oră a zilei aceeași jiletcă scurtă roșie, brodată cu fir de aur și argint, peste o bluză de muselină a cărei răscroială îi punea în valoare frumusețea gâtului, descoperind eleganta curbură a umerilor. Pantalonii ei bufanți de muselină neagră transparentă nu-i ascundeau picioarele fusiforme. Purta papuci cu vârful ridicat în sus, spre cer.

În mijlocul pântecului ei plat și musculos, pe care talia joasă a pantalonilor îl lăsa descoperit, un buric micuț, perfect desenat forma o adorabilă bijuterie naturală pe care privirile fascinate ale oamenilor întârziau.

Baya avea, pe lângă portul semeț al femeilor poporului său, grația unei adepte a dansului pe care îl practica din fragedă pruncie.

Ea devenise atracția cotidiană pe care toți vroiau să o admire.

În mijlocul platformei rezervate delegațiilor reprezentând popoarele din regatele din afara Imperiului – țara wusun-ilor, crescătorii de cai, Ferghana, Bactriana, Sogdiana și toate celelalte –, ea oferea în fiecare zi o lungă prestație ritmată de muzicienii escortei regale care îl însoțea pe tatăl ei.

Înfiorările tamburinelor și tremolourile naiurilor de trestie făceau atunci brusc să amuțească hărmălaia mulțimii pestrițe care, fascinată de gesturile sigure ale dansatoarei, asista uluită și atentă la spectacolul acelui drăguț buric unduindu-se în ritmul muzicii.

Era Baya dansând.

Succesul acestei atracții nu întârziase să ajungă și la urechile Împăratului.

Acesta păstra în minte vorbele lui Lisi despre necesitatea de a avea un descendent. În plus, conform zvonului, sogdiana era mult mai frumoasă și dezirabilă decât cele mai simpatice concubine ale Gineceului Imperial. El ardea de nerăbdare să o vadă în carne și oase, pentru a verifica dacă realitatea era conformă cu legenda care circula, deja, pe seama ei.

– Aș dori foarte tare să mi-o aduci aici, adăugă Qinshihuangdi.

În aceeași după-amiază, Lisi o introduse așadar la suveran pe prințesa sogdiană care, date fiind

circumstanțele, fusese rugată să-și acopere umerii cu o capă lungă de mătase neagră, tivită cu broderie roșie și cu aur.

Prosternată la picioarele Împăratului, Baya, mai strălucitoare ca niciodată, ținea ochii în jos, așa cum i se spusese în mod expres.

Tatăl ei, mai întâi surprins, apoi oarecum flatat de această invitație imperială, îi ținuse fiicei lui o aspră lecție de stăpânire de sine și de respectare a uzanțelor înainte de a consimți s-o lase să meargă la Palatul de Sud.

Ea trebuia să se ferească să întâlnească privirea suveranului. În plus, trebuia să se arate, ca orice sogdiană de viță nobilă, rezervată dar mândră; și mai ales să se ferească să accepte și cel mai mic avans din partea Împăratului.

Nu trebuia să fie decât o vizită de curtoazie și nimic altceva. Fata lui îi era deja promisă prințului din Ferghana. Prudent și circumspect, prințul Agur nu dorea ca vreo idilă cu Qinshihuangdi, căruia n-ar fi fost capabil să-i refuze ceva, să perturbe câtuși de puțin armonioasele raporturi care existau între minusculele regate Sogdiana și Ferghana, aflate în pragul unei alianțe care avea să le întărească reciproc.

Regatul Sogdiana făcea parte dintre țările care își spuneau „prietene" ale Imperiului Centrului pentru a scăpa pur și simplu de o anexare a acestor oameni cu ochi „oblici" cu care sogdienii simțeau că nu au nimic în comun.

Nemișcat pe tronul său de marmură albă, Împăratul Centrului, emoționat mai mult decât se aștepta de frumusețea vizitatoarei lui străine, putea să-i vadă lungile gene negre întoarse, care păreau la fel de fine și dese ca penele egretei occipitale a bâtlanului alb. El nu

mai văzuse niciodată un păr atât de buclat, strălucitor și bogat. În comparație cu el, părul femeilor din Qin părea lins și fad.

– Nu-ți este interzis să mă privești, îi spuse el blând fetei.

Când ea ridică capul, el îi văzu neasemuita strălucirea albastră a ochilor. Acest albastru era și mai frumos decât se spunea.

– Suverane, tatăl meu mi-a interzis să vă privesc în față, murmură ea tremurând.

Împăratul Centrului se ridică și se apropie de ea.

– În Palatul de Sud, eu poruncesc! zise el amuzat.

El nu ezită să-i ia mâinile pentru a o ajuta să se ridice. Palmele ei erau mătăsoase și calde.

O dată ridicată în picioare, el constată că aveau aceeași înălțime.

- Vei accepta să dansezi pentru mine într-o seară?

Fascinat de ochii și de strălucirea pielii ei albe, el nici măcar nu se gândise să-i dea drumul la mâini. Buclele părului lui Baya erau la fel de stufoase și de strălucitoare ca blănița mieilor negri din stepe vândută de unii negustori la preț de aur pe tarabele din piețe, pentru a face din ea gulere sau margini de bonete.

Ardea de nerăbdare să atingă acele bucle, dar nu îndrăzni să încalce chiar așa propria etichetă, care cerea ca suveranul să fie mereu intangibil, în afară de cazul când se afla în camera lui.

– Trebuie să vorbiți cu tatăl meu. În ceea ce mă privește, o voi face cu plăcere. Sunt dansatoare de profesie! adăugă ea, plecându-și din nou ochii.

Împăratul Centrului îi ceruse lui Lisi să rezolve problema și, în aceeași seară, acompaniată de o mică orchestră care cânta în spatele unui paravan din lemn aurit ajurat precum dantela, ea dansa în fața Împăratului.

Prințul Agur, care avea simțul afacerilor și nu ducea lipsă de prezență de spirit, acceptase să-și lase fata să danseze în fața Împăratului, nu fără a fi cerut, în schimb, să se poată întoarce la Kangju – numele prin care era desemnată Sogdiana –, această țară situată între fluviile Amu-Darya și Syr-Darya, nu doar încărcat cu baloturi de mătase cumpărată de la Xianyang, dar și însoțit de un turnător care ar putea să-i învețe pe fierarii lui, mai nepricepuți decât cei din Qin, să toarne minereul de fier...

Tot bătând drumul negustorilor, Agur învățase să vorbească limba din Qin. Nu-i luase mult timp să se facă înțeles de primul-ministru care acceptase târgul fără ezitare.

Prințul Agur n-avusese de pierdut la schimb. Dotată cu arme de fier, spre deosebire de vecinii ei care nu aveau decât bronz, mult mai puțin dur, Sogdiana ar scăpa astfel de anexările barbarilor și ar deveni, de-a lungul secolelor placa turnantă a comerțului între Imperiul Centrului și ținuturile din Vest.

Pentru a dansa în fața Împăratului, prințesa sogdiană se îmbrăcase așa cum îi ceruse în mod expres tatăl ei, ca să intre definitiv, credea el, în grațiile suveranului. Ea purta doar pantaloni cu talie joasă din tul, perfect transparenți și o jiletcă închisă cu un ac de argint cu incrustații din aur care abia îi ascundea sânii.

Rezultatul prestației fusese atât de edificator încât Împăratul Centrului, încă de a doua zi, îl întrebă pe tatăl ei, tot prin intermediul primului său ministru, care ar fi prețul pe care ar trebui să-l dea pentru a o păstra pe tânără câteva săptămâni în plus la Xianyang.

Prințul Agur, fără a se pierde cu firea câtuși de puțin, hotărâse fără nici o ezitare:

– Zece cămile încărcate cu mătase, un car plin cu vase rituale din bronz, fără defect de fabricație, și un turnător suplimentar, la fel de priceput ca cel pe care mi l-ați dat deja.

Astfel, prințesa sogdiană Baya rămăsese mai mult timp decât prevăzuse alături de Marele Împărat al Centrului.

Zhaogao aștepta asta de foarte mult timp. În ajun, Lisi îl anunțase că Împăratul îl va primi în compania lui.

– Crezi că voi putea să-l tutuiesc așa cum o făceam altădată? se interesă, cam neliniștit, nou numitul șef de stat-major al armatelor Imperiului în timp ce străbăteau interminabila galerie a Palatului de Sud la capătul căreia marele Șambelan Uneori Așa avea să-i introducă la suveran.

– Cred că e mai bine să i te adresezi la persoana a treia! Nu mai e tovarășul tău de joacă cel care va fi în fața ta, ci Marele Împărat Qinshihuangdi! îl sfătui cu febrilitate primul-ministru care, de frică să nu întârzie, îl grăbea pe Zhaogao.

Acesta din urmă își dădu seama că, pe măsură ce se apropiau de poarta grea din bronz cu două batante situată în fundul galeriei, primul-ministru tremura din ce în ce mai tare.

Când se prezentară în fața Împăratului, introduși de Marele Șambelan Uneori Așa, care semăna cu un bătrân, într-atât părea de copleșit de funcția lui, suveranul nu manifestă nici o emoție deosebită la vederea fostului său camarad de joacă.

– Maiestate, așa cum Augusta Voastră Persoană a dorit, noul șef de stat-major vine să vă prezinte cele mai respectuoase omagii, anunță Lisi înclinându-se.

Zhaogao își îmbrăcase hainele de paradă. O platoșă din plachete de jad îi acoperea cu mândrie pieptul, afișând inscripții care reproduceau lista bătăliilor pe care le câștigase.

– Nimeni nu te celebrează mai bine decât o faci tu însuți! observă Împăratul sarcastic, după ce descifrase rapid ideogramele gravate pe platoșă.

Părea să examineze uniforma decorată a lui Zhaogao cu un oarecare amuzament, dar, judecând după privirea lui, și cu o mică doză de dispreț.

– Pot să o scot, dacă doriți, bâigui, cu vocea tremurând, Zhaogao, pe care remarca lui Qinshihuangdi îl luase pe nepregătite.

– Lasă, glumeam! zise acesta pe un ton familiar. Vorbește-mi de comandamentul tău din provincia Marii Porți de Jad. Trebuie să mă duc într-o zi acolo ca să văd cât a înaintat șantierul! adăugă el.

– Era vorba mai mult de supraveghere decât de cucerire. De altfel, nu văd ce ar mai putea Imperiul Centrului să-i smulgă deșertului. În schimb, aveam de furcă enorm cu supravegherea oamenilor care construiesc Marele Zid. Sunt printre ei mulți rebeli care pândesc cea mai mică ocazie pentru a se revolta.

– Un general folosit la supravegherea sclavilor? întrebă Împăratul, întorcându-se spre Lisi.

– Maiestate, chiar Înălțimea Voastră ați dorit...

– Eu, prin definiție, nu doresc nimic!

Furios, Zheng își întrerupsese tăios premierul, iar acesta, cu aerul unui câine bătut, se uita în pământ fără a îndrăzni să ridice capul.

– Câți soldați sunt în armatele Imperiului? urlă Împăratul.

– Potrivit cifrelor pe care ministrul războiului mi le-a comunicat în această dimineață, aproximativ un milion.

Inclusiv batalioanele de suport logistic, răspunse Zhaogao cu zel, fericit că poate da informația atât de repede.

– Și pe șantierele imperiale câți oameni sunt? strigă din nou împăratul, de data asta adresându-i-se lui Lisi.

Acesta își recăpătă suflul și începu numărătoarea.

– Maiestate, la Marele Zid sunt șase sute de mii; la palatul Epang două sute de mii; la alte reședințe imperiale, trei sute de mii; la canalul de navigație dintre râul Wei și râul Jung aproape două sute de mii. Asta face, dacă nu mă înșel, aproape un milion trei sute de mii de sclavi. Și am uitat să-i număr pe cei care lucrează la extinderea Palatului Scriiturii, ca și pe cei de pe șantierele de construire a podurilor peste fluvii și râuri, zise primul-ministru a cărui voce începuse să tremure.

– Nu-mi revin! Așadar, sunt mai mulți oameni mobilizați pe șantierele imperiale decât în armatele Imperiului! tună Împăratul. Cum ai putut să lași să se ajungă la o asemenea anomalie?

Împăratul era mânios la culme.

Lisi nu îndrăznea să răspundă. El nu reușea să-și dea seama dacă era o furie jucată, destinată doar să-l intimideze sau, dimpotrivă, începutul uneia dintre acele crize de turbare care putea să dureze mai multe zile.

În orice caz, el nu făcuse decât să aplice întocmai directivele Împăratului Qinshihuangdi. Nu era lună în care suveranul să nu ceară ridicarea unui nou monument sau accelerarea lucrărilor la Marele Zid. Numai la Xianyang treizeci și șapte de palate imperiale erau în construcție simultan, fără a mai pune la socoteală mausoleul suveranului, ale cărui imense gropi fuseseră deja săpate la sud-vest de râul Wei, în mijlocul unei câmpii cultivate.

Era cel puțin paradoxal ca mai multe mijloace umane să fie consacrate înfrumusețării Imperiului decât

apărării sau măririi lui. Dar responsabilitatea acestei anomalii cel puțin supărătoare îi revenea Împăratului și numai lui. Lisi nu făcuse altceva, ca de obicei, decât să aplice întocmai ordinele lui.

Totuși, nu se punea problema, mai ales în aceste împrejurări, în fața propriului șef de stat-major al armatelor imperiale, să-i spună asta în termeni așa de duri.

Era mai bine să se abțină și să lase furtuna să se dezlănțuie, așteptând apoi să treacă.

– Oh, Mare Împărat al Centrului, este adevărat, dar cuceririle Imperiului sunt aproape terminate. Toate regatele vecine sunt anexate. Mai rămân doar câteva zone care rezistă în sud, la hotarele meridionale ale regatelor Shu și Ba, în locul unde platourile deșertice se înalță brusc pentru a forma, conform povestirilor călătorilor, „Acoperișul Lumii" ale cărui culmi sunt permanent acoperite cu zăpadă. În timp ce rămân atâtea monumente frumoase de construit! zise Lisi pentru a încerca să potolească mânia imperială.

– Uiți peninsula Liaodong și regiunile de coastă. Teoretic, ele fac parte din teritoriul Imperiului, dar, din cauza depărtării și a carenței intermediarilor noștri, ele rămân nesigure. Legile Imperiului Centrului abia dacă sunt respectate acolo! Nu uita că pun la cale totuși o expediție în insulele Penglai care se află în largul acestei imense peninsule! Va trebui ca într-o bună zi regiunea să fie realmente supusă! îi replică Împăratul cu iritare.

– În aceste condiții, de ce n-ați face din asta viitorul meu obiectiv de campanie de ocupare și de pacificare militară? zise șeful de stat-major, fericit că putea să profite de ocazie.

– Portul principal se numește Dongyin. Va trebui să afretezi aici trei corăbii de mare. Această misiune este

pentru mine de cea mai mare importanță! Când intenționezi să pleci? reluă Împăratul căruia această inițiativă îi plăcea.

– Auguste Împărat al Centrului, de îndată ce mi se vor da caii necesari. E nevoie de mulți, pentru a duce atât de departe de bazele noastre spada regatului Qin!

Acum Qinshihuangdi se ridicase și patrula prin încăpere.

Perspectiva de a reduce insecuritatea care domnea încă în regiunile de coastă îl excita mai puțin decât aceea de a putea în sfârșit să organizeze expediția care avea să-i permită să pună piciorul pe insula Penglai sau pe una din suratele ei. Se și vedea deja pășind pe plaja acestei insule unde fructele de jad creșteau în copaci. I-ar fi de ajuns să rontăie unul singur și ar putea trăi mai mult de zece mii de ani...

După toate aparențele, Zhaogao era omul cel mai potrivit pentru așa ceva. Atâta vreme cât portul Dongyin nu va fi sigur, era iluzoriu să te gândești să afretezi aici fie și cea mai mică corabie.

– Ai la tine hărțile acestor ținuturi? întrebă Împăratul cu o voce aspră, întorcându-se spre Lisi.

– Nu la îndemână, Maiestate, dar ar trebui să fie găsite cu ușurință, zise acesta cu zel.

Împăratul tapa furios cu pumnul în imensa masă din lemn de cedru pe care se afla colecția de sigilii de jad imperiale, puse în ordinea mărimii, ca și micul tripod de bronz gravat cu numele lui Zheng. Acest vas ritual nu-l mai părăsea de când el îl considera obiectul lui fetiș.

– Îmi trebuie un lot de hărți! Directorul Hărților are misiunea să pună să se execute releveele topografice ale întregului Imperiu al Centrului!

– Imediat ce voi putea, Maiestate, îl voi convoca pentru a mă asigura de asta..., bolborosi Lisi, făcând o plecăciune.

Zhaogao privea scena cu stupefacție.

Să-l vadă pe al doilea personaj al Statului tremurând ca un băiețel în fața stăpânului său care făcea ce vroia cu el, i se părea ceva derizoriu , dar mai ales ridicol. Asta era așadar puterea supremă? Lisi, de care toată lumea se temea în Imperiu ca de o dublură a suveranului, umilit în asemenea hal de stăpânul lui care îl constrângea să accepte fără să crâcnească reproșuri nedrepte doar pentru a-l supune!

Teama pe care o încercai privind în sus n-avea egal decât în teroarea pe care o inspirai în sens invers...

Asistând la acest spectacol edificator, Zhaogao nu regreta că a ales să îmbrățișeze cariera militară. Meseria armelor era mai sănătoasă, mai puțin supusă toanelor și capriciilor suveranului: onoare învingătorilor și nenorocire învinșilor, era mai clar. Își spunea, de asemenea, că era mai bine să nu fii în preajma Marelui Împărat al Centrului, n-aveai decât lovituri de primit, judecând după ceea ce îndura nefericitul Lisi.

Cât despre băiețelul cu care se jucase altădată, Zhaogao nu mai vedea nici urmă de el, dacă se uita la fața impasibilă a acestui suveran irascibil și capricios. Nu mai avea nimic în comun cu el. Mai rău, nici nu mai avea încredere în el, fiindcă îi făcea frică.

Imprevizibilitatea era într-adevăr ceea ce părea să caracterizeze cel mai bine atitudinea Împăratului Centrului. Să fie mereu acolo unde nu era așteptat, să-și surprindă interlocutorii, cerându-le imposibilul, chit că făcea dovadă de rea-credință. Să se arate cu atât mai dur, cu cât avea în fața lui un colaborator de rang mai înalt, pentru a-i inculca precaritatea funcției lui. Să le arate supușilor că îi datorau totul.

Invizibil, imprevizibil, altfel spus, de temut: Qinshihuangdi reușise perfect să contureze imaginea despotului care dorea să fie.

62

O furnică mare galbenă mușca cu zel vârful degetului arătător al lui Pește de Aur.

- Fii atent, sunt furnici vorace! Mandibulele lor îți vin de hac. Riști să-ți devoreze pielea degetului, interveni Verigă Esențială, dându-i insectei un bobârnac și aruncând-o de pe degetul lui Pește de Aur.

- Am pielea tăbăcită. Dacă ai ști prin câte încercări am trecut de când a trebuit să părăsesc Xianyang după ce m-au acuzat de o faptă pe care nu o comisesem!

- Știu, ai fost victima unui complot urzit de alții...

- Din cauza asta am pierdut orice iluzie în privința justiției din țara mea, nu mai cred în ea.

- Te înțeleg. Este unul din motivele care m-au determinat să renunț la luptă. Biroul Zvonurilor n-a servit niciodată decât la instruirea proceselor al căror rezultat era cunoscut dinainte, când ar fi putut să fie o contragreutate utilă la orbirea judecătorilor și a anchetatorilor. Când mă gândesc că bietul Hanfeizi a fost trimis la moarte ca urmare a unei acuzații mincinoase, sunt și acum revoltat! Între încriminările fără dovadă, denunțările calomnioase și crimele nepedepsite, sistemul judiciar din Qin a devenit o mașinărie oarbă și opresivă!

- Crime nepedepsite? Și eu care credeam mai degrabă că situația era inversă! exclamă Pește de Aur.

După un moment de ezitare, Verigă Esențială își drese glasul.

– Am aflat despre o crimă abominabilă care a făcut vâlvă, la vremea ei, dar al cărei autor este încă în libertate pentru că ancheta a fost, așa cum se impunea, îngropată. Un soț și-a ucis cu sălbăticie soția. După ce a săvârșit nelegiuirea, el a transportat corpul la una din gropile de gunoi publice unde a fost găsit pe jumătate devorat de câinii vagabonzi. Acest om nu era un răufăcător, nici un țăran sărac care să acționeze sub influența alcoolului sau a substanțelor otrăvitoare. În acea perioadă, omul acesta era ministru și între timp a devenit primul dintre ei. Când îi voi pronunța numele, pe care îl ghicești deja, o să fii surprins: e vorba de Lisi!

– Cum poți să fii sigur că a făcut o asemenea mârșăvie? se revoltă Pește de Aur.

Eunucul îl privi cu toată tristețea și oboseala pe care i le provocau asemenea amintiri. Dar hotărâse să-i povestească lui Pește de Aur ceea ce, până atunci, nu spusese nimănui.

Era în ajunul zilei în care se exilase.

Tocmai își abandonase postul, fiind hotărât să părăsească Xianyang-ul și acel sistem de opresiune căruia, mai devreme sau mai târziu, avea să-i cadă el însuși victimă.

Se dusese să se plimbe prin oraș, pentru a-și calma angoasa care îl sufoca. Razele soarelui care apunea alungeau umbrele copacilor și ale siluetelor umane.

Ajuns la capătul unui cartier mărginaș, se trezise, fără să-și dea seama, pe un teren viran unde locuitorii își aruncau gunoaiele. Acolo, fusese abordat de un băiat în zdrențe care se aruncase asupra lui, uitându-se cu coada ochiului la catarama mare de jad cu ideograma

Qin-ului de la centura lui de mătase roșie. Toți înalții conducători de Stat dispuneau în acea epocă de acest însemn oficial.

– În sfârșit, sunteți aici! Vă aștept de mult timp! strigase băiețelul negru de murdărie și plin de praf.

De bucurie, sărea pe grămada lui de gunoi precum o broască tocmai ieșită din baltă.

– Nu te cunosc, nu știu despre ce vorbești! răspunsese, neîncrezător, Verigă Esențială.

– Vreau taelul meu de aur! Este prețul pentru tăcerea mea, așa m-am înțeles cu cel care purta aceeași cataramă de centură ca dumneavoastră. Tipul ăsta m-a asigurat c-o să mi-l trimită printr-un intermediar. A lăsat să treacă mai mult timp decât aș fi crezut până să-și onoreze promisiunea. Din fericire, am avut răbdare... spusese băiatul caraghios.

Îi apucase brațul și i-l scutura precum un balansier. Părea sincer. Bucuria lui nu era jucată.

Intrigat, Verigă Esențială decise atunci să afle mai multe, ascultând povestea băiatului.

– Dar despre ce vorbești? Toți înalții funcționari ai Statului Qin poartă aceeași cataramă la centură.

– Bărbatul pe care l-am văzut târând cadavrul unei femei aici m-a implorat să nu spun nimic. Mi-a promis un tael de aur care urma să-mi fie adus de cineva având aceeași cataramă la centură ca el. A lui era identică cu a voastră, îmi amintesc de parcă a fost ieri. O cataramă frumoasă din jad albastru, culoarea era singura diferență. În schimb, m-a lăsat să aștept! A trecut ceva timp până v-a trimis aici! exclamă băiatul care, de bucurie, începuse să bată din palme.

Jadul albastru era rezervat cataramelor celor care aveau cel puțin rang de ministru în ierarhia de Stat. Atunci, Verigă Esențială înțelesese despre ce era vorba:

acel cadavru de femeie, găsit pe o grămadă de gunoi, bărbatul cu cataramă de jad albastru la centură marcată cu sigiliul Qin-ului, târând corpul: nu putea fi vorba decât de Lisi, care era așadar asasinul lui Neclintită Stea de Răsărit, soția lui.

Acest băiat trebuie că-l surprinsese în plină acțiune și celălalt îi cumpărase tăcerea cu o promisiune de plată care nu mai venise niciodată.

Avusese noroc că nu răsuflase nimic...

– Vrei să spui că primul ministru al Imperiului Centrului și-a asasinat chiar el soția, mama micuței Roză Primăvăratică? urlă Pește de Aur care sărise în sus de pe scaun.

– Ai rezumat foarte exact situația, încuviință cu sobrietate bătrânul eunuc.

– Și de ce n-ai dezvăluit această oribilă crimă?

– Eram pe punctul de a fugi. Îmi abandonasem deja funcția și tot Biroul Zvonurilor era în căutarea mea. A trebuit să părăsesc Xianyang-ul în timpul nopții, deghizat în femeie, înainte de a găsi refugiu aici... N-aveam altă alegere decât să-mi salvez pielea.

– Ce ticăloșie! mormăi copleșit Pește de Aur.

– Când deții un astfel de secret, este greu să-l dezvălui atunci când suspectul în cauză dispune de toate levierele puterii și când nu există, pe deasupra, nici o dovadă tangibilă prin care să poți susține niște acuzații atât de grave. Ce valoare ar fi avut, în fața unui tribunal, cuvântul unui puști de pe stradă împotriva cuvântului unui prim-ministru? De altfel, n-am considerat necesar să vorbesc nimănui despre asta, înainte de a-ți spune ție, conchise el, la fel de afectat.

Uluit, Pește de Aur se uita la urciorul în care furnicile galbene colcăiau, afundându-se într-un fel de pastă ce semăna cu mierea. Ochii lui scânteiau de furie.

– Dar trebuie făcut ceva. O asemenea crimă nu poate să rămână nepedepsită! E prea nedrept! Și când te gândești că Roză Primăvăratică nu are habar de nimic!...

– A vrea să îndrepți această greșeală ar însemna să lovești în Imperiul Centrului. E vorba de primul-ministru!

– Puțin îmi pasă! Urăsc ideea acestei injustiții. Nu mi-e frică să mă lupt cu Imperiul Centrului. Am fost crescut cu Zheng. Cunosc limitele și punctele slabe ale personajului. S-a străduit în zadar să fie Împărat, nu înseamnă că e mai puțin om... O spun fiindcă l-am bătut măr la tragerea cu arcul și la înălțarea zmeului. N-o să înceapă să mă intimideze el pe mine...

Furia îl făcea să strângă pumnii.

– A devenit omul cel mai puternic din Univers...

– Ce este puterea? Un Mingqi de teracotă reprezentând un tigru, pe care e de ajuns să-l lovești de pământ ca să se spargă în zeci de bucăți, ți se pare un animal puternic? îl întrerupse Pește de Aur.

Verigă Esențială zâmbi. Atâta voință, generozitate dar și impetuozitate nu însemnau oare că anii de captivitate nu ciuntiseră nimic din combativitatea și înflăcărarea tânărului? Era de bun augur pentru viitor.

– Văd că nimic nu te înfricoșează..., constată el cu plăcere.

– Nedreptatea îmi va înzeci mereu forțele! îl asigură tânărul sobru.

Se gândea din nou la Roză Primăvăratică. Trecuseră mai bine de două luni de când avea parte de iubirea perfectă alături de drăgălașa Floare de Sare. Povestea lui Verigă Esențială, reînviind amintirea fetei lui Lisi, îl făcea să aibă remușcări.

Nu se lăsase ușor sedus de Floare de Sare, dar atâta inocență și înflăcărare la un loc îl făcuseră să depună armele. La câteva zile după primul lor sărut, care fusese

urmat de altele, din ce în ce mai senzuale, de care anii de abstinență îl privaseră, el ajunse, nu fără reticență, să fie cucerit de farmecele tinerei fete.

Își va aminti mult timp de pasiunea animalică cu care Floare de Sare se aruncase asupra lui în prima lor noapte de dragoste. Franchețea ei și absența oricărei pudori îl făcuseră să renunțe la orice scrupule.

Când o deflorase, abia dacă își mușcase buza, apoi pântecul ei începu să se unduiască până la paroxism de plăcerea pe care o simțise, intens și aproape imediat, deși fusese prima oară. Pește de Aur, pe care virginitatea fetei îl reținuse până atunci să se lase în voia dorinței, înțelesese că trupul lui Floare de Sare se acorda perfect cu al lui.

Ea se purta deja ca o curtezană expertă, experimentând în mod natural gesturile și posturile cele mai seducătoare fără a le fi învățat dinainte, dând dovadă de o absență totală de pudoare specifică ființelor pure și lipsite de prejudecăți.

Data următoare, ea ținuse morțiș să se dezbrace de toate hainele înainte de a ajunge în pat, lăsând să se vadă un corp musculos și fin, suplu ca o liană, cu picioare lungi fusiforme și cu fese mici, bombate precum dovlecii. Apoi, mergând drept la țintă, buzele roșii apucaseră cu delicatețe Bastonul de Jad al iubitului ei care avusese senzația că leșină simțindu-i limba umedă atingându-i mai întâi ușor vârful, apoi plimbându-se în sus și în jos pe el, fără ca măcar să-i fi cerut să facă asta.

– De unde știi să oferi atât de ușor plăcere? o întrebă el șoptit după ce ea făcuse în așa fel ca să-i dea să guste un pic din Licoarea ei de Jad.

– Nu știu. Încerc să ghicesc ce o să-ți placă și, la rândul meu, mă simt și eu satisfăcută, susură ea, arătându-se în mod adorabil surprinsă.

Se ghemuise lângă el, tot goală, punându-și capul între coapsele lui și adormise. Pește de Aur, beat de dorința pe care toate simțurile i-o treziseră, intrase în ea de mai multe ori după aceea. Ea abia dacă deschidea ochii, doar cât să-i ghideze Tija de Jad spre locul care o făcea să se înfioreze.

Brusc, povestea lui Verigă Esențială îl făcu să se îndoiască de temeinicia idilei lui cu Floare de Sare. Lăsând-o să-l seducă, nu o trădase oare pe Roză Primăvăratică?

Nu se putea abține acum să nu le compare pe cele două femei.

N-avusese niciodată ocazia să facă dragoste cu fiica lui Neclintita Stea de Răsărit. N-avuseseră timp. Sărutările pe care le schimbaseră le lăsaseră totuși senzația perfectei armonii a suflurilor lor. Floare de Sare știuse să-i trezească toate simțurile. De la toridele lor îmbrățișări, întreg Câmpul de Cinabru al lui Pește de Aur era impregnat cu parfumul ei, cu dulceața pielii ei, cu fina și umeda rouă care îi tapeta Sublima Poartă atunci când Tija lui de Jad se posta chiar la intrare, înainte de a explora cavitatea fierbinte și gingașă.

În ciuda bucuriei și a plăcerii de a se regăsi unul în celălalt, în ciuda perfectei potriviri amoroase, el știa că Floare de Sare era un obstacol în drumul care ducea la Roză Primăvăratică. Fără îndoială, putea să se oprească acolo, alături de ea, să nu mai meargă spre sud, să-i facă copii și să trăiască fericiți la această fermă mică ruptă de lume, crescând viermi de mătase până la sfârșitul vieții... Dar asta însemna să pună cruce reîntâlnirii cu Țesătoarea, el care era Văcarul, și să renege jurământul pe care și-l făcuseră de a aștepta ziua în care destinul avea să-i unească din nou.

De ce, atunci, tot acel timp petrecut la poalele Marelui Zid visând la modul în care s-o poată regăsi pe

fata pe care trebuise s-o părăsească? Iubirile puteau oare să se succeadă precum valurile mării, ştergând de pe nisip urmele lăsate înainte? Era el sigur că drumul care ducea la Roză Primăvăratică nu era un impas? Ce se va întâmpla dacă, la întoarcerea la Xianyang, va constata că Împăratul Centrului reuşise s-o ia de soţie, fiindcă, resemnată, şi văzând că el nu se mai întoarce, ea cedase în cele din urmă?

Se simţea împărţit cu cruzime între datoria de a-şi aminti, de a respecta cuvântul dat şi, în comparaţie cu asta, acea întâlnire nesperată cu Floare de Sare şi ceea ce îi oferea ea în mod concret şi imediat.

În mijlocul dorinţelor şi aspiraţiilor lui contradictorii, care se ciocneau violent, asasinarea de către Lisi a mamei lui Roză Primăvăratică era un element suplimentar care îi accentua tulburarea, îl bulversa şi îl revolta.

În orice caz, acest lucru îl făcea să fie şi mai hotărât în obiectivul pe care şi-l fixase, acela de a face să domnească dreptatea în Imperiul Centrului. Stăpânit de această sete de adevăr, el nu se vedea oprindu-se acolo, punându-şi desaga de călător la piciorul zidurilor acestei ferme, în ciuda atuurilor şi farmecelor lui Floare de Sare. Dacă era acum sigur de ceva, era de faptul că nu se afla la capătul călătoriei.

– Voi ajunge într-o bună zi la Xianyang şi voi răzbuna moartea atroce a lui Neclintită Stea de Răsărit, chiar de-ar fi să-mi petrec acolo tot restul vieţii! zise el cu o voce dură şi gravă.

– Dacă pot să te ajut cu ceva, o voi face cu plăcere, murmură Verigă Esenţială.

Eunucul se simţi uşurat că-i povestise lui Peşte de Aur această amintire oribilă.

*

În fiecare seară, atunci când era singură, prințesa sogdiană plângea amarnic.

Trecuseră deja trei luni de când ar fi trebuit să părăsească Xianyang-ul, dacă aranjamentul încheiat cu tatăl ei ar fi fost respectat de autoritățile din Qin. În timpul primelor trei luni, sperând în secret că el o să obosească, ea refuzase avansurile Împăratului care desfășurase totuși toate paletele persuasiunii – chiar dacă nu făcuse încă uz de constrângere – pentru a-și atinge scopul.

După alte trei luni de zile, ținută prizonieră, ea continua să fie deprimată și abia dacă se mai hrănea.

Baya crezuse că era de ajuns să nu se lase înduplecată pentru ca suveranul să renunțe. Ea nu înțelegea nici o iotă din limba Qin-ului și se prefăcuse mirată atunci când, prin gesturi insistente și explicite, Marele Șambelan Uneori Așa încercase să-i explice că ar face bine dacă ar răspunde favorabil avansurilor Împăratului Centrului.

Enervarea și nerăbdarea acestuia în fața indiferenței pe care continua s-o manifeste imperturbabil tânăra fată creșteau pe zi ce trecea.

El începuse prin a o chema în fața lui pe sogdiană o dată la trei zile, cerându-i să danseze. Era prima oară când Împăratul Centrului era văzut că se interesează atât de aproape de o dansatoare! Toată curtea fremăta de ceea ce se anunța deja ca o idilă promițătoare...

El punea atunci să i se servească bucatele cele mai rafinate, de care ea refuza cu obstinație să se atingă. Constatând cât de puțin părea s-o intereseze mâncarea, el îi ceruse lui Desăvârșire Naturală să aleagă câteva bijuterii de aur din Turnul Memoriei ca să i le ofere ca recompensă după fiecare prestație.

Totul se precipitase şi se stricase la sfârşitul celei de-a treia luni, în ziua în care, constatând că tânăra prinţesă rămânea închisă precum o uşă tombală, Împăratul hotărâse să apeleze la serviciile unui interpret.

Ea tocmai terminase un dans lasciv şi simţea asupra ei privirea pofticioasă a suveranului Centrului care se perpelea în fotoliu.

– Spune-i că o găsesc foarte frumoasă, îi spusese el, excitat, nemairezistând, interpretului, un bărbat originar din regatul Ba care cunoştea sogdiana fiindcă fusese de nenumărate ori prin acele ţinuturi îndepărtate din Asia centrală.

– Împăratul te găseşte foarte atrăgătoare! tradusese bărbatul, privind-o pe sogdiană cu un zâmbet în colţul gurii.

Dar aceasta, imperturbabilă, aşezată chiar pe jos, îşi trăgea sufletul înainte de a începe dansul ameţitor cu care îşi termina în mod tradiţional prestaţia şi constituia pentru ea cea mai bună terapie: începută lent, învârtirea se accentua pentru a deveni un cerc extatic în care dansatoarea, căzută într-o veritabilă beţie, pierdea orice reper.

Atunci spiritul lui Baya reuşea să evadeze din trup şi sogdiana se vedea întoarsă la umbra curmalilor din oazele de origine.

– Nu-i răspunzi suveranului? întrebase mirat interpretul la sfârşitul dansului.

Sogdiana stătea în picioare în faţa suveranului. Răsufla din greu. Sfârcurile sânilor tresăltau sub corsaj.

- Spune-i că vreau să mă întorc la mine în Sogdiana, răspunsese ea, lac de apă, sfidând declaraţia lui Qinshihuangdi.

Interpretul, care îngheţase de spaimă în faţa unei asemenea lipse de respect, tradusese că o doare capul.

Atunci Împăratul Centrului îl chemase pe Uneori Așa și îi ceru să-i aducă remedii. Un servitor intrase cu un platou pe care erau două fiole mici de bronz. Uneori Așa îi făcuse semn dansatoarei să le bea. Dar aceasta, neîncrezătoare, refuzase politicos. Nu vedea utilitatea acestor băuturi și, temându-se să nu i se dea barbiturice, nu ținea să se lase adormită lângă acest împărat libidinos.

Agasarea acestuia devenise evidentă. El încercase s-o facă să înțeleagă pe Baya, prin gesturi, că era un medicament care să-i ia durerea de cap. Presimțind unde vroia s-ajungă, ea îi arătase că se simțea bine și nu dorea deloc să guste din conținutul micilor fiole. Apoi se încăpățânase să pronunțe trei cuvinte în sogdiană pe care le repetase de mai multe ori, privindu-l pe Qinshihuangi drept în ochi.

– Vreau traducerea a ceea ce a spus! ceruse Împăratul Centrului.

După ce ezitase, interpretul înțelesese că nu avea de ales. Frecându-și mâinile una de alta ca pentru a se apăra de consecințele a ceea ce avea să spună, sfârșise prin a bolborosi, cu privirea plecată și cu o voce sugrumată de frică:

– Nu-mi placi! Nu-mi placi!

De stupoare, fața suveranului pălise, iar ochii scăpărau scântei. Era nebun de furie.

– N-am ce să fac cu raționamentul unei micuțe dansatoare ca tine! Să fie pusă sub supraveghere în Palatul Nordului. Poate că va ajunge să-și schimbe părerea! zisese el în timp ce un servitor aruncase un șal pe umerii dezgoliți ai lui Baya, înainte de a o însoți.

Din acel moment, ea nu mai fusese niciodată invitată să danseze în fața Împăratului Qinshihuangdi.

Stătea încuiată într-o cameră mică situată la ultimul etaj din Palatul Nordului, de unde putea zări piscul

barierei stâncoase a falezei Liniștii care se etaja în depărtare, treptat, dincolo de coline. Nu-și vedea gardiana decât de două ori pe zi când îi aducea fructe și cereale. Ca orice sogdiană, refuza din principiu să se atingă de orice fel de carne dacă animalul nu fusese tăiat după un ritual precis.

Plânsese deja atât de mult încât i se părea că-și epuizase rezerva de lacrimi. Se agăța de nebunească speranță că o misivă de la tatăl ei sau trimisul unei ambasade pe lângă Împăratul Centrului, amintindu-i acestuia angajamentele luate, va reuși să-i redea libertatea.

Dar lunile treceau și nimeni nu venea. Singurătatea începea să o apese. N-avea pe nimeni cui să se confeseze și se simțea complet abandonată de ai săi. Mai presus de toate, se temea de momentul în care gărzile o vor conduce fără voia ei în fața Împăratului care va abuza de ea prin forță. Ea își jurase că atunci când vor veni s-o ia, va fi deja moartă. Se va repezi cu capul înainte, lovindu-se de zidul camerei ei ca să-și spargă craniul și să nu fie nevoită să suporte o asemenea umilire.

Ea îl implora în fiecare seară pe zeul sogdian al Focului să-i dea forță și curaj.

Baya, ca orice sogdiană de viță nobilă, fusese crescută în principii și onoare. Niciodată n-avea să i se dăruiască lui Qinshihuangdi, era la fel de rebelă ca Roză Primăvăratică.

Într-o dimineață, interpretul mai veni încă o dată la ea, din partea Împăratului Centrului, pentru a încerca din nou să o convingă.

Bărbatul era atât de sigur pe el, încât zâmbea deja prostește. Generozitatea propunerii Împăratului era atât de mare încât nu-și putea imagina un refuz din partea

prințesei: dacă ea accepta, suveranul era dispus să o ia de soție legitimă! Pentru micul regat sogdian, era un gaj de protecție nesperat și asigurarea de a domina regatele vecine din Asia Centrală.

Era suficient ca Baya să spună da prin intermediarul trimis și avea să fie condusă într-un palat unde o orchestră întreagă era gata să o acompanieze. Urcioare pline ochi cu pietre prețioase și aur o așteptau. Bucătarii preparaseră deja plăcinte de grâu coapte în cuptoare după rețeta sogdiană și pe o masă imensă o așteptau, aranjate cu grijă, cupe pline cu fructele care îi plăceau.

Totul era gata pentru ca ea să nu ducă lipsă de nimic.

Era de ajuns din partea ei o simplă mișcare a buzelor.

– Niciodată, auzi bine, niciodată nu voi merge cu acest om pe care nu l-am ales! șuieră ea, ieșindu-și din fire, în fața interpretului.

– Sunt sigur că tatăl tău va fi flatat să-și vadă fiica în calitate de soție legitimă a Marelui Împărat al Centrului. Pentru regatul său, ar fi o alianță prestigioasă. Gândește-te bine. Noaptea este un sfetnic bun. O să revin mâine.

– Este inutil. Mâine va fi ca și azi!

– Cum poți să dai cu piciorul, în acest fel, la o cerere în căsătorie în toată regula?

– Îți spun, cu riscul de a mă repeta, că poți să-i duci acum răspunsul meu. Acest bărbat nu mă atrage. Privirea lui libidinoasă mă dezgustă. Sunt virgină și deocamdată vreau să rămân așa! zise ea impasibilă.

– În acest caz, nu-ți garantez că nu se va răzbuna... Împăratul Centrului are reputația unui om incredibil de crud. Refuzând o asemenea propunere, riști să-l umilești și să-i dezlănțui furia!

– Puțin îmi pasă! Îi vei spune că prințesa Baya preferă să moară! N-am nimic altceva să-i transmit.

Ea îl privi cu asprime, drept în ochi. Buzele ei roşii era lipite una de alta, închizându-i ermetic gura, după modelul inimii şi al spiritului său. Îşi strângea atât de tare pumnii, încât falangele erau albe precum fildeşul.

Baya se închisese în ea însăşi din toate puterile, ca o cochilie care îşi protejează corpul de carne.

Uluit, interpretul constată că nimic n-o s-o mai facă vreodată pe tânăra prinţesă sogdiană să-şi schimbe părerea.

*

– Cum reuşeşti să-i păcăleşti aşa? îl întrebă Foc Arzător pe Peşte de Aur care prinsese un alt iepure în laţ.

Împreună cu Verigă Esenţială, care îi hăituia un pic mai departe, plecaseră la vânătoare de iepuri de casă.

– Lubuwei avea în slujba lui un Xiongnu foarte înalt care m-a învăţat să călăresc şi să vânez cu laţul. Era un om bun şi generos. Era, de asemenea, un vânător abil care mi-a transmis ştiinţa lui fără să ezite, răspunse el distrat.

Peşte de Aur avea mintea în altă parte. Revelaţia asasinării de către Lisi a mamei lui Roză Primăvăratică continua să-l bântuie fără încetare. Îşi deschisese, de altfel, inima în faţa lui Foc Arzător pe care această crimă nu-l mirase. Pentru tânărul ajuns eunuc împotriva voinţei lui, societatea Qin-ului nu era decât o ţesătură de orori şi de delicte săvârşite de indivizi pe care sistemul îi forţa să le comită pentru a-şi salva pielea.

– Nu pari a fi în apele tale, remarcă acesta din urmă întorcându-se spre el.

– Fir-ar să fie! Nu încetez să mă gândesc la abominabila crimă a lui Lisi. Va trebui să dea socoteală într-o bună zi! mormăi Peşte de Aur, îndesând un alt iepure în desaga care era deja plină.

Foc Arzător se postă în fața lui.

– Și eu care l-am ucis pe Cuțit Rapid, va trebui și eu să dau socoteală?

Pește de Aur îl privi pe tânărul eunuc cu o infinită compasiune. Îi văzu ochii scăldați în lacrimi și îi apucă mâinile pentru a-l liniști.

– Eliminându-l pe Cuțit Rapid, ți-ai făcut dreptate. Asta trebuie făcut când instituția judiciară greșește.

– Este adevărat că dacă n-aș fi castrat, aș putea să fac dragoste cu femeile care îmi plac... Este chinuitor să te simți atras de ele și să știi că nu vei putea niciodată să le onorezi.

– Asta nu te va împiedica să placi femeilor. Ai încredere în experiența mea.

– Mi-ar plăcea să te cred! răspunse Foc Arzător.

Vedea bine că Pește de Aur încerca să fie drăguț cu el.

– Vei avea ocazia!

– Bunătatea și gentilețea ta mă impresionează!

– E reciproc...

– Spune-mi ce pot să fac ca să te ajut?

– Să-mi promiți chiar acum că o să mă ajuți să dau în vileag crima nepedepsită a lui Lisi! îi zise atunci Pește de Aur prietenului său.

Vorbele lui erau grave, pline de solemnitate.

– Ți-o jur, răspunse celălalt fără ezitare.

Cei doi tineri căzură unul în brațele celuilalt, strângându-și reciproc mâinile.

– Nu va fi ușor. S-ar putea să ne ia ani de zile.

– Am trecut noi și prin altele și, după aproape zece ani petrecuți în praful Marelui Zid, am scăpat nevătămați... Ce-a fost mai greu a rămas în urmă, spuse Foc Arzător ștergându-și ochii.

– E bine să ai atâta curaj! Am noroc să te am alături de mine...

Peşte de Aur privea acum câmpia plină de iarbă care se întindea în faţa lor până la orizont, unde iepurii continuau să se zbenguie sărind. Platitudinea ei abia dacă era întreruptă de ridicăturile ierboase a ceea ce semăna cu nişte morminte de ţărani săraci.

– Eşti gata să mă urmezi dacă pun la cale o expediţie punitivă? îl întrebă Peşte de Aur după un moment de tăcere.

– Cu bucurie şi forţă. Mi-ar plăcea chiar să putem să putem să-l dăm jos pe Împăratul sângeros şi să eliberăm de sub jug popoarele dominate! tună eunucul nu fără o oarecare satisfacţie.

Mai puţin decât Peşte de Aur, el nu părea să aibă habar de câţi oameni şi materiale trebuiau să dispună pentru a reuşi să clatine bazele acestei enorme puteri militare.

– Să nu ne facem iluzii, nu putem spera atât de mult. Dacă vom reuşi să demascăm mârşăvia lui Lisi, va fi deja un mare eveniment! Nemernicul n-o să cedeze cu siguranţă prea uşor.

Spunând aceste cuvinte, el realiză dintr-o dată cât de mici erau şansele de a-şi atinge scopul. Să se ia de omul cel mai important al Imperiului Centrului după şeful său suprem nu releva o totală lipsă de realism, dacă nu chiar o furioasă inconştienţă?

– Oricât entuziasm am avea, această sarcină nu poate fi dusă la bun sfârşit de indivizi izolaţi..., adăugă el.

– Ce plan ai?

– Trebuie să mergem spre sud, să ne îndepărtăm de centrul Imperiului, pentru a merge către popoarele care nu sunt încă supuse cu totul. Poate unii dintre oameni vor să se elibereze de sub jugul care-i asupreşte? Asta-i unica noastră speranţă, să adunăm alţi revoltaţi sub steagul nostru, să găsim ajutor, să ne unim pentru a fi

mai puternici și pentru a urca imensa pantă care se înalță în fața noastră.

– Armata Revoltaților! Frumoasă expresie... O văd deja traversând semeață câmpiile și îndreptând nedreptățile săracilor și ale tuturor celor care sunt tratați injust.

– Dacă asta va trebui să fie misiunea ei, atunci va fi foarte ocupată, atât de mult domnește injustiția în acest Imperiu în care poporul se spetește plătind impozit unui stat orb și opresor. Se vorbește că din colectă se adună deja mai mult de o treime din produsul total! Când administrația este obeză, poporul nu e departe de a muri de foame.

– Ceea ce mă uimește este faptul că Împăratul a lăsat să se instaleze o asemenea debandadă fiscală și instituțională. Pe vremea lui Lubuwei, serviciile publice funcționau cât de cât și o umbră de justiție părea cel puțin să domnească asupra regatului Qin, zise, gânditor, Foc Arzător.

– Negustorul din Handan îl eclipsa pe regele Zheng, care a hotărât să-l exileze. Lubuwei accepta legismul , dar încercase să-i încurajeze pe funcționari să acționeze în interesul general. Acum, în numele Regulii, fiecare se răzbună pe celălalt.

– Ce catastrofă!

– Legea domnește, dar în mod abstract. Actualul prim-ministru este un apostol al legismului. El n-are nici un interes să pună în discuție aceste abateri.

– Și Împăratul Centrului?

– După câte se spune, Lisi nu-i aduce la cunoștință niciodată nici cea mai mică neregulă.

– Dar cum se explică o asemenea cădere în dizgrație a lui Lubuwei? Circulau zvonuri la curtea din

Xianyanag după care actualul Împărat al Centrului ar fi fost copilul lui?

Peşte de Aur se înfioră. El îşi amintea perfect cuvintele pe care i le spusese Lubuwei înainte de a pleca în exil.

– Aceste zvonuri erau fondate, o ştiu chiar de la Lubuwei. Mi-a mărturisit acest lucru înainte de a pleca în exil la Handan. Pentru el, era de-a dreptul dureros să fie condamnat de propriul fiu.

Uluit, eunucul îşi privea prietenul cu un aer incredul.

– Ţi-o repet, Lubuwei era tatăl lui Zheng. Dar acesta, bineînţeles, n-a ştiut şi nici nu va trebui să ştie vreodată.

– Cât trebuie să fi suferit! suspină eunucul.

– Mai mult decât îţi poţi imagina. O să-mi amintesc mereu privirea lui pierdută când m-a îmbrăţişat pentru ultima oară.

Verigă Esenţială îi ajunsese din urmă.

– Vestea morţii lui Lubuwei s-a răspândit la puţin timp după intrarea armatelor Qin-ului în Handan, adăugă el, emoţionat.

Peşte de Aur îl privi pe Verigă Esenţială cu admiraţie. Fostul şef al Biroului Zvonurilor era fără îndoială la curent cu tot.

– Dar spune-mi, fiindcă tot suntem la capitolul confidenţe, ce zvonuri circulau pe seama mea? Lubuwei n-a vrut niciodată să-mi spună nimic despre originea mea! Ştiu doar că am fost găsit de uriaşul hun, cel care m-a învăţat după aia să vânez cu laţul şi să călăresc.

– E ciudat că-mi pui această întrebare acum... O să-ţi spun exact ce ştiu. Se spunea că eşti fiul pe care Lubuwei ar fi vrut să-l aibă. Unii pretindeau că ai fost

adus din Sud, unde ai fi fost găsit – da, chiar așa! – sub un copac înflorit. Cât despre originea ta, a constituit întotdeauna cel mai mare mister. Unii nu ezitau să vadă în tine un fel de nemuritor sau un semi-zeu. O ființă care fusese dotată cu multiple calități. Un lucru era sigur: Lubuwei te adora și nu se ferea s-o arate.

– E prima oară că aflu lucruri atât de stranii despre mine!

– Întotdeauna ești ultimul informat despre comentariile pe care le susciți. Liniștește-te, n-am auzit niciodată decât lucruri flatante despre tine. Din acest motiv ai dat naștere la invidii și ți s-a pus în cârcă acest pretins furt al discului de jad.

Un soare portocaliu, gata să basculeze dincolo de linia albastră a orizontului, difuza o lumină razantă pe micile morminte care băşicau suprafața netedă a întinderii ierboase.

Noaptea nu întârzia să cadă. Iepurii se întorseseră în vizuini, nu se mai vedeau sărind. Liniștea și imobilitatea aveau să invadeze din nou acele locuri pe care numai țipetele păsărilor de noapte le tulburau.

Era timpul să se întoarcă la fermă. Vânătoarea nu fusese rea, desagii lor erau umpluți copios.

Floare de Sare va putea să pună la frigare spată de iepure pentru cină. Stropită cu alcool de sorg, va fi un festin de primă clasă.

Puțin mai târziu, mestecau toți trei carnea deosebit de gustoasă.

– Să aștepte și vor vedea toți, la Xianyang, că drăguțul Pește de Aur poate foarte bine să se transforme într-un teribil răzbunător mascat! zise hotărât cel despre care se spunea că este un semi-zeu sau un nemuritor.

63

– Floare de Sare, nu știu dacă e bine ce facem! insistă Pește de Aur, mângâind cu infinită blândețe ceafa tinerei fete.

Aceasta, în genunchi în fața lui, îi aducea omagiul cuvenit viguroasei lui Tije de Jad, care, între două mângâieri se înălțase spre cer precum trunchiul acelor brazi viguroși din care se făceau catarge de corăbii.

El simțea că unda plăcerii inefabile avea să-l inunde în curând și, cum se hotărâse să nu mai cedeze, începu să se stăpânească.

– Dă-ți drumul! Lasă-mă să-ți provoc plăcere! șopteau buzele tinerei atunci când nu erau ocupate să-l facă pe partenerul ei să cadă în extaz.

Cu un gest amplu și brusc, aproape trăgând în sus, ea își descheie corsajul, lăsând să se vadă sânii care tresăltau și ai căror sfârcuri împungeau aerul ca niște delicioase săgeți.

– Pari a fi făcută special pentru dragoste. Părinții tăi trebuie să se fi iubit la nebunie! Ești la fel de expertă precum o femeie care ar fi iubit deja de zece mii de ori! zise el masându-i gâtul.

Sânii ei sidefii, micuți, rotunzi, fermi și ascuțiți semănau cu fructele de mango coapte abia culese. Ea îi luase în mâini și îi îndrepta înspre fața puțin crispată a lui Pește de Aur. Îndemnul era clar: limba ei roz se plimba pe buzele lui întredeschise.

Ca un val de nestăvilit, unda plăcerii îl inundă, astfel încât nu se putu abține să nu-și afunde cu lăcomie nasul între fructele de mango atât de îmbietoare. Le sugea sfârcurile, pe care le simțea întărindu-se încet-încet în gura lui. Aveau un gust ușor dulceag din datorită unguentului cu miere de salcâm folosit de Floare de Sare.

Era acum rândul ei să geamă și să se contorsioneze de plăcere.

– E bine, iubirea mea. Continuă așa. Oh, da! Îmi place ce-mi faci. Privește, sunt udă toată, mărturisi ea fără nici cea mai mică pudoare, conducând mâna iubitului în Sublima ei Fantă.

Partida se anunța prea inegală pentru Pește de Aur. Floare de Sare poseda o asemenea dibăcie, încât lui îi era chiar imposibil să se rețină mai mult!

Ea freca cu delicatețe și constanță, scoțând strigăte animalice și gemând ușor, vârful Bastonului lui de Jad pe micuțul boboc de bujor al Divinei ei Porți. În mișcarea cadențată de du-te –vin-o, ea făcea în așa fel ca vârful sexului lui să atingă intrarea în al ei, împingându-l frumos afară în momentul în care, beat de plăcere, el încerca să meargă mai departe. Apoi o lua de la capăt, jucându-se de-a v-ați ascunselea cu el până când îl înnebunea de-a binelea.

Ea stăpânea acum arta de a-l supune după bunul ei plac.

– Lasă-mă să intru în tine, te implor!

Acum, el era cel care vroia mai mult.

Floare de Sare știuse să-l aducă acolo unde vroia. Dar, din partea ei, nu era deloc un mod de a-i arăta că reușise să iasă triumfătoare. Nimic nu era intenționat. Acționând doar din instinct, tânăra fată se mulțumea să-l iubească pe Pește de Aur din toate fibrele ei și să i se arate fără pudoare și în toată inocența. Astfel, ea

reușise să potrivească suflurile și trupurile lor cu sentimentele pe care le aveau unul pentru celălalt.

Îl lăsă să-și dea drumul în ea cu un geamăt în care extazul și ușurarea se amestecau inextricabil.

Continuară, nesătui, să facă dragoste toată noaptea, trezindu-se reciproc atunci când dorința se reaprindea în ei. După ultima înlănțuire, când plăcerea lui Pește de Aur atinsese cote paroxistice, ghemuită la pieptul lui, ea se hotărî să-i împărtășească sentimentele pe care le avea pentru el.

– Te iubesc din tot sufletul. Suflurile noastre se potrivesc. Vreau să rămân lângă tine.

– Este adevărat că trupurile noastre se înțeleg perfect.

Sobrietatea vorbelor lui o uimi.

– E tot ce ai să-mi spui? întrebă ea încetișor, încolăcindu-se și mai mult în adâncitura pieptului iubitului ei.

Lui Pește de Aur îi era atât de frică să nu-i facă rău, încât nu îndrăznea să-i mărturisească că inima lui era deja în altă parte. În ciuda dorinței de a-i spune totul despre trecutul lui și despre jurământul pe care el și Roză Primăvăratică și-l făcuseră, ideea de a decepționa o iubire atât de pură și de întreagă îl paraliza.

Ezitarea lui era sfâșietoare. Ea n-avea să bănuiască niciodată ce furtună se declanșase în capul celui al cărui spirit era din nou pradă acelei idei nefaste care îl chinuia fără să vrea, fiindcă el o respingea fără încetare și refuza mereu să se gândească la ea.

Ascunsă în adâncul minții, ideea neagră țâșnise brusc la suprafață.

Era el sigur că Roză Primăvăratică îl mai aștepta la Xianyang? Nu se lua după o himeră? De la fata lui Lisi nu mai avusese, și nu fără motiv, nici o veste de când plecase, de aproape zece ani. Poate că îl credea chiar mort...

Putea o dragoste să reziste unei așteptări atât de lungi? În aceste condiții, Roză Primăvăratică avusese cum să reziste presiunilor Împăratului?

El mai păstra în gură gustul ultimului lor sărut. Simțea, ca și cum ar fi fost ieri, dulceața umedă a buzelor ei, de care îi amintise cele ale lui Floare de Sare pe care aceasta i le pusese cu câteva clipe mai înainte pe Bastonul lui de Jad.

Totul se învălmășea acum în capul lui: sentimentele, senzațiile, imaginile acestor două femei, în fond atât de asemănătoare.

Pentru Pește de Aur era un moment crucial. Se afla la o răscruce de drumuri, între două ființe de excepție. Una îi era la îndemână, în timp ce cealaltă rămânea un vis care aspira să devină realitate, dar pe care îndoiala îl aneantiza.

Era oare posibil să întoarcă pagina de la cartea destinului pentru a începe o altă viață? Nu însemna să trădeze, să se renege pe el însuși?

Întins pe spate, privea plafonul de scânduri al camerei unde făcuseră dragoste. Floare de Sare era întinsă peste el, satisfăcută și adormită. Lipită de grindă cu ventuzele de la extremitățile picioarelor, o mică șopârlă neagră îl observa neclintită.

Nu mai știa de unde auzise că această specie purta noroc. Se decise să vadă în asta o prevestire fericită. Tot fixând micuțul saurian, căzu și el într-un somn profund.

Se trezi în plină noapte cu o senzație stranie.

Era lac de transpirație. Nu se simțea totuși deloc rău, dimpotrivă. Încerca un sentiment de ușurare. Se uită în tavan. Micuța șopârlă neagră era tot acolo, tupilată în întuneric. Nu i se vedeau decât minusculii ochi fosforescenți care formau două perle sidefate atunci când îi deschidea. El văzu în această clipire o frumoasă

ilustrare a acelei rupturi din care țâșneau contrariile: Negrul succeda Luminii așa cum Yin venea după Yang, tot așa cum liniile continue ale trigramelor alternau cu cele întrerupte, cum plinul genera vidul, pe scurt, precum marea înfruntare dintre polii opuși și contrari din care apărea Viața.

Licărirea luminoasă era un mesaj: nu era oare bătaia inimii lui Roză Primăvăratică, care trăia și continua să-l aștepte la Xianyang?

Își dorea nebunește să creadă asta.

Se așeză fără să facă zgomot și privi ceafa sidefată a lui Floare de Sare care dormea lângă el un somn adânc, ca un copil.

Privi acest corp pe jumătate gol și fața inocentă pe care nimic n-ar fi putut s-o tulbure într-atât părea de calmă și fericită.

Numai iubirea îți permitea să atingi Marea Pace și Marele Vid Nenumit.

Așa cum stătea scris în *Cartea Curții Galbene:*

„Vacuitatea este atât de calmă, căci simplitatea este în centrul Spațiului,

Nu fiți melancolici, căci, bătrâni fiind, veți întineri!"

El se strecură afară din așternut și, după ce aruncă o cuvertură din lână ușoară peste acel spate adorabil arcuit, ieși în curticică, atras de lumina razelor lunii pline care tocmai se înălțase și care îi amintea în mod ciudat de clipirea ochilor micuței șopârle negre.

*

Afară, ploua cu găleata. Norii întunecaseră cerul. În cârciuma unde se adăpostiseră pentru a scăpa de ploaia puternică ce anunța furtuna, era aproape noapte.

– Mai ai vești de la foștii tăi colegi?

Verigă Esențială se uită la Pește de Aur cu tristețe.

– Din păcate, casta a devenit un rezervor de sclavi însărcinați cu muncile cele mai înjositoare și cele mai lipsite de interes: degustători de mâncare, spălători, coafori... Eunucii formează o servitorime la cheremul tuturor. Când îmi amintesc ce putere reprezentam, prefer să nu mă mai gândesc la asta! Încă din vremea bătrânului rege Zhong, eunucii erau persoane sus-puse. Se aflau în posturile-cheie la Arhivele și la Cancelaria Regatului, fără a mai pune la socoteală, bineînțeles, Biroul Zvonurilor.

– De ce Marele Împărat al Centrului i-a umilit în asemenea hal, lăsându-i în aceste funcții subalterne pe care le ocupă în momentul de față?

– Pentru că nu are încredere în ei. El nu suportă existența grupurilor sociale a căror logică îi scapă și pe care nu le stăpânește întru totul. De la plecarea mea, se pare că nimeni n-a preluat ștafeta. Eunucii nu mai sunt uniți și conduși. Potrivit puținelor informații care îmi parvin, de atunci, casta nu face decât să se prăpădească.

Simpla evocare a decăderii fostei sale confrerii căreia îi consacrase atâta energie îl întrista pe Verigă Esențială căruia îi dăduseră lacrimile.

O lumină traversă ferestruic chiar înainte ca fulgerul să se abată nu departe de acolo, făcând să se zguduie pereții cârciumii.

- Că bine le mai stă oamenilor care nu țin la băutură! Zeul Tunetului Leigong ar face bine să-i trimită un fulger pentru a-l calma, oftă Pește de Aur pentru a schimba discuția.

El se uita în fundul sălii unde un bărbat hirsut amețit de băutură vocifera gesticulând. Înjurăturile lui acopereau toate conversațiile clienților.

– Sunt cu ochii pe tine! murmură Foc Arzător.

– Din fericire, nici unul dintre noi nu va fi atins vreodată de o asemenea dependență, îi asigură Verigă Esențială.

În fața lor, bețivul, furios pe masa lui în care bătea cu pumnul, se uita în jur buimac. Era la a treia fiolă de alcool de orez. Servitoare cârciumii, o fată grasă, la fel de bărboasă ca un bătrân învățat, se postase în fața lui pentru a-l obliga să-și plătească consumația, înainte de a-l servi din nou.

– Cât timp ne trebuie ca să ajungem în oraș? îl întrebă Foc Arzător pe Verigă Esențială.

– O oră și jumătate de mers. Dacă ploaia nu ne blochează aici, vom ajunge în seara asta fără dificultate.

– Cu atât mai bine! Presupun că va trebui să ne trezim devreme ca să închiriem un loc bun în piață, adăugă Pește de Aur.

– Fii atentă, că dacă verși borcanul ăsta, s-ar putea să tragi o spaimă soră cu moartea! strigă Verigă Esențială la servitoarea bărboasă care, trecând pe lângă masa lor, lovise un mic vas din teracotă cu capac închis ermetic.

Bețivul hirsut făcea acum un vacarm atât de mare încât abia dacă te auzeai om cu om, astfel că era inutil să mai spui ceva. Bărbatul urla un cântec deocheat în care era vorba despre fundul fetelor și despre crupa curtezanelor. Strofele cântecului erau întretăiate de cuvinte despre trista lui persoană.

Câteva dintre ele îi atraseră atenția lui Verigă Esențială.

„Trăiască femeia cu cur frumos! Eu sunt fratele regelui regelui. Am fost un mare general, acum sunt prințul tâlharilor. Sunt Tâlharul cu Coamă de Cal! Trăiască bulanele târfei și curul ei frumușel!" răcnea individul.

Se cocoțase în picioare pe masă și zbiera cât îl țineau plămânii, bătând din palme. Dintr-o lovitură de picior, măturase farfuriile și paharele de bronz care se rostogoliseră cu zgomot pe jos. Ținea în mână o fiolă din care bea, râgâind între două strofe ale cântecului.

– Tipul ăsta pare total nebun! Ce mârlănie! Unde se crede de deranjează în asemenea hal clienții? exclamă șocat Foc Arzător.

Fața tânărului eunuc exprima dezgustul. Za Esențială, la rândul său, îl observa pe bețiv cu atenție. Vorbele lui îi trezeau amintiri. El îi făcu semn servitoarei să se apropie.

– Bețivul ăsta vine des pe aici? o întrebă el pe fata cu barbă.

– Ba bine că nu, în fiecare seară! Este o pacoste! Dar are cu ce plăti, așa că...

Urâțenia feței servitoarei concura cu nerozia vorbelor. Răsuflarea ei fetidă, pe care Za Esențială o primi în plină figură asemeni unei pale de vânt urât mirositoare, îl făcu să întoarcă capul.

Ploaia încetase și furtuna se îndepărtase. Era timpul să-și continue drumul. După ce-și plătiră consumația, ei se ridicară și părăsiră cârciuma, în timp ce bețivul hirsut continua să declame versurile cântecului său.

A doua zi dimineață, după o noapte reparatoare într-un mic hotel curățel rezervat negustorilor, cei trei complici se reîntâlniră la intrarea în piața orașului.

Era deja lume multă. Se formase o coadă pentru cei care vroiau, asemeni lui Verigă Esențială, să închirieze un loc de vânzare. Pește de Aur contempla amuzat coliviile de rațe pline de orătănii, puii legați de picioare, purceii vii legați fedeleș cu frânghii de cânepă care îi împiedicau să se miște, coșurile mari de legume proaspete sau uscate și ulcioarele pline de cereale boabe

și de ulei de susan îngrămădite pe jos. Acest neverosimil talcioc în care fiecare negustor făcea ordine, punându-și mărfurile pe tarabe impecabil aranjate, era indescriptibilul rezumat a tot ceea ce se putea cumpăra și vinde într-o piață rurală.

Puțin mai departe, un țăran mai vârstnic ținea în lesă, prin niște inele trecute prin nas, trei ursuleți neastâmpărați care scoteau niște grohăituri stridente. Alții își expuneau coliviile cu prepelițe de luptă și lăudau agresivitatea campionilor, fără a omite să-i invite pe pariori să se arate.

Aceste lupte dintre zburătoare se derulau pe locul tarabelor negustorilor, după ce acestea erau demontate. Ele aveau loc după-amiaza, după tranzacțiile din timpul dimineții.

Mulți pariori își pierdeau acolo puținul câștig obținut din vânzările produselor lor.

– Vin ca de obicei să-mi vând furnicile ucigașe. Nu am nevoie de mult spațiu. O jumătate de tarabă mi-e prea de ajuns, îi spuse Verigă Esențială funcționarului însărcinat cu perceperea taxelor al cărui mic birou fusese aranjat lângă portalul de intrare în piață, strașnic păzit de o escuadă de soldați înarmați.

– Și când te gândești că nici măcar nu mai poți vinde ce vrei în țara asta! Până unde o să meargă voracitatea fiscală a Statului! bombăni Pește de Aur.

Nici nu știa cât adevăr era în vorbele lui.

– Noul regulament te obligă să iei cel puțin o tarabă. Te costă opt Bu de fier în formă de cazma, spuse funcționarul cu o voce mecanică.

– Dar este de patru ori mai scump ca data trecută! Dacă îmi amintesc bine, n-am plătit decât trei Dao în formă de cuțit! Nu scontez să încasez din vânzări mai mult de douăzeci de Bu! Dacă adaug cheltuielile de hotel, nu-mi rămâne mai nimic! se plânse Verigă Esențială.

El își făcuse rapid socotelile. O sută de perechi de furnici, la un Bu duzina de insecte, era prețul maxim pe care-l putea obține din vânzare. Noile tarife ale pieții, semn al rapacității extreme a administrației teritoriale, erau într-adevăr prea de tot.

– Cine ești tu ca să pui în discuție drepturile imperiale de patentă? răcni o voce agresivă.

Era un soldat un pic mai mare în grad decât ceilalți care se apropiase de micul lor grup. În jurul biroului improvizat al însărcinatului cu patentele începuse să se înghesuie lumea. Mulțimea bombănea, aproape amenințătoare. Majoritatea negustorilor îl susținea pe Verigă Esențială. Începuseră să izbucnească remarci nepoliticoase în legătură cu nenumăratele dări fiscale ale unei administrații tentaculare și inutile.

– Omul ăsta are dreptate! Tarifele pieții au devenit exorbitante. Sunt niște taxe expoliatoare! se auzeau voci pe ici, pe colo.

– Gărzi, la arme! urlă deodată sergentul către oamenii lui.

Imediat, fură văzute lucind lamele săbiilor prompt scoase din teacă, apoi se auzi strigătul gutural al soldaților. Era manifestarea forței publice, gata să pună capăt acestui persiflaj și să ucidă din față orice contestație pe cale de a se naște.

Sergentul, la rândul lui, agita în aer un bici lung din care pocni. El lovi picioarele unui bărbat care stătea la coadă ca toată lumea și nu participase în nici un fel la altercație. Sângele țâșni din cele două răni larg deschise care îi însemnau picioarele.

Era o lovitură oarbă, dată doar pentru exemplu. Bărbatul, un negustor de trufandale, care nu zisese și nu făcuse absolut nimic, își aștepta liniștit rândul. El se mulțumi să scrâșnească din dinți și, pentru a evita să mai primească o altă lovitură de bici, se uita în altă parte ca și cum nu se întâmplase nimic.

Acum, în rândurile asistenței domnea din nou o liniște glacială. Nu mai era nici urmă de revoltă. Toate capetele erau plecate.

Forța publică își spusese cuvântul. Ordinul marelui Împărat al Centrului domnea la întrarea în piața orășelului.

– Banii, și repede! strigă funcționarul la Verigă Esențială care, cu moartea în suflet și clocotind de furie, strângând din dinți ca să nu explodeze, se execută.

– Chiar și animalele sunt mai bine tratate, îi șopti Foc Arzător la ureche lui Pește de Aur.

Acesta, gânditor, se întreba până unde avea să meargă supunerea poporului la legile nedrepte ale Statului.

O convingere intimă îl făcea să creadă că nu era departe momentul în care poporul din Imperiul Centrului va ajunge să le ceară socoteală celor care îl guvernau.

*

Ea se temea de excesele lui de furie atunci când începea să bată din picior ca un copil.

Trei hărți mari pictate pe piele de oaie se etalau în fața Împăratului Centrului. Un servitor le ținuise cu o mână tremurătoare chiar pe masă pentru a le menține întinse.

– A trebuit să cer de două ori ca să mi se furnizeze în cele din urmă aceste hărți ale coastelor noastre maritime! A fost nevoie să-l amenințe cu deportarea pe Directorul Hărților care mă înștiințase că nu le găsește! zise el înainte de a se retrage.

Imediat ce-i fuseseră aduse hărțile, Împăratul se grăbise s-o convoace neîntârziat pe regina mamă, pentru a vorbi cu ea despre această expediție care îl preocupa de luni de zile și îl obseda.

– De unde te gândești să-ți lansezi flota care va naviga în largul mării către arhipelagul Penglai? Poți alege: coastele maritime se întind de la mările reci din Nord la cele din Sud, aproape călduțe și pline de alge.

Huayang avusese deja ocazia să aibă în mână hărțile geografice pe care urma fațadei maritime șerpuia de sus în jos.

– Am de gând să trimit expediția din această peninsulă întinsă care înaintează în mare precum etrava unei corăbii care spintecă valurile. Asta ne va apropia și de Insulele Nemuririi. Există acolo un oraș portuar care se numește Dongyn. Am fost asigurat că este dotat cu un șantier naval. Am ordonat deja construirea unei prime corăbii. Muncitorii sunt pe cale să niveleze o imensă platformă care va domina oceanul. Ea îmi va permite să supraveghez plecarea și sosirea flotilei mele! zise el cu mândrie.

Își pusese degetul pe pielea de oaie întinsă, într-un loc marcat printr-un punct roșu, unde desenul coastei se curba într-o proeminență considerabilă al cărei vârf înainta mult în mare în direcția nord-est.

– Dacă înțeleg bine, n-ai de gând să participi tu însuți la expediție?

– Deocamdată, nu. Mă voi duce pe aceste insule după ce vor fi fost descoperite. Până atunci, ar fi deplasat pentru Împăratul Centrului să-și abandoneze teritoriul pe care își exercită funcțiile. Astfel că i-am cerut lui Zhaogao să se deplaseze acolo pentru a superviza construirea corăbiilor, răspunse el pe tonul cel mai serios din lume.

Huayang îl privi amuzată. Oricât de obsedat era de acest vis, Împăratul Centrului rămânea mai prudent decât părea. Căutarea nemuririi nu îl împiedica să-și păstreze picioarele pe pământ. Nu era omul care să-și asume riscuri inutile.

– Îmi poți spune ceva mai mult despre modul în care ai de gând să procedezi ca să descoperi aceste insule? continuă ea binedispusă.

– Am un plan pe care îl coc de luni de zile. Pentru a dispune de maximum de energie interioară, căci călătoria poate fi lungă și periculoasă, expediția va trebui să fie compusă din o mie de tineri, băieți și fete, în părți egale.

– Înțeleg mai bine acum de ce acest nume de „Expediția celor o mie" despre care circulă, de ceva timp, zvonul la Xianyang...

– E important mai ales ca fetele să fie virgine, pentru ca Yin-ul lor să rămână perfect intact atunci când corabia va fi vizibilă de pe insula Penglai. Nemuritoarele care bântuie cele trei insule ale arhipelagului nu vor îndrăzni să respingă o asemenea tinerețe și o asemenea puritate. Tu ce crezi?

– Mi se pare o idee conformă cu cea pe care am despre Marea Cale: energia interioară aparține ființelor tinere și pure. Dacă este corect stăpânită, această energie poate muta munții din loc! răspunse Huayang.

– În fruntea acestui convoi o voi pune pe prințesa sogdiană rebelă, să-i fie învățătură de minte că nu ascultă cuvintele blânde ale Împăratului! Știi că a refuzat propunerea mea de a-mi fi soție legitimă? Totuși, nu pot s-o țin prizonieră toată viața!

– Dar dacă ai da un ordin, ar deveni soția ta...

– În mod bizar, încă îmi repugnă să folosesc forța în relația cu femeile, bombăni el furios.

Huayang plecă ochii, în timp ce el pipăia cu nervozitate burta micuțului său vas tripod de bronz.

– Câte corăbii vor fi necesare pentru a transporta Expediția Celor O Mie?

– Trei. Va fi câte una pentru fiecare insulă al cărei nume îl vor purta: Penglai, Yingzhou, Fanzhang. Am

cerut să fie aduși pe șantier cei mai buni dulgheri din marina Imperiului. Vasele vor trebui pictate în alb, ca animalele și păsările care trăiesc pe aceste insule. Și pânzele lor vor fi negre ca aripa corbului. La ducere, calele lor vor fi goale pentru ca, la întoarcere, să fie umplute cu fructe de jad.

– Când ai de gând să pleci la Dongyin?

– De îndată ce platforma va fi nivelată și corăbiile construite, în primăvara anului viitor... Este perioada în care marea este mai calmă. Corăbiile vor putea ieși în larg fără nici un pericol. Voi cere avizul astrologilor.

– Ai consultat geomanții cu privire la amplasarea acestei platforme pe care ai de gând s-o nivelezi?

Huayang își dădu seama, din privirea suveranului, că pusese întrebarea care îl supăra. Părea profund agasat.

- Este singurul loc din care se vede toată întinderea oceanului. Puțin îmi pasă de părerea geomanților! Nu există un alt loc posibil, Zhaogao mi-a transmis-o deja... Alegerea Împăratului Centrului nu valorează cât cea a unui simplu expert în Fengshui?

- Fiecare cu meseria lui! Imaginează-ți că dacă, în acel loc, stânca muntelui iese la suprafață, platforma ta nu va putea fi nivelată, insistă ea, conștientă că avea să-i dezlănțuie furia.

- Crezi, cu siguranță, că ai răspuns la toate! Ei bine, eu spun că nici o stâncă nu va îndrăzni să iasă la suprafața platformei mele! izbucni el, beat de furie.

Ei nu-i displăcea să-l scoată din sărite. Era un mod de a se răzbuna pentru tirania pe care el o exercita asupra tuturor, în timp ce ea era singura persoană din imperiu care mai putea încă să-l contrazică.

– Mai vorbește-mi de această prințesă din Sogdiana despre care toată curtea pretinde că este o dansatoare seducătoare, reluă ea, pentru a răsuci cuțitul în rană.

– De data asta, zvonul este fondat! Are un trup de zeiță pe care și-l mișcă de minune. Din păcate, Baya mi se pare la fel de încăpățânată ca Roză Primăvăratică... Totuși, n-am precupețit efortul de a încerca s-o seduc, bombăni el posomorât.

– N-ar fi cel mai bine să-ți asiguri serviciile unei concubine docile? Asta ar putea să-ți schimbe părerea despre femeile pe care le curtezi! Crede-mă, micuțul meu Zheng, știu ce se petrece în inima femeilor...

Marele Împărat al Centrului semăna acum cu un băiețel surprins că a greșit.

– Nu mă gândisem la asta...

– Ar fi de ajuns un gest din partea ta și porțile Gineceului Imperial s-ar deschide larg... De când te așteaptă!

– Într-adevăr.

– Mi s-a spus că la ultima numărătoare, erau mai mult de o sută de femei splendide, virgine și perfect sănătoase, provenind din ultimele prăzi de război...

Încurcat, el își privea picioarele. Postura lui exprima jena.

– Pentru a culege fructele din copac, trebuie să fi învățat să le apuci..., zise el cu tristețe.

– N-o să-mi spui că încă nu știi cum să te descurci cu femeile? aruncă ea cu prefăcută candoare.

– E totuși problema mea, murmură el atât de încet, încât ea trebui să se aplece în față pentru a-l auzi.

– Și acum ți-e teamă să nu greșești și să se răspândească zvonul?

– Exact. Sunt prizonierul propriului meu statut, adăugă el cu tristețe.

Ea putea să vadă pe fața-i schimonosită o descurajare care nu era simulată.

– Ți-ar plăcea să-ți explic cum se face? zise ea cu blândețe.

El o privea tras la față fără să răspundă.

O cuprinse dintr-o dată mila pentru acest tânăr prizonier al propriului personaj, încorsetat în etichetă, obligat să nu se teamă niciodată de nimic, privat de orice ajutor din partea altuia și jenat de chingile puterii supreme.

Cu cât erai mai sus, cu atât erai mai singur. Niciodată nu puteai inspira milă căci așa ceva nu-ți era permis. Dacă dădeai dovadă de cea mai mică slăbiciune, riscai să le dai complicilor ideea unui complot. Un prinț n-avea dreptul să fie om, să aibă îndoieli și slăbiciuni.

Astfel că Marele Împărat al Centrului nu știa nici măcar cum să procedeze pentru a onora o concubină care îl dorea!

Lui Huayang nu-i trebui mult ca să treacă la fapte. Se apropie încet de Qinshihuangdi, îi luă mâna și i-o puse pe pieptul ei de femeie bătrână.

El nu manifestă nici o reticență, ba dimpotrivă, se lăsă în seama ei. Sânii lui Huayang se micșoraseră, făcând să iasă în evidență sfârcurile întunecate a căror areolă era la fel de rotundă ca micile discuri Bi rituale.

Ca de obicei, era în întregime goală pe sub tunica pe care și-o descheiase. Și tot ca de obicei, se epilase perfect în josul pântecului încă plat, a cărui piele doar puțin încrețită în jurul buricului rămânea suplă. Mâna lui îi putea simți căldura coapselor pe care și le masa zilnic ca să le păstreze ferme.

Era felul ei de a preîntâmpina rănile pe care timpul le făcea în cele din urmă trupurilor.

Dorința inflamase deja simțurile Împăratului Centrului.

După ce i-l umectă cu vârful limbii, ea îi introduse membrul întărit în Sublima sa Poartă, zâmbindu-i. Nu era nemulțumită. De ani de zile nici un bărbat nu mai intrase acolo.

Apoi strânse coapsele și își mișcă pântecul înainte și înapoi, pentru a-i masa membrul din ce în ce mai umflat. Nu dură mult până când el își dădu drumul în ea, aproape discret, cu un mic geamăt de mulțumire.

Ea văzu atunci pe fața lui o plăcere intensă. Apoi, îl făcu să iasă din ea.

– Ce bine e..., se mulțumi el să șoptească, ridicându-și pantalonii.

Pentru câteva clipe încă, avea să-i fie cu totul supus. Era sigură că dorințele ei ar fi fost în acel moment ordine. Dacă ar fi avut cu douăzeci de ani mai puțin, ar fi devenit pe loc Marea Împărătească a Centrului.

Dar nu mai era decât o femeie bătrână al cărei unic scop, de acum înainte, era să facă totul pentru reîntâlnirea dintre micuțul Văcar și scumpa ei Țesătoare.

64

– Maiestate, am tras o spaimă... Sunt cinci zile de când n-ați binevoit să-mi mai dați veşti, am crezut că ați dispărut! A trebuit să-i mint pe supuşi şi să fac în aşa fel ca şi când nu era nimic în neregulă...

Lisi nu se putuse controla şi se lăsase pradă primului impuls, cu vocea sugrumată încă de îngrijorare.

Marele Împărat se strâmbă satisfăcut. Nu-i displăcea să-şi vadă prim-ministrul, de obicei atât de stăpân pe el şi având răspuns la toate, simțindu-se prost şi în dificultate.

– Am hotărât să fac vizite inopinate pe teren. Nimeni nu trebuie să ştie unde mă aflu, cu excepția lui Uneori Aşa, care are ordin să nu spună nimănui. N-am de gând să mă opresc tocmai acum. Aceste turnee sunt bogate în învățăminte! Ele sunt cu atât mai eficace cu cât nimeni nu mă recunoaşte. Pot să intru în contact cu poporul meu fără intermediar, se minună, mai degrabă bine dispus, suveranul.

– Este adevărat că nu sunt afişe cu chipul dumneavoastră pe toate drumurile din Imperiul Centrului..., se bâlbâi, uluit, primul-ministru.

– Am întâlnit o femeie bătrână care-l blestema pe Împăratul Centrului când plătea taxa de trecere pe un pod. Avea dreptate: suma cerută reprezenta toți banii pe care-i avea la ea, după ce stătuse o zi întreagă să-şi vândă legumele la piață!

Lisi nu îndrăzni să-i spună Împăratului că-şi pusese el însuşi semnătura pe decretul care stabilea tarifele de trecere pe poduri sau de intrare pe porţile oraşelor. Profunda rea-credinţă a suveranului nu era de bun augur pentru viitorul primului-ministru care nu aprecia decât în mică măsură aceste iniţiative. Faptul de a se lăsa abordat de tot felul de indivizi gata să se plângă de toate şi de nimic pentru că nu ştiau cu cine au de-a face, ar putea foarte bine, într-o bună zi, să-l facă pe Împărat să sancţioneze pe nedrept un ministru sau un înalt funcţionar şi de ce nu chiar pe primul-ministru.

El ar fi preferat, de departe, să rămână singurul intermediar între suveran şi lumea exterioară. Din momentul în care acesta începea să iasă şi să se plimbe prin Imperiu fără a fi însoţit de el, puterea începea să i se spulbere. Altfel spus, cu cât suveranul era mai inaccesibil, cu cât rămânea mai invizibil, cu atât prim-ministrul lui o ducea mai bine.

Şi, din fericire, toate astea rămâneau secrete! Dar era de ajuns ca, într-o bună zi, să iasă la iveală informaţia culeasă în timpul acestor escapade solitare ale Împăratului, care se ducea să verifice pe teren modul în care erau aplicate măsurile lui, pentru ca tot felul de aşa-zişi oameni de bine să ajungă imediat la concluzia că prim-ministrul căzuse în dizgraţie!

– Acum trebuie să tragem împreună concluziile asupra turneului meu. Sunt foarte numeroase, zise Împăratul Centrului.

– Sunt la dispoziţia voastră, o, Marele meu Stăpân! răspunse zelos primul-ministru.

El îl studia pe suveran cu îngrijorare. Poate că acesta descoperise şi alte nereguli a căror responsabilitate i-o atribuia, fie că e vorba de nedreptăţi clare, precum scumpirea taxelor de trecere, ori de diverse înşelătorii ale funcţionarilor mai puţin scrupuloşi.

Se simțea lipsit de apărare și vulnerabil, neștiind exact despre ce vroia Marele Împărat al Centrului să-i spună.

– Observația mea cea mai importantă se referă la șantierul marelui canal de derivație care leagă râurile Li și Xiang. M-am dus acolo deghizat în contramaistru și am putut verifica înălțimea movilei care mai separă cele două porțiuni ce urmează să se întâlnească. Conform planurilor pe care le-am examinat înainte de incursiunea mea, diferența de nivel între cele două râuri care, în plus, curg în direcții opuse face necesară construirea unui canal paralel cu unul din ele ca și săparea a trei deversoare succesive în albia celuilalt.

– Exact, Maiestate. Rapoartele inginerilor hidrologi sunt clare în privința asta.

– Or, din păcate, am constatat întârzieri inadmisibile în terasamentul acestor lucrări. Când l-am întrebat pe un geomant prezent pe șantier unde trebuie să-mi postez echipa pentru a da prima lovitură de hârleț la săparea acestui canal, el mi-a râs în nas.

– Ce a răspuns?

– Acest geomant a îndrăznit să spună că era inutil să facem toate aceste lucrări, întrucât canalul era doar o toană a Împăratului și că va fi luat de ape la prima creștere a acestora. Bineînțeles că nu i-am răspuns nimic. Totuși, mi-am notat numele lui.

Îi întinse primului-ministru o lamelă de bambus.

– Maiestate, ce pedeapsă doriți să ordon să i se aplice acestui om?

– Moartea pare prea mare. Geomantul nu era principalul responsabil tehnic al șantierului. Ceea ce mă deranjează cel mai mult este ironia lui. Ne vom mulțumi să-i amputăm picioarele, zise el mărinimos.

– O vom face, Maiestate, imediat ce vom pune mâna pe acest individ!

– În felul ăsta, vom avea la intrarea într-unul dintre palatele noastre un portar specialist în căile navigabile..., adăugă glumind Împăratul Qinshihuangdi.

– Mai e altceva, Excelenţă? îndrăzni să întrebe Lisi.

Buna dispoziţie a Împăratului îl făcea să răsufle uşurat. Dacă ar fi trebuit să-i reproşeze ceva foarte grav, fără îndoială că Qinshihuangdi n-ar fi glumit astfel cu el.

– Era să uit... Aş dori să schimbi numele acestui canal. Mi s-a părut că am citit pe pancarte că a fost numit Canalul Prosperităţii. Nu-mi place. Îl vom numi Lingqu sau Canalul Magic pentru a-i pune în valoare sistemul de nivele care va face navigabile râurile pe care astăzi nu trece nici măcar o plută. Canalul Magic, nu e un nume care se potriveşte?

– De minune, Maiestate! încuviinţă Lisi care, ca un elev studios în faţa profesorului său, lua notiţe pe spatele lamelei pe care Împăratul i-o dăduse.

– Sper ca acest Canal Magic să poarte noroc programului de construire de canale irigabile pe câmpurile cultivabile pe care am de gând, de asemenea, să-l realizez!

– Ce idee demnă de un suveran! Vom mări în acest fel randamentul recoltelor şi, implicit, pe cel al impozitelor în natură, spuse Lisi pe care o asemenea perspectivă îl făcea să jubileze.

Împăratul luase în mână vasul tripod de bronz fetiş şi îl mângâia uşor.

Acest gest îi întărea primului-ministru impresia că fulgerele imperiale n-aveau să se abată asupra lui. El observase că acest mic vas era mereu pus pe masa de lucru a Împăratului în momentul când acesta se pregătea să izbucnească de furie.

– M-am dus, de asemenea, să vizitez şantierul Palatului Epang. Lentoarea construcţiei sare în ochi. Va

trebui să-i hrănim mai bine pe sclavii care lucrează acolo, „randamentul" lor – ca să folosesc un cuvânt care îți este drag – pare în mod evident insuficient!

Lui Lisi îi îngheață din nou sângele în vine. Iată că examenul nu se terminase.

– Maiestate, am verificat recent, încă o dată, împreună cu Perfect în Toate, ca sala de audiență a Palatului Epang să poată aduna cele zece mii de omagii venite din patru direcții ale teritoriului întregului Imperiu! bolborosi Lisi a cărui voce începuse să tremure.

– Poate... dar am constatat totodată că ornamentele Wadang, destinate să servească drept capete țiglelor terminale ale acoperișurilor, nu au mereu gravat sigiliul lui Qinshihuangdi! Te-am avertizat totuși de mii de ori asupra necesității absolute a omniprezenței numelui meu pe construcțiile imperiale.

– Dar, Maiestate, sculptorii de Wadang nu mai prididesc cu munca. Și nici nu avem destule capete de țiglă.

– Nu contează motivul. Pentru mine, este o exigență absolută să se vadă acolo numele meu. Fără de care cel care domnește prin absență va ajunge să fie uitat de poporul său! Numele de Qinshihuangdi trebuie să fie citit peste tot! Peste zece mii de ani, trebuie să fie descoperit gravat și pe cea mai mică piatră a fiecărui edificiu! strigă furios Qinshihuangdi, așezând tripodul pe masa de lucru.

Lisi începu să tremure. Era semn că furtuna care se anunțase avea să izbucnească.

– Mărite Prinț, dacă aceste Wadang nu sunt corect sculptate cu însemnul vostru, este probabil o problemă cu mulajele. O să mă duc să verific imediat după ce plec de aici.

– Este culmea! Tocmai mi-ai spus că muncitorii nu sunt destul de numeroși, iar acum îmi vorbește de o problemă cu mulajele?

– Îmi cer iertare! Fără îndoială, m-a luat gura pe dinainte, gemu primul-ministru.

– Ei bine, eu am să-ți vorbesc de modul meu de a guverna. Îl am în fața mea pe primul-ministru al Imperiului sau nu? urlă suveranul, scos din sărite.

Interlocutorul lui lăsă capul în jos. Acesta cunoștea destul de bine caracterul stăpânului său pentru a ști că, în asemenea situații, era mai bine să tacă.

Întrebarea pusă de Împărat i se părea, până la urmă, neliniștitoare și de rău augur. Ea părea să repună în discuție chiar legitimitatea lui.

Lisi se temea că, mai devreme sau mai târziu, va veni ziua în care suveranul va hotărî să renunțe la el, așa cum făcuse deja cu Lubuwei. Dar vroia să amâne data cât mai mult posibil și până atunci crezuse, nu fără o oarecare naivitate, că va fi de ajuns să nu-i spună niciodată nu lui Qinshihuangdi și să răspundă prompt și eficace cerințelor lui pentru a-și asigura păstrarea postului. Se gândise că, făcând-o pe indispensabilul, ar putea să-și asigure spatele pe termen nedefinit. Se înșela. Iată că pornind de la o simplă întrebare, Împăratul îi dovedea că niciodată nu puteai fi sigur de nimic.

Mental, făcu în grabă turul pretendenților care ar putea, la o adică, să-i succeadă. Din fericire, nici unul nu era cu adevărat credibil. El avusese grijă ca în sânul echipei ministeriale, constituită din tehnocrați îmbătrâniți în meserie, nici o personalitate să nu iasă în evidență, nici prin abilitate, nici prin entuziasm, și cu atât mai puțin prin carismă. Miniștrii din guvernul lui, toți mai în vârstă ca el, nu erau astfel decât niște oneşti executanți cărora Împăratul Centrului abia dacă le știa numele.

Numai ministrul de război, Wang Norocosul, ar fi putut să se detașeze de lot, dar vârsta lui înaintată îi anula toată credibilitatea. Așadar, nu din sânul ministerului său avea să vină pericolul.

Trebuia să caute în altă parte, în societatea civilă, unde creatorii și artiștii erau dominanți, dar aceștia n-ar fi acceptat pentru nimic în lume să exercite funcții atât de expuse ca ale lui.

Mai era desigur arhitectul Perfect în Toate, pentru care Împăratul făcuse așa o fixație încât îi încredințase majoritatea șantierelor imperiale. Arhitecții erau creatorii care înțelegeau cel mai bine mecanismele puterii. Cei mai dotați dintre ei puteau să se poarte ca niște abili curteni pentru a primi comenzile care le asigurau succesul. Dar acest om de artă, excedat de muncă, își petrecea timpul alergând de la un zid la un pod și de la un pod la un palat, de la un capăt al Imperiului la celălalt. Lisi nu-l vedea pe Perfect în Toate, cu nenumăratele lui șantiere, renunțând la pasiunea lui pentru a deveni prim-ministru. Era o ipoteză dintre cele mai puțin probabile.

Mai rămânea Zhaogao, Bărbatul cu Bicepși de Bronz...

Gândindu-se la el, Lisi nu putu să nu simtă o înțepătură în inimă. Noul șef de stat-major al armatelor imperiale era, în schimb, singurul candidat credibil. Qinshihuangdi îl cunoștea perfect. Îi știa toate calitățile și defectele. Știa cum gândește.

Sigur, era un militar, nu un civil. Și niciodată regatul Qin nu încredințase postul de prim-ministru unei personalități care să nu fie civilă...

Dar Lisi era, în același timp, cel mai în măsură să știe că regulile, ca și tradițiile, de altfel, erau făcute pentru a fi schimbate.

Era de ajuns, într-adevăr, ca Împăratul s-o hotărască.

*

Era o noapte cu lună plină și cei doi bărbați erau înlănțuiți în pat, cu picioarele unuia încastrate în ale celuilalt.

Cel mai tânăr, care avea corpul în întregime uns cu ulei, dormea pe o parte, cu pumnii strânși. Zâmbetul extatic care îi lumina fața dovedea că probabil visa frumos. Celălalt, pe care excitația actului împlinit îl împiedica să-și găsească somnul, se ridică cu grijă și se duse pe terasa alăturată camerei.

De acolo, se putea vedea portul și corăbiile acostate, cu toate velele strânse, care păreau că somnolează și ele, hâțânate ușor valurile mici care clipoceau. Spre dreapta, dincolo de trecerea semnalată de un far ridicat pe o stâncă bătută de valuri, era marea largă, această imensă întindere din mijlocul căreia Împăratul Centrului era convins că ieșeau Insulele Nemuririi.

Uluit de frumusețea spectacolului, Zhaogao, inspiră profund o gură de aer marin. Nu mai contemplase încă niciodată, sub clar de lună, Marele Ocean de Est. El începu să ronțăie câțiva creveți fierți în ceai care rămăseseră de la cină. Era specialitatea culinară, de care nu se mai sătura, a orășelului portuar Dongyin.

Se hotărî să facă zgomot ca să-l trezească pe tânărul lui amant. Își drese glasul, apoi, văzând că n-are efect, lăsă să cadă o monedă de bronz pe dalele de piatră.

Câteva clipe mai târziu, prefăcându-se că privește valurile înspumate, el mângâia nonșalant ceafa băiatului care, punându-și o bonetă de lână pe cap, venise alături de el pe balcon. Această încântătoare ordonanță era ultima cucerire a șefului de stat-major a armatelor din Imperiul Centrului.

El nu se mai putea lipsi de Fildeș Imaculat.

Fața lui de copil, trupul musculos, perfect imberb, și pielea arămie îl atrăseseră imediat, atunci când îl ochise în șirul de tineri examinați de subofițerul recrutor în curtea cazarmei comandamentului din regiunea militară a Porții de Jad. Din acel moment, îl luase pe tinerel în serviciul lui și făcuse în așa fel să-l țină lângă el. Cât se poate de firesc, îl luase cu el la Dongyin unde Împăratul Centrului îl trimisese în misiune de „pacificare și regularizare", o expresie pompoasă care însemna de fapt punerea pur și simplu pe picioare a acestei provincii depărtate de centru de pe țărmul Marelui Ocean, dar cu sarcina precisă de a supraveghea construirea corăbiilor care urmau să plece în expediția către Insulele Nemuririi.

– Ai nevoie de mine? întrebă tânărul cu o voce somnoroasă.

Zhaogao îi făcu semn că putea merge să se culce la loc.

După ce îi dăduse un sărut pe furiș, tânărul se întoarse în cameră, lăsându-l pe șeful de stat-major al armatelor să profite în continuare singur de spectacolul portului care începea ușor-ușor să se trezească.

Lui Zhaogao și tovarășului său le trebuiseră mai bine de trei săptămâni de călărit neîntrerupt ca să ajungă în această provincie din Răsărit ale cărei maiestuoase faleze stâncoase plonjau abrupt în valurile spumoase ale oceanului.

Ajuns la Dongyin, portul ei principal, situat pe fațada din nordul peninsulei Lingdao, el rechiziționase palatul cel mai fastuos. Era o clădire impozantă, cu turnuri crenelate și ziduri invadate de iederă, care domina micul oraș al barcagiilor. Aparținuse altădată unei dinastii de pescuitori de perle, ruinată după anexarea acestei provincii de către regatul Qin, cu câțiva ani mai înainte.

În această vastă locuință care dispunea de o frumoasă grădină suspendată, generalul se instalase cu plăcere, alegându-și cea mai frumoasă cameră. Armata lui își instalase tabăra în împrejurimi, pe marile terase care coborau în trepte până la plajă.

Împăratul îl trimisese de urgență la Lingdao ca să pregătească condițiile favorabile expediției în această regiune de coastă a cărei depărtare de centrul de gravitate Imperiului favorizase puțin spiritul de nesupunere și laxismul fiscal. Era una din provinciile unde colecta impozitelor atingea într-adevăr randamente ridicole și unde legile se aplicau după bunul plac al guvernatorului. Aici rigoarea legistă nu își intrase încă în drepturi.

Ultimul guvernator, acuzat de abuz în serviciu, își pierduse capul, dar postul lui nu fusese încă ocupat. Zhaogao, investit în aceste circumstanțe cu toate puterile civile și militare, avea să reia frâiele în mână.

Dar el avea, de asemenea, de gând să profite de această ședere departe de capitală pentru a se bucura în liniște de compania băiatului a cărui senzualitate îl excitase imediat ce-i întâlnise privirea în cazarma de la Poarta de Jad.

El simți că ar putea în sfârșit să-și găsească somnul și se întoarse în cameră. Tânăra ordonanță adormise pe burtă, cu fesele în sus, dolofane și dezirabile.

Această viziune delicioasă îl umplu din nou pe Zhaogao de dorință. El stătu îndelung să admire spatele lucios al lui Fildeș Imaculat, pe care începu să-l maseze ușor. Apoi mâna lui mângâie la bază ceafa ordonanței, în timp ce aceasta, asemeni unei reptile, începu să se unduiască, scoțând mici gemete.

– Tu ești șerpișorul meu! îi șopti el la ureche.

Și se întinse lângă tânăr.

Constată atunci, cu o oarecare neplăcere, că primele raze ale soarelui intraseră în cameră și că era prea târziu ca să meargă mai departe. În curând va trebui să meargă în curte ca să treacă în revistă trupele. Se auzea deja clinchetul săbiilor și al lăncilor pedestrașilor care se aliniau.

Cu regret – după această noapte albă, Zhaogao ar fi avut chef să doarmă! –, el îșI zgâlțâi tânăra ordonanță pentru a o trezi. Se îmbrățișară în grabă, sărutându-se pe fugă, și coborâră împreună pentru a asista la ceremonia militară.

– Mi-ar plăcea atât de mult să mă duci să vizitez portul! îl imploră Fildeș Imaculat.

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine, răspunse Bărbatul cu Bicepși de Bronz care își simțea gura cleioasă.

În portul din Dongyin, ziua de piață era în toi.

Tânărei ordonanțe nu-i venea să-și creadă ochilor, în timp ce nasul lui descoperea mirosuri inedite. Plutea o amețitoare odoare de santal pe deasupra acelor străduțe negre de atâta lume pavate cu dale mari de gresie violet închis.

De o parte și de alta a rigolei centrale, pe unde curgea o apă unsuroasă, vitrinele dughenelor ofereau trecătorilor toate mărfurile al căror tranzit era permis prin port, de la hrană, la haine și mirodenii: jamboane rotunjite la colțuri, cu șoriciul lucios; ardei roșii uscați aranjați în piramide; borcane pline cu piper și cuișoare; șiraguri de foi de tutun rulate care arătau ca niște imense frânghii de corabie; valuri de mătase stivuite care arătau ca niște tuburi lungi multicolore; pantofi cu vârful alungit pentru bogătași, sandale de cânepă pentru cei săraci, de toate mărimile și de toate culorile, de la cele mai țipătoare la cele mai insipide, puse perechi

unele peste altele; scule din fire de bumbac și mătase aranjate în ordine cromatică; cupoane austere de lână neprelucrată pliate cu grijă în patru; ouă proaspete de un alb imaculat, așezate înțelept unele lângă altele, printre fructe și legume; ouă de o sută de ani, de culoare verzuie din cauză că fuseseră conservate, curățate de coajă, în var nestins; ouă de prepeliță pictate în roșu carmin; vase lăcuite cu negru în exterior și cu roșu prin interior, aranjate cu grijă, după mărime, unele peste altele ca niște turnuri ale unor improbabile construcții care se puteau prăbuși în orice moment.

Toate formele, culorile și mirosurile își dăduseră astfel întâlnire în acest spațiu înfierbântat de hărmălaia mulțimii de negustori și de clienți.

Pe chei, butucii de lemn prețios stăteau grămezi alături de alte încărcături parfumate coborâte de pe corăbii. Trebuia să-ți croiești drum prin mulțime pentru a ajunge la bărci și la corăbii.

Pieptarul lui Zhaogao, care avea sculptată o mască Taotie de dragon, și epoleții cu gheare erau însă cel mai bun permis de liberă-trecere; toți se dădeau la o parte cu frică în fața însemnelor care îi amplificau impozanta musculatură a pectoralilor.

– Iată ce înseamnă agitația dintr-un port în momentul descărcării corăbiilor, îi spuse Zhaogao tânărului său amant.

– Ce abundență! Atâtea mirosuri și culori la un loc..., se minuna precum un copil Fildeș Imaculat.

– Sunt fericit că am putut să-ți arăt așa ceva. Nu este ultima surpriză pe care am să ți-o fac, cel puțin așa sper! adăugă generalul pe un ton complice și patern.

Ei se îndreptau din nou spre cartierul negustoresc, întorcându-se de unde au venit. Tânăra ordonanță mergea cu câțiva pași în urma șefului său, uluită de spectacolul străzii.

Zhaogao simți că cineva îi atinge mâna.

Era un băiețel cu fața șugubeață care îl trăgea spre ușa unui local de unde ieșeau rotocoale albăstrui de fum.

– Veniți să gustați semințe de mac amestecate cu cel mai bun tutun, fumul amețitor o să vă facă să plutiți pe deasupra munților! striga un copil către trecători, aruncându-le ocheade pline de subânțeles.

Intrigat, Zhaogao făcu un pas spre ușa localului pentru a încerca să vadă ce era înăuntru.

Imediat, fu înhățat de o matahală pe care se prelingea sudoarea și care îi ură bun venit.

– Sunt fericit să vă primesc la Luna Verde! zise bărbatul care se prezentă imediat ca fiind patronul localului.

Zhaogao se dădu înapoi.

Nu-i plăceau astfel de localuri în care se fuma opiu. Nu înțelegea care era câștigul acestor fumători, lungiți pe banchetele soioase, cu privirea goală, pierdută în rotocoalele care ieșeau din pipele lor lungi terminate cu un mic rezervor.

În momentul în care dădu să iasă, se lovi de Fildeș Imaculat care fusese și el înhățat, la rândul lui, de tânărul portar.

– De ce vrei să pleci? Am putea încerca să fumăm mac! Trebuie să fie plăcut să plutești pe deasupra munților, îi sugeră tânăra ordonanță.

– De acord, dar nu mai mult de trei fumuri! Te aștept în fața ușii, îi răspunse generalul.

După noaptea pe care o petrecuseră împreună, Zhaogao era incapabil să-i refuze tânărului ceva.

*

Aceeași scenă era pe cale să se producă, sub ochii lui Verigă Esențială.

Aşezat la masa lui obişnuită din cârciumă, bărbatul era tot beat criţă.

Fiolele de alcool de orez şi de sorg se aliniau în faţa lui ca nişte derizorii trofee a concursului de bătură pe care şi-l lansase lui însuşi.

Bărbatul părea bătrân, dar în acelaşi timp nu-i puteai da o vârstă într-atât pielea îi era ridată de soare şi de vânt. Hainele lui rupte erau atât de nespălate, iar corpul atât de murdar încât nu prea mai ştiai unde începea ţesătura şi unde se termina pielea. Semăna cu acei copaci străvechi cu trunchiul ciopârţit şi cu ramurile răsucite din cauză că ţinuseră piept Celor Cinci Elemente şi Celor Cinci Vânturi. La cingătoare, îi atârna un smoc de păr lung negru care trebuie că fusese, cu mult timp în urmă, coama unui cal.

– N-oi fi Anwei, fratele fostului rege Anguo? îl întrebă cu un aer nevinovat Verigă Esenţială.

Bărbatul sughiţă de surpriză şi fu cât pe ce să verse fiola pe care se pregătea s-o bea. Apoi, suspicios şi întunecat la faţă, îl măsură din priviri pe individul care îl interpelase.

În mod clar, nu părea deloc să aprecieze faptul că fusese recunoscut.

– De unde ştii? Şi cine eşti tu ca să-mi vorbeşti astfel? zise el neîncrezător, fără să dezmintă totuşi apostrofarea.

– Am trăit o parte din viaţa mea la Xianyang. Am încercat chiar să te previn de complotul pe care regatul Chu îl urzea împotriva ta atunci când ai cucerit Podul Crocodil de pe râul Han. După această măreaţă faptă de arme, ai fost primit ca un erou naţional!

Evocarea trecutului său glorios de către acest necunoscut începuse deja să-l tulbure pe bătrânul beţiv. Puse mâna pe fiola restantă, bău din ea cu lăcomie o înghiţitură zdravănă şi scoase un oftat greu.

– Cum de îți amintești aceste întâmplări totuși atât de îndepărtate? întrebă el cu neliniște, la fel de suspicios.

Ochii lui injectați de sânge și înecați în alcool exprimau nostalgia după acele vremuri victorioase și îndepărtate pe care se chinuise să le lase în adâncul memoriei ca să se gândească la ele cât mai puțin posibil. Și iată că, dintr-o dată, printr-o simplă întrebare, acest necunoscut le făcuse să reapară ca și când s-ar fi întâmplat ieri!

– Sunt Verigă Esențială, fostul șef al Biroului Zvonurilor din regatul Qin. Cât despre tine, oricine știe că era cât pe ce să devii, la rândul tău, regele acestui stat.

Prințul decăzut, rănit în amorul propriu, răspunse fără să se lase rugat.

– Asta m-a pierdut, fir-ar să fie! Rândul meu n-a venit niciodată... Din acel moment, s-au înverșunat împotriva mea, hotărâți să mă elimine. Vai de cei care se află, încă de la naștere și fără ca măcar s-o știe, în tabăra perdanților! strigă el înainte de a mai trage o dușcă de alcool.

Apoi, după ce se șterse la gură cu un gest amplu precum bețivii ghiftuiți, o strigă pe servitoarea bărboasă.

– Servește-l pe acest om cu o fiolă plină de alcool de sorg. Adu-ne din cel mai bun, ăla pus deoparte. Eu plătesc!

– Ești amabil, dar nu beau, spuse eunucul. Poți să ne aduci două porții de carne de vită sote cu tuberculi de mușțar? adăugă el, adresându-se servitoarei.

– Am un vin de șopârlă calitatea întâi. Doriți? propuse ea, coborând vocea cu un aer complice, întorcându-se spre Verigă Esențială.

Eunucul refuză politicos. Nu suporta să vadă șopârlele alea moarte care erau lăsate la marinat în alcool în vederea obținerii acestei băuturi de care se făcea mare

caz pentru efectele ei tonice. Vinul de şopârlă se servea în general pe şest celor mai buni clienţi pentru că acest alcool era mult mai scump decât toate celelalte băuturi.

Servitoare plecă să aducă comanda, lăsându-i singuri faţă în faţă.

Verigă Esenţială îl studia cu atenţie pe cel care fusese celebrul prinţ Anwei. Cine şi-ar fi imaginat că ar fi trebuit să ajungă rege? Nu mai era decât o căzătură jegoasă care mirosea atât de urât, încât ţi se făcea rău dacă te apropiai de ea.

Iată ce se întâmpla atunci când, din nefericire, roata destinului se oprea într-un punct nefavorabil. Îi trebuia foarte puţin ca să treacă de la glorie la oprobiu şi la decădere. Unele vieţi omeneşti semănau cu munţii, cu vârfurile dar şi cu prăpăstiile lor, era de ajuns un pas şi – ghinion! – alunecau de la lumină în tenebre.

Acum eunucul voia să afle tot despre paşii greşiţi care îl conduseseră pe acest prinţ curajos la acea stare de zdreanţă umană.

– Cum ţi-ai petrecut aceşti ani? Nu eşti tu cel care a fost supranumit Tâlharul cu Coamă de Cal?

Anwei îşi şterse din nou gura plină de bale.

– Am sfârşit prin a-mi aranja o existenţă mai liniştită. Să trăiesc din jafuri devenea obositor şi mai ales periculos!

– Nu era ăsta modul tău de a te răzbuna?

– La început, aşa am crezut. Dar terorizam nişte bieţi oameni care nu-mi făcuseră nimic! Şi toate astea numai ca să sfidez poliţia Qin-ului. N-avea sens... Eram singur. Obosisem.

– Dar din ce trăieşti în prezent?

– Supravieţuiesc jefuind câte un mormânt pe ici, pe colo. N-am nici o altă nevoie în afară de asta..., admise beţivul arătând spre micile fiole împrăştiate pe masă.

Făcu o pauză.

– Când ești singur, răzbunarea este imposibilă, adăugă el punându-și fiola pe masă.

– Ce vrei să spui?

Privirea sticloasă a lui Anwei devenise dură. Prințul decăzut părea să contemple un orizont invizibil.

– Aș avea un plan, dar este inaccesibil unui om singur și nu mă simt în stare să-l duc cu bine până la capăt fiindcă l-am descoperit prea târziu!

Verigă Esențială tăcea. Înțelesese că era suficient să aștepte și să asculte pentru ca acest om să-i spună până la urmă tot.

– Cunosc un loc unde focul țâșnește din pământ, zise Anwei după ce își drese glasul.

Verigă Esențială, la fel de mut și perfect nemișcat, se uita țintă în ochii lui. Nu vroia, mai ales, să facă vreun gest care să-i întrerupă povestirea.

– Sunt niște flăcări uriașe capabile, dacă sunt orientate, să distrugă orașe întregi..., reluă prințul.

Eunucul încerca să-și ascundă incredulitatea pe care vorbele lui Anwei i-o provocau; vorbe de bețiv, gândea el.

– Vorbești despre Izvoarele Galbene ieșite din străfundurile pământului, acolo unde poposesc sufletele rătăcitoare numite și Gui tenebroși? îndrăzni el să întrebe pentru a încerca să înțeleagă mai bine.

– Știu foarte bine ce sunt Izvoarele Galbene. Nu curge nici un râu prin locul ăla. Și n-am zărit nici măcar umbra vreunui Gui tenebros. Nu e vorba nicidecum de așa ceva! răspunse celălalt agasat.

Apoi îi făcu semn servitoarei să-i aducă o rație suplimentară de alcool. Șirul de fiole se întindea acum pe toată lungimea mesei.

– Sunt sigur că mă iei drept un beţiv incoerent. Am văzut asta în privirea ta. Greşeşti. Ştiu perfect despre ce vorbesc. Cu atât mai rău pentru tine, dacă nu mă crezi.

– Spui că aceste flăcări ţâşnesc din pământ şi că nu e vorba de Izvoarele Galbene? articulă Verigă Esenţială înghiţind.

Anwei contempla invizibilul orizont al gândurilor sale intime la care, în timpul atâtor ani de singurătate, nimeni nu avusese vreodată acces.

– Pe cuvântul meu, aşa e. Ele sunt atât de înalte, încât nimic nu le rezistă. Visul meu ar fi să asist la incendiul pe care l-ar provoca la Xianyang dacă, din întâmplare, aş reuşi să duc acolo un asemenea foc! Ar fi cu siguranţă o răzbunare răsunătoare pentru tot răul care mi l-au făcut! exclamă el, foarte excitat de reveria lui.

– Flăcări ieşite din pământ! N-am auzit niciodată de aşa ceva! admise în cele din urmă, din ce în ce mai perplex, Verigă Esenţială.

– Când m-am aflat pentru prima oară în faţa acestor puţuri din care ţâşneau acele ciudate limbi de foc, am înţeles că Marele Dragon avea să apară în curând din pământ! zise Anwei cu o voce şoptită, ca şi când îi împărtăşea cel mai mare secret.

– Ipoteza cu dragonul pare deja mai plauzibilă. Sunt o mulţime sub pământ. De obicei, le vezi capul, corpul sau, cel mai adesea, coada, în crăpăturile şi denivelările scoarţei terestre. E posibil ca în acel loc văgăuna dragonului să fie în contact cu aerul pe care îl respirăm. Un geomant bun, care s-ar duce la faţa locului, ar putea să ne-o confirme.

– Sunt sigur de asta! Am dat peste ascunzătoarea Marelui Dragon!

– Ar trebui să te duci acolo ca să verifici, preconiză Verigă Esenţială care tot se mai îndoia puţin de

veridicitatea spuselor prințului a cărui minte era înecată în alcool.

– Am o idee. Acest dragon n-ar putea fi oare îmblânzit și invitat să se ducă în centrul puterii Imperiului ca să-l lingă cu limba lui de foc? Toți miniștrii ar fi carbonizați!

Ochii fratelui lui Anguo luceau de strălufgerarea răzbunării.

– Și unde poate fi văzut acest extraordinar fenomen?

– Destul de departe de aici, la aproape două săptămâni de mers spre sud, într-un sat al fostului regat Ba. Văgăuna Marelui Dragon se întinde pe o vastă câmpie deșertică presărată cu găuri din care ies aceste imense limbi de foc care trebuie că sunt ferestrele și ușile! Pe cuvântul lui Anwei, ți-o jur!

– Ai ști să mai găsești locul ăsta?

– Fără nici o ezitare. Datorită flăcărilor, ascunzătoarea dragonului este vizibilă cu ochiul liber de foarte departe. Trebuie doar să te duci acolo în timpul nopții. Eu eram atât de fascinat de acele flăcări, încât am rămas acolo trei zile și trei nopți, ascuns după coline ca să le studiez. În preajma lor, nu e niciodată noapte!

– Luminează în noapte ca niște felinare?

– Vederea acestor focuri telurice o să mă marcheze pentru totdeauna. Îmi amintesc în cele mai mici detalii drumul care m-a condus acolo absolut din întâmplare! exclamă bețivul.

Vocea lui părea acum atât de clară de parcă nu băuse nici măcar o picătură de alcool.

– Galopam mâncând pământul, cu jandarmii pe urmele mele, continuă Anwei. Era în perioada în care dădeam iama prin sate împopoțonat cu o cască la care agățasem bucăți din coamele cailor pe care avusesem onoarea să-i călăresc. Tocmai jefuisem un coteț de

găini și slăbănoaga mea pradă cu pene era agățată de șa. Auzeam sunetul trompetei în care sufla un jandarm pentru a-și încuraja escuada de călăreți. Copitele cailor lor loveau pământul zgomotos și cadențat, ca un maiestuos bubuit de tobă.

– Trebuie că-ți era frică...

– Nici măcar! Eram obișnuit. Nu mă speriam să aud strigătele urmăritorilor mei, reușeam mereu să scap de ei. Să scap de jandarmi, era pentru mine unul din rarele momente în care îmi savuram revanșa împotriva Qin-ului. Totuși, de data asta, calul meu dădea semne de slăbiciune. Probabil că ei nu erau prea departe în urma mea. Mă pregăteam să-mi scot spada și să-i înfrunt în luptă corp la corp.

– Cu riscul de a te lăsa prins!

– Judecând după nechezatul cailor lor, trebuie că erau cel puțin patru. Îți mărturisesc că, pentru prima oară, inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Aveam să fiu prins. Mi-era frică să nu mor în luptă, dacă nu reușeam să le reduc numărul. Îmi și vedeam capul tăiat, pus într-un stâlp.

Verigă Esențială, ascultă atent povestirea palpitantă a bătrânului prinț a cărui față ridată se animase ca cea a unui tânăr.

– Atunci se produse inimaginabilul. Călăream cu capul aplecat pe grumazul calului, ca să fiu în bătaia vântului cât mai puțin posibil și să încerc să scap de urmăritorii mei. Dintr-o dată, n-am văzut decât că ajunsesem chiar deasupra văgăunii Marelui Dragon...

Era rândul lui Verigă Esențială să simtă că mâinile îi erau jilave și că ritmul bătăilor inimii i se accelerase brusc.

– Deodată, nu-i mai auzii pe nici unul dintre urmăritorii mei. Galopam singur, în mijlocul flăcărilor

gigante care mă încercuiau din toate părțile. Am înțeles puțin mai târziu că jandarmii din Qin renunțaseră și se întorseseră înapoi, înspăimântați de spectacolul la care asistam. Mă aflam într-un cuib de foc de înălțimea unui zid de palat. Am observat că toate limbile înflăcărate proveneau din găuri săpate în pământ de unde țâșneau precum apa unui izvor. Mă uitai înapoi, eram singur în mijlocul flăcărilor. Eram salvat, mă protejase Marele Dragon!

– Ești un povestitor talentat! Povestirea ta mă incită să mă duc să-l văd.

– Nu fac decât să spun ceea ce am văzut... Puțin mai departe de acest câmp de foc, erau case. Satul trebuie că era locuit de fierari, judecând după numărul hornurilor și după cel al obiectelor de bronz și de fontă strânse în grămezi în jurul cuptoarelor alimentate cu bețe de bambus.

– Locuitorii satului ți-au dat vreo explicație despre acest fenomen extraordinar?

– Eram încă sub efectul urmăririi jandarmilor, mi-era frică. N-am îndrăznit să aflu amănunte și am considerat că e bine să rămân cât mai departe de acest sat. Puțin mai târziu, la căderea nopții, întorcându-mă, am contemplat acest câmp de flăcări imense care luminau câmpia. Eram atât de fascinat, încât am rămas acolo. Atunci m-am gândit că era acolo destul foc, și încă de-a gata, ca să ard capitala Qin-ului în întregime!

– Și de ce n-ai făcut-o?

– Am înțeles că marile planuri nu le poți realiza niciodată singur...

– Crezi că aceste focuri pot fi stăpânite? întrebă eunucul pentru care acest mister se adâncea.

– Spun că cel care va fi în stare să îmblânzească Marele Dragon va deveni un om și mai puternic decât

Împăratul Centrului. Dacă vrei, o să te duc cu plăcere la ascunzătoarea lui, declară prințul teatral.

Cel căruia nu-i mai rămăsese decât alcoolul ca să-și înece amintirile și să uite atâtea ocazii pierdute îl privea acum cu simpatie pe fostul director al Biroului Zvonurilor.

65

De mult nu mai simțiseră un asemenea calm.

Stăteau toți trei la soare, așezați liniștiți în jurul unui bol de ceai verde, în curticica fermei. Floare de Sare se pregătea să le servească o tocăniță de țipari cu usturoi. Mirosul ei delicat ieșea prin ferestruica bucătăriei și înmiresma deja atmosfera.

– Intuiția mea este bună. Cel care făcea tărăboi în han, atunci când am mers la piață, era chiar prințul Anwei. El este asemeni acelor trunchiuri de copaci care plutesc în derivă pe fluvii, înainte de a fi înghițite de vâltoarea apelor..., îi zise Verigă Esențială lui Pește de Aur.

– Cel despre care se spunea că ar fi trebuit cândva să-i succeadă la tron fratelui său Anguo? întrebă Foc Arzător.

– Chiar el, cel puțin dacă Verigă Esențială l-a recunoscut bine. Și când te gândești că era un bărbat frumos, un mare general dublat de un tată de familie model, altfel spus, un om care avea totul! Decăderea lui este halucinantă, zise cu tristețe Pește de Aur.

– Vă spun sigur, era Anwei. De altfel, am stat mult de vorbă cu el. Mi-a povestit cu lux de amănunte cum a coborât treptele scării pentru a ajunge în starea în care l-am văzut..., precizează Verigă Esențială.

– Și ce ți-a spus interesant? vru să știe Pește de Aur.

– Mi-a povestit despre viața lui de fugar, urmărit de toate polițiile din Qin. Asta în urma unui complot pus la

cale în cele mai mici amănunte, menit să-l facă să pară un trădător gata să răstoarne puterea, de ciudă că nu reușise să pună mâna pe ea! O mașinațiune ca multe altele în a căror organizare excelează curtea de la Xianyang...

– Într-adevăr, lucruri cât se poate de banale!

– În afară de asta, mi-a mai vorbit despre un loc extraordinar, o câmpie plină cu pietriș unde, pretinde el, focul țâșnește din pământ, ca și cum un dragon ar fi ascuns chiar dedesubt.

– Un vulcan, acei munți care scuipă fum și uneori foc, cum se spune că se găsesc în insulele boreale?

– El s-a jurat că e văgăuna Marelui Dragon. Zice că e o întindere netedă, presărată cu puțuri aprinse din care țâșnesc flăcări înalte, ca niște limbi de foc. E convins că cel care va putea domestici acest dragon o să fie capabil să distrugă întreg Imperiul Centrului!

– Baliverne! Nu cred nici o iotă! zise Foc Arzător.

– Nici eu, nu l-am crezut decât pe jumătate. Părea sincer totuși... După spusele lui, locul ăsta ar fi undeva în sud, la două sau trei săptămâni de mers de aici. Ar fi gata să ne ducă acolo dacă vrem, adăugă Verigă Esențială care se hotărâse să le raporteze întocmai afirmațiile surprinzătoare ale prințului decăzut.

– Ciudat! Foc care iese din pământ chiar în mijlocul unui câmp de pietriș! N-o fi avut pur și simplu o viziune? Bea destul de mult alcool! Unele povestiri despre extazul taoiștilor menționează astfel de flăcări care ies din măruntaiele pământului. Poate unele băuturi l-au făcut să cadă în extaz? sugeră Pește de Aur fără cea mai mică ironie.

El își amintea de un pasaj din *Cartea Curții Galbene* pe care, cândva, Huayang i-l citise și răscitise, unde era vorba exact despre „*soldați de foc care-i așteptau pe adepții lui Dao la trecerea spiritelor*".

– E foarte posibil, deși nu mi-a prezentat lucrurile astfel. El pretinde că a descoperit aceste puțuri de flăcări, sau, dacă vreți, această văgăună a dragonului, atunci când era punctul de a fi prins de jandarmii porniți pe urmele lui, precizâ fostul șef al Biroului Zvonurilor.

Floare de Sare venise alături de ei. După ce le mai turnase câte puțin ceai verde în bolurile lor, ea le aduse mâncarea, încă fierbinte, pe care-o preparase.

– Unde găsești țipari atât de mari? o întrebă Pește de Aur.

– Jos, în vale, e un pârâu plin de țipari. E de ajunzi să bagi mâna în apă, că și vin, zglobii, să te mângâie.

– Tocănița ta e delicioasă!

– Ca să revin la puțurile alea în flăcări, eu nu cred deloc în așa ceva! interveni Foc Arzător, care era atât de tulburat de povestirea lui Verigă Esențială, încât nici măcar nu se gândise să guste din mâncarea făcută de Floare de Sare.

– Ei bine, eu sunt sigură că asemenea puțuri există, îi șopti Floare de Sare lui Pește de Aur la ureche când trecu prin fața lui.

El profită de ocazie și-i mușcă ușor lobul urechii. De la bucătărie, se auzea perfect tot ce se vorbea în curte.

– Și ce anume te face să spui asta, iubirea mea?

– Așa simte inima mea. Ea a devenit un puț în flăcări de când drumurile noastre s-au întâlnit. Și acest foc n-are de gând să se stingă..., zise ea dându-i un sărut.

– Poate că ar trebui să te duc acolo! Am putea verifica dacă focul inimii tale este mai puternic decât răsuflarea Marelui Dragon, glumi în șoaptă Pește de Aur.

El privea mutrișoara drăgălașă a fetei care îi zâmbea. Între buze, dinții mici și albi străluceau, la fel de delicați precum petalele de bujor. Avea o piele mai degrabă mată, pe care razele soarelui o făceau cafenie-

aurie. Părul scurt îți dădea impresia că are pe cap o cască ciufulită. Sub hainele-i largi de țărancă, el îi ghicea formele pe care le cunoștea acum până în cele mai mici detalii.

Se ridică și o trase puțin mai la o parte.

Era adorabilă. Continua să fie topit după ea, descoperind că putea s-o iubească și mai mult.

Ea întinse mâinile spre el.

– Chiar o să mă duci să văd acele puțuri de foc? îl întrebă încântată.

Lui îi plăcea entuziasmul ei și modul în care se bucura din plin de viață, îi plăcea felul ei a fi, lipsit de orice calcul, capacitatea atât de uimitoare de a se minuna de orice, bucuria ei permanentă, chiar și după o zi petrecută curățând duzii de crăci, mulgând bivolițele și gătind tocăniță de țipari.

Ea era o rază de soare în apa rece a destinului.

De altfel, mâncarea ei era la fel de delicioasă ca și caracterul. Tocănița de țipari cu usturoi pe care se întorsese s-o mănânce alături de prietenii lui era gustoasă și toți mâncau cu poftă. Bucatele nu erau niciodată atât de bune decât atunci când erau preparate de o bucătăreasă îndrăgostită.

Totuși, după câteva guri, începu să simtă cum, în gura lui, tocănița căpăta un gust ușor de amărăciune, ca acele neliniști care apar în mijlocul bucuriilor intense și îți provoacă o indispoziție, reușind să strice totul.

Floare de Sare se întorsese în bucătărie, ca să supravegheze pregătirea următorului fel de mâncare.

Pește de Aur avea oare el dreptul să profite de lumina ei, în timp ce inima îi era promisă deja în altă parte? De fiecare dată când îi întâlnea privirea și îi simțea pielea, aceeași întrebare îi revenea în minte, chinuitoare și tulburătoare. Floare de Sare era atât de

pură, atât de cinstită, de sinceră, de lipsită de ipocrizie, încât ambiguitatea situației începea să-l apese. Nu risca ea să sufere? Merita oare această decepție pe care avea să i-o provoace, într-o bună zi, mărturisirea că Pește de Aur își promisese deja inima alteia?

Nu era mai bine să iasă cât mai repede din această situație falsă?

De câteva zile căuta ocazia să-i vorbească, dar curajul îi lipsea, din cauza excitației pe care i-o provoca până și cea mai mică atingere a ei.

Până la urmă, ea fu cea care i-o dădu, după un lung schimb de priviri complice. În licărirea pasionată a ochilor ei mari negri, el putea citi profunzimea sentimentelor pe care i le purta.

– Îți place vânătoarea de fluturi? În spatele colinei, este o pădurice unde vin să se așeze pe frunzele copacilor. E de ajuns să ai o pungă de mătase prinsă de un băț de bambus ca să-i gonești și să-i prinzi. Cu puțin noroc, îl scoatem din bârlog și pe ursul cu ochi negri care se ospătează cu bambușii pitici care cresc pe aceste pante!

– Un urs cu ochii negri?

– Este un animal adorabil, bicolor ca Yin-ul și Yang-ul. Are pete negre în jurul ochilor, în timp ce capul e acoperit cu păr alb ca zăpada. Spre deosebire de congenerii lui, cu blana brună, el nu atacă oamenii. La noi, este considerat un animal sacru. Așa că, din fericire pentru acest urs, nici un vânător nu cutează să-l ucidă, ca să nu atragă răul asupra lui...

– Am putea să mergem să-l vedem mâine. Ce zici?

Floare de Sare bătu din palme fericită.

– Cu plăcere. O să vezi, este o colină minunată acest teritoriu al ursilor Yin și Yang. Găsești aici și macaci*

---

* macac – numele mai multor specii de maimuțe mici, cu capul turtit și coada scurtă, din sud-estul Asiei (Macacus).

aurii. Trebuie să te fereşti să le dai ceva de mâncare, fiindcă o să-ţi sară în cap! Sunt animalele cele mai agresive din pădure! preciză ea râzând în hohote.

Terminaseră de mâncat tocăniţa de ţipari şi se pregăteau să se despartă pentru a merge apoi la culcare.

El îşi promisese s-o facă. Avea inima strânsă, dar decizia lui era luată. Va profita de acest moment petrecut singur cu Floare de Sare în timpul vânătorii de fluturi ca s-o facă să înţeleagă, cu mii de precauţii şi cu toată blândeţea necesară, că inima lui îi aparţinea alteia.

Avea să se simtă cu adevărat sfâşiat, căci cu cât zilele treceau, cu atât o găsea mai fermecătoare, altfel spus, conformă cu ceea ce aştepta el de la o femeie. Se temea de reacţia ei. Îi era frică s-o vadă disperată şi se tortura dinainte, căutând deja cuvintele potrivite.

Dacă ea n-ar fi stat în faţa lui, cu mâinile într-ale lui, sorbindu-l din priviri, ar fi plâns.

Dar se hotărâse să acţioneze cât mai era încă timp.

*

Se plimbau prin pădurea întunecată, ţinându-se tandru de mână.

Peşte de Aur simţea palma micuţă şi caldă a lui Floare de Sare, fină ca puful unui puişor, într-a lui. Deasupra capetelor lor, uşor aplecaţi, copacii imenşi ale căror creste se uneau, formând un plafon vegetal des ca iarba unei câmpii, păreau să le dea onorul.

Tocmai ieşiseră din acest spaţiu împădurit unde mărăcinii şi tufişurile se etajau armonios. Soarele îi orbi. În faţa lor, asemeni unui val imens, o pantă ierboasă începea să urce până în vârful unei coline stâncoase a cărei culme golaşă putea fi văzută profilându-se pe cerul de azur.

O luară în piept cu vitejie.

Vegetația nu mai era aceeași. Ierburi înalte și tăioase, ca niște lame le barau drumul, astfel că el fu nevoit să-i dea drumul la mână și s-o ia înainte, pentru a-i deschide drum cu sabia*. Auzeau în depărtare urletele stridente ale macacilor aurii, punctate de loviturile date cu palmele în trunchiurile copacilor pentru a-i face să plece pe intrușii care îndrăzneau să se aventureze astfel pe teritoriul lor.

– Mergi chiar în spatele meu, iubirea mea, altfel picioarele tale vor fi numai răni. Ar fi păcat! strigă Pește de Aur, pe care manifestările primatelor îl făceau mai degrabă să zâmbească.

– Ierburile sunt atât de înalte încât ai zice că-s bambuși! zise ea, arătând tijele verzi, drepte ca niște lănci, care formau în fața lor o perdea de lamele tăioase.

– Mereu mi s-a spus că trebuie să știi să transpiri ca să găsești fluturi frumoși! Dar uită-te din când în când și la picioare. Mi s-a părut că văd târându-se ceva, nu m-ar mira ca acest teren să fie infestat de șerpi! îi mărturisi el fetei.

Tocmai lovise cu sabia în pământ, apoi, după ce se aplecase, apucase de coadă o reptilă cu solzi maronii căreia îi tăiase capul. O aruncă pe pământ și corpul fără cap continua să se onduleze.

– Cunosc specia asta. Este atât de veninoasă încât nu poți face din ea nici măcar vin de șarpe. Mușcătura ei este capabilă să omoare un berbec mare, zise Floare de Sare înfiorându-se.

După ce îl recuperase de jos, Pește de Aur învârti corpul reptilei deasupra capului ca o praștie și îl aruncă brusc. Șarpele mutilat aterizâ departe în ierburile tăioase.

---

* În original „machette" – un cuțit asemănător cu o sabie, cu lama lungă de 40 cm și mânerul foarte scurt folosit pentru tăierea vegetației în regiunile tropicale.

– Cel puțin acum n-o să mai poată să muște pe nimeni, constată Floare de Sare, un pic mai liniștită.

Continuau să înainteze cu grijă pe pantă, unul în spatele celuilalt. Cu cât urcau mai sus, cu atât ierburile păreau mai ostile. Din cauza loviturilor puternice de sabie pe care le dădea ca să-și croiască drum, Pește de Aur era deja lac de apă.

Ar fi putut să se creadă pe o mare, într-atât se ondulau în jurul lor ierburile, sub efectul brizei ușoare care se pornise.

Deodată, în mijlocul magmei vegetale, se auzi un foșnet.

– Ai zice că un animal dă târcoale, șopti Floare de Sare, ușor tulburată.

– Te înșeli, iubirea mea, e doar vântul. Dacă n-o fi cumva prietenul tău, ursul colorat în Yin și Yang...

Ca s-o liniștească, din câteva lovituri de sabie, el curăță de buruieni locul unde fata crezuse că simte mișcând un animal. Ea îl văzu, cu îngrijorare, cum dispare în spatele cortinei verzi, apoi cum se întoarce surâzător: nu era nimic.

– Ia uită-te pe stâncile alea două, acolo sus! Ce drăguțe sunt! N-ai zice că ne seamănă? zise ea liniștită.

Arăta înspre două stânci, deasupra capului lor, perfect lipite una de alta. Ele formau vârful muchiei stâncoase cu care se termina panta acoperită cu ierburi. Confortabil instalate pe aceste stânci, pe care un geomant le-ar fi caracterizat ca fiind mascul și femelă, un cuplu de maimuțele se despăducheau liniștite.

Nu trecea o zi fără ca ea să nu-i vorbească lui Pește de Aur despre armonia cuplului lor, ca și când își dăduse seama de chinurile prin care acesta trecea de când căpătase certitudinea că Roză Primăvăratică îl aștepta în continuare.

În fiecare noapte, îi ațâța simțurile, sperând că va reuși să-l păstreze lângă ea. În fiecare clipă, țesea acea pânză invizibilă în care vroia să creadă că el va reuși să se prindă.

– Ce-ai zice să ne oprim ca să ne refacem forțele? propuse ea zărind pe pantă o mică terasă naturală unde puteau să se așeze.

Își lăsară jos ranițele și se rostogoliră pe pământ unul în brațele celuilalt. El îi simți limba fragedă și umedă forțându-i buzele. Se stăpâni însă să-i răspundă la fel, fiindcă n-avea deloc de gând s-o dezbrace și să facă dragoste chiar acolo, pe pământ, unde colcăia probabil de șerpi. Prefera s-o aibă pe mătasea unei plăpumi.

Se așezară să mănânce. Ea era jucăușă, prefăcându-se că-i întinde plosca apoi luând-o înapoi, atunci când el o punea la gură ca să bea.

– Nu acum! Cu toată mâncarea asta întinsă, macacii ar putea să ne ia prin surprindere. Chiar tu mi-ai spus că trebuie să evităm să le dăm de mâncare. Un proverb celebru spune: „O singură maimuță pe drum și zece mii de oameni nu mai trec...", zise el încercând să-i apuce brațul.

Dar ea îl îmbrățișă izbucnind în râs, iar el simți cum încerca să-i bage mâna în pantaloni. Se rostogoliră unul peste celălalt, șoptindu-și cuvinte tandre.

– N-o să te las până n-o să-mi spui ce semnifică această figură rotundă pe care o ai pe fesă! spuse ea brusc.

Nu era prima oară când îi cerea explicații despre semnul în formă de Bi pe care îl avea pe piele.

– Ei, drace, ți-am spus deja că nu știu nimic despre asta! Așa e pielea mea, e greșeala părinților mei, glumi el.

Îi era sete. Se aplecă peste ranița lui. Vroia să ia plosca, dar, zburdalnică, ea o apucase înaintea lui și îl amăgea iar, tot trecându-i-o pe sub nas fără să i-o dea.

– Mi-e sete! Lasă-mă să beau, iubito!

Încercă să o prindă, dar ea se îndepărtă.

– Vreau să mori de sete! îi răspunse ea la fel îndărătnică.

Tocmai aruncase plosca departe, în ierburile înalte. El dădu să se ridice ca să meargă s-o caute. Ea îl împiedică.

– Lasă... O să mă duc eu să caut obiectul satisfacției tale, proclamă ea, alergând spre locul unde o aruncase.

El îi văzu silueta micuță intrând în perdeaua vegetală unde dispăru ca și cum fusese absorbită de densitatea acestor ierburi ale căror vârfuri ascuțite se înălțau spre cer.

Fluturi albi și mov zburau și își așezau culorile deschise ici-colo, pe tijele verzi și groase care îi înconjurau din toate părțile ca niște șiruri de halebarde.

Atunci auzi zgomotul.

Trebuie că era făcut de un animal care se deplasa nu departe de ei, ascuns de ecranul de ierburi înalte. Judecând după mișcarea pe care le-o imprima, fiara era probabil destul de mare. Se deplasa cu viteză, sfâșiind perdeaua vegetală ca pe o bucată de mătase. Pește de Aur se gândi că poate era faimosul urs cu fața albă și ochii încercuiți cu negru. Dar impresia pe care o avea nu era aceea a blândeții și nici a bonomiei ursului sacru. Viteza cu care se deplasa animalul și răsuflarea lui aspră, aproape ca un răget, pe care o auzea acum foarte aproape de el, nu corespundeau descrierii pe care i-o făcuse, cu o zi înainte, Floare de Sare.

El nu putu să-și reprime un sentiment de îngrijorare.

Privi spre locul unde fata dispăruse în oceanul vegetal. Lungile tije verzi se mișcau acum în mod alarmant puțin mai departe, în direcția în care plecase Floare de Sare. Din ce în ce mai repede. Din ce în ce mai violent. Până când se auzi ceva ca o sfâșiere, ca și când fusese ruptă o țesătură.

Strigăte cumplite de teroare se ridicară deasupra covorului vegetal, urmate de un răget cavernos și de o hărmălaie lugubră în care se amestecau, din ce în ce mai înăbușite, gemete, foșnete de ierburi călcate în picioare și zgomote de crăci rupte, totul sfârșindu-se cu o liniște înfiorătoare.

– Floare de Sare? Floare de Sare? Unde ești? Întoarce-te! urlă el, năpustindu-se pe urmele ei.

După primele rânduri de tije tăioase, era un fel de luminiș.

Acolo zări blana dungată a animalului rege care trăgea de trupul dezmembrat și palpitând încă al iubitei lui care zăcea pe pământ, în mijlocul unor paie sangvinolente.

Tigrul era imens și atacul lui trebuie că fusese fulgerător. Sub enorma masă musculoasă a blănii dungate în alb și negru, Floare de Sare nu părea să fie decât un Mingqi minuscul și dezmembrat. Pește de Aur vedea coada sălbăticiunii, curbată elegant, mișcându-se într-o parte și-n alta. Animalul țintise fără îndoială capul victimei, pentru a o ucide mai repede. Ghearele lui sfâșiaseră deja pielea sidefată a gâtului delicat pe care-l spintecase de la un capăt la altul, făcând o tăietură oribilă, adâncă precum o vale, din care țâșnea sânge.

Pește de Aur se repezi înainte, mai rapid decât fulgerul și răcnind mai ceva decât sălbăticiunea, gata să ucidă. De furie, i-ar fi smuls bucuros ochii cu mâinile goale. Dar el urla atât de tare încât animalul, după ce-i aruncase rapid o privire, se sperie și fugi cu coada între picioare, lăsându-l singur în fața trupului fetei care zăcea întinsă pe jos.

Când se aplecă asupra colierului de purpură de la gâtul învinețit, văzu, după pieptul complet inert, că Floare de Sare nu mai respira.

Era moartă... Nici un fir de iarbă nu se mişca. Tigrul plecase.

Gata să leşine, el se aşeză chiar lângă cadavru. Auzi atunci alte strigăte stridente care îi înghețară sângele. Veneau din vârful pantei. Era cuplul de macaci aurii care se certau acum pe cele două stânci, mascul şi femelă.

El suspină şi se apucă cu mâinile de cap. Primul spasm al hohotelor de plâns fu cât pe ce să-l facă să vomite. Apoi se aruncă asupra trupului lui Floare de Sare, îmbrățişându-l pentru ultima oară şi urlând că aşa ceva nu era posibil.

Disperarea lui era atât de mare încât începu să strige după tigru, implorându-l să-l devoreze şi pe el. Cel puțin, aşa ar fi uniți şi în moarte. Asta era dorința lui cea mai scumpă, ca animalul rege să-i trimită pe amândoi, dincolo de munți, acolo unde nimic n-o să-i despartă niciodată.

Muşte mari, albăstrii, atrase de mirosul de sânge proaspăt, se învârteau deja în jurul cadavrului ciopârțit al fetei.

Ochii ei larg deschişi, a căror strălucire albastră abia dacă era umbrită, exprimau încă oroarea pe care trebuie c-o trăise atunci când fiara se aruncase cu sălbăticie asupra ei.

*

Peşte de Aur, Verigă Esențială şi Foc Arzător părăsiră ferma fără să se uite înapoi.

Soarele începea să se ridice şi pudra cu aur valurile înverzite ale câmpiei din jur.

Să plece cât mai repede era, pentru Peşte de Aur, singurul mod de a evita să înfrunte absența lui Floare de Sare. De acum înainte, trebuia să dea uitării acest loc unde se întâlniseră şi se cunoscuseră, unde se descoperiseră

unul pe celălalt și se iubiseră. Cu o zi înainte, după ce aruncase un ultim bulgăre de pământ pe mormântul ei, pe care îl săpase împreună cu prietenii săi în mijlocul livezii de duzi, Peşte de Aur nu-şi putuse stăpâni un dureros hohot de plâns. Disperarea lui era atât de mare încât continuase să plângă în liniște toată noaptea.

După ce o înfășuraseră într-un giulgiu de mătase albă în care Peşte de Aur strecurase flori de iasomie, ei o vegheaseră trei nopți la rând. Fața liniștită a fetei lăsa impresia că doarme, iar gâtul ei, curățat de sânge, nu mai purta acel straniu colier roșu carmin asemănător unei podoabe, ci doar urmele dantelate și cenușii ale teribilelor zgârieturi ale fiarei. Înainte de a o coborî în groapă, puseseră lângă trupul ei un vas cu mâncare și o cupă pentru libații din bronz. Apoi Peşte de Aur scosese un mic Bi de jad alb cu motivul „seminței care germinează", provenind din mormântul în care găsise tăbliţele de jad, și i-l pusese pe frunte. În acel moment, Foc Arzător se pregătea să arunce ultima lopată de pământ sub care dispărea definitiv forma trupului lui Floare de Sare învesmântată în albul giulgiului.

În ajun, când îl văzuse pe Foc Arzător și pe prietenul lui făcându-și triști bagajele, Verigă Esențială intervenise.

– Nu vreau să plecați de aici! Tovărășia voastră mi-a devenit prea prețioasă.

– Trebuie să ne continuăm drumul spre sud. M-am hotărât să merg să văd acele puțuri în flăcări sub care doarme Marele Dragon despre care a vorbit Anwei. Floare de Sare dorea atât de mult să le vadă..., răspunsese Peşte de Aur.

El n-avea decât un gând – să părăsească acele locuri deja bântuite de amintirea tinerei fete. Îi fusese teamă să se atașeze de Floare de Sare și iată că sfârșitul ei tragic

părea să-i frângă viitorul. Își reproșa hotărârea pe care o luase de a-i mărturisi că inima lui aparținea alteia. Din fericire, nu avusese timp să i-o spună.

Cel puțin murise crezând că el o iubea.

– Dacă plecați, măcar lăsați-mă să vin cu voi. De acum înainte, destinele noastre sunt legate! spusese fostul șef al Biroului Zvonurilor.

– Cine-ți va hrăni furnicile galbene, cine va descurca mătasea de pe coconi și cine va curăța de crăci duzii livezii? Ce se va întâmpla cu toate astea atunci când tatăl lui Floare de Sare se va întoarce cu turmele? își exprimase îngrijorarea Foc Arzător.

Pește de Aur își privise prietenul cu un aer binevoitor.

– Lasă-l să vină. Nu trebuie să te opui cursului destinului. Dacă așa simte, să vină cu noi. Verigă Esențială este destul de mare ca să hotărască ce e mai bine pentru el. În trei, vom fi mai puternici ca să ducem la bun sfârșit sarcinile care ne așteaptă, declarase Pește de Aur cu convingere. Propun să mergem la culcare. O să pleci cu noi mâine dacă noaptea n-o să te facă să-ți schimbi părerea, adăugase adresându-i-se lui Verigă Esențială. Apoi, după ce-l îmbrățișase, îl bătu încurajator cu mâinile pe umeri.

A doua zi, în zori, părăseau toți trei ferma.

Când ajunseră la cârciumă, având ca bagaj o simplă cuvertură rulată pe umeri și o traistă ușoară, înarmați doar cu un baston noduros, Anwei își termina de mâncat supa cu ciuperci negre de dimineață.

– Ai accepta să ne conduci până la puțurile aprinse? îl întrebă Verigă Esențială.

– Ți-am spus că e de mers mai bine de zece zile – și cu pași repezi! – până în apropierea Marelui Dragon. Eu sunt bătrân, risc să-mi epuizez forțele la jumătatea drumului, spuse, cu un aer abătut, prințul decăzut.

– Suntem gata să te ducem pe un palanchin dacă e nevoie! strigă Foc Arzător.

Celălalt rămase nemișcat, cu ochii fixați în blidul gol. Pește de Aur luă atunci cuvântul:

– Orice efort merită răsplătit! Suntem gata să te plătim, e de ajuns să ne spui ce dorești. Noi nu ne temem de spiritele care bântuie mormintele de care sunt pline câmpurile. Și acestea gem de bunurile cele mai rare, făcute din bronz, jad, aur și chiar fier.

– Banii nu mai contează pentru mine, nici obiectele de colecție, bombăni Anwei.

– Nici chiar o armă de jad? Ele îl fac invincibil pe proprietarul lor..., interveni Foc Arzător.

– Îmi păstrez sabia care m-a ajutat să iau cu asalt Podul-Crocodil de peste râul Han. Mi-a purtat mereu noroc! exclamă prințul, trăgând de sub masă o teacă lungă din piele de unde scoase o sabie a cărei lamă lucea precum fulgerul.

La vederea unei așa frumoase lucrături din bronz, Pește de Aur și Foc Arzător nu-și putură stăpâni un murmur de admirație.

– Pot să știu ce vreți să obțineți de la Marele Dragon? zise în cele din urmă Anwei cu un aer suspicios.

– Nu mi-ai spus tu că omul care va fi în stare să ducă acest dragon în capitala regatului Qin va stăpâni întreg guvernul Imperiului Centrului? îi aminti Verigă Esențială.

– Cu siguranță! Toți miniștrii ar fi carbonizați de focul scuipat de gura lui imensă!

– Atunci, Imperiul Centrului n-ar avea altă alegere decât să abolească legile care oprimă poporul, iar prințul Anwei și-ar lua revanșa. Și ce revanșă! Nu revanșa sângelui, ci pe cea a dreptății, care i-ar aduce recunoașterea eternă a popoarelor din Imperiu, insistă Pește de Aur.

– Dar cine ești tu de vorbești atât de bine? întrebă atunci Anwei care se întorsese spre acea față plăcută pe care nu o cunoștea.

În ochii până atunci inexpresivi ai prințului strălucea licărirea unei noi speranțe.

Verigă Esențială făcu prezentările. Anwei înțelese deodată cu cine avea de-a face.

– Așa deci, ai fost crescut de negustorul ăla din Handan care, refăcând șeptelul cabalin al regatului, a reușit să intre în intimitatea Curții, deși era un străin? Dacă Lubuwei nu l-ar fi adus înapoi la Xianyang pe tânărul prinț Yiren, reținut în Handan ca ostatic, aș fi devenit cu siguranță rege al Qin-ului...

– Ai dreptate, admise Verigă Esențială.

– Bagă bine de seamă, n-aș avea ce să-ți reproșez. Tu nu te afli aici degeaba! reluă Anwei, adresându-se lui Pește de Aur.

În acel moment, Verigă Esențială consideră necesar să intervină:

– Cel care l-a crescut pe Pește de Aur a fost mereu loial față de autoritățile pe care le servea. A cunoscut gloria, devenind prim-ministru al Qin-ului, dar sfârșitul lui a fost dintre cele mai nedrepte. Exilat de actualul Împărat al Centrului, el a murit în condiții jalnice la Handan, în momentul în care armata Qin-ului a intrat în oraș după cucerirea acestui regat. În definitiv, soarta lui n-a fost mult mai de invidiat decât a ta!

– Încep să-mi dau seama mai bine, acum, de motivele pe care le aveți, spuse gânditor prințul decăzut.

Toți tăceau. Atâtea amintiri aruncate pe masa aceea de han, ca tot atâtea fiole ale unei băuturi care făcea să reapară umbrele trecutului, atâtea emoții uitate, la bine și la rău, toate astea reușiră să-i amuțească.

– Când ați vrea să plecați? articulă în cele din urmă bătrânul prinț.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Pește de Aur zâmbind.

– Va trebui să vă dotați cu încălțări cu talpă groasă. Pentru a ajunge la acele puțuri aprinse, trebuie să urcăm și să coborâm munții Emei pe potecile înguste ale vânătorilor de macaci. Dacă piciorul nu e ținut bine, riști în orice moment să aluneci și să-ți rupi gâtul. Apoi străbatem un platou semi-deșertic unde pasc pe alocuri turme de capre și oi păzite de triburi de oameni cu fețe arămii care vorbesc o limbă de neînțeles.

– Aceste triburi sunt ostile? se interesă Foc Arzător.

– Nicidecum. Vânează iepuri cu ajutorul vulturilor. Dacă nu te apropii, te lasă să treci mai departe fără probleme.

– Și văgăuna Marelui Dragon? întrebă din nou Foc Arzător, din ce în ce mai excitat de perspectiva acestei călătorii pe tărâmuri necunoscute.

– Se află foarte aproape de teritoriul acestor vânători și păstori, chiar înainte ca platoul deșertic să înceapă să se înalțe, nu departe de orășelul Ba. Dincolo de el, orizontul este barat de primele contraforturi ale Acoperișului Lumii...

– Ai zis Acoperișul Lumii? îl întrerupse Foc Arzător din ce în ce mai incredul, uimit cum era de numele acestui munte la fel de frumos precum titlul unui poem.

– Călătorii mai numesc acești munți și „țara zăpezilor". Se află la câteva luni de mers de aici, spre vest, unde apune soarele. De acolo, ți se pare că vezi vârfurile albe ale Acoperișului Lumii. La un moment dat, panta este atât de abruptă, încât respiri din ce în ce mai greu, căci suflurile pozitive ajung cu greu la o asemenea altitudine. Cei care au reușit să se aventureze până acolo și să se întoarcă fără să aibă picioarele sau fața înghețate de vânturile reci spun că vârfurile

înzăpezite ale acestei țări sunt inaccesibile într-atât urcă înspre cer. De aici, frumosul lor nume de Acoperișul Lumii!

– Ce mi-ar plăcea și mie să contemplu un asemenea spectacol! se extazia, entuziast, Foc Arzător pe care descrierea lui Anwei îl făcea deja să viseze.

– Să mergem pentru început să vedem cu ce seamănă Marele Dragon și să încercăm să-l convingem să se alăture cauzei noastre nobile, îl temperă Pește de Aur.

– Din următorul oraș, o să vă procurați pantofi buni de mers, le recomandă Anwei. Cunosc un excelent cizmar!

Prințul se înviorase. El întrevedea acum o ieșire mai favorabilă din viața lui ratată. Această întâlnire cu Pește de Aur era ultimul cadou pe care destinul, până atunci atât de lugubru, i-l făcea. Poate că-și va lua în sfârșit revanșa pentru toate jignirile pe care le suportase.

Dacă acceptase să se întoarcă în acele locuri atât de terifiante de care nu îndrăznise, prima dată, să se apropie, mulțumindu-se să le vadă de departe atunci când le descoperise întâmplător, era pentru a-și potoli această sete de răzbunare care îl măcina din nou. În ciuda tuturor eforturilor sale, el nu reușise niciodată până atunci să răspundă regatului Qin cu aceeași monedă. Sfârșitul tragic al lui Lubuwei era pentru el un fel de consolare. Cel puțin nu era singurul care suportase o soartă funestă și nedreaptă. Întâlnirea cu Pește de Aur era în această privință un fel de nesperată salvare.

Pentru bătrânul prinț decăzut, care încetase să mai creadă în influența astrelor norocoase și a stelelor compătimitoare, acest drum pe care avea să-l facă neîntârziat pentru o cauză bună, după atâția ani de pribegie și de singurătate, părea să fie un fel de plimbare.

*

Peşte de Aur contempla capul viperei pe care o strivise în momentul în care şarpele, deranjat din somn, se ridicase între două pietre ale potecii, gata să-l muşte de pulpa piciorului.

Cum era cu mult înaintea celorlalţi, pentru a croi drum, el preferă să nu le spună nimic ca să nu-i sperie fără rost. Vrând să se asigure că tovarăşii lui nu văzuseră scena, se întoarse înapoi.

Dar ei erau atât de ocupaţi să stea de vorbă, mai ales Foc Arzător care nu contenea să-l bombardeze pe Anwei cu întrebări despre masivul Acoperişului Lumii, încât nu-şi dăduseră seama de nimic.

Satisfăcut, Peşte de Aur, reluă ritmul urcuşului spre creasta munţilor Emei. Aveau să-i traverseze în câteva ore, cu puţin înainte de apusul soarelui. Deja, vârfurile stâncoase ascuţite se puteau vedea profilându-se, ca dinţii unui monstru teluric, în depărtare, pe cerul care începea să se înroşească.

Atent la cel mai mic zgomot, el realiza că toată această imensitate, în care nimic nu părea să se mişte, era în realitate populată de o faună pe cât de neaşteptată, pe atât de diversă. Singurele animale care se lăsau observate stăteau retrase în spatele trunchiurilor copacilor înalţi ca nişte catarge care se agăţau de panta pe care încă mai erau câteva petice de zăpadă. Umbrele coarnelor cerbilor, ale căror urechi fremătătoare trădau neliniştea faţă de aceşti oameni care se aventurau la asemenea înălţimi, treceau de la un trunchi la altul, de la umbră la lumină, ca nişte ciudate himere jucându-se de-a v-aţi ascunselea. Cât despre regele locurilor, leopardul zăpezilor, amator de urşi panda giganţi, alţi mari

suzerani dar aceştia total inofensivi şi absenţi din munţii Emei, el îşi făcea simţită prezenţa mai discret. Animalul, a cărui blană hibernală îi permitea să se confunde cu haina imaculată pe care iarna o punea pe copaci şi pe stânci, rămânea ascuns pe câte-o ramură inaccesibilă, invizibil pentru cel care nu era obişnuit să-l urmărească.

Cel care purta semnul unui Bi pe piele se simţea în comuniune perfectă cu muntele, cu grohotişul lui stâncos care părea oprit din căderea-i inexorabilă de mâna invizibilă a unei divinităţi protectoare, cu cascadele lui vertiginoase despre care nu-ţi mai dădeai seama, văzându-le de departe, dacă coboară din vârfuri sau dacă, dimpotrivă, ţâşnesc din prăpăstii, şi mai ales cu piscurile înzăpezite tachinate de norii veniţi să le aducă un vaporos dar consistent omagiu.

Plenitudinea munţilor Emei liniştea inima lui Peşte de Aur, pe care moartea lui Floare de Sare o făcuse să sângereze precum acele animale sacrificate pe morminte, în timpul meselor rituale oferite defuncţilor. El mai simţea încă în gură gustul sărutului fetei căreia n-avea să-i uite niciodată blândeţea nemăsurată şi nici onestitatea absolută. Fusese cât pe ce să se abandoneze acelui trup splendid şi arzând de dorinţă pe care ea i-l oferise atât de spontan.

De ce nu rămăsese lângă ea, când dovezile ei de dragoste erau neîndoielnice şi înţelegerea lor reciprocă atât de evidentă? De ce naiba o dusese la vânătoare de fluturi şi, mai ales, de ce o lăsase să meargă singură în crângul acela de bambuşi tăioşi ca lamele unde o găsise ciopârţită?

Aceste întrebări îl asaltau de când plecaseră spre puţurile în flăcări. Îl chinuiau chiar în somn, în timpul nopţilor pline de angoasă la sfârşitul cărora se trezea lac de sudoare şi cu gura uscată.

Însă cu toate acestea, acum că înaintau spre piscurile înzăpezite, lui i se părea că urmase singura cale posibilă, adică pe cea bună. De altfel, omul avea el oare libertatea să meargă acolo unde i se părea lui că e bine? Oare nu drumurile veneau mai degrabă spre ființele omenești, iar acestea trebuiau să se lase conduse de marele fluviu al vieții care, indiferent ce se întâmpla, se vărsa în cele din urmă în mare? Gândindu-se la drumul pe care-l făcuse de când fusese nevoit să fugă din Xianyang, Pește de Aur înțelesese că evenimentele aveau mereu un sens. Era de ajuns să se întoarcă cu gândul înapoi, că logica lucrurilor se înlănțuia de minune, asemeni unui haos care, dintr-o dată, se ordona.

Strivind capul șarpelui veninos care fusese cât pe ce să-l muște cu colții lui alburii, el simțise ciudata senzație că omorâse definitiv remușcările și îndoiala care îl chinuiseră neîncetat de la moartea fetei pe care destinul i-o scosese în mod atât de nefericit în cale.

Un calm profund îl cuprinsese, asemănător unuia din acei nori care începeau să se înfășoare, deasupra capului său, în jurul crestelor stâncoase... Se simțea suspendat de forțe care îl depășeau, ca o pană de pasăre luată de vânt.

Era de ajuns să se simtă foarte mic și ușor, era de ajuns să-și accepte propria evanescență.

Și atunci, cu cât era mai împăcat, în sfârșit, cu sine însuși, cu atât devenea mai puternic.

Principalele personaje

Alege Simplitatea – Șeful Careului de Geomanți al Curții din Qin.

Anguo – fiul moștenitor al bătrânului rege Zhong, căsătorit cu Huayang, rege al Qin-ului după moartea tatălui său.

Anwei – fiu al bătrânului rege Zhong și a primei lui concubine, Steaua Sudului, trimis ca ostatic la curtea din Chu, apoi numit șef al campaniei împotriva regatului Chu, din care a ieșit victorios.

Baya – fiica prințului sogdian Agur.

Cuțit Rapid – chirurgul șef al eunucilor la curtea din Qin, membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.

Desăvârșire Naturală – Preaînțeleptul Conservator al Pavilionului Pădurii de Arbuști la curtea din Qin.

Efluvii Negre – tânăr eunuc, spion al regatului Chu, membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix, funcționar la Biroul Zvonurilor din Qin.

Elevație Spirituală de Gradul Trei – Mare Ofițer responsabil cu Avertismentele în regatul Qin.

Fildeș Imaculat – ordonanța lui Zhaogao.

Floare de Jad Maleabilă – soția lui Anwei.

Floare de Soare – fiica unui crescător de viermi de mătase.

Foc Arzător – tânăr eunuc, membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix.

Hanfeizi – filosoful jurist care introduce legismul în Qin.

Huayang – soția răposatului rege Anguo.

Intenție Lăudabilă – nevasta lui Zhaosheng (fosta secretară a lui Lubuwei) și mama lui Zhaogao.

Lisi - tatăl lui Roză Primăvăratică, numit vice-cancelar, însărcinat cu promulgarea legilor și decretelor în timpul domniei lui Anguo.

Lubuwei – negustor de cai celești din Handan, capitala regatului Zhao, apoi ministru al Resurselor Rare al regatului Qin în timpul domniei lui Anguo, devenind apoi prim-ministru.

Mafu – scutierul șef al lui Lubuwei.

Omul fără Frică – un luptător hun care, cândva, l-a salvat de la moarte pe Lubuwei.

Pace a Armelor – Intendent General al Marilor Grajduri regale din Qin, numit apoi de Anguo ministru de război.

Pădure de Pinacluri – eunuc și șef al confreriei secrete a Cercului Phoenix, director al Înaltului Concubinaj în timpul domniei fostului rege Zhong, apoi șef al bucătarilor regali în vremea lui Anguo.

Perfect în Toate – arhitectul care a construit palatul și grajdurile lui Lubuwei după venirea lui în Qin.

Pește de Aur – fiul adoptat de Lubuwei.

Roză Primăvăratică – fiica lui Lisi și a lui Neclintită Stea de Răsărit.

Salt de Tigru – ordonanța lui Anwei.

Uneori Așa – prieten din adolescență al lui Lisi, devenit doctor șef al Curții în timpul domniei lui Anguo.

Vale Adâncă – preoteasa medium de pe piscul Huashan, care a a avut în tinerețe o fată cu bătrânul rege Zhong, Neclintită Stea de Răsărit.

Verigă Esențială – membru al confreriei secrete a Cercului Phoenix, șef al Biroului Zvonurilor în regatul Qin.

Wang Norocosul – șef de stat major al armatelor regatului Qin.

Wen – bătrânul rege din Chu, dușmanul ereditar al Qin-ului.

Wudong – fiul lui Anguo și a concubinei lui, Xia, trimis ca ostatic în regatul Zhao, apoi readus la timp de Lubuwei pentru a fi încoronat rege al Qin-ului, la moartea tatălui său.

Zhaogao – fiul lui Zhaosheng și a lui Intenție Lăudabilă; a crescut alături de Zheng și de Pește de Aur.

Zhaogongming – asistentul lui Wudong.

Zhaoji – o tânără dansatoare dintr-un circ ambulant de care Lubuwei s-a îndrăgostit și care s-a căsătorit cu noul rege al Qin-ului, Yiren.

Zheng – fiul secret al lui Zhaoji și Lubuwei, oficial fiu al lui Yiren, care va ajunge împăratul Qinshihuangdi.

De același autor:

Împărăteasa mătăsii

Vol. I Acoperișul lumii

Vol. II Ochii lui Buddha

Vol. III Uzurpatoarea

Drumul Mătăsii este dincolo de orice considerente, fie ele literar-stilistice, istorice, sociale, o pledoarie pentru libertate, pentru eliberarea spiritului și trupului din canoanele vremii. Orientul și Occidentul se întâlnesc aici, în tot ce au ele mai bun sau mai rău: dorința de putere, trădare, minciună, compromis, crimă, dar și viziune, credință, iertare, iubire. Prin iubire se eliberează atât cuplurile de tineri ce apar în roman cât și însăși împărăteasa, Wuzhao cea diabolică, dar și cea libertină, pătimașă dornică să trăiască plăcerea la cote maxime. Scenele de alcov din roman, descrise în amănunt, cu un talent manifest al detaliului, încarcă paginile cu o senzualitate de parfum oriental...

José Frèches

DISCUL DE JAD

Peşte de aur

Lubuwei, negustorul de cai cereşti, a câştigat. Numit prim-ministru, el este bogat, puternic, iar femeia pe care o iubeşte, micuţa dansatoare Zhaoji, urmează să-i dăruiască un copil!
Dar foamea lui de putere nu se lasă potolită doar cu atât. El vrea mai mult şi, mai ales, doreşte să contracareze acea nebunie „legistă" care câştigă teren şi oprimă poporul prin legi abuzive. De aceea, acceptă un pariu straniu: să-şi pună iubita însărcinată în patul tânărului rege Yiren şi să-l facă astfel pe acesta tatăl oficial al copilului său, intenţionând să schimbe apoi, în secret, nou-născutul cu un alt bebeluş, adus dintr-un ţinut îndepărtat.
Planul pare perfect, micuţul Zheng vede lumina zilei la curtea regală, iar „înlocuitorul", Peşte de Aur, este găsit. Mai rămâne să se facă schimbul...

José Frèches are o licenţă în istoria artei şi un masterat în istorie. Pasionat de obiectele antice, cunoscător al limbii chineze, el a devenit, în 1971, conservator la muzeul Guimet. După ce a ocupat diverse funcţii în domeniul comunicării, audiovizualului şi industriei, s-a dedicat scrisului şi pasiunii lui pentru China antică. *Discul de Jad*, primul său roman (XO, 2002) a cunoscut un succes imens, fiind tradus în 19 limbi.

Caii cereşti
Peşte de aur
Insulele Nemuririi

www.all.ro

ISBN-978-973-724-117-7

9 789737 241177

ISBN-978-973-724-115-3

9 789737 241153